Reg. No. M. 2250. C. 102.

അരുണോദയം

ARUNODAYAM.

l. I] FEBRUARY 1928 [No. 9.

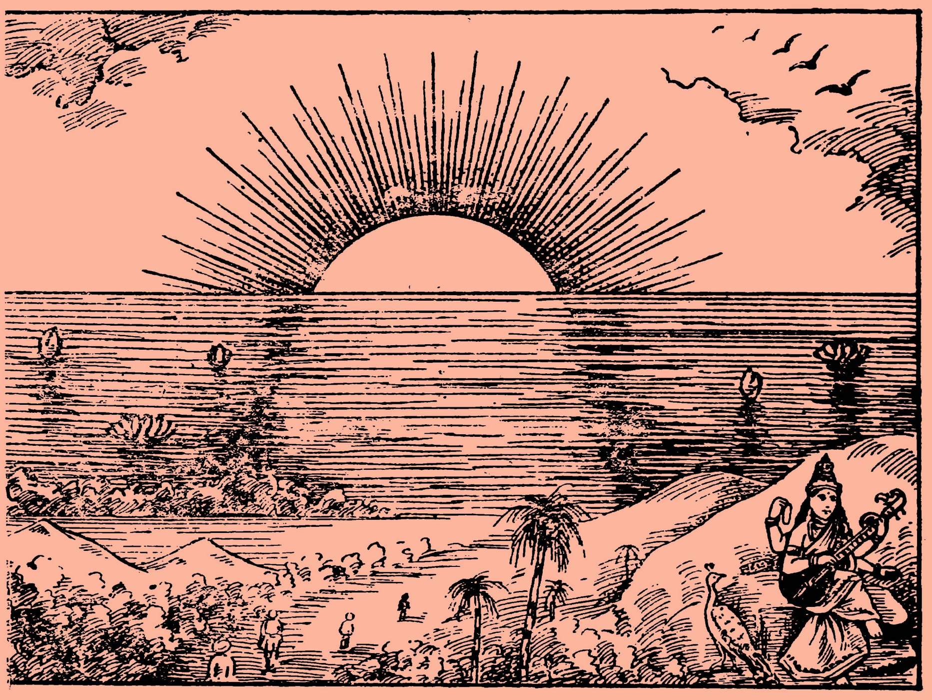

സാഹിത്യനായകന്മാർ :

1. ചേലനാട്ട് അച്ച്യുതമേനോൻ B. A.

2. വിദ്വാൻ സി. എസ്സ്. നായര്

ഉടമസ്ഥൻ :

പി. നാരായണൻ നായര്.

ഞങ്ങളുടെ ചില പുസ്തകങ്ങൾ

ശ്രീകൃഷ്ണലീലകം	1—0—0	ശ്രീകൃഷ്ണകർണ്ണാമൃതം	0—12—0
ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ	0—9—0	ശിവാനന്ദലഹരി	0—8—0
പ്രഹ്ലാദൻ	0—8—0	സൌന്ദൎയ്യലഹരി	0—8—0
ധ്രുവൻ	0—6—0	ശ്രീകൃഷ്ണദൂത്	0—10—0
വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ	1—4—0	ഇംഗ്ലീഷുമലയാളപദമഞ്ജരി	0—12—0
റിച്ചേൎഡ്സിംഹം	1—4—0	സംസ്കൃതകാവ്യപാഠാവലി	0—12—0
ജയരാജൻ 2 ഭാഗങ്ങൾ	2—0—0	ശ്രീകൃഷ്ണവിലാസകാവ്യം	0—12—0
കമുദാഭായി 2 ഭാഗങ്ങൾ	2—0—0	ഭജനസ്തോത്രമഞ്ജരി	0—8—0
സരള—നോവൽ	0—14—0	നാരദൻ	0—6—0
ഹിരണ്മയി	0—8—0	അൎജ്ജുനൻ	0—14—0
ഉൎവ്വശി	0—8—0	ശ്രീരാമകൃഷ്ണവിജയം	0—14—0
സാഹിത്യകൌസ്തുഭം	0—8—0	ഭൂമിയിൽനിന്നു ചന്ദ്രനിലേക്ക്	0—14—0
പ്രാചീനഭാരതം	0—8—0	തിരസ്കരണി	1—0—0
മേപ്പത്തൂർ ഭട്ടതിരി	0—8—0	ശ്രീശങ്കരാചാൎയ്യസ്വാമികൾ	1—4—0
പ്രബന്ധഭൂഷണം	0—8—0	പ്രേമാംഗുലീയകം	0—12—0
നീതിശാസ്ത്രങ്ങൾ	0—8—0	യമുനാചാൎയ്യർ	0—6—0
സരസശ്ലോകങ്ങൾ	1—0—0	ഗംഗാലഹരി	0—4—0
ശൃംഗാരതിലകം	0—4—0		
ശ്രീരാമകർണ്ണാമൃതം	0—7—0		

മാനേജർ, സരസ്വതിവിലാസം പുസ്തകശാല, തൃശ്ശിവപേരൂർ.

ദാമ്പത്യരഹസ്യം—ഗദ്യം.

ഭാൎയ്യാഭൎത്താക്കന്മാർ വായിച്ചിരിക്കേണ്ട ഒരു പുതിയ പുസ്തകം. ദമ്പതികളുടെ ജീവിതയാത്രയിൽ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട സകല വിവരങ്ങളും ഇതിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അനേകം ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ പരിശോധിച്ച് ലളിതമലയാളത്തിൽ എഴുതിയതു. കൂടാതെ ധൎമ്മാൎത്ഥകാമമോക്ഷം മുഴുവൻ ഇതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്—പ്രസവഗണന പട്ടിക ദമ്പതിമാരുടെ ദിനചൎയ്യ, ബാലപരിചരണം പാചകശാസ്ത്രം ഇവയും ഇതിലുണ്ട്.

വില ക. 1—0—0

കാമശാസ്ത്രം—ഗദ്യം

രണ്ടായിരം കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പ് വാത്സ്യായന മഹൎഷി എഴുതിയതാണ് കാമശാസ്ത്രം—അതിൻെറ ശരിയായ പരിഭാഷയാണ് ഈ പുസ്തകം. ഇതിൽ രതിശാസ്ത്രങ്ങളാണ് വിവരിക്കുന്നതു—ആവശ്യക്കാർ ഉടൻ എഴുതുവിൻ— വില ക —0—0

മാനേജർ ജ്ഞാനസാഗരം പുസ്തകശാല, തൃശ്ശിവപേരൂര്.

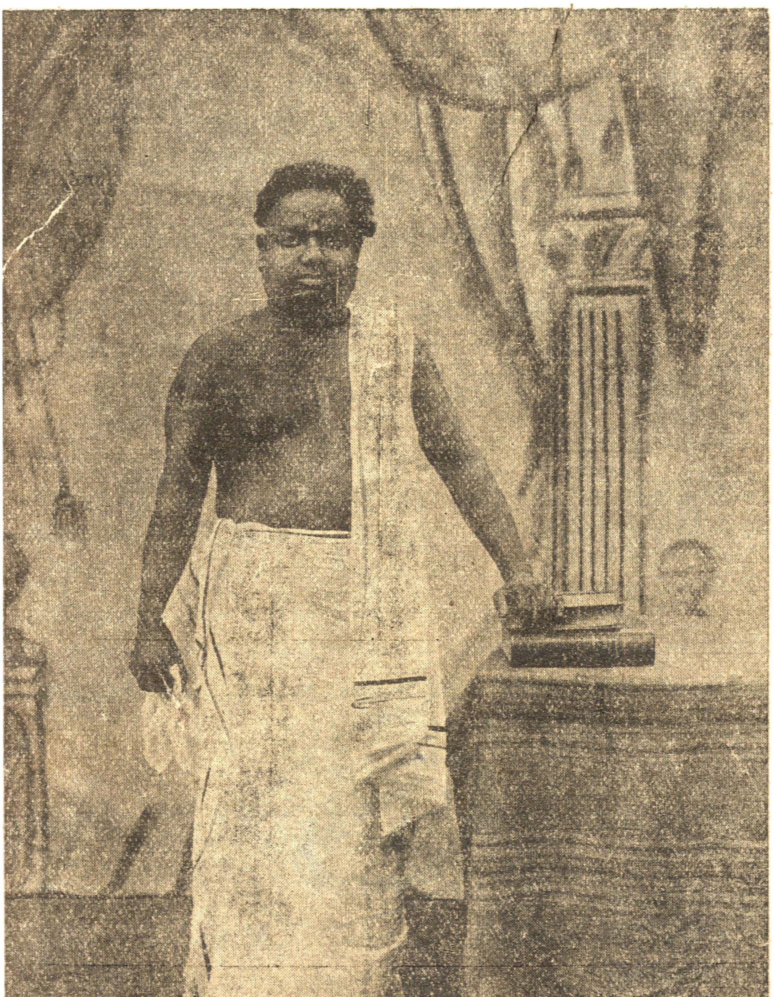

പരേതനായ ശ്രീമാൻ കെ. സി. കേശവപിള്ള അവർകൾ.

ഓം

അരുണോദയം

പുസ്തകം 1.] 1103 മകരം [ലക്കം 9

ഭാഷാസാഹിത്യസിദ്ധാന്തങ്ങൾ.

അവതാരിക.

പതിവില്ലാത്തമട്ടിൽ മൂന്നുനാലു പ്രസംഗം ചെയ്യുകയാമെന്നു ഞാൻ ഏററതെന്താണെന്നു ചോദിച്ചാൽ, എൻെറ വാൎദ്ധക്യത്തിൻെറ യൌവനത്തിളപ്പെന്നേ സമാധാനമുള്ളു. വാൎദ്ധക്യത്തിലെ യൌവനത്തിളപ്പല്ല. വാൎദ്ധക്യത്തിൻെറ യൌവനത്തിളപ്പു പകൎന്നുപററുന്ന ഒരു വികൃതിയാണ്. ഇന്നു കേരളത്തിലല്ല—ഭാരതത്തിലല്ല—എവിടെ നോക്കിയാലും ഒരു നവചൈതന്യത്തിൻെറ പ്രസരിപ്പ്! പടൎന്നുപായുന്ന ആ ചൈതന്യലഹരിയിൽ ഞങ്ങളുംപോലും ഇളകിമറിപ്പായി. ചെറുപ്പക്കാരുടെ കഥ പറയാനുണ്ടോ? ഈ എഴുപതാംകാലത്ത് ബൎണാൎഡ്ഷാ നൃത്തം തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നുപോലും! അതുമാത്രം എനിക്കു വയ്യ.

"ഭാഷാസാഹിത്യസിദ്ധാന്തങ്ങൾ" എന്ന വിഷയം തിരഞ്ഞെടുത്തതിന്നു നല്ല കാരണമുണ്ട്. അതിനെപ്പററി വളരെപ്പറയാനുണ്ടെന്നതുതന്നെ. വളരെപ്പറയാനുണ്ട്. പ്രസംഗത്തിൻെറ വ്യാപ്തിയാണെങ്കിൽ—സാമാന്യസാഹിത്യസിദ്ധാന്തങ്ങൾ, മലയാളത്തിനെ പ്രത്യേകം ബാധിക്കുന്നവ, മലയാളത്തിൻെറ വിശേഷത, മലയാളത്തിൻെറ ഭാവി—ഇതാണ് വ്യാപ്തി.

ഇത്ര മധുരമായൊരുഭാഷയുണ്ടോ? തമിഴ് ശ്രേഷ്ഠമാണ്. സംസ്കൃതം ശ്രേഷ്ഠമാണ്. എന്നാൽ മലയാളം ശ്രേഷ്ഠതരമാണ്, നമ്മുടെ ഭാഷയായതുകൊണ്ടല്ല. അതിൻെറ യഥാൎത്ഥമാഹാത്മ്യംകൊണ്ടുതന്നെ. വളരെ വളരാനുള്ള ഒരു ഭാഷയാണ്. പരിശോഭനമായ ഭാവിയുള്ള ഒരു ഭാഷയാണ്. അതു് വിസ്മരിക്കരുതു്.

ഇന്നു്, സാമാന്യസിദ്ധാന്തങ്ങളെപ്പററിയും ആദികാലംതൊട്ടു മലയാളത്തിൽ സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഒളിഞ്ഞും, ലക്ഷണഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ തെളിഞ്ഞും കിടക്കുന്ന സാഹിത്യതത്വങ്ങളെപ്പററിയും സംക്ഷിപ്തമായി പ്രതിപാദിക്കാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

* ഭാഷാസാഹിത്യസിദ്ധാന്തങ്ങൾ.

I

ആദിമമനുഷ്യൻ ആരംഭദശയിൽ പ്രാഥമികങ്ങളായ ചില വികാരവിചാരങ്ങളുടെ പ്രകടനത്തിന്നായി സ്വീകരിച്ച ശബ്ദരൂപമായ ചില കൃത്രിമസങ്കേതങ്ങൾ പലതലമുറകളുടെ പെരുമാററംകൊണ്ടു നാനാമുഖമായിപ്പടൎന്നു പരമ്പരാപ്രാപ്തമായ സമുദായസമ്പത്തായി ലോകവ്യവഹാരത്തിന്നു് അത്യന്താപേക്ഷിതമെന്നു വന്നുകൂടി. വിചിത്രരൂപമായ ഈ നൂതനസാമഗ്രിയുടെ പ്രയോഗവിശേഷങ്ങൾകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഫലഭേദങ്ങൾ പ്രയോജനപരായണനായ മനുഷ്യനു് അനുഭവപ്പെട്ടിരിക്കണം. കേവലം കുടീരനിൎമ്മാണത്തിന്നുപയോഗിക്കുന്ന ശിലകളുടെ സംസ്കൃതരൂപത്തിലുള്ള സംഘാതവിശേഷംതന്നെയാണു് മനോഹരഹൎമ്മ്യമായി മാറുന്നതെന്നു് അയാൾക്കു മനസ്സിലായിരിക്കണം. ഹൎമ്മ്യതത്വഘടകങ്ങളായ ഉപാധികളെ അപഗ്രഥനംചെയ്തു ആ മനോഹരതയുടെ ഗൂഢനിദാനം ആരായുമ്പോളാണു് അയാളുടെ ബുദ്ധിവൈഭവം ശില്പലക്ഷണനിൎവ്വചനത്തിന്നുദ്യമിക്കുന്നതു്. നിഷ്കൃഷ്ടമായ ഹൎമ്മ്യലക്ഷണനിൎവ്വചനത്തെക്കാളും തുലോം ദുഷ്കരമായ ഒന്നാണു് സാഹിത്യലക്ഷണനിരൂപണം. വ്യവഹാരഭാഷയുടെ സാമാന്യഘടകങ്ങളാൽതന്നെ വിനിൎമ്മിതമായി അതിൽനിന്നും വിഭിന്നമായി അതിനെക്കാൾ മഹത്തരമായി മനോജ്ഞതരമായുള്ള ഒരു വിശിഷ്ടസൃഷ്ടിയുടെ ആവിൎഭാവം ലോകജീവിതത്തിൻെറ ഹൃദ്യതക്കു മാററുകൂട്ടുന്നുണ്ടെന്നു ബോധം വന്നതോടുകൂടി ആ സൃഷ്ടിയുടെ രഹസ്യതത്വങ്ങൾ ആരായുന്നതിന്നുള്ള ശ്രമം ബഹുമുഖമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു.

"സാഹിത്യമെന്നാൽ എന്തു്?" എന്നുള്ള പ്രശ്നത്തിൻെറ സമാധാനങ്ങൾ സൎവ്വത്ര ബഹുരൂപങ്ങളും വിഭിന്നങ്ങളുമത്രെ. സാഹിത്യലക്ഷണനിൎദ്ദേശകൎത്തൃകൾ സാമാന്യേന രണ്ടുതരത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. അതിൻെറ ഉൽപത്തിഹേതുകങ്ങളായ ഉപാധികളെ നിൎവ്വചിച്ചു ലക്ഷണനിൎദ്ദേശംചെയ്യുന്നു് ഒരുകൂട്ടർ സമാധാനപ്പെടുമ്പോൾ അതിൻെറ പരിണാമാസ്വാദനത്തിൽനിന്നും ഉത്ഭൂതമാകുന്ന ചിത്തവൃത്തി

* നന്തിയാരുവീട്ടിൽ പരമേശ്വരൻപിള്ള എം. എ. അവർകൾ ചെയ്ത യൂനിവേർസിററി പ്രസംഗം.

യെ നിരൂപണംചെയ്തു മററവർ സംതൃപ്തിതേടുന്നു. മഴവില്ലിൻെറ മനോഹരതകണ്ടു് മതിമറന്ന ബാലന്മാർ അതു കയ്യിലാക്കി പിരിച്ചു നോക്കാൻ മാനത്തു് കൈനീട്ടിയോടുന്ന കാഴ്ച ഈ ലക്ഷണനിർദ്ദേശസംരംഭം കാണുമ്പോൾ ഓർമവന്നേക്കാം. അന്ധഹസ്തിന്യായേന അവർ ചെയ്യുന്ന ബാഹ്യഭിന്നങ്ങളായ ഈ ലക്ഷണങ്ങളിൽ ആന്തരമായ ഒരു ഐക്യമുണ്ടെന്നു് അനായാസേന മനസ്സിലാക്കാം.

സാർത്ഥങ്ങളായ ശബ്ദങ്ങൾകൊണ്ടു വിനിർമ്മിതമാകുന്ന കോമളകലാവിശേഷമാണു് സാഹിത്യം എന്നു പറഞ്ഞാൽ, ശബ്ദസ്വരൂപവും കോമളകലാസ്വരൂപവും ജ്ഞാതമായാൽ സാഹിത്യസ്വരൂപം ഏതാണ്ടു് വിവക്ഷിതമായി എന്നു വരും.

അന്യോന്യം ആശയപ്രകാശനത്തിന്നായി നാം നമ്മുടെ അനുഭവങ്ങളെ സർവഥാ ന്യായ്യമല്ലാത്ത വകുപ്പുകളിൽ പെടുത്തി വേർതിരിച്ചു ഓരോന്നിലും അതതിൻെറ പേരായ വാക്കും പതിച്ചു് ആ സങ്കേതങ്ങൾകൊണ്ടു് വ്യവഹാരം തുടങ്ങുന്നു. ആ ശബ്ദങ്ങളുടെ പ്രയോഗവും ശ്രവണവുംകൊണ്ടു് തന്നിട്ടിഷ്ടങ്ങളായ വസ്തുക്കൾ സ്മൃതിപഥത്തിൽ എത്തിച്ചേരുമ്പോൾ നിർജ്ജീവങ്ങളായ ഈ കേവലസങ്കേതങ്ങൾക്കുപകരം ചൈതന്യസമുജ്വലങ്ങളായ അനുഭവപരമ്പരകൾ വികാരതരളിതങ്ങളായി ഹൃദയരംഗത്തിൽ നടനംതുടങ്ങുന്നു. ഈ വികാരവിചാരങ്ങളുടെ ഉൽപാദനമാണു്, ശബ്ദജാതിയുടെ ജന്മസാഫല്യം.

പ്രാകൃതികങ്ങളൊ കൃത്രിമങ്ങളൊ ആയ സാമഗ്രികൾകൊണ്ടുള്ള ആനന്ദജനകമായ സൌന്ദര്യസൃഷ്ടിയാണു് കോമളകല. സൌന്ദര്യാനുശാസകങ്ങളായ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ മേൽ പ്രതിപാദനാവിഷയവുമാണു്. (അതിനെപ്പററി ആ അവസരത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചുകൊള്ളാം.)

സാഹിത്യത്തിന്നും ഭാഷക്കുമുള്ള ബന്ധം അഭേദ്യമാണെന്നു് ഇവയുടെ സാമാന്യഘടകങ്ങൾ ശബ്ദങ്ങളാണെന്നതുകൊണ്ടു് വ്യക്തമാകുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള ഭാഷയുടെ വളർച്ച അതുകൊണ്ടു പെരുമാറുന്ന ജനസമുദായത്തിൻെറ സംസ്കാരാഭിവൃദ്ധിയെ ആശ്രയിച്ചാണു് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. പ്രാചീനത്വമൊന്നുമാത്രംകൊണ്ടു് അഭിവൃദ്ധമാകുന്നില്ല.

ബാഹ്യലോകത്തോടു് ഒരു ബന്ധവുംകൂടാതെ വന്യമൃഗപ്രായം ജീവിതംനയിക്കുന്ന ഒരു സമുദായത്തിൻെറ ഭാഷ പ്രാഥമികങ്ങളായ ചില സങ്കേതങ്ങളുടെ സംഘാതമായിരിക്കയേ ഉള്ളു. പല ശതാബ്ദങ്ങളിലെ വളർച്ചകൊണ്ടു് വേണ്ടുംവിധം വഴങ്ങുമാറു് സംസ്കൃതം ഗ്രീക്കു് ലത്തീൻ എന്നതുപോലെ പൂർണ്ണപരിപുഷ്ടമായി ലോകവ്യവഹാരബാഹ്യമായി ഗ്രന്ഥലോകസ്ഥായിയായൊ, അല്ലെങ്കിൽ, ലോകത്തിൻെറ

സംസ്കാരോന്മുഖമായ പുരോഭ്രമണത്തിന്നോ, അഥവാ, പരിഭ്രമണത്തിന്നോ അനുകൂലമായി നിത്യസ്രവന്തിയായോ, ഉള്ള ഒരു ഭാഷ അഭിവൃദ്ധമാണെന്നു പറയാം. ഭാഷയുടെ വൃദ്ധിപരിണാമങ്ങൾ അനുസരിച്ചാണ് അതിന്റെ സാഹിത്യത്തിന്റെ സ്ഥിതി.

മലയാളസാഹിത്യം മലയാളഭാഷയുടെ സ്വഭാവത്തെ ആശ്രയിച്ചാണ് നിലകൊള്ളുന്നതെന്നു വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. ക്രിസ്ത്വബ്ദത്തിനു മുമ്പെതന്നെ കേരളീയർ ഒരു പരിഷ്കൃതജനസമൂഹമായിരുന്നെന്നും വിദേശീയരുമായി വാണിജ്യാദിബന്ധങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നുമുള്ളതു് ചരിത്രപ്രഖ്യാതമായ ഒരു വസ്തുതയാണ്. ആചാര്യപാണിനിയുടെ കാലത്തിനു മുമ്പുതന്നെ മലയാളഭാഷ കൊടുന്തമിഴ്ഭാഷകളിൽ ഒന്നായി അതിന്റെ പ്രാകൃതരൂപത്തിൽ വർത്തിച്ചിരുന്നു എന്നു് തൊൽകാപ്യത്തിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്. പല ശതാബ്ദങ്ങളിൽ കേരളത്തെ വലയംചെയ്ത സംഭവാവർത്തങ്ങളിൽ ആണ്ടു് നാമാവശേഷമാവാത്ത കേരളസമ്പത്തുകളിൽ ഒന്നാണ് മലയാളഭാഷ. വിപുലൈശ്വര്യമായ ദ്രാവിഡകുടുംബത്തിന്റെ ഉൽപത്തിസ്ഥാനമായ ഒരു താഴ്വരയിൽ നിസർഗ്ഗസൌന്ദര്യശ്രീയിഷ്ടമായി വളർന്നുവന്ന കൈരളി ശ്രേഷ്ഠയായ ഗൈർവ്വാണിയുടെ സംസർഗ്ഗംകൊണ്ടു് സംസ്കൃതയായി പ്രൌഢയായി നവയൌവനംവന്നു് വിലസുമ്പോഴാണ് നൂതനപരിഷ്കാരസമുദ്ധയായ ആംഗളിയുടെ ആവിർഭാവം. ഉല്ലാസവിജൃംഭിതയായ ആ നവ്യസഖിയുടെ സഹവാസം യാഥാസ്ഥിതികർക്കു അരോചകമായ സ്വാതന്ത്ര്യപദവികളിലൂടെ കൈരളിയെ ഇന്നും നയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണ്. ദ്രാവിഡസംസ്കൃതഭാഷകളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യസമ്മേളനംകൊണ്ടു സമുദ്ധസമ്പത്തായ കേരളഭാഷ, ഇതരഭാഷകൾക്കു് അസൂയാസ്പദമായ പദത്തിലാണ് ഇന്നു വർത്തിക്കുന്നതു്. പ്രാചീനങ്ങളും, പരിപുഷ്ടങ്ങളും, വിപുലസാഹിത്യസമ്പന്നങ്ങളുമായ രണ്ടു സ്വാതന്ത്ര്യഭാഷകളുടെ ശബ്ദകോശം സ്വച്ഛന്ദസ്വാധീനതയിലുള്ള ഒരു മഹാഭാഷയാണ്—അനുദിനവർദ്ധമാനമായ ഒരു മഹാഭാഷയാണ് മലയാളം. പുരാതനകാലംമുതല്ക്കു കേരളത്തിലുള്ള സമുദായപരിവർത്തനങ്ങളും, രംഗപ്രവേശനിഷ്ക്രമണങ്ങളും, രാഷ്ട്രവിപ്ലവങ്ങളും, മതപരമ്പരാമത്സരങ്ങളും ഏകദേശം പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന കേരളീയസംസ്കാരവിശേഷത്തിന്റെ ദർപ്പണമാണ് ഭാഷാസാഹിത്യം.

പുരാതനസാഹിത്യങ്ങൾ, ഏറിയ കൂറും, ഛന്ദോനിബദ്ധങ്ങളാണ്. വൃത്തനിബദ്ധമായ സാഹിത്യത്തിനെയാണല്ലൊ, സാധാരണയായി, കാവ്യമെന്നു പറയുക. എന്നാൽ, സംസ്കൃതത്തിൽപോലും, കാവ്യങ്ങൾ, ഛന്ദോനിബദ്ധങ്ങളായിരിക്കേണമെന്നു നിർബ്ബന്ധമില്ലായിരുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, കവിതയത്തിന്റെ ഉരകല്ലു് ഗദ്യമാണെന്നുള്ള ബോ

ധവും പരന്നിരുന്നു. പക്ഷേ, ഗദ്യംപോലും, പ്രായേണ, വൃത്തഗന്ധി യായിരുന്നിരിക്കണം. "ഏതായാലും സൌന്ദര്യസൃഷ്ടിരസികമായ സാഹിത്യത്തിന്റെ മനോജ്ഞതരമായ ഭാഗം സംഗീതഗന്ധസുരഭിലമായ കാവ്യമാണെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല." "രമണീയാർത്ഥപ്രതിപാദക"മൊ, "രസാത്മക"മൊ, "ധ്വന്യാത്മക"മൊ ആയ ശബ്ദമാണു കാവ്യമെന്നു നിർദ്ദേശിച്ചു, കാവ്യസ്വരൂപനിരൂപണംചെയ്യുന്നു സമാധാനപ്പെടുന്ന പൌരസ്ത്യസാഹിത്യശാസ്ത്രകാരന്മാരും, അവരവക്ക് അപ്പോഴപ്പോൾ തോന്നിയപോലെ മാററിമാററിപ്പറഞ്ഞു ലക്ഷണനിർദ്ദേശത്തിന്റെ ദുർഘടത തെളിയിക്കുന്ന അധുനാതനപാശ്ചാത്യവിമർശകന്മാരും ചെയ്തിട്ടുള്ള സാഹസപരമ്പരകളുടെ സംഖ്യ വർദ്ധിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള വ്യാമോഹം ത്യജിച്ചു, (ഈ വിഷയം രണ്ടാമത്തെ പ്രസംഗത്തിൽ വിസ്തരിക്കും) സാമാന്യേന, കാവ്യകലയെപ്പററി പര്യാലോചിക്കണം എന്നാണു ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്.

ശബ്ദസാമഗ്രികൊണ്ടു നിർമ്മിതമാകുന്ന കലാവിശേഷമാണല്ലൊ കാവ്യം. "സംഗീതം, ചിത്രരഞ്ജനം, വിഗ്രഹരചനം, ഹർമ്മ്യനിർമ്മാണം മുതലായ ഇതരകലകളെ അപേക്ഷിച്ചു കാവ്യകല തുലോം ഉത്തുംഗമായ പദത്തിലാണു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്."

പ്രയോജനമാത്രദത്തദൃഷ്ടിയായി ഉത്ഭവിച്ചു, ക്രമേണ പരിഷ്കൃതമായി നിഷ്കാമമായ സൌന്ദര്യസൃഷ്ടിയിൽ ശ്രദ്ധാലുവായെങ്കിലും, സകാമവും നിഷ്കാമവും ആയ രണ്ടു വിഭിന്നചിത്തവൃത്തികളുടെ ആസ്വാദ്യമായ സംസൃഷ്ടിയെയാണു ഹർമ്മ്യനിർമ്മാണകല നമുക്കനുഭവപ്പെടുത്തുന്നതു്. പ്രാഥമികപ്രയോജനപരായണന്മാരായിട്ടുള്ള പാശ്ചാത്യരായ ചില കലാമീമാംസകന്മാർ ഇതരകലകളെ അപേക്ഷിച്ചു ഹർമ്മ്യനിർമ്മാണകലക്കു പ്രഥമസ്ഥാനം കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, പ്രാകൃതപ്രായമായ ശിലാസാമഗ്രി സൂക്ഷ്മസൌന്ദര്യനിർമ്മാണത്തിന്നു സമഗ്രമായി അനുകൂലപ്രകൃതിയല്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ വൈഷമ്യമില്ല. അതിന്നു പുറമെ, ഹർമ്മ്യനിർമ്മാണകല രാമണീയകസൃഷ്ടിചെയ്യുന്നതു് പ്രകൃതിയിലെ മനോഹരരൂപങ്ങളുടെ രമ്യങ്ങളായ ബാഹ്യരേഖകളെ അനുകരിച്ചു മാത്രമാണു്. കമലകുഡ്മളംപോലെയൊ, അഞ്ജലിബന്ധംപോലെയൊ, ആകാശത്തിലഗ്രം പൊന്തിച്ചുനില്ക്കുന്ന സുന്ദരഹർമ്മ്യങ്ങൾ അവയുടെ ആകാരാനുഗുണങ്ങളായ വികാരവിശേഷങ്ങൾ അന്തരങ്ങനാനുകൂലങ്ങളായ മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളിൽ ഉൽപാദിപ്പിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ അതിന്റെ കഴിവുകൾ പരിമിതങ്ങളാണു്.

വിഗ്രഹരചനമാവട്ടെ, ഒരു പടികൂടി കടന്നു ദാരുശിലാദികളായ സാമഗ്രികളെക്കൊണ്ടു പ്രകൃതിയെ അനുകരിച്ചോ, അനുകരിച്ചു

അതിശയിച്ചോ, സൃഷ്ടിചെയ്യുന്നതിന്ന് സന്നദ്ധമാകുന്നു. ഹർമ്മ്യനിർമ്മിതിയിലെന്നപോലെ ആത്യന്തികമായ ഒരു പ്രയോജനദീക്ഷ വിഗ്രഹനിർമ്മാണകലയെ പരതന്ത്രമാക്കുന്നില്ല. ചിലപ്പോൾ നിഷ്കാമമായ സൌന്ദര്യാസ്വാദനരസത്താൽ പ്രേരിതമായി, ചിലപ്പോൾ ദേവാരാധനാസമുത്സുകമായി സൌന്ദര്യസാന്ദ്രമായുള്ള ചിത്തവൃത്തിയാൽ പ്രചോദിതമായി പ്രവൃത്തമാകുന്ന വിഗ്രഹനിർമ്മാണകലക്ക് സ്ഥൂലമായ ദാരുലോഹശിലാദികൾകൊണ്ടുള്ള പെരുമാററം ശ്രമാവഹമാണ്.

ചിത്രരഞ്ജനകല, ഒന്നുകൂടി സ്വതന്ത്രതരമായ ഒരു രൂപസാമഗ്രിയെയാണ് സൌന്ദര്യാവിഷ്കരണോപകരണമായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. മാനത്രയപരിമേയമായ ദൃശ്യലോകത്തെ താദൃശമായ സാമഗ്രികൾകൊണ്ടു ചിത്രണംചെയ്കയാണ് വിഗ്രഹനിർമ്മാണകലയെങ്കിൽ, ആ പ്രപഞ്ചത്തെത്തന്നെ മാനദ്വയംകൊണ്ടു് പ്രതിഭാസിപ്പിക്കയാണ് ചിത്രകല ചെയ്യുന്നത്. കലാകുശലനായ ഒരു ചിത്രകാരൻെറ തൂലികയുടെ ചില ദ്രുതചലനങ്ങൾ, ഐന്ദ്രജാലികൻെറ പിഞ്ഛചാലനത്താലെന്നപോലെ, ചില മനോഹരദൃശ്യങ്ങൾ നമുക്ക് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നു.

പ്രസ്തുതകലകളിൽനിന്നും സർവ്വഥാ വിഭിന്നസ്വഭാവമായ ഒന്നാണ് സംഗീതം. ദേശകാലാവച്ഛിന്നമായ പ്രപഞ്ചത്തിൽ ചിത്രരഞ്ജനാദികലകൾ ദേശവ്യാപ്തിയിൽ വ്യാപരിക്കുന്നു എങ്കിൽ, സംഗീതം കാലഗതിയെ ആശ്രയിച്ച് ഉപജീവിക്കയാണ്. ദേശവ്യവസ്ഥാനപേക്ഷമായി, കാലഗതിമാത്രനിയന്ത്രിതമായി ജീവിക്കുന്ന സംഗീതത്തിൻെറ പരമരഹസ്യത്തെപ്പററി പണ്ഡിതലോകത്തിൽത്തന്നെ ഐകമത്യമില്ല. ചിത്രരഞ്ജനാദികലകൾ ചെയ്യുന്ന സങ്കല്പസൃഷ്ടികൾ തൽസദൃശങ്ങളായ ജീവിതരംഗങ്ങളേയും, തത്തദനുരൂപങ്ങളായ വികാരങ്ങളേയും അനുസ്മരിപ്പിച്ചാണ് സഹൃദയന്മാരെ രസിപ്പിക്കുന്നത്. സംഗീതമാവട്ടെ, ലോകരംഗസംഭവങ്ങളോട്ട് സ്ഫുടമായ യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലാത്ത ചില സ്വരങ്ങളുടെ വിന്യാസരംജനംകൊണ്ടു് കരുണശൃംഗാരാദിരസപ്രതീതിയുണ്ടാക്കി സഹൃദയഹൃദയങ്ങളെ ആനന്ദാർദ്രമാക്കുന്നു. ഏതെങ്കിലും ചില രാഗവിശേഷങ്ങളുടെ ശ്രവണക്ഷണത്തിൽ പരമ്പരാർജ്ജിതവാസനാഭരിതമായ മനുഷ്യഹൃദയം അജ്ഞാതമായ ഏതൊ സൂക്ഷ്മബന്ധത്തിൻെറ ധ്വനനംകൊണ്ടു് ചില രസവിശേഷങ്ങളുടെ സ്വാദ് അനുഭവിക്കുന്നു. ലോകസാദൃശ്യാവിഷ്കരണംകൊണ്ടു് രമണീയങ്ങളായ ചിന്തകളും വികാരങ്ങളും ഉൽപ്പാദിപ്പിച്ച് രസിപ്പിക്കയാണ് ചിത്രരഞ്ജനാദികലകൾ ചെയ്യിക്കുന്നത് എങ്കിൽ, സംഗീതം ഇതരാനപേക്ഷമായി രമണീയവികാരജന്യങ്ങളായ രസങ്ങളെ മാത്രമെ ഉൽഗളിപ്പിക്കുന്നുള്ളു. എന്നിട്ടും, സംഗീതം പ്രകൃതിയുടെ ഭൂയിഷ്ഠാ

നുകരണമായ ഒരു കലയാണെന്നാണ് അരിസ്റ്റോട്ടിൽ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു്. അനുകരണം എന്നതിനു് എന്താണു് അദ്ദേഹം അർത്ഥകല്പന ചെയ്യുന്നതു് എന്നു് ഇന്നു സുഗ്രഹമല്ല. ഏതായാലും, ഇതരകലകളെ അപേക്ഷിച്ചു് സംഗീതം വിശേഷിച്ചും "നിയതികൃതനിയമരഹിത"മായിട്ടാണു് വർത്തിക്കുന്നതെന്നുള്ളതു് നിർവ്വിവാദമാണു്.

"കർണ്ണം ഗതം ശുഷ്യതി കർണ്ണ ഏവ
സംഗീതകം സൈകതവാരിരീത്യാ"

എന്നു നീലകണ്ഠദീക്ഷിതർ സംഗീതത്തെപ്പററി പറഞ്ഞുപോയതു് സാഹിത്യപക്ഷപാതംകൊണ്ടുമാത്രമായിരിക്കണം. അഥവാ, വെള്ളം മണലിൽ വീണു് വററിപ്പോകുന്നു എങ്കിൽ, അതു വെള്ളത്തിന്റെ അപരാധമല്ലതാനും. മണലിൽ അമൃതു വീണാലും അതുതന്നെയാണു് ഗതി.

കോമളകലാഗണനയിൽ സർവ്വപ്രധാനമായ സ്ഥാനം കാവ്യകലയാണു് അർഹിക്കുന്നതു്. മററുള്ള കലകളെ അപേക്ഷിച്ചു് കാവ്യകലക്കുള്ള മെച്ചം കൃത്രിമങ്ങളായ സാങ്കേതികചിഹ്നങ്ങളാണു് അതിന്റെ പ്രകടനസാമഗ്രി എന്നുള്ളതാകുന്നു. വിഷയാവബോധവും, തദ്വാരാ രസാസ്വാദനസുഖവും ഉണ്ടാവുന്നതു് പ്രധാനമായി മുഖ്യേന്ദ്രിയങ്ങളായ നയനശ്രവണങ്ങൾവഴിയാകയാൽ സുകുമാരകലകൾ ഈ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചാണു് പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്. ഹർമ്മ്യനിർമ്മാണം, വിഗ്രഹരചന, ചിത്രരഞ്ജനം മുതലായവ നയനദ്വാരാ രസാനുഭൂതിയുണ്ടാക്കുമ്പോൾ സംഗീതം ശ്രവണമുഖേന രസിപ്പിക്കുകയാണു്. കാവ്യമാകട്ടെ, ഗീയമാനമാകുമ്പോൾ ശ്രവണംവഴിയായും, ലിഖിതരൂപത്തിൽ ലൌകികാനുഭവങ്ങളുടെ കൃത്രിമചിഹ്നങ്ങളായി ശ്രവണമാത്രഗോചരങ്ങളായുള്ള സാങ്കേതികചിഹ്നങ്ങളായ ലിപികളുടെരൂപത്തിൽ നയനംവഴിയായും, സുന്ദരസങ്കല്പങ്ങളെ അന്തർന്നയിച്ചു നമ്മെ രസിപ്പിക്കുന്നു. ഇതരകലകളുടെ കഴിവുകളെല്ലാം പല അംശങ്ങളിലും കാവ്യകലയിൽ ലീനമായിരിക്കുന്നുണ്ടു്. ചിത്രരഞ്ജനാദികലകൾക്കുള്ള ദൃശ്യപ്രതിരൂപണവും, സംഗീതത്തിന്റെ ആരോഹണാവരോഹണമാധുര്യവും കാവ്യകലക്കു സാദ്ധ്യമാകുന്നു. "എന്നാൽ, ചിത്രകലയിൽകാണുന്ന ആകാരവ്യക്തിയൊ, ആപാദമസ്തകം പുളകിതഗാത്രരാക്കുന്ന സംഗീതത്തിന്റെ വേഗശക്തിയൊ ഇതരഥാ ഉൽകൃഷ്ടതരമായ കാവ്യകലക്കു് സുപ്രാപമല്ല." പക്ഷെ, ചിത്രരഞ്ജനാദികലകൾ ദേശവ്യാപ്തിയിലും, സംഗീതം കാലഗതിയിലും വ്യാപരിക്കുമ്പോൾ, കാവ്യകല, ദേശകാലങ്ങൾ രണ്ടും പ്രതിബിംബിപ്പിച്ചും, രണ്ടിന്റേയും വ്യവസ്ഥകൾക്കു് പരതന്ത്രമാകാതെയും നിലകൊള്ളുന്നു. കാലപ്രവാഹത്തിൽ പാഞ്ഞുപോകുന്ന സംഭവപരമ്പരയുടെ ദൃശ്യതമമായ ഒരു ക്ഷണത്തിന്റെ

വീക്ഷണമാണ് ചിത്രകല സാധിപ്പിക്കുന്നത്. കുശലന്മാരായ രഞ്ജകന്മാരുടെ തൂലികയുടെ രഞ്ജനാവൈഭവം ചലനദ്യോതനത്തിനു യത്നിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും അതു് ചിത്രകലയുടെ കഴിവുകൾക്ക് അതീതമായാണ് വർത്തിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ വ്യഞ്ജനാശക്തികൊണ്ടു് കാവ്യകലയിൽ ദുസ്സാധമായി ഒന്നുംതന്നെ ഇല്ല.

കാവ്യകല ഉപയോഗിക്കുന്ന സാമഗ്രി ദേശഭേദമനുസരിച്ചു് ഭിന്നമായ ഭാഷ ആകകൊണ്ടു്, അതിന്റെ ബാഹ്യരൂപം വിശ്വജനീനമല്ല. സാർവ്വജനീനമായ ഒരു ഭാഷയെന്ന് സാധാരണമായി വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടുവരുന്ന ചിത്രഭാഷപോലും, ആ കലയുടെ സംസ്കാരാഭിവൃദ്ധികളെ തുടർന്നുണ്ടാകാറുള്ള സങ്കേതബഹുലതകൊണ്ടു് സർവ്വജനീനമല്ലാതാവുക പതിവാണ്. കാവ്യകല, വളർന്നുവരുന്തോറും പണ്ഡിതപാമരപര്യന്തം ആസ്വാദ്യമാവുക എന്ന വിശാലധർമ്മം വിസ്മരിച്ചു്, സൂക്ഷ്മസൌന്ദര്യാസ്വാദനകുശലന്മാരും ആസ്വാദനാനുകൂലചിത്തവൃത്തികളും ആയ ഒരു ന്യൂനപക്ഷക്കാരുടെ പ്രത്യേകസ്വത്തായി പരിണമിക്കുന്നു.

"ലോകത്തിലെ പറന്നുപായുന്ന ആവിപടലത്തിൽനിന്നും മനുഷ്യസാദ്ധ്യമായ പരിപൂർണ്ണതയോടുകൂടിയ ഒരു പ്രതിബിംബം രൂപവൽകരിക്കാറുള്ള ഉദ്യമമാണ് കവിത" എന്നാണ് W. B. Yeats എന്ന ഐറിഷ്കവി കവിതയെ വിവരിക്കുന്നതു്. അതെ—കാവ്യമെന്നല്ല, കോമളകലകൾ എല്ലാം സൃഷ്ടിന്മുഖങ്ങളായ യത്നങ്ങളാണ്. സൃഷ്ടി ജാഗരൂകയായ പ്രകൃതിയുടെ ഉദ്യമങ്ങൾകൊണ്ടു് തൃപ്തനാവാത്ത മനുഷ്യൻ, വീണ്ടും പ്രകൃതിശക്തിയെ ആശ്രയിച്ചു് സൃഷ്ടിചെയ്കയാണ്. പ്രകൃതിസന്താനമായ മനുഷ്യന്റെ ഈ നൂതനസൃഷ്ടി, കേവലം നിയതിനിരപേക്ഷമായിരിക്ക അസംഭാവ്യമാണ്. അതു സാപേക്ഷമാണെന്നുവന്നാൽ പ്രകൃതിയുടെ കേവലാനുകരണമാണൊ എന്നുള്ള പ്രശ്നത്തിന്നു് സമഞ്ജസമായി അവകാശംസിദ്ധിക്കുന്നു. അതെ—അതു് അനുകരണംതന്നെ; എന്നാൽ, സൃഷ്ടിയുടെ അല്ല; സൃഷ്ടിശക്തിയുടേതാണ്. പ്രകൃതിയുടെ കേവലാനുകരണം കലാശബ്ദത്തെ അർഹിക്കുന്നില്ല. കാലദേശസ്ഥിതികൾക്ക് അടിപ്പെട്ടു് നിയതിയുടെ പ്രവൃത്തികളിൽ നാം കാണുന്ന നിയമങ്ങൾ ഒന്നും "ദിക്കാലാദ്യനവച്ഛിന്ന"മായ സങ്കല്പലോകത്തിലെ ചൈതന്യശക്തിയുടെ സ്വച്ഛന്ദഗതിയെ ബാധിക്കുന്നില്ല. "ഹ്ലാദൈകമയി"യായ ആ നവ്യസൃഷ്ടി "അനന്യപരതന്ത്ര"യായി വിജയിച്ചരുളുന്നു.

സൃഷ്ടിയെ തുടർന്നുതന്നെ നിരൂപണവ്യവസായവും വ്യക്തമാകുന്നു. ഉൽപാദനത്തിനും, നിരൂപണത്തിനുംതമ്മിലുള്ള പരസ്പരബന്ധത്തിനെപ്പററി പണ്ഡിതലോകംതന്നെ വിഭിന്നമതങ്ങളെ അവലംബിക്കുകയാണ്. നിരൂപണത്തിന്ന് കലോല്പാദനത്തിന്റെമേൽ രാജാധി

കാരം ഉണ്ടെന്നു ശഠിക്കുന്നവർതുടങ്ങി, അതു കേവലം ഉൽപാദനോപ ജീവിയായ വൈതാളികനാണെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നവർവരെ രസികലോകത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഏതായാലും, നോക്കിനിന്നു രസിക്കുന്നവനായ നിരൂപകന്, "കാവ്യസംസാര"ത്തിലെ "പ്രജാപതി"യായ കവിയുടെമേൽ അധികാരംനൽകുന്നതു് ആശാസ്യമല്ല. എന്നാൽ, കവിസൃഷ്ടങ്ങളായി ആവിർഭവിക്കുന്ന വിചിത്രരൂപങ്ങളെ എല്ലാം "അഹോരൂപമഹോധ്വനിഃ" എന്നു സർവ്വഥാ സ്തുതിച്ചുകൊള്ളുകയാണ് ദ്രഷ്ടാവായ നിരൂപകൻെറ കടമ എന്നു വരുന്നതും ന്യായ്യമല്ല. കുശലനായ കലാകാരൻെറ സങ്കല്പസൃഷ്ടിയോടു് അനുകൂലഭാവാനുകമ്പിതമായി പെരുമാറി ബ്രഹ്മാനന്ദമനുഭവിക്കാനും, ത്യാജ്യഗ്രാഹ്യവിവേചനത്തോടുകൂടി രസിക്കാനും നിരൂപകൻ സന്നദ്ധനായിരിക്കണം.

സാധാരണമായി നിരൂപകന്മാർ ബഹുഭിന്നങ്ങളായ വീക്ഷണകോണങ്ങളിൽനിന്നാണ് കലാവലോകനം ചെയ്യാറുള്ളതു്. കലാചരിത്രത്തെപ്പററിയുള്ള സൂക്ഷ്മബോധത്തോടുകൂടി ചരിത്രസൂചിതമായ ക്രമാഭിവൃദ്ധിയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു ചിത്രകാരൻെറയൊ, കവിയുടെയൊ കലാപ്രകടനകൌശലം പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള നില ആരാഞ്ഞ് അതിൻെറ ആപേക്ഷികമായ ഉൽകർഷമൊ നികർഷമൊ നിരൂപണം ചെയ്യുന്ന രീതിയെ—ആഗമികനിരൂപണം—എന്നുപറയാം. വ്യക്തിഗതമായ അനുകൂലപ്രതികൂലഭാവങ്ങളിൽനിന്നും, സ്വഭാവത്തിൻെറ സാജാത്യവൈജാത്യങ്ങൾകൊണ്ടുള്ള അനുകമ്പയുടെ ഭാവാഭാവങ്ങളിൽനിന്നും ഉത്ഭൂതമായുള്ള നിരൂപണമാണ്—വ്യക്തിപരമായുള്ളതു്. ചരിത്രത്തെയൊ വ്യക്തിയെയൊ അപേക്ഷിക്കാതെ പ്രകൃതിയുടെയും കലയുടേയും പരമതത്വങ്ങളുടെ ഗണനയാൽ മാത്രം പ്രേരിതമായി പ്രവൃത്തമാകുന്ന നിരൂപണത്തിന്-നിരപേക്ഷനിരൂപണം-എന്നുനാമകരണംചെയ്യാം.

ഈ മൂന്നുമാർഗ്ഗങ്ങളും വിമർശകന്മാർ സാധാരണമായി സ്വീകരിക്കാറുള്ളതാണ്. എന്നാൽ, ഏതു വിശിഷ്ടവിമർശനത്തിലും വ്യക്തിപരനിരൂപണത്തിൻെറ സങ്കലനം കൂടാതെ വരികയില്ല. ഈ മൂന്നു പന്ഥാക്കളുടേയും അന്യോന്യരഞ്ജിതമായ സമ്മേളനമാണ് ആശാസ്യമായുള്ളതു്.

നിരൂപണസരണികളെ പ്രധാനമായി, ഇങ്ങനെ വകതിരിക്കാമെങ്കിലും പ്രസിദ്ധങ്ങളായ പല മാർഗ്ഗഭേദങ്ങളും ഈ മൂന്നുവകുപ്പിൽ തന്നെ അന്തർഭവിച്ചു കിടപ്പുണ്ടെന്നുള്ളതു് സ്മർത്തവ്യമാണ്.

നിരൂപകന്മാരും കവികളും അന്യോന്യം ഐകമത്യത്തിലല്ല വർത്തിക്കുന്നതെന്നു സാധാരണമായി ഒരു ബോധമുണ്ടു്. ഉദ്ധതന്മാരായ നിരൂപകന്മാരുടെ നിർദ്ദാക്ഷിണ്യമായ നയമാണ് ഇതിന്നു ഹേതു. പാണ്ഡിത്യമദംകൊണ്ടു് ഉച്ഛൃംഖലരായി പായുന്ന വിമർശകകുഞ്ജര

ന്മാർ, ഉത്തുംഗപ്രഭാവന്മാരും ലബ്ധപ്രതിഷ്ഠന്മാരുമായ കവിവരന്മാരെപ്പോലും ഇളക്കിമറിക്കാൻ യത്നിക്കാറുണ്ടു്. ഒരു കവി സുപ്രതിഷ്ഠിതനാണെന്നുവെച്ചു തൽകൃതമായ സകലവും ആസ്വാദ്യമായിരിക്കണമെന്നു് ഇല്ലെങ്കിലും വാസനാവൈഭവംകൊണ്ടും അഭ്യാസകൌശലംകൊണ്ടും കല്പനാശക്തിവിശേഷംകൊണ്ടും, സർവ്വോപരി, നിരർഗ്ഗളഗളിതമായ നീരന്ധ്രവികാരത്തെ കലാനുകൂലമാകുംവണ്ണം നിയന്ത്രണംചെയ്യുന്ന ക്രാന്തദർശിയായ ധിഷണയുടെ വിലാസംകൊണ്ടും വിനിർമ്മിതമാകുന്ന കാവ്യത്തെ അനുകൂലഭാവത്തോടുകൂടി ആലോകനംചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ അവിടെ ആസ്വാദ്യതയ്ക്കാണു് സംഭാവ്യത. രന്ധ്രാന്വേഷിയായ ഒരു നിരൂപകന്റെ നിഷ്കൃഷ്ടപരീക്ഷണം ഏതുപരിപൂർണ്ണകലാവിലാസത്തിലും വൈകല്യം ദർശിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ സ്പഷ്ടദൃഷ്ടങ്ങളായ വൈകല്യങ്ങളെ, മഹാകവികൃതങ്ങളെന്നുവെച്ചു്, സ്വയം ആസ്വദിക്കാൻ ശ്രമിക്കാതിരിക്കുക മാത്രമല്ല, അന്യഥാ ദ്രഷ്ടാക്കൾക്കു മാർഗ്ഗദർശകമാകുംവണ്ണം അവയെ പ്രദർശിപ്പിക്കുകകൂടി ചെയ്യുന്നതു വിവേകിയായ വിമർശകന്റെ കർത്തവ്യമാണു്. അതു ഐകമത്യത്തിന്റെ അഭാവംകൊണ്ടല്ല. കലാരസികത്വപ്രേരിതമായ സൌഹാർദ്ദത്തിന്റെ ദാർഢ്യംകൊണ്ടു മാത്രമാകുന്നു.

കവിക്കും നിരൂപകനുംതമ്മിൽ അഭേദ്യമായ ഒരു ബന്ധമുണ്ടു്. സൌന്ദര്യസൃഷ്ടിരസികനായ ഒരു യഥാർത്ഥകവി, വിവേചനാസമ്പൂർണ്ണനായ ഒരു നിരൂപകനുമായിരിക്കും. സ്വകീയസൃഷ്ടിയുടെ സൌന്ദര്യവൈരൂപ്യങ്ങൾ നിഷ്പക്ഷനിലയിൽനിന്നു വീക്ഷണംചെയ്തിട്ടാണു് "മനുഷ്യസാദ്ധ്യമായ പരിപൂർണ്ണതയോടുകൂടിയ ഒരു ബിംബത്തെ അയാൾ രൂപവൽകരിക്കുന്നതു്" മഹാകവികൾ നിരൂപകവേഷത്തിൽ ബദ്ധപരികരന്മാരായി പ്രവേശിക്ക സാധാരണമല്ലെങ്കിലും, വിശദമായ വിമർശനനൈപുണി തെളിയിക്കാത്തവരായി അവരിൽ അധികംപേർ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. കവിയിൽ നിരൂപകത്വം കളിയാടുന്നതുപോലെതന്നെ, നിരൂപകനിൽ കവിത്വത്തിന്റെ അംശവും ലീനമായിരിക്കും. എത്രത്തോളം ഒരു കവി നിരൂപകനായിരിക്കേണമോ, അത്രത്തോളം തന്നെ നിരൂപകൻ കവിയായിരിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലെങ്കിലും കവിഹൃദയത്തിന്റെയും കലാപ്രകടനത്തിന്റെയും ഗൂഢങ്ങളായ സൂക്ഷ്മതത്വങ്ങൾ പരമാർത്ഥേന മനസ്സിലാക്കുക എന്നതു കവിസമുദായബാഹ്യനായ ഒരു കേവലനിരൂപകനു് അസാദ്ധ്യമാണല്ലോ.

ലോകോത്തരന്മാരായ വിമർശകന്മാരെല്ലാം കാവ്യകാരന്മാരായിരിക്കയില്ലെങ്കിലും, നിസർഗ്ഗസിദ്ധവും, പക്ഷെ, അപ്രകടിതവും ആയ കവിത്വം അവരിൽ ചിലപ്പോൾ തെളിഞ്ഞുതന്നെ വിളങ്ങുന്നതുകാണാം. കവിത്വലേശംകൂടാതെ, നീരസവും കർക്കശവും ആയ പാണ്ഡിത്യത്തി

ന്റെ തള്ളലുകൊണ്ടുമാത്രം "കൃത്രിമസടാജടിലാംസഭിത്തി"കളായ വിമൾകകേസരികളുടെ പദവിയിൽ "ആരോപിത"ന്മാരായുള്ളവരെ അങ്ങിങ്ങു കണ്ടേക്കാമെങ്കിലും അവർ പ്രകൃതത്തിൽ നമ്മുടെ ഗണനയെ അർഹിക്കുന്നില്ലല്ലൊ.

കാവ്യലോകത്തിലെ വിചിത്രസൃഷ്ടികളെ ദർശിക്കുംതോറും പ്രകൃതിയിലെന്നോണം ചില അനുല്ലംഘ്യങ്ങളായ നിയമങ്ങൾ അവയെ നിയന്ത്രിക്കുന്നുണ്ടെന്നും, അവ "നിയതികൃതനിയമ"ങ്ങൾ അല്ലെങ്കിലും, നിയതിനിയമങ്ങളുടെ പരമതത്വങ്ങളോടു സൂക്ഷ്മബന്ധമുള്ളവയാണെന്നും മനസ്സിലാവും. ഈ നിയമങ്ങളുടെ അന്വേഷണവും ശാസനവും ആണ് കാവ്യാനുശാസനം എന്ന പ്രസ്ഥാനം നിർവ്വഹിക്കുന്നത്. മനുഷ്യസമുദായത്തിൽ ധർമ്മശാസനങ്ങൾക്കുള്ള സ്ഥാനമാണ്, കാവ്യലോകത്തിൽ കാവ്യനിയമങ്ങൾക്കുള്ളതും. ഈ നിയമങ്ങളുടെ ലംഘനത്തെ, സഹൃദയലോകത്തിൽനിന്നുമുള്ള ബഹിഷ്കരണം മുതലായവകൊണ്ട് ശിക്ഷിക്കാറുമുണ്ടല്ലൊ. അതുകൊണ്ട്, കാവ്യകുതുകികളായ സാധാരണന്മാൎക്ക് മാൎഗ്ഗദൎശനവും, സഹൃദയന്മാരായ നിരൂപകന്മാൎക്കു അനുശാസനനിൎമ്മാണംകൊണ്ടുണ്ടാവാവുന്ന വേദോപഗമവും, കഴിയുമെങ്കിൽ യഥാശക്തി കവികളുടെ നിരങ്കുശതാനിയന്ത്രണവുമാണ്, കാവ്യലോകത്തിൽ നിയമനിൎമ്മാണംകൊണ്ടു സാധിക്കാവുന്നതു്. പക്ഷെ, സാധാരണമായി, കവിസമയങ്ങളെ അവലംബിച്ചു നിരൂപകൻ നിയമനിൎമ്മാണംചെയ്കയല്ലാതെ, നിരൂപകനിയമങ്ങളെ ആശ്രയിച്ച് കവിവരന്മാർ കാവ്യനിൎമ്മാണം ആചരിക്കാറില്ല. നിതാന്തസ്വതന്ത്രന്മാരായ കവികളുടെ കവനകലാസംരംഭങ്ങൾ കാവ്യമീമാംസാശാസനങ്ങൾകൊണ്ടു നിയന്ത്രിതമാകയില്ലല്ലൊ. ആചാൎയ്യപാണിനിയുടെ ശബ്ദാനുശാസനം സംസ്കൃതഭാഷയുടെ സ്വതന്ത്രാഭിവൃദ്ധിക്ക് നിത്യനിരോധം ചെയ്കതുപോലെ, ആചാൎയ്യദണ്ഡിയുടെ 'കാവ്യാനുശാസനം' കാവ്യജാതിയുടെ അഭിവൃദ്ധിയെ പൂൎണ്ണമായി ബാധിക്കാഞ്ഞതിനു് യഥാപഥം സ്വച്ഛന്ദചാരികളായ കവികൾതന്നെയാണ് ഹേതുഭൂതന്മാർ.

കാവ്യരസികന്മാർ സൎവ്വത്ര ഭിന്നരുചികളായിരിക്കകൊണ്ട്, എങ്ങനെയാണ് സൎവ്വജനീനമായ നിയമം നിരൂപണംചെയ്ക എന്ന പ്രശ്നം ഉപപന്നമാകുന്നു. വ്യക്തിഗതമായ രുചിഭേദത്തിൽ എല്ലാംകൂടി അന്തൎവ്വാഹിയായ ഒരു ഐക്യം പ്രവഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നും, വ്യക്തികളുടെ സ്വഭാവവികൃതികൾ എങ്ങിനെയിരുന്നാലും മനുഷ്യജാതിയുടെ സ്വഭാവത്തിനു് മൂലതത്വസ്വരൂപങ്ങളായ ചില സാധൎമ്മ്യങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നും ഉള്ളതു് നിയമനിൎമ്മാണത്തിനു് അനുകൂലമാണ്. എന്നാലും, കാവ്യങ്ങളൊ, കാവ്യനിയമങ്ങളൊ, സൎവ്വജനസമ്മതങ്ങളാവുന്നില്ലെന്നു നാം കണ്ടുവരാറുള്ളതാണ്. അതിനു പ്രതിവിധിയില്ല; വേണ്ടതാനും: അ

ത്തു, ലോകത്തിന്റെ വൈചിത്ര്യം വൎദ്ധിപ്പിച്ച്, വൈചിത്ര്യത്തിലുള്ള രസം ആസ്വദിപ്പിച്ച് ജീവിതം സുന്ദരതരമാക്കുന്നു. എന്നാൽ, കാവ്യത്തിന്റെയും നിയമത്തിന്റെയും നിൎമ്മാണം ഭൂരിപക്ഷസുഖത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി വേണമെന്നു മതം ഉണ്ട്; പക്ഷെ, ഉൽകൃഷ്ടവും സംസ്കൃതവുമായ കാവ്യകലയുടെ പൂൎണ്ണരസം സാധാരണന്മാരുടെ ആസ്വാദനവ്യാപ്തിയെ കവിഞ്ഞു തുലോം ഉത്തുംഗമായ ഒരു പദത്തിലാണ് വൎത്തിക്കുന്നതു്. സംസ്കാരവിശിഷ്ടരായ രസികജനങ്ങളുടെ രുചിയാണ് ഇവിടെ ഗണ്യമായുള്ളതു്. സത്തൃണാഭ്യവഹാരികൾക്കും അരോചകികൾക്കും (വാമനാചാൎയ്യരുടെ അരോചകികളല്ല) മദ്ധ്യസ്ഥരായ സഹൃദയന്മാരാണ് രസികന്മാർ; അവരുടെ രുചിയാണ് നിയമനിൎമ്മാണത്തിന്നാസ്പദം.

വിമൎശവ്യവസായത്തെത്തുടൎന്നുള്ള കാവ്യോൽപാദനം അപൂൎവ്വമല്ലെങ്കിലും, സാധാരണമായി, നിരൂപണം കാവ്യാനന്തരജാതമാണ്. നിരൂപണാസംരംഭം ശാസ്ത്രസ്വരൂപത്തിലാവുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ, കാവ്യങ്ങളിൽ കലൎന്നു വേദകാലം മുതൽക്ക് കണ്ടുവരാറുണ്ട്. ശാസ്ത്രരൂപം സിദ്ധിക്കാത്ത സാഹിത്യചൎച്ചാപ്രസ്ഥാനത്തിലെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ, അഥവാ, സാഹിത്യസിദ്ധാന്തങ്ങൾ, രാമചരിതംമുതൽ മലയാളത്തിലും സുലഭങ്ങളാണ്.

"ഞാനമെങ്കൽ വിളയിച്ചു തെളിയിച്ചിനിയ ചൊൽ
നായികെ! പരവയിൽ തിരകൾമേലുടനുടൻ
തേനലാവിന പതങ്കൾ വന്തു തിങ്കി നിയതം
ചേതയുൾതുടൎന്തു തോൻറുംവണ്ണം"

(രാമചരിതം I)

എന്നു തുടങ്ങുന്ന വരികൾ മനോഹരമായ കവിതയുടെ ബാഹ്യാന്തഃസ്വരൂപങ്ങളെ അയത്നലളിതമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നു. അനന്തരകാവ്യങ്ങളിലും, ഏതാദൃശഭാഗങ്ങൾ അപൂൎവ്വമല്ല.

ശാസ്ത്രസ്വരൂപത്തിൽ കേരളഭാഷയുടെ നിയമകല്പനം ആദ്യമായി "ലീലാതിലകത്തിലാണ് കാണുന്നതു്. മലയാളത്തെപ്പററിയുള്ള ലക്ഷണഗ്രന്ഥം സംസ്കൃതത്തിലാണ് രചിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നുള്ളതു് കേരളീയരുടെ സ്വഭാഷാവജ്ഞയെ കാണിക്കുന്നുണ്ടെന്നു വാദിക്കാമെങ്കിലും, ശാസ്ത്രചൎച്ചാവിഷയത്തിൽ ഈ മാതിരി വിചിത്രസംരംഭങ്ങളിൽ കേരളീയരോടു സാജാത്യമുള്ള വിദേശീയർ ഇല്ലായ്കയില്ല.

(ആസ്ഥചിന്താമണി)

ലീലാതിലകകാലം കഴിഞ്ഞു വളരെനാളത്തേക്ക്, മലയാളികൾ കേവലം നിദ്രാണരായിരുന്നിട്ടായിരിക്കയില്ല, സാഹിത്യലക്ഷണഗ്ര

ന്ഥങ്ങൾ ഭാഷയിൽ നഷ്ടമായിരിക്കുന്നതു്. പക്ഷെ, സംസ്കൃതന്മാരായ കേരളീയർ, പാണ്ഡിത്യപ്രദർശനവ്യാമോഹംകൊണ്ടു് സംസ്കൃതത്തിൽതന്നെ ലക്ഷണനിർമ്മാണം ചെയ്യുന്നതായിരിക്കണം ഈ ദാരിദ്ര്യത്തിനു ഹേതു.

“ശബ്ദജ്ഞോസ്മ്യഥ ലക്ഷ്യലക്ഷണഗുരുഃ സാംഗീതസാംഹിത്യയോഃ” എന്നു ശപഥംചെയ്യുന്ന കൊല്ലത്തെ രവിവർമ്മയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സദസ്യരായ കവിവരന്മാരും ഗൈർവ്വാണിയെയായിരിക്കണം വരണംചെയ്തതു്. ഏതായാലും, അതിനുശേഷം ഏകദേശം ആറുനൂററാണ്ടുകാലത്തോളം മലയാളത്തിൽ പ്രസ്താവ്യങ്ങളായ സാഹിത്യലക്ഷണഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായതായി കാണുന്നില്ല. * *

ആധുനികകാലത്തേക്കു കടക്കുകയാണെങ്കിൽ “കേരളകൌമുദി”കർത്താവായ വിദ്വാൻ കോവുണ്ണിനെടുങ്ങാടിയുടെയും, ഭാഷാഭൂഷണാദിഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കർത്താവും പണ്ഡിതസാർവ്വഭൌമനുമായ രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാന്റെയും പേരുകളാണു് സ്മരണീയങ്ങളായിരിക്കുന്നതു്. “ഭാഷാഭൂഷണം” സാഹിത്യസിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ സമഗ്രമായ പ്രസ്താവംകൊണ്ടോ, നൂതനമതപ്രകാശനംകൊണ്ടോ പ്രശോഭിതമാണെന്നു തൽകർത്താവുതന്നെ അഭിമാനിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിലും, ചിരാപരിഹൃതമായ ഒരു ആവശ്യത്തെയാണു് അതു നിറവേററിയതു്. ഗദ്യസാഹിത്യനിരൂപണപരമായിട്ടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യസാഹ്യം ഭാഷയുടെ നവീനമായ പുരോഗതിക്കു മാർഗ്ഗദർശകമായ ദീപസ്തംഭംപോലെ പ്രശോഭിക്കുന്നുണ്ടെന്നു് പ്രസ്താവക്രമത്തിൽ സ്മരിച്ചുപോകുന്നു. ഭാഷാഭൂഷണത്തെ തുടന്നു പല പണ്ഡിതന്മാരുടേയും വിജ്ഞേയങ്ങളും സാഹിത്യരസനിരൂപകങ്ങളുമായ ഉപന്യാസമാലകൾ കൈരളിക്കു ആഭരണമായിട്ടുണ്ടു. സാഹിതീസർവ്വസ്വാസ്വാദനവ്യഗ്രങ്ങളായ വല്ല ബാലിശസാഹസങ്ങളും അതിനിടക്കു ദൃഷ്ടമായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു ക്ഷന്തവ്യവുമാണു്.

സാഹിത്യനിരൂപണത്തിൽ ഏതേതുസിദ്ധാന്തങ്ങളാണു് പ്രധാനമായി ഗണനാർഹമെന്നു് തെളിയിക്കാൻ ശ്രമിക്കയാണു് ഈ പ്രസംഗപരമ്പരയുടെ ഉദ്ദേശം.

---

* * A. D. 1265-ൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ആളും രവിവർമ്മഭൂപന്റെ സദസ്യനും അലങ്കാരസർവ്വസ്വവ്യാഖ്യാതാവുമായ—സമുദ്രബന്ധൻ, കിരാതാർജ്ജുനീയത്തിന്റെ ത്രൈസർഗ്ഗികവ്യാഖ്യാതാവായ—ചിത്രഭാനു, മേഘദൂതത്തിന്റെ വിദ്യുല്ലതാകാരൻ പൂർണ്ണസരസ്വതി, കുമാരസംഭവത്തിന്റെയും രഘുവംശത്തിന്റെയും വ്യാഖ്യാതാവ്—നാരായണൻ—മുതലായ പുതിയവ്യാഖ്യാപ്രസ്ഥാനകർഷകന്മാർ മലയാളികളായിരുന്നു. അവർ സംസ്കൃതസാഹിത്യാസ്വാദനതൽപരന്മാരായിരുന്നതിനാൽ ഭാഷാസാഹിത്യവിഷയമായി ഒന്നും പ്രവൃത്തിക്കാത്തതായിരിക്കണം.

ഇനി കോമളകലകളിൽ ഒന്നായ സാഹിത്യത്തിന്ന് ആധാരഭൂതങ്ങളായുള്ള സൌന്ദര്യതത്വങ്ങളെപ്പററി അടുത്ത പ്രസംഗത്തിൽ നിരൂപണം ചെയ്യാം.

നന്ത്യാരുവീട്ടിൽ പരമേശ്വരൻപിള്ള. എം. ഏ.

നിത്യത.

നിത്യതയെന്നതിതളൊട്ടങ്ങീടാത്തൊ-
രത്യന്തസുന്ദരമായ ചെന്താമര;
പ്രത്യക്ഷമല്ലാതെ സർവ്വഗമായ് നവാ-
ദിത്യചന്ദ്രപ്പൊരി ചിന്തുന്നതായ് പരം
സത്യമായ് മിന്നുമനാദിമഹസ്സിനാൽ
പ്രത്യഗ്രശോഭം വിടരുന്നിതീ മലർ.

എത്രയോ കാല്യവും സന്ധ്യയുമാകിയ
ചിത്രശലഭപരമ്പര ചുററുമേ
നേത്രത്തിൽ വിസ്മയവേലിയേററം ചെയ്തു
പത്രം പരത്തിപ്പറക്കുന്നു കൌതുകാൽ.
കാണുമുടനേ ദലങ്ങൾക്കടിയിലായ്
താണു ചിരിച്ചു ചതിക്കും മിഴികളെ.

രാജതത്തൂവൽ വിടർത്തിയ വാസര-
രാജമരാളം വിഹരിച്ചു ചുഴവേ;
ഹേമപരാഗലവങ്ങൾ തിളങ്ങുമാ-
ശ്യാമളമായ കുഴഞ്ഞ ചിറകുമായ്
ആ വാരിജത്തിന്നരികെപ്പറക്കുന്നു
രാവാം മദഭരമന്ദമധുകരം!

എന്നു വിടർന്നതാണെന്നറിവില്ലിതിൽ-
നിന്നതിന്നെത്ര ദലങ്ങൾ മറഞ്ഞുവോ?
എന്നാലുമിന്നും പുതിയതായിട്ടതാൻ
നന്നായ് നിറന്നു നിൽക്കുന്നിതിത്തണ്ടലർ.

എത്ര ലോകങ്ങളുണ്ടെല്ലാമിതിനെഴും
പത്രപുടത്തിൽ പതിഞ്ഞു മഞ്ഞിൻകണം-
ജീവിതലൂതകൾ സ്വാത്മപരങ്ങളി-
പ്പൂവിന്നിതളിലസ്വസ്ഥമായ് സന്തതം,

മേലേ സ്വയംനീളമെത്താത്തൊരാശയാം
നൂലേച്ചു കൂടുനിൎമ്മിക്കുന്നിതെപ്പൊഴും-
ഉത്കടമായവൻതൻവേലകൊണ്ടുതാൻ
ബദ്ധമാകുന്നു പതിക്കുവാൻമാത്രമായ്!

ഏറും ബലമാൎന്നിരുന്നസാമ്രാജ്യങ്ങൾ
നൂറുനൂറല്ലതിൻ്നിട്ടുള്ളതിങ്ങനെ!
ജന്മമരണങ്ങളീമലർത്തോത്തിൻെറ
നന്മകരന്ദകണികകൾമാത്രമാം.
പോയദലങ്ങളെ ചിന്തിച്ചനുദ്വിഗ്ന-
മായതമായിശ്വസിക്കുന്നതില്ലഞാൻ,
ആവിധംതന്നെപുതുതായ് വിടരുവാൻ
ഭാവിച്ചിടുന്നതിന്നാകൎഷകത്വവും
ചിന്തിപ്പതില്ല; വിരിഞ്ഞുനിൽക്കുന്നതിൻ
കാന്തിയാവോളമുണൎന്നനുഭവൻ.

തൃശ്ശൂർ. വിദ്വാൻ, ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്.

യഥാൎത്ഥമായ മഹത്വം

അല്ലെങ്കിൽ

നിഷ്കാമഭാവം.

എന്തോ ഒരു പ്രബലമായ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി ജനങ്ങൾ നിരന്തരം പ്രയത്നിച്ചുംകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി ലോകത്തിൽ എവിടെ നോക്കുമ്പോഴും കാണുന്നുണ്ട്. ശാസ്ത്രാഭ്യാസംചെയ്യുന്നതും, ഉദ്യോഗംഭരിക്കുന്നതും, രാജസേവചെയ്യുന്നതും, ധനംസമ്പാദിക്കുന്നതും, സ്ഥാനമാനങ്ങളെക്കൊണ്ടും മററും യശസ്സുണ്ടാക്കുന്നതും എന്തൊരു കാൎയ്യസിദ്ധിക്കാണ്? കൃഷി, കൈത്തൊഴിൽ, കച്ചവടം മുതലായ വ്യാപാരങ്ങൾനിമിത്തം എത്രതന്നെ യശസ്സും, സമ്പത്തും, വിഷയഭോഗസൌകൎയ്യവും ലഭിച്ചാലും അതൊ ഒരു ഭാഗം നില്ക്കാതെ യഥോത്തരം വ്യാപരിക്കാനായി മനുഷ്യനെ പ്രേരണചെയ്യുന്ന—അല്ലെങ്കിൽ ആകൎഷിക്കുന്ന—ആ പരമോദ്ദേശ്യം എന്തായിരിക്കും? തങ്ങളുടെ പ്രയത്നത്തിന്ന് ആദ്യം നിശ്ചയിച്ച ഫലം കരസ്ഥമായാലും ആരും തൃപ്തിപ്പെടുന്നില്ല. ആദ്യം ഒരു ലക്ഷ്യത്തിന്നഭിമുഖമായി ഒരു സ്ഥാനത്തുനിന്നു പുറപ്പെടും; പിന്നെ മറെറാന്നിനെ ഉദ്ദേശിച്ച് അവിടെനിന്നിളകിപ്പുറപ്പെടും. ഇങ്ങിനെ ഒരിക്കലും അവസാനിക്കാത്ത ഒരുകൂട്ടം ദീൎഘയാത്രക്കാരായിട്ടാണ് ലോകത്തിൽ ആരേയും നാം കാണുന്നത്.

സൎവ്വസംഗപരിത്യാഗംചെയ്തു് സമാധിസുഖമനുഭവിച്ചു് തപോവനത്തിൽ പ്രാരബ്ധശേഷംനിമിത്തം ശ്വാസംകഴിച്ചു് കഴിച്ചുകൂട്ടുന്ന യോഗീശ്വരന്മാരും ഹിംസാദി ക്രൂരകൎമ്മങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ശിശ്നോദര പോഷണംചെയ്തു് ഭൂഭാരത്തിനായി ശരീരപിണ്ഡത്തെവഹിച്ചു് വ്യവഹരിക്കുന്ന ക്ഷുദ്രമാനസന്മാരും പുത്രമിത്രാത്മകളത്രപരിരക്ഷണം പരമപുരുഷാൎത്ഥമെന്നുറച്ചു് ലൌകികസാധനങ്ങളുടെ തികവിന്നായി ക്ഷുദ്രദേവതകളുടെ അനുഗ്രഹത്തിനും സമ്പന്നന്മാരുടെ കൃപാകടാക്ഷത്തിനും കാത്തിരിക്കുന്ന മൎയ്യാദക്കാരും സമുദായത്തിനുവേണ്ടിയൊ രാജ്യത്തിനുവേണ്ടിയൊ മതാഭ്യുദയത്തിന്നായൊ സൎവ്വസ്വവും ഉപേക്ഷിച്ചു് ഭിക്ഷുവേഷംധരിച്ചു് ലൌകികസന്ന്യാസവൃത്തിയിൽ സാമ്രാജ്യസുഖമനുഭവിക്കുന്ന മഹാശയന്മാരും എന്നുവേണ്ട "നടവിടഭടഗായകഗണികാഗണകാന്ധമൂകബധിരാദി"കളായ സൎവ്വരും ജാതികുലാചാരങ്ങളെക്കൊണ്ടും ആരോഗ്യവിദ്യായശസ്സുകളെക്കൊണ്ടും മതജ്ഞാനയോഗാദികളെക്കൊണ്ടും ഒരു വഴിക്കല്ലെങ്കിൽ മററൊരു വഴിക്കായി ഈ സംസാരയുദ്ധഭൂമിയിൽ സ്ഥാനങ്ങൾപിടിച്ചു കേറുകയും അതിൽ ആനന്ദമൂൎത്തിഭാവം അഭിനയിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ചിലപ്പോൾ മനോഹരവും കമനീയവും, ചിലപ്പോൾ ഭയങ്കരവും, ഗൎഹണീയവുമായിട്ടുള്ള ഈ ലഹള അവസാനിക്കുന്നതിന്നു് ഏതൊരു ദിക്കിൽ എത്തീട്ടുവേണമെന്നു എന്നും എങ്ങിനെയും തീൎച്ചപ്പെടുത്തിക്കൂടാ. പിറകിൽചെന്നു് പിടികൂട്ടുന്നതിന്നെളുപ്പംതോന്നിക്കുന്ന ഈ രമ്യമായ മായാമൃഗം തന്നോടടുക്കുന്ന ഈ വ്യവസായികളെ വഞ്ചിച്ചു് അകന്നകന്നുപോകുന്നതെ ഉള്ളു. ഒന്നുകൊണ്ടും ഒരിക്കലും ആൎക്കും ഈ സമൎത്ഥനായ പക്ഷിയെ പിടിച്ചടക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. ഇതിൻെറ അത്ഭുതമായ സ്വരൂപത്തിൽ മോഹിച്ചു് ഇടവിടാതെ ഇതിനെ പിന്തുടരുന്നവരായിട്ടല്ലാതെ ലോകത്രയത്തിലും ആരുംതന്നെയില്ല. ഇതിൻെറ സ്വന്തമായ വിശ്രമസ്ഥാനമാകട്ടെ എന്നും ആൎക്കും അഗോചരമായിരിക്കുന്നു.

സൎവ്വസിദ്ധികളുടേയും ഹേതുവും, സ്വരൂപവും, ഫലവുമായിരിക്കുന്ന ഈ പരമപദം "മഹത്വം" എന്ന തത്വമാകുന്നു. മഹത്വം ഏതു ജാതി ആയാലും സാപേക്ഷവും പരിണാമിയും അപൂൎണ്ണവുമാകയാൽ ലോകത്തിൽ മഹത്വംതികഞ്ഞതും മഹത്വമില്ലാത്തതുമായി ഒന്നുംതന്നെയില്ല. ഒരു കാലത്തു് ഒരു ദിക്കിൽ ഒരു സംഗതിയിൽ ഒരാൾക്കു് മഹത്വമുണ്ടാകുന്നുവെങ്കിൽ അതു വേറൊരിക്കൽ വേറെ പ്രകാരത്തിൽ മററൊരാൾക്കുമുണ്ടാകാവുന്നതാണ്. ക്ഷത്രിയൻ വൈശ്യനെക്കാൾ മഹാനാണെങ്കിൽ ബ്രാഹ്മണനെക്കാൾ ഹീനനുമാണ്. ധനികൻ ദരിദ്രനെക്കാളും രാജാവു് പ്രഭുവിനെക്കാളും ചക്രവൎത്തി അവനെക്കാളും മഹാൻതന്നെ. മഹത്വത്തിന്റെ വിപരീതമായ ക്ഷുദ്രത്വവും

ഇങ്ങനെതന്നെ താരതമ്യപ്രവാഹത്തിൽ സ്വരൂപധാരണംചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതാണ്. പൂൎവസിദ്ധമല്ലാത്ത വസ്തുവിന്റെ സിദ്ധിക്കുവേണ്ടിയാണല്ലൊ ആരും പ്രയത്നപ്പെടുന്നത്. സിദ്ധമായ ഫലത്തെ ഉദ്ദേശിച്ച് പ്രവൎത്തിക്കുക പതിവില്ല. കീഴടങ്ങിയ രാജ്യം പിടിക്കാൻ വീണ്ടും യുദ്ധംനടത്തുന്നതു് വിഡ്ഢിത്തമാണ്. ലോകത്തിൽ മഹത്വമില്ലാത്തവരാണ് അതിന്നാഗ്രഹിച്ചു പ്രയത്നിക്കുന്നതു്. പ്രയത്നം അവസാനിച്ചുകാണാത്തതുകൊണ്ടു് മഹത്വം ലഭിക്കുന്നില്ലെന്നു നിശ്ചയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ നിഷ്കൎഷിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ആൎക്കും മഹത്വമില്ലെന്നു കാണുന്നുണ്ടു്. ലോകത്തിൽ ചിലരെ മഹാന്മാരാണെന്നംഗീകരിക്കാറുള്ളതു് എന്തിനെ പ്രമാണിച്ചായിരിക്കുമെന്നാലോചിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ യഥാൎത്ഥമായ ഒരാശ്രയവും അതിന്നില്ലെന്നും ആ മഹത്വം അപൂൎണ്ണവും മിഥ്യയുമാണെന്നും മനസ്സിലാകുന്നുണ്ടു്.

ജീവിതസൌകൎയ്യങ്ങൾക്കുപയുക്തങ്ങളായ സാധനങ്ങളധികമുള്ളതുകൊണ്ടു് സിദ്ധിക്കുന്ന മഹത്വം ആ പ്രഭുശ്രേഷ്ഠന്റ് ക്രമത്തിൽ ശ്വാസോച്ഛ്വാസത്തിനുള്ള ബലംകൂടിയില്ലാതാക്കിത്തീൎക്കുകയും അനന്തരക്ഷണത്തിൽ അസ്തമിക്കയും ചെയ്യുന്നു. പാണ്ഡിത്യംകൊണ്ടുള്ള മഹത്വവും അപൂൎണ്ണവും മിഥ്യാകല്പിതവും തന്നെ. ചക്രവൎത്തിയുടെ വലിപ്പംപോലും മേൽപ്രകാരം അയഥാൎത്ഥമായിരിക്കെ, രാജാധികാരം വഹിച്ചു് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരായി, കീഴുദ്യോഗസ്ഥന്മാരെക്കൊണ്ടുനടത്തുന്നതിന്നും മേലധികാരിമാരെ ഭയപ്പെട്ടു് സേവിച്ചു സമൎത്ഥനാകുന്നതിന്നുമായി തന്റെ സുഖവും സ്വാതന്ത്ര്യവും ഉപേക്ഷിച്ചു, സാധുക്കളും ശിപായിമാരും ഭയപ്പെട്ടു കൃത്രിമമായി ഭാവിക്കുന്ന ബഹുമാനത്തിൽ മോഹിച്ചു, മഹാനുഭാവസ്ഥാനം അനുഭവിക്കുന്ന ചിലക്കൂട്ടരുടെ മഹത്വം എത്ര നിസ്സാരമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു പറയാനില്ല. ഈവക വലിപ്പങ്ങളൊന്നും അവൎക്കു ആന്തരമായ സമാധാനത്തെയും സന്തുഷ്ടിയേയും നല്കുന്നവയല്ല. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു് അവരനുഭവിക്കുന്ന അസ്വാസ്ഥതയും അവമാനവും അവരുടെ വിഡ്ഢിത്തത്തിന്റെ ശരിയായ കണക്കെടുത്തു് മനസ്സാക്ഷിയിൽ തെളിയിച്ചു് കൊടുക്കുന്നതുനിമിത്തം ഈ മഹത്വമൊന്നും അതുള്ളവൎക്കുതന്നെ സുഖകരമല്ലാതെയാണിരിക്കുന്നതു്. എന്നുമാത്രമല്ലാ, ഈ മഹത്വം സിദ്ധിക്കുംതോറും അന്തഃകരണത്തിന്റെ പ്രസന്നത അധികമധികം കുറഞ്ഞുപോവുകയാണ്. സുഖസാധനങ്ങളുടെ എണ്ണവും വണ്ണവും കൂടി വരുന്തോറും ആ തോതിന്നനുസരിച്ചു് സുഖാനുഭവത്തിന്നുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നു് ഹാനിയും അപായത്തിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ഭയത്തിന്നു് പുഷ്ടിയുമുണ്ടാകുന്നതാണല്ലൊ. അതുകൊണ്ടു് ഇപ്പോൾ ലോകത്തിൽ വിചാരിച്ചുവരുന്ന വലിപ്പങ്ങളെല്ലാം യഥാൎത്ഥമായ മഹത്വമുണ്ടാക്കിത്തീൎക്കുന്നതിന്നു് ഒരു പുരുഷന്നുള്ള അ

ധികാരത്തെ ക്രമത്തിൽ അകററിക്കൊണ്ടുപോകുന്നു എന്നാണു കാണുന്നതു്. ഉണ്ടാക്കിത്തീക്കപ്പെട്ട ഏതും ഒരിക്കൽ ഇല്ലാതെയാകും. സംയോഗം വിയോഗത്തിൻെറ പൂർവ്വരൂപമാകുന്നു. ഒന്നിനോടുള്ള സംയോഗത്തിൽ മറെറാന്നിനോട് വേർപാടുണ്ടാകുന്നതാകകൊണ്ട് സംയോഗം വിയോഗംതന്നെയാണെന്നും പറയാം. അതുകൊണ്ടു കൃത്രിമങ്ങളായ ഭാവങ്ങളെല്ലാം മിഥ്യാരൂപങ്ങളും ക്ഷുദ്രങ്ങളുമാകുന്നു. സ്വാഭാവികവും ശുദ്ധവുമായ ഒന്നുമാത്രമെ യഥാൎത്ഥമായിരിക്കയുള്ളു.

അഹിംസ, സത്യം, ധൎമ്മം, ദയ, ദാക്ഷിണ്യം, ക്ഷമ എന്നിങ്ങനെയുള്ള മനോഗുണങ്ങളെ ലോകത്തിൽ ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായി കരുതിവരുന്നുണ്ടു്. ഈ ഗുണങ്ങൾ യഥാൎത്ഥമായ മഹത്വത്തിൻെറ അവയവങ്ങളും ഇന്ദ്രിയജയത്തിൻെറ ഫലങ്ങളുമാകുന്നു. അന്യജീവികൾക്കു പീഡാകരമായിട്ടുള്ള തൻെറ ഏതൊരു മനോരഥത്തെയും ഉപേക്ഷിക്കാനുള്ള ശക്തിയും വാസനയുമാണ് അഹിംസയെന്നു പറയപ്പെടുന്നതു്. വിഷയരസങ്ങളിൽ ഭ്രമിച്ചു ചാടുന്ന ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കധീനരായി പ്രവൎത്തിക്കുന്നവൎക്ക് അഹിംസയെന്നുള്ള ശുദ്ധമായ ഗുണമുണ്ടാകുന്നതല്ല. സ്വാൎത്ഥപരിത്യാഗത്തിന്നും പരാൎത്ഥപരിരക്ഷണത്തിന്നുമുള്ള പരിപക്വവും വികസിതവുമായ മനോഭാവം ഈ അഹിംസയുടെ ഫലമാകുന്നു. സത്യധൎമ്മാദികളെല്ലാം അഹിംസയിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. നിഷ്കൎഷിച്ചു് നിരൂപിച്ചാൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ അഹിംസാദി ഗുണങ്ങളെല്ലാം പരസ്പരസംബന്ധങ്ങളായ തത്വങ്ങളാണെന്നു് കാണുന്നുണ്ടു്. ഈ ഗുണങ്ങളുടെ പൌഷ്കല്യം നിമിത്തമുണ്ടാകുന്ന മനോവികാസം യഥാൎത്ഥമായ മഹത്വത്തിൻെറ സ്വരൂപലക്ഷണമാകുന്നു.

തൻെറ സുഖസൌകൎയ്യങ്ങളുടെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടിയാണ് മനുഷ്യൻ സത്യധൎമ്മാദിതൽപരനായിരിക്കുന്നതെന്നും അസത്യവും അധൎമ്മവും നിമിത്തം തൻെറ വിഷയസുഖസൌകൎയ്യങ്ങൾക്ക് ഭംഗം വരികയില്ലെന്നുറപ്പുള്ളവർ സത്യധൎമ്മാദിരക്ഷണത്തിന്നായി ബുദ്ധിമുട്ടുന്നതു് അനാവശ്യമാണെന്നും അവിവേകികൾ വ്യാഖ്യാനിക്കാറുണ്ടു് ഗുണദോഷങ്ങളും ലാഭാലാഭങ്ങളും ചിന്തിക്കാതെ സ്വതെതന്നെ സത്യധൎമ്മാദികളെ വിടാതെ പ്രവൎത്തിക്കയും വിവേകികൾ അതിന്നായി ജീവിതസൌകൎയ്യങ്ങളെ ഉപേക്ഷിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അസൌകൎയ്യങ്ങളെ സഹിക്കാനുള്ള സംസ്കാരമില്ലാത്തവൎക്ക ക്ഷമയില്ലെന്നു തീൎച്ചയാണ്. ഈ നിലയിൽ നിരൂപിച്ചാൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ അഹിംസാദിഗുണങ്ങൾ പരിത്യാഗസംസ്കാരത്താൽ നിൎമ്മലമായിത്തീൎന്നിട്ടുള്ള ബുദ്ധിയുടെ വാചകശബ്ദങ്ങളാണെന്നുകാണുന്നുണ്ടു്. പരിത്യാഗം ഇന്ദ്രിയജയത്തിൻെറ ഫലവും അതിനെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നതുമാകുന്നു.

സ്വാൎത്ഥസമ്പാദനത്തിന്നുവേണ്ടിയും സുഖസൌകൎയ്യസിദ്ധിക്കായും ചിലപ്പോൾ പരദ്രോഹാദികളെ ഉദ്ദേശിച്ചും അഹിംസമുതലായ മൎയ്യാദകളെ അനുസരിച്ചുംകൊണ്ടു് സാധാരണന്മാർപോലും വ്യവഹരിക്കാറുണ്ടെങ്കിൽ അവരുടെ ആ മനോഗുണം ശുദ്ധവും ശാശ്വതവും സ്വാഭാവികവുമല്ലെന്നു് വിചാരശീലന്മാർ ഗ്രഹിക്കുന്നതാണ്. അതു് ക്ഷുദ്രങ്ങളായ വിഷയസുഖങ്ങളെ കാംക്ഷിച്ചു് കൃത്രിമമായി അഭ്യസിച്ചുണ്ടാക്കിയതാകുന്നു. ഉദ്ദേശമൊന്നും കൂടാതെയുള്ള നിഷ്കാമമായ പരിത്യാഗമത്രെ യഥാൎത്ഥമായ മഹത്വം. അങ്ങനെ നിഷ്കാമമായാൽ സ്വീകാരവും പരിത്യാഗത്തിന്റെ മറെറാരു രൂപമായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നതാണ്. ഇന്ദ്രിയസുഖങ്ങളെ കാമിച്ചു് പരിത്യജിക്കുന്നതും സ്വീകരിക്കുന്നതും ഒരുപോലെ അശുദ്ധമാകകൊണ്ടു് അതു് മഹത്വത്തിന്റെ ലക്ഷണമല്ല. നിഷ്കാമമായ മനോവൃത്തിയാണ് യഥാൎത്ഥമായ പരിത്യാഗത്തിന്റെ വാസസ്ഥാനം. വാസ്തവം ഇങ്ങനെയാണെങ്കിലും മഹത്വത്തിന്റെ ബാഹ്യലക്ഷണമായ പരിത്യാഗത്തെ, അതു സകാമമായാൽപ്പോലും, വിദ്വാന്മാർ ശ്ലാഘിക്കതന്നെ ചെയ്യുന്നു. ഒരിക്കലല്ലെങ്കിൽ മറെറാരിക്കൽ പരിത്യാഗം നിഷ്കാമമായി ശുദ്ധമായിത്തീരുമെന്നാണ് അവരുടെ ദീൎഘദൃഷ്ടിയിൽ കണ്ടിരിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു സകാമമായ പരിത്യാഗം യഥാൎത്ഥമായ മഹത്വത്തിന്റെ ബഹിരംഗവും നിഷ്കാമമായാൽ അതു അന്തരംഗവുമാണെന്നു് നിൎണ്ണയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ധീരനായ ഒരു യോദ്ധാവിന്റെ ശരീരപരിത്യാഗവും ധൎമ്മിഷ്ഠനായ ഒരു ധനികന്റെ ധനവിസൎജ്ജനവും സമുദായനായകന്മാരുടെ "സത്യാഗ്രഹം" മുതലായവയും സകാമങ്ങളാകയാൽ ത്രൈലോക്യനാഥസ്ഥാനലാഭത്തിനായി സ്വശിരച്ഛേദംചെയ്ത രാവണന്റെ പരിത്യാഗംപോലെതന്നെ അശുദ്ധവും അപൂൎണ്ണവുമായ ഒരു ജാതി മഹത്വത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളാണെന്നതിന്നു സംശയമില്ല. താരതമ്യയുക്തികൊണ്ടു നിരൂപിക്കുമ്പോൾ ഈ ധീരന്മാരെ "മഹാത്മാക്കളെ"ന്നു പറയുന്നതു് ഒരു വിധത്തിൽ ഉപചാരംതന്നെ എന്നു വരുന്നതുമുണ്ടു്.

നിഷ്കാമവൃത്തി ഇന്ദ്രിയജയത്തിന്നും അതു പരിത്യാഗത്തിന്നും ശരിയായ കാരണമാണെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. നിഷ്കാമഭാവമുണ്ടായാലല്ലാതെ മഹത്വമുണ്ടാകയില്ലെന്നും അതുണ്ടാക്കുന്നതിന്നാണ് നാം പ്രയത്നം ചെയ്യേണ്ടതെന്നും ഇനി വേറെ പറയേണമെന്നില്ല. ഈ പ്രയത്നങ്ങളിൽ മുഖ്യമായിട്ടുള്ളതാണ് വിവേകം. വിവേകംകൊണ്ടു് തന്റെയും പരിസരസ്ഥിതിയുടേയും തത്വം മനസ്സിലാകുമ്പോൾ തനിക്കു ഈലോകത്തിൽനിന്നുകിട്ടാനിടയുള്ള സുഖത്തിന്റെ തുച്ഛഭാവം എളുപ്പത്തിൽ ബോധ്യമായിത്തീരും; അപ്പോൾ ഈ പരിഭ്രമവും ബദ്ധപ്പാടും ദാഹവും വെറിയും ഒന്നുശമിക്കും; ക്രമത്തിൽ വൈരാഗ്യവും ശാന്തിയുമുണ്ടാകയുംചെയ്യും. വിരക്തനും ശാന്തനുമായ ആ മഹാത്മാവി

ന്റെ നിഷ്കാമമായ മനോവൃത്തിയിലാണ് മഹത്വത്തിന്റെ ആനന്ദമയമായ ദിവ്യസ്വരൂപം പ്രകാശിക്കുന്നത്. ശാന്തഗംഭീരസുന്ദരമായ ആ പ്രസന്നഭാവം നിരതിശയവും ദുർല്ലഭവുമാകുന്നു. സാധനസാമഗ്രീനിരപേക്ഷമായ ആ മഹത്വത്തിന്റെ അംശങ്ങളെ കുറെശ്ശയായിട്ടെങ്കിലും സ്വാധീനമാക്കുന്നതിന്ന് നമ്മുടെ ബുദ്ധിവ്യാപാരത്തെ അന്തൎമ്മുഖമാക്കിത്തീൎത്ത് ഞാനാരെന്നും പ്രപഞ്ചവും ഈശ്വരനും എങ്ങിനെയുള്ളതാണെന്നും സൗകൎയ്യംപോലെ വിചാരംചെയ്തു മേൽപ്പൊട്ടു കയറുകയൊ ഉള്ളിലേയ്ക്കു കടക്കുകയൊ ചെയ്യുന്നതിന്ന് ആൎക്കും അധികാരവും ശക്തിയുമുണ്ട്.

ഈ പ്രയത്നത്തിന്റെ തോതിന്നനുസരിച്ച് ആ മഹത്വത്തിന്റെ രശ്മികൾ ക്രമത്തിൽ അധികമധികമായി നമ്മുടെ അന്തഃകരണത്തെത്തെളിയിക്കയും അന്ധകാരസ്വരൂപമായ അതിന്റെ ക്ഷുദ്രഭാവം കുറഞ്ഞുവരികയും ചെയ്യുമെന്നതിന്ന് സംശയമില്ല.

അത്യന്തം നിഷ്കാമമായ ഒരു ജീവിതവ്യവഹാരം സംഭാവ്യമാണൊ? കാമംകൂടാതെ ഒരാൾ കൎമ്മം ചെയ്യുമോ? അതിന്ന് ഫലമുണ്ടാകുമൊ? എന്നും മററുമുള്ള വാദങ്ങൾ നിസ്സാരങ്ങളാണ്. പ്രമാണരഹിതവും അനുഭവവിരുദ്ധവും ആയ ഈ വാദത്തെ ഖണ്ഡിക്കുന്നതിന്ന് അക്ഷരാഭ്യാസംചെയ്യുന്ന ബാലകന്മാർതന്നെ മതിയാവുന്നതാണ്. ഓരോ അക്ഷരങ്ങളും എഴുതിപ്പഠിക്കുന്ന ചെറിയ കുട്ടികൾക്ക് ആ പ്രവൃത്തിയാലുണ്ടാകാനിരിക്കുന്ന ഫലം എന്താണെന്നറിവില്ല. മററു കുട്ടികൾ ചെയ്യുന്നതു കണ്ടും കേട്ടും തങ്ങളുടെ തല്ക്കാലത്തെ കൎത്തവ്യം അതാണെന്നുമാത്രം മനസ്സിലാക്കീട്ടാണ് അവർ ആ കാൎയ്യത്തിൽ പ്രവൎത്തിക്കുന്നത്. ഇന്ന പരീക്ഷ പാസ്സാകണമെന്നോ ഇന്ന ഉദ്യോഗം ലഭിക്കണമെന്നോ മറെറാ ഉള്ള ആഗ്രഹം ആ കുട്ടികൾക്കപ്പോഴില്ല. എന്നാൽ അവർ തങ്ങളുടെ ആ കൎമ്മത്തെ എത്രയൊ ജാഗ്രതയോടുകൂടി നടത്തുന്നതുമുണ്ട്. ഫലമെന്താണെന്നറിഞ്ഞ് അതിന്മേൽ ഉൽകണ്ഠയോടെ ബദ്ധപ്പെട്ടുകൊണ്ടു പ്രവൎത്തിക്കാത്തപക്ഷം ഫലസിദ്ധിയൊന്നുമുണ്ടാകയില്ലെന്നുള്ള അഭിപ്രായത്തെ ഈ കുട്ടികൾ അറിയാതെതന്നെ ഖണ്ഡിച്ചുകളയുന്നുണ്ട്.

മുഖ്യവും അവാന്തരവുമായി രണ്ടു ഫലങ്ങൾ ഏതു കൎമ്മത്തിന്നുമുണ്ട്, ഫലേച്ഛയെ നിന്ദിക്കുന്നത് മുഖ്യഫലത്തെസംബന്ധിച്ചുമാത്രമാകുന്നു. മുഖ്യഫലം പ്രായേണ വിപ്രകൃഷ്ടവും അഗോചരവും അനിയതവുമാകുന്നു. അതിനെ ഇച്ഛിക്കുന്നവൎക്കു സ്ഥിരമായ പ്രതീക്ഷണത്തിന്നവകാശമില്ല. അതുനിമിത്തം കൎമ്മത്തിൽ അത്യാവശ്യമായ വിസ്രംഭം പ്രവൎത്തകന്നുണ്ടാകുന്നില്ല. ഒരുസമയം ഫലം അഭിലഷിതപ്രകാരമല്ലാതെവരികയാണെങ്കിൽ ദുസ്സഹമായ മനഃകാലുഷ്യത്തിന്നി

ടവരികയും ചെയ്യും. ഫലാപയ്യന്തം കമ്മനിരതമായിരിക്കേണ്ടുന്നതായ കത്താവിന്റെ ബുദ്ധി ഉൽകണ്ഠാഗ്രസ്തമാകുന്നതുനിമിത്തം യഥാക്രമം കമ്മാംശങ്ങളിൽ വ്യാപരിക്കുന്നതിന്നുള്ള സാവധാനത അതിന്നില്ലാതെയാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ മുഖ്യഫലാഭിമുഖമായ കത്താവിന്റെ ഔത്സുക്യം ആ ഫലത്തിന്റെ സ്വരൂപപരിണാമഗതിയെ തടുക്കുന്നതായിരിക്കയുംചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ഫലപരിത്യാഗരൂപമായ "യോഗം" കമ്മസാമത്ഥ്യജനകമാണെന്ന് (യോഗഃ കമ്മസുകൌശലം) ഗീതയിൽ സ്പഷ്ടമായി സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇങ്ങനെ ഫലാഭിസന്ധിയുള്ളവൻ യഥാത്ഥത്തിൽ കമ്മത്തിന്നധികാരിയല്ലെന്നാണ് വന്നുകൂടുന്നതു്. പരീക്ഷാവിജയമോ, ഉദ്യോഗലാഭമോ മറേറാ ഉദ്ദേശിച്ചു് ചെയ്യപ്പെടുന്ന വിദ്യാഭ്യാസരൂപമായ കമ്മത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ അംശമാണല്ലൊ അക്ഷരാഭ്യാസം. ആ കമ്മത്തിന്റെ മുഖ്യഫലത്തെപ്പററി ചെറിയ കുട്ടികൾക്കു ഒരു ബോധവുമില്ല. അക്ഷരവിന്യാസത്തിന്റെ സ്വരൂപബോധം മാത്രം അവക്കു തല്ക്കാലം സന്തോഷകരമായിരിക്കുന്നുണ്ടു്. നോക്കി ഗ്രഹിക്കയും ഉച്ചരിക്കയും എഴുതുകയുംചെയ്തു്, അങ്ങിനെ ത്രിവിധകരണങ്ങളിലും അക്ഷരസ്വരൂപപ്രതിഷ്ഠകഴിക്കുന്നതിന്നു അവരുടെ ഒഴിഞ്ഞബുദ്ധിക്കു് അന്യാദൃശമായ സൌകയ്യം ലഭിക്കുന്നു. അക്ഷരസംസ്കാരവിശിഷ്ടമായ അവരുടെ ബുദ്ധിവികാസത്തെ അവർ അവ്യക്തരീതിയിൽ അനുമോദിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും. അപ്പോഴത്തെ അഭൂതപൂവ്വമായ ആ ഔന്നത്യമായിരിക്കും അവരനുഭവിക്കുന്ന ഫലം. തനിക്കുള്ള ഈ വിശിഷ്ടപദലാഭത്തിൽ അധ്യാപകന്റേയും മററും അനുമോദനവും ആ കുട്ടിയുടെ കമ്മതാൽപയ്യത്തിന്നു് ബോധകമായിരിക്കാം. എന്നാൽ ഇതെല്ലാം അവാന്തരഫലങ്ങളാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. ഈ ഫലം ബുദ്ധിയുടെ കമ്മകൌശലത്തെ കുറയ്ക്കാൻ ശക്തമല്ലെന്നു മാത്രമല്ല വദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ പയ്യാപ്തമായിട്ടുള്ളതുമാണ്. അനനുഭൂതപൂവ്വമായ നിവ്വികല്പാനന്ദത്തിന്റെ പ്രാപ്തിക്കായി സമാധിയോഗം അഭ്യസിക്കുന്ന സാധകന്നു ആ കമ്മത്തിലുള്ള ഔത്സുക്യത്തെ നിലനിത്തുന്നതു് മനഃപ്രസാദം, സന്തോഷം, സാവധാനത, ധൈയ്യം മുതലായ അവാന്തരഫലങ്ങളാണെന്നു് ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ നിരൂപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നമസ്കാരം മുതലായ സ്വതന്ത്രികാചാരങ്ങളിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന മുഖ്യഫലം അഗോചരമൊ സന്ദിഗ്ദ്ധമൊ ആയിരുന്നാൽപ്പോലും അഗ്നിബലം, ബുദ്ധിപ്രസാദം, അവയവലാഘവം മുതലായി ആ കമ്മനിമിത്തമുണ്ടാകുന്ന അവാന്തരഫലങ്ങൾ കത്താവിന്റെ കമ്മതൽപരതയെ നിലനിത്തിവളത്തുന്നു. ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ അവാന്തരഫലങ്ങൾ കമ്മസ്വരൂപമെന്നപോലെ നിത്യസംബദ്ധങ്ങളും, മുഖ്യഫലം കമ്മാവസാനത്തിൽ ആവിർഭവിക്കുന്നതുമാകകൊണ്ടു്, കത്തവ്യതാബോധത്തെ ഉണ്ടാക്കുകയും വളത്തുകയും ചെയ്യുന്നതിന്നുള്ള ശക്തി ഈ അവാന്തര

ഫലങ്ങൾക്കല്ലാതെ മുഖ്യഫലത്തിന്നല്ല എന്നാണ് മുഖത്തിൽ പറയാനുള്ളത്. അവാന്തരഫലം കമ്മത്തിൽ ആദ്യവസാനം വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ സ്പശംകൂടാതെ കേവലമായ കത്തവ്യതാബോധത്തെ ഉപദേശിക്കയല്ല "കത്തവ്യമിതി യൽ കമ്മ കരതെ സാത്വികം മുതൽ" ഇത്യാദിവചനങ്ങളുടെ താല്പയ്യമെന്നു നിഷ്കഷത്തിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ അതിനെ ഫലമെന്നുള്ള സംജ്ഞകൊണ്ടു വ്യവഹരിക്കാനാവശ്യമില്ലെന്നും അതു കമ്മസംജ്ഞാത്ഥത്തിൽ അന്തർഭൂതമാണെന്നും അഭിപ്രായമുള്ളതുകൊണ്ടാണ് മേൽപ്പറഞ്ഞ പ്രകാരം മുഖ്യാവാന്തരഫലഭേദപ്രസംഗം അത്ര സാധാരണമായിക്കാണാതിരിക്കുന്നത്. പരമാത്ഥത്തിൽ അഭിമാനകല്പിതമായ ഫലം മുഖ്യഭാവത്തെയും അവാന്തരഭാവത്തെയും വഹിക്കുന്നതു് നിയതമായ പ്രമാണത്തെ ആശ്രയിച്ചല്ല. അതുരണ്ടും സവ്യഭിചാരങ്ങളായ ഭാവങ്ങൾതന്നെ. നിഷ്കാമഭാവസ്വരൂപഗ്രഹണത്തിന്നായി മേൽപ്രകാരമുള്ള ഫലവ്യാഖ്യാനം ഇവിടെ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടതാകുന്നു. ഈ കമ്മഫലതത്വവിചാരത്താൽ ഫലേച്ഛയില്ലാത്തവർ കമ്മംചെയ്യുകയില്ലെന്നുള്ള വിപരീതബോധം തീരെ നശിക്കുന്നതാണ്. അവക്കു കമ്മഫലം സിദ്ധിക്കയില്ലെന്നുള്ള രണ്ടാമത്തെവാദത്തെസ്സംബന്ധിച്ചാണ് ഇനി ആലോചിക്കാനുള്ളതു്.

പ്രവൃത്തികൊണ്ടു് ഫലമുണ്ടാകുമെന്നല്ലാതെ കത്താവിന്നു ഫലത്തിൽ കാമമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു നിയമമില്ല. നേരെ മറിച്ച് കാമം കമ്മനിവ്വഹണത്തിന്നാവശ്യമായ ഏകാഗ്രത സാവധാനതമുതലായ ബുദ്ധിധമ്മങ്ങളെകുറയ്ക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നതെന്നു മുമ്പെ പറഞ്ഞുവല്ലോ. ലോകത്തിൽ നല്ലകമ്മങ്ങളിൽ സാമത്ഥ്യവും ഉൽകൃഷ്ടമായ ഫലവും ആൎക്കെങ്കിലും സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു അവരുടെ ബുദ്ധിക്കുള്ള നിഷ്കാമഭാവത്തിന്റെ വകയാണെന്നു് നിശ്ചയിക്കുന്നപക്ഷം മിക്കസംഗതികളിലും യോജിച്ചിരിക്കും. പൌരുഷംകൊണ്ടു കാൎയ്യങ്ങൾ സാധിക്കുമെന്നല്ലാതെ അതു കാൎയ്യസിദ്ധിക്കു് സ്വതന്ത്രമായ സാധനമാണെന്നു് നിണ്ണയിച്ചുകൂടാത്തതാണ്. പുരുഷപ്രയത്നത്തിന്റെ വഴിയിൽനിന്നു് വേറിട്ടുനില്ക്കുന്ന അനേകം ശക്തികൾ ചിലപ്പോൾ അതിന്റെ ഗതി മുടക്കുകയും ചിലപ്പോൾ അതിനെ അനുകൂലിക്കയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. ആ ശക്തികളെപ്പററി നമുക്കുള്ള ജ്ഞാനം അവ്യക്തമാകുന്നു. അവയെ നമ്മുടെ ഇഷ്ടംപോലെ തിരിച്ചുവിടുന്നതിന്നു് നമുക്ക അധികാരവുമില്ല. സമഷ്ടി പൌരുഷമെന്നോ ഈശ്വരേച്ഛയെന്നോ കമ്മമെന്നോ യോഗമെന്നോ ആ അദൃശ്യമായ പ്രസരത്തെപ്പററി നിരൂപണംചെയ്യുപതിവുണ്ടു്. കൃഷിക്കാരന്റെ പുരുഷപ്രയത്നത്തെ അതിവൎഷണം അവൎഷണം മുതലായതു നിഷ്ഫലമാക്കിത്തീക്കുന്നു. ഇതുപോലെതന്നെ വൈദ്യൻ, വിദ്യാത്ഥി, ഭടൻ, ഉദ്യോഗസ്ഥൻ മുതലായ ഫലകാംക്ഷികളുടെ കമ്മഗതിക്കു് വരാവുന്ന വിപരീതാനുഭവം നാട്ടിൽ

പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. യാത്രക്കാരൻ ചെയ്യേണ്ടതു പണംകൊടുത്തു ശീട്ടുവാങ്ങുക മുതലായ ചില സാധാരണ കാൎയ്യങ്ങൾ മാത്രമാണ്; കപ്പലിൻെറ ഉറപ്പും കപ്പിത്താൻെറ സാമൎത്ഥ്യവും മററും കഴിയുന്നത്ര നോക്കി ധൈൎയ്യപ്പെടുകയും ആവാം. സമുദ്രമദ്ധ്യത്തിലെത്തുമ്പോൾ ഒരു സമയം വരാവുന്ന ക്ഷോഭമോ മററോ എത്ര അപകടമായിരിക്കുമെന്നും ആ ഘട്ടത്തിൽ രക്ഷപ്പെടാനുള്ള വഴികൾ എത്രത്തോളം അനുകൂലമായിരിക്കുമെന്നും തീൎച്ചപ്പെടുത്തുന്നതെങ്ങനെയാണ്. ഈ മട്ടിൽ യാത്രയാരംഭിക്കുകയെന്നല്ലാതെ അതിനപ്പുറം ആലോചിക്കാൻ നമുക്കെന്താണധികാരം? "കൎമ്മണ്യേവാധികാരസ്തേ മാ ഫലേഷു കദാചന" എന്നല്ലേ?

പുരുഷപ്രയത്നം കാലദേശനിമിത്തങ്ങൾക്കനുസരിച്ചു നയിക്കപ്പെട്ടാലല്ലാതെ ഫലസിദ്ധിയുണ്ടാകയില്ലെന്നുള്ളതു് സൎവസമ്മതമായ പരമാൎത്ഥമാണ്. കാലദേശനിമിത്തങ്ങൾ എപ്പോഴും മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതും, വിസ്തൃതവും ബലവത്തരവുമായ ഒരു തത്വമാകുന്നു. അതിൻെറ ഒരു പ്രത്യേകസ്വഭാവത്തിലുള്ള സമ്മേളനത്താൽ ഒരു ഫലം സിദ്ധിക്കുന്ന പക്ഷിൽ അതിൻെറ കീഴിൽ അംശം മാത്രമായി പ്രവൎത്തിക്കുന്ന പൌരുഷത്തിന് ഫലത്തെ സ്വന്തമായി വിചാരിക്കാനവകാശമില്ല. നേരെ മറിച്ചു്, പൌരുഷേതരശക്തികൾക്കാണ് ആ അവകാശമുള്ളതു്. ഈ ന്യായത്തിന്മേലാകുന്നു ദൈവപ്രാധാന്യവാദികളുടെ സിദ്ധാന്തം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു് ഫലസമ്പാദകങ്ങളായ ശക്തിവിശേഷങ്ങളുടെ ഒരു ജാതിനാമമായിട്ടാണ് ദൈവമെന്ന സംജ്ഞ നിലനില്ക്കുന്നതു്. ജന്മാന്തരകൃതമായ കൎമ്മത്തിന് ദൈവസംജ്ഞ പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഫലസമ്പത്തിഹേതുക്കളും വിവിധങ്ങളും ആയ ചലനങ്ങൾക്ക് പുരുഷൻ ഇച്ഛിക്കുന്നതിന്നനുസരിച്ചു ഫലം ഉണ്ടാകുന്നതിന്നുപററുന്ന വിധത്തിലുള്ള ഒരു സ്ഥിതിയുണ്ടാകണമെങ്കിൽ പരിമിതവും ദുൎബ്ബലവും അസ്വതന്ത്രവുമായ ഈ പൌരുഷത്തിൻെറ ശക്തികൊണ്ടു് മതിയാകയില്ലെന്നനുഭവപ്പെടുകയും, ഇതരശക്തികളുടെ മാഹാത്മ്യവും അവയുടെ പ്രത്യേകസമ്മേളനവിശേഷത്തിൻെറ അസാധാരണത്വവും ബോദ്ധ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ആ പൌരുഷേതരശക്തികൾക്ക് ആദ്ധ്യാത്മികമായിചെയ്യപ്പെടുന്ന ഒരു നിരൂപണമത്രെ ദൈവശബ്ദാൎത്ഥനിൎണ്ണയത്തിൻെറ മൂലപ്രമാണം. ഏതായാലും പൌരുഷത്തിന് ഫലത്തിൻെറ ഉടമസ്ഥനായിരിക്കാനധികാരമില്ല. "ഞാൻ ഉണ്ടാക്കും; ഞാൻ വളൎത്തും; ഞാൻ നശിപ്പിക്കും;" എന്നു ഈശ്വരശക്തിയെ തങ്കലാകൎഷിച്ചിട്ടെന്നപോലെ മനുഷ്യൻ വ്യവഹരിക്കുന്നതു് ഈ രഹസ്യം അറിയാതെയാണ്. ഭഗവാൻെറ വചനം (മാ ഫലേഷുകദാചന) മേൽവിവരിച്ചവിധമുള്ള യഥാൎത്ഥത്തിൻെറ സംക്ഷേപമാകുന്നു. പൌരുഷം ഫലസിദ്ധിവിഷയത്തിൽ ഒരംഗമായി

മാത്രം ഇരിക്കുന്നതാണെങ്കിൽ അതിനെ വിശ്വസിച്ച് ഫലത്തെ കാമിക്കുന്നത് ഒരു വിഡ്ഢിത്തമാണെന്നേ വരുന്നുള്ളു. ഈ നിലയിൽ നിഷ്കാമഭാവമുണ്ടാവാനിടയില്ലാത്തതല്ലെന്നും സൂക്ഷ്മത്തിൽ യഥാൎത്ഥമായ ഈ നിഷ്കാമഭാവം ഇല്ലാതാവാനാണ് സംഗതി കാണാത്തതെന്നും വ്യക്തമായല്ലൊ. ഫലേച്ഛകൂടാതെ കൎമ്മം ചെയ്യാറുണ്ട്; ഫലത്തിങ്കലുള്ള ഔത്സുക്യം അതിന്റെ സിദ്ധിക്ക് സാധനമല്ല; ബാധനമാണ്; ഈ ഔത്സുക്യമില്ലാതിരിക്കയെന്നത് സ്വാഭാവികവും സത്യവുമായ ഒരു തത്വവുമാണ്; എന്നിങ്ങനെ സൂക്ഷ്മവിചാരത്തിൽ സ്പഷ്ടമായറിയപ്പെടുന്നുണ്ട്.

ഈ പരമാൎത്ഥസിദ്ധാന്തത്തെ മറയ്ക്കുന്നതും അഭ്യാസദാൎഢ്യം നിമിത്തം സുപ്രതിഷ്ഠിതവുമായ ഏതോ ഒരു വ്യാമോഹം പുരുഷപ്രയത്നപക്ഷത്തിനവലംബമായി എല്ലാവരിലും വൎത്തിക്കുന്നുണ്ട്. വിവേകാഗ്നിയിലിട്ടുരുക്കി ദോഷവിശോധനം ചെയ്യുമ്പോൾ പ്രസന്നവും നിൎബാധവുമായ നിഷ്കാമഭാവംകൊണ്ടു സുശീതളമായ പരിത്യാഗസുധാകരമണ്ഡലം പ്രകാശിച്ചുതുടങ്ങുന്നു. ആ ഹൃദയാകാശമാകുന്ന യഥാൎത്ഥമായ മഹത്വത്തിന്റെ ശുദ്ധമായ സിംഹാസനം.

വടവന്നൂർ—വടക്കേപ്പാട്ട് നാരായണൻ നായർ.

ഒരു കുറ്റസമ്മതം.

(ഒരു പോലീസ് ഇൻസ്പെക്ടരുടെ മുമ്പിൽ ഒരു പ്രതി കൊടുത്ത മൊഴി)

എനിക്ക് അവളെ കാണുവാൻ ആദ്യമായിട്ട് ഭാഗ്യം ലഭിച്ചത് എപ്പോൾ ആണെന്നു പറയണമോ? അല്ലെങ്കിൽ അതെന്തിനു പറയുന്നു? ആ ഭാഗ്യകാലങ്ങളോട് ക്രോധം പ്രവൎത്തിച്ച എനിക്ക് അവയെപ്പറ്റി ഓൎത്തു സുഖിക്കുന്നതിനുപോലും ഇപ്പോൾ അവകാശമില്ല. അതുതന്നെയുമല്ല, നിങ്ങൾക്ക് അക്കഥകൾ ഒന്നും കേട്ടിട്ട് ആവശ്യവുമില്ലല്ലൊ. എന്റെ കുറ്റത്തിനെപ്പറ്റിയുള്ള പൂൎണ്ണവിവരണം കിട്ടണം അല്ലേ?

എനിക്ക് എന്റെ പ്രേയസിയോട് വലിയ പ്രണയമായിരുന്നു. ഞാൻ "ആയിരുന്നു" എന്നാണോ പറഞ്ഞത്? വേണ്ടാ. ആ വാക്ക് വെട്ടിക്കളയണ്ടാ, എഴുതിക്കോളൂ. അവളെ ഈ നിമിഷത്തിലും ഈശ്വരനേക്കാൾ കൂടുതലായി ഞാൻ ആരാധിക്കുന്നു; എന്റെ മനസ്സു മുഴുവൻ അപരാധഭാരത്താൽ ചാഞ്ഞു്, നൈകൃഷ്ട്യബോധത്താൽ ഒളിച്ച്, എന്നാലും വേർപിരിയുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ ആ പരിപാവനദേഹിയുടെ അദൃശ്യപാദസരോജങ്ങളുടെ അടിയിൽച്ചേൎന്നു സുഖിക്കു

പ്പാൻ അലയുന്നു; എന്നോട് ആ പരിശുദ്ധാത്മാവിന് ഇപ്പോഴും കോപമില്ല എന്നേപ്പററി അതു ലജ്ജിക്കുന്നതേയുള്ളു. വേണ്ടാ വേണ്ടാ. ഞാൻ നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടതായ സംഭവവിവരണത്തിലേക്കു വന്നുകൊള്ളാം. മറെറാന്നും എഴുതുന്നതിനും കേൾക്കുന്നതിനും നിങ്ങൾക്കു ക്ഷമയില്ല. സക്കാർശമ്പളംകൊണ്ടു വിലനിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന നിങ്ങളുടെ സമയത്തെ ഞാൻ നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നില്ല.

അവളോട് ഞാൻ പരിചയമായതും, അവളെ ഞാൻ വിവാഹം ചെയ്തതും എല്ലാം പെട്ടെന്നായിരുന്നു. അനേകകോടി ശതവഷങ്ങൾകൊണ്ടു എൻെറ ആത്മാവു് അന്വേഷിച്ചുഴറിനടന്നു്, അന്നു് അതിന് ആദ്യമായി ദശനസാഫല്യം കിട്ടുകയായിരുന്നു. പ്രഥമവീക്ഷണത്തിൽത്തന്നെ ഞങ്ങൾ പരസ്പരം അനുരാഗബദ്ധരായിത്തീൎന്നു എന്നു് ഇരുവക്കും മനസ്സിലായി. ദൈവത്തിൻെറ രണ്ടു മുൻനിശ്ചയങ്ങളും പേറിക്കൊണ്ടാണു് എൻേറയും അവളുടേയും ആത്മാക്കൾ ഇങ്ങനെ പരസ്പരം സന്ദശിച്ചതു്. ഞാൻ നിത്യനരകത്തിലേക്കും അവൾ നിത്യദിവ്യാനുഭൂതിക്കും ആ ക്ഷണത്തിൽ യാത്ര തിരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഞങ്ങളുടെ സമാഗമം ഈ മഹാപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ കേന്ദ്രസ്ഥാനമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ചുകഴിച്ച ആ ചെറു നിമേഷങ്ങൾ എത്ര ആനന്ദമയങ്ങളായിരുന്നു!

എൻെറ കൌബേരസ്ഥിതിയും മാന്യതയും ഞങ്ങളുടെ അചിരേണയുള്ള വിവാഹത്തിനു് സഹായിച്ചു. എനിക്കു് ആ പെൺകുട്ടിയെ വിവാഹംചെയ്യുന്നതിനു് ആഗ്രഹം ഉണ്ടെന്നു് അവളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർ അറിയാത്ത താമസം, ആ മംഗളകമ്മത്തിനുള്ള ചട്ടവട്ടങ്ങൾ തീൎന്നുകഴിഞ്ഞു. "മംഗളകമ്മമോ?" അതേ, എൻെറ ഓമനയെസംബന്ധിച്ചിടത്തോളവും, ശാശ്വതമായ അവളുടെ ആമുഷ്മികസുഖത്തിനു് ആ കമ്മം ഒരു "മംഗളകമ്മം"തന്നെയായിരുന്നു. അപ്രകാരം ഒരു പരിവത്തനത്തിനു് കാരണക്കാരനായതുകൊണ്ടു്, ഞാൻ എന്നെസംബന്ധിച്ചും അതു് ഒരു മംഗളകമ്മമായിക്കരുതുന്നു.

അവൾക്കു് ഒരു സഹോദരനേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അയാൾ ഏതോ നിയമപാശത്തെഭയന്നു് കുറേക്കാലം മുമ്പുതന്നെ നാടുവിട്ടിരുന്നു എന്നു് അന്നു ഞാൻ കേട്ടു. സാമുദായികജീവിതത്തെ മലിനപ്പെടുത്തുന്ന പ്രവൃത്തികളോടു യാതൊരു അനുഭാവവും ഇല്ലാത്തവൻ എന്നു് എന്നേപ്പററി നല്ല അറിവുണ്ടായിരുന്ന പരിചയക്കാർ എൻെറ പ്രേയസിയുടെ ഈ സഹോദരനേപ്പററി യാതൊന്നും വിവരമായി എന്നോ ധരിപ്പിച്ചില്ല. അക്കാൎയ്യം അറിയുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ എൻെറ വിവാഹപ്രാത്ഥന പിൻവലിച്ചേക്കുമെന്നു് അവളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാക്കുതന്നെ ഭയം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതുമേൽ സമ്പൃത്തനായിരുന്ന ഞാൻ എ

ന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു് കോപഗൎഭമായ ചിരി വരുമായിരിക്കും. ശരി. ആത്മരഹസ്യങ്ങൾ മനുഷ്യന്റെ അപൂൎണ്ണഗ്രഹണത്തിന്നു് പരമാതീതമായിരിക്കുന്ന കാലത്തോളവും നിങ്ങളുടെ ആ ചിരി അസ്ഥാനത്തിൽ അല്ല.

ഞങ്ങളുടെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞു. എന്റെ നിതാന്തപൂജയ്ക്കും സകല സുഖലാഭത്തിന്നും ഏകവിഷയമായി ഈശ്വരൻ എനിക്കരുളുന്നതായ് ആ ദേവീവിഗ്രഹത്തെ ഞാൻ, ഭക്തിപ്രണയപ്രകൎഷത്തോടെ എഴുന്നള്ളിച്ചു കൊണ്ടുവന്നു് എന്റെ ഗൃഹാന്തൎഭാഗത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. ആ പ്രണയധാമത്തെ പ്രീണിപ്പിക്കുക എന്നുള്ള കൃത്യം മാത്രമേ എനിക്കു ലോകത്തിൽ ശേഷിച്ചിട്ടുള്ളു എന്നും, ഇതരകാൎയ്യങ്ങളിൽ മനസ്സു ചെലുത്തുന്നതു് അതിനോടുള്ള ആസക്തിക്കുറവിനെ ദ്യോതിപ്പിക്കുക ആയിരിക്കുമെന്നും ഞാൻ ധരിച്ചു. വസ്തുക്കൾ എല്ലാം പാട്ടത്തിന്നു കൊടുത്തു. കടം കൊടുത്തിരുന്ന പണം പിരിക്കുവാൻ എന്റെ വിശ്വസ്തഭൃത്യനേ ചുമതലപ്പെടുത്തി. അവളുടെ സുഖാസുഖങ്ങളെപ്പററിയല്ലാതെ വേറെ യാതൊന്നിനെയുംകുറിച്ചു് എന്നോടാരും ഒന്നും പറഞ്ഞുകൂടരുതെന്നു് നിൎബ്ബന്ധപൂൎവ്വമായ ആജ്ഞകൾ നല്കി. മുന്നോട്ടൊഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്ന എന്റെ ജീവിതപ്രവാഹം [illegible]ല്യഗതിയിൽനിന്നു പെട്ടെന്നു വിരമിച്ചു് ആ പ്രണയമൂൎത്തിയുടെ ചുററും ചലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവളെപ്പററിയുള്ള യാതൊരു കാൎയ്യവും അന്വേഷിക്കുന്നതിന്നു് വേറെ ആൎക്കും അധികാരവും ആവശ്യവുമില്ലെന്നു ഞാൻ ഉറച്ചു. അസുലഭമായ ഈ അനുഗ്രഹത്തെ, കൃപണൻ നിധിയെ എന്നപോലെ, ഞാൻ താലോലിച്ചു. സമവയസ്കകളായ സ്ത്രീകളോടുപോലും സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നതിന്നു് അവളെ ഞാൻ അനുവദിച്ചില്ല. എന്റെ വീട്ടിൽ ആരും കയറിക്കൂടെന്നു ഞാൻ ശഠിച്ചു. എപ്പോൾ ആണു്, ഏതു വിടവിൽക്കൂടെയാണു് ഈ പഞ്ചവൎണ്ണക്കിളി പറന്നുപോകുന്നതെന്നു ഞാൻ സദാഭീതനായി. ഇത്ര അനൎഘമായ സൌന്ദൎയ്യസമ്പത്തുള്ള ഒരു ദേവകുമാരി, വിരൂപനായ എന്നെ ഒഴിച്ചു്—അല്ലാ, എന്റെ അത്യന്തവിശ്വസ്തനും അത്യന്തവിരൂപനും ആയ ഭൃത്യനേയും ഒഴിച്ചു്—വേറെ ആരെയെങ്കിലും കാണുക ആപൽക്കരമായിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിച്ചു.

എന്റെ സ്നേഹിതന്മാർ എന്നോടു പിണങ്ങി പിരിഞ്ഞു. അവരുടെ വരവുകൾ ഞാൻ വെറുക്കുന്നെന്നു നേരെ പറഞ്ഞു. എന്റെ വീടിന്റെ പടിക്കതകു് ഒരിക്കലും തുറന്നിടരുതെന്നു ഞാൻ പ്രത്യേകം ഏൎപ്പാടുചെയ്തു. ഞാനും ലോകവുമായി യാതൊരു ബന്ധവും ഇല്ലെന്നു് പ്രഖ്യാപനംചെയ്തു. ഒരിക്കൽ മകളുടെ ക്ഷേമം അന്വേഷിച്ചു് അച്ഛൻ ഒരു വാല്യക്കാരനെ അയച്ചിരുന്നു. ഞാൻ പടിക്കുവെളിയിൽ ചെന്നു് അവനെക്കണ്ടു് ഒട്ടധികം ശകാരിച്ചു പറഞ്ഞയച്ചു. മുൻപര

ത്തു എന്റെ വിശ്വസ്ഥകാൎയ്യസ്ഥൻ മാത്രമെ മററൊരു പുരുഷനായി ആ വീട്ടിൽ പ്രവേശനം ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

ഞാൻ വേഗം പറഞ്ഞു, തീൎത്തുകളയാം. ഒരു ശത്രുവിന്റെ വിരോധംനിമിത്തം, കുറേക്കാലത്തിനുശേഷം, ഞാൻ ഒരു കേസിൽ സാക്ഷിയായി. സമൻ ച്ചെിട്ടുകൊടുത്തിട്ടും പോകാതെ രണ്ടുമൂന്നവധികഴിഞ്ഞു. ഒടുവിൽ വാറണ്ടായി. എന്റെ താമസസ്ഥലത്തുനിന്നു വളരെ ദൂരമുള്ള കോടതിയിൽപ്പോകാതിരിക്കുന്നതിന് ഞാൻ കഴിയുന്നതു ശ്രമിച്ചു. വാറണ്ടുശിപായിമാൎക്ക് നല്ല തുകകൾ കയ്ക്കൂലികൊടുത്തു. "സാക്ഷിക്കാരനെ സ്ഥലത്തു കാണ്മാനി"ല്ലെന്നുപറഞ്ഞു് പല വാറണ്ടും മടങ്ങി. എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടൊന്നും സാധിക്കുകയില്ലെന്നും പോകുന്നതുതന്നെ നല്ലതെന്നും എന്റെ കാൎയ്യസ്ഥൻ എന്നോടു ഗുണദോഷിച്ചു. അവനേപ്പററി രണ്ടുവാക്കു പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. അതും നിങ്ങൾക്ക് അറിയേണ്ടതാണെല്ലാ.

അവൻ എന്റെ ആലോച്യമിത്രമാണ്. എന്റെ വാക്ക് അവന് ദൈവകല്പനയാണ്. ലോകത്തിൽ അവൻ ഒരു ജീവിയുടെ സാന്നിദ്ധ്യംമാത്രമേ കണക്കാക്കുന്നുള്ളൂ. അതു ഞാൻ ആണ്. എന്നെ ഒഴിച്ചു് ലോകത്തിലെ മററാളുകൾ എല്ലാം അവൻ ശത്രുക്കളായാണ് കണക്കാക്കുന്നതു്. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ എന്റെ പ്രേയസിപോലും ഉൾപ്പെട്ടുന്നു! അവന് സ്വന്തം ആളുകളോ, വീടോ, കുടിയോ ഒന്നുമില്ല എന്നെ ശുശ്രൂഷിച്ചു്, എന്റെകൂടെ മരിക്കണമെന്നുമാത്രമേ അവനു മോഹം ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഈശ്വരൻ എന്നോ, ആത്മാവെന്നോ, പരലോകം എന്നോ ഒന്നും അവന് അറിവില്ല. ഇപ്പറഞ്ഞതെല്ലാം അവനേസംബന്ധിച്ചിടത്തോളവും ഞാൻ ആണ്. അവന്റെ ഈ വിശിഷ്ടപ്രകൃതി എനിക്കു നല്ലതുപോലെ അറിയാം. എന്റെ പ്രേയസിയെ ഞാൻ കാണാതിരുന്നു എങ്കിൽ, എന്റെ സകല സ്വത്തുക്കളും ഞാൻ അവന് കൊടുക്കേണമെന്നു തീൎച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുകയായിരുന്നു. എനിക്ക് അവനോടു് അത്ര വളരെ വാത്സല്യമായിരുന്നു.

അതുകൊണ്ടു് അവന്റെ ഗുണദോഷം ഞാൻ സ്വീകരിച്ചു. ഞാൻ മടങ്ങിവരുന്നതുവരെ വീട്ടിൽ ആരേയും കയററരുതെന്നു് ഏൎപ്പാടുചെയ്തിട്ടു് ഞാൻ കോടതിസ്ഥലത്തിലേക്കുപോയി. ഭാഗ്യദോഷത്താൽ അന്നു കോടതി കൂടിയില്ല. എന്നെ സാക്ഷിസ്ഥാനത്തുനിന്ന് ഒഴിച്ചാൽ എന്തും കൊടുക്കാമെന്നു ഞാൻ കക്ഷികളോടു പറഞ്ഞു. അവർ തീരെ സമ്മതിച്ചില്ല. പിന്നത്തെ അവധിയും അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു ഞാൻ വേഗം തിരിച്ചു മടങ്ങി.

പിറേറദിവസം പ്രഭാതത്തിൽ വന്നുചേൎന്നു. എന്റെ വിളികൾകേട്ടു കതകുതുറന്ന ഭൃത്യൻ രൂക്ഷമുഖനായി എന്നെനോക്കി. കാൎയ്യം

എന്തെന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചു. അവൻ അറിയിച്ച സംഗതി അപ്പോൾ എന്നിൽച്ചേർത്തതായ പാരവശ്യം എത്ര കഠോരമായിരുന്നെന്ന് ഇപ്പോൾ പറയുവാൻ തോന്നുന്നില്ല. ഞാൻ പടിവാതലിൽപ്പിടിച്ച് അവിടെയിരുന്നു. മൃത്യുവാതം എന്റെ കണ്ണുകളിൽ വീശുന്നു എന്നെനിക്കുതോന്നി. എന്ത്? ഞാൻ ഇല്ലാത്ത തക്കംനോക്കി ആരോ ഒരു ഗൂഢപുരുഷൻ എന്റെ വീട്ടിൽക്കടന്ന് എന്റെ പ്രണയിനിയെ സന്ദർശിച്ചു എന്നോ? ഭയങ്കരം! അവർ വളരെനേരം രഹസ്സല്ലാപംചെയ്തു എന്നോ? ബോധക്കേടിൽനിന്നും ഉണർന്ന ഞാൻ ഭൃത്യന്റെ മുഖംഅടക്കി ഒരു അടികൊടുത്തു. അങ്ങിനെ ഒരു ഉപദ്രവം ഏററതായി ഭാവിക്കുകപോലും ചെയ്യാതെ അവൻ എന്റെ പാരവശ്യത്തിൽ സഹതാപിയായി എന്നെ വീശി.

അന്നു ഞാൻ എന്റെ പ്രണയിനിയുമായി എങ്ങിനെ കഴിച്ചുകൂട്ടി എന്നൊന്നു ചിന്തിക്കുക. നിങ്ങൾക്ക് ചിന്തിക്കുവാൻ അല്ലെല്ലാ, എഴുതുവാൻ ആണെല്ലോ ശമ്പളം തന്നിട്ടുള്ളതു്. ഞാൻ ഈ സന്താപത്തെ മനസ്സിൽ അടക്കി. ഒരുപക്ഷെ, എന്റെ ഭൃത്യന്റെ അറിവു തെററിയതായിരിക്കാം എന്നു ഞാൻ ആശിച്ചു. എന്റെ ഓമനയുടെ പുഞ്ചിരിപ്പൂനിലാവു് അത്ര കളമ്മയേറിയതായിരുന്നു. അവളിൽ ഞാൻ യാതൊരു ഭാവഭേദവും കണ്ടില്ല. അല്ലാ, അല്ലാ, അവൾക്ക് കലശലായ എന്തോ ശോകമുള്ളതുപോലെ എനിക്കുതോന്നി. രണ്ടുദിവസം കഴിഞ്ഞിട്ടും എന്റെ സംശയത്തിന് ശക്തികൂട്ടുകയാണ് ചെയ്തതു്. ഒന്നു പരീക്ഷിക്കാമെന്നുതന്നെ തീച്ചയാക്കി. അന്നു രാത്രി മടങ്ങിവരുകയില്ലെന്നുപറഞ്ഞിട്ട് ഞാൻ നേരത്തേ വെളിയിൽപ്പോയി. രാത്രി പഴകുന്നതിനുമുമ്പേ, ഗൂഢമായി തിരിച്ചുവന്ന്, ഒരു വൃക്ഷച്ഛായയിൽ പതുങ്ങിയിരുന്നു. ഭൃത്യനോടും കാലേക്കൂട്ടി ഉറക്കംഭാവിച്ചുകൊള്ളുവാൻ പറഞ്ഞിരുന്നു.

നിങ്ങൾ വേണമെങ്കിൽ എഴുതിക്കൊള്ളുക. എന്നാൽ എന്റെ മുഖം ആ കാര്യം കറേക്കൂടെ വ്യക്തമാക്കുമെന്നുള്ളതുകൊണ്ട് ഇങ്ങോട്ടു നോക്കുകയാണ് നല്ലതു്. ആ മഹാപാപി—എന്റെ പഞ്ചവർണ്ണക്കിളിയെ മോഷ്ടിച്ചു കൊണ്ടുപോയ ആ ഘാതകൻ—മതിൽ ചാടിക്കടക്കുന്നതു് ഞാൻ കണ്ടു. എന്റെ പ്രണയിനിയുടെ ശയനമുറിയുടെ വാതൽ ക്ഷണനേരത്തിനകം തുറക്കുന്ന ശബ്ദവും ഞാൻ കേട്ടു. വേഗം ഞാൻ എന്റെ ഭൃത്യൻ കിടക്കുന്നിടത്തേക്കോടി. ഒരു വലിയ കത്തി അവന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്തിട്ട്, ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും വടക്കുവശത്തേക്കോടി. മുറിയ്ക്കകത്തുള്ള വിളക്കിന്റെ സഹായത്താൽ ആ ഗൂഢപുരുഷനെക്കാണുന്നതിനെനിക്കു സാധിച്ചു. അവനെ ഞങ്ങൾ ഇരുവരും അതിനുമുമ്പു കണ്ടിട്ടില്ല. ഏതോ ഒരു വിദേശിയാണ്. ആ

വൻ എന്റെ മെത്തയിൽ—ഞങ്ങളുടെ ദാമ്പത്യശയ്യയിൽ—ഇരിക്കുന്നു. എന്റെ പ്രേയസി അവന്റെ തോളിൽ കരങ്ങൾ അർപ്പിച്ചു് അടുത്തു നില്ക്കുന്നു. ഞാൻ "അയ്യോ! മഹാപാപീ!" എന്നു് എട്ടുദിക്കും കേൾക്കത്തക്കവണ്ണം അലറി. ആ വ്യാധൻ വടക്കെ വാതലിൽക്കൂടെ മുററത്തു ചാടിമറഞ്ഞു. "കത്തിയിറക്കെടാ പിടിവരെ അവളുടെ നെഞ്ചിൽ" എന്നു് ആജ്ഞാപിച്ചു്, ഞാൻ എന്റെ ഭൃത്യന്റെ ശിരസ്സു തകൎക്കത്തക്കതുപോലെ ഒരു അടികൊടുത്തിട്ടു് കിഴക്കുവശത്തുകൂടി, എന്റെ നിധിതസ്കരനെ പിടിച്ചു് ഞെരിച്ചുകൊല്ലുവാൻ വടക്കോട്ടുപാഞ്ഞു.

കുറെ ഓടി ഫലമില്ലാതെ ഭ്രാന്തിയോടുകൂടി ഞാൻ അവളുടെ മുറിയിലേക്കു തിരിഞ്ഞു് ഓടി. നിങ്ങൾ എഴുതണ്ടാ. അന്യരെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുള്ള ഭാഷയിൽ എനിക്കു് ആ കാഴ്ച പറഞ്ഞുമനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ലാ. ഞാൻ എന്താണു് കണ്ടതു്? നിങ്ങൾ തന്നെ പറയണം.

പ്രേമപ്രവാഹംപൊഴിക്കുന്ന രണ്ടു കണ്ണുകൾ—അശ്രുവിഹീനങ്ങളായ ആ കണ്ണുകൾ—മെത്തയിലെവെള്ളവിരിപ്പിന്റെ മുകളിൽ ചിതറിക്കിട്ടിയായിക്കിടക്കുന്ന ധമ്മില്ലകംബളത്തിൽ മലൎന്നുകിടക്കുന്ന ആ തങ്കപ്പൂമേനി, പീനസ്ഥനങ്ങളുടെയിടയിൽക്കൂടി അകത്തോട്ടുകയറി അടിയിലുള്ള മെത്തയേക്കീറി നില്ക്കുന്നെന്നുതോന്നുന്ന കഠാരക്കത്തിയുടെ മുൻഭാഗത്തു് അഞ്ജലീബന്ധത്തിൽ എന്നെ കൂപ്പുന്ന രണ്ടു കൈകൾ രക്തപ്രവാഹത്തിൽ സ്നാനംചെയ്തു് പരിശുദ്ധങ്ങളായി ശേഷിക്കുന്നു. ആ പല്ലവാധരങ്ങൾ ചലിക്കുന്നു. വിശദമായ വാക്കുകൾ എന്റെ കണ്ണുങ്ങളിൽ പതിയുന്നു:—"പ്രാണനാഥാ! അതു് എന്റെ സഹോദരൻ അല്ലായിരുന്നുവോ? വളരെക്കാലം വിദേശത്തിൽ ഒളിച്ചുനടന്നിരുന്ന എന്റെ സഹോദരൻ. അങ്ങേ ഞാൻ കുററപ്പെടുത്തുന്നില്ല. രണ്ടു ദിവസത്തിനുമുമ്പു് അദ്ദേഹം എന്നെ വന്നു കണ്ട കാൎയ്യം ഞാൻ അങ്ങ അറിയിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. ഞാൻ പോകുന്നു. അവിടുത്തേയ്ക്കു് എന്നോടുള്ള പ്രണയം അസാധാരണം എങ്കിലും ഇത്ര അന്ധമായിരുന്നെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചില്ല. ഏതുവിധം എങ്കിലും ഓടി രക്ഷപ്പെട്ടുകൊള്ളണം. നിഷ്കന്മഷനായ അങ്ങേയ്ക്കു് ഈശ്വരൻ യാതൊരു ദോഷവും വരുത്താതിരിക്കട്ടെ—" പിന്നേയും ചിലതു കേൾക്കുന്നു:—"നീ നിന്റെ യജമാനന്റെ ആജ്ഞ അനുഷ്ഠിച്ചു എന്നേയുള്ളു. നീ വ്യസനിക്കരുതു്. ഈശ്വരൻ നിന്നെ ശിക്ഷിക്കുകയില്ല."

ആരോ ആ മുറിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു. "ഓമനേ! നിന്നേപ്പോക്കിയതു് ആ സ്ഥാനത്തു് എന്നേയും അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ!" എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു് ഞാൻ അവളുടെ നെഞ്ചിൽനിന്നു് വായുവേഗത്തിൽ ആ കഠാരം വലിച്ചൂരി എന്റെ നെഞ്ചിനെ ലക്ഷ്യമാക്കിക്കുത്തി. എന്നാൽ എ

ന്റെ ഭൃത്യൻ ആ കൈതടഞ്ഞിട്ട് കഠാരം എന്നിൽനിന്നു വാങ്ങുന്നതിന് ശ്രമിച്ചു. "മഠയാ. അതു ഞാൻ മറന്നുപോയി. ദുഷ്ടാ! നീതന്നെ ആദ്യം പോകേണ്ടതു്" എന്നു് അലറിയിട്ട് ഞാൻ ആ കഠാരത്തെ അവന്റെ നെഞ്ചിലേക്കു കുത്തിയിറക്കി. അവൻ പുഞ്ചിരിയോടുകൂടി അവിടെ നിശ്ചലനായിനിന്നു. കഠാരം മുഴുവൻ ഇറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ വെട്ടിത്തിരിഞ്ഞിട്ട് "കൊച്ചമ്മേ! ഞാൻ പുറകേ ഉണ്ട്. അങ്ങുന്നു യാതൊന്നും പിഴച്ചതല്ല." എന്ന് അവളോടും "ഈ കാരി ഇനിക്കാണുകയില്ല. മററാരെങ്കിലും കിട്ടുന്നതിനുമുമ്പിൽ അങ്ങുന്നു ബോധംകെടുകയും ചെയ്യും. എന്റെ സകലത്തിനും കാരണമായ അങ്ങത്തെ ദൈവം രക്ഷിക്കട്ടെ!" എന്നെന്നോടും പറഞ്ഞിട്ട്, ആ യുവാവ് പുറംതുളഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന ആയുധഭൂഷണവുമായി വെളിയിൽ പാഞ്ഞു മറഞ്ഞു. "അനുജത്തീ! പൊന്നോമനേ!" എന്നുള്ള വിളികളോടെ എന്റെ ഓമനയുടെ നെറുകയിൽ ചുംബിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്ന വിദേശവാസിയെത്തള്ളിയിട്ട് ഞാൻ ആ മെത്തയിൽവീണ് എന്റെ പ്രേയസിയെ ആലിംഗനംചെയ്തു.

എന്നേയും ആ സഹോദരനേയും അവിടെനിന്നു വേർപെടുത്തിയതും, എന്റെ ഭൃത്യന്റെ ശവം അങ്കണത്തിൽനിന്നെടുത്തതും നിങ്ങൾ ആണെല്ലോ. ഇത്രയും മാത്രമെ നിങ്ങൾക്ക് എന്നിൽനിന്നറിയേണ്ടതായ ആവശ്യവുമുള്ളു. വന്ദനം.

ഇ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള. ബി. ഏ. ബി. എൽ.

പഞ്ചകന്യാദർശനം. (തുടച്ച)

(കാകളി)

III സീതാ

വെള്ളപ്പളുങ്കണിവെള്ളം മനോജ്ഞമായ്
തള്ളിപ്പുറക്കും സരിത്തിന്റെ ഭംഗിയും,
താരും തളിരും കലൎന്ന മരങ്ങൾതൻ
സാരസ്യവുംകണ്ടു മന്ദംഗമിക്കവെ,
ചുററിലും പുൽക്കൊടിതിങ്ങിഞാൻ കണ്ടിതു
ചെററകലത്തൊരു പൎണ്ണാശ്രമസ്ഥലം.
കേവലശാന്തമാമാശ്രമവേദിയിൽ
കേഴമാൻകുഞ്ഞൊന്നുറങ്ങുന്നു ഭദ്രമായ്;
അച്ചെറുപുൽക്കുടിലാശ്ലേഷിത, മൊരു
പിച്ചകവള്ളിതൻ ഓമനക്കൈകളാൽ.

ഉള്ളംകുളിർത്തു ഞാനങ്ങണഞ്ഞാദരാ-
ലുള്ളിലേക്കെൻമിഴിയോടിച്ചു നിർഭയം.
സങ്കല്പസുന്ദര, മാരോ വിരചിച്ച
തങ്കപ്രതിമയോ, കാണുന്നതെന്തുവാൻ ?
ആനന്ദരോമാഞ്ചമുണ്ടാക്കി മെയ്യില-
ക്കാനനശ്രീയുടെ കല്യാണവിഗ്രഹം !

‘യോഗിനീമാതേ. കനിഞ്ഞീടുകെ’ന്നു ഞാൻ
വേഗേനശീർഷം കുനിച്ചുവന്ദിക്കയാൽ
സാലസ്യമെന്നെസ്സമീക്ഷിച്ചു തൂകിനാൾ
ലോലസ്വരം മമ കർണ്ണപുടങ്ങളിൽ.
“നീകേട്ടിരിക്കണം കാർക്കശ്യമേറിയ
ലോകാപവാദം പരപ്പിച്ചുകൊൾകയാൽ
സിംഹാസനത്തിൻ സമീപത്തുനിന്നഹോ !
സിംഹാസ്പദത്തിൽ പതിച്ചൊരുപെണ്ണിനെ;—
ദുഷ്ടവിപത്തിൻെറ മുമ്പിലനാഥയായ്
മുട്ടുകൾകുത്തിയ മൈഥിലപുത്രിയെ;—
ധർമ്മംപുലർത്താൻ ദശരഥനന്ദനൻ
മർമ്മംപിളർത്തിയ ധർമ്മദാരങ്ങളെ;—
ആ മന്ദഭാഗ്യയാമെന്നെത്തൊഴുന്നു നീ
ഹാ ! മതിഭ്രാന്തിയാലെന്നറിയുന്നുവോ ?
മാനധനത്തിനു മാനവേന്ദ്രന്നു ഹാ !
‘ജാനകി’ വിക്രയസാധനംതന്നെയായ്.
എന്നാലതൊക്കെസ്സഹിക്കാമുപേക്ഷിപ്പ—
തൊന്നുരിയാടാതിരുന്നത്രേ ദുസ്സഹം;
സുസ്ഥിരപ്രേമസരസ്സു കലക്കുന്ന—
തുത്തമന്മാരുടെ കർത്തവ്യമായ് വരാം.”

പിന്നെയുമെന്തോപറയുമെന്നോർക്കയാൽ
സന്നതഗാത്രിതൻമുന്നിൽ ഞാൻ മൂകനായ്;
എന്നാലഖിലം മറയ്ക്കുന്ന ശൂന്യത—
യെന്നാശയേയും വിഴുങ്ങിക്കളകയായ്.

IV താര.

വാരാന്നിധിയുടെ വക്ത്രത്തുനിന്നൊരു
ചാരുസംഗീതം മുഴങ്ങീടുന്നുണ്ടഹോ !
തീരാത്തൊരുൽകണ്ഠതിങ്ങുന്ന ഞാനതു
നേരായ് ശ്രവിക്കാനണഞ്ഞേനതിദ്രുതം.

നിഷ്കമ്പദൃഷ്ട്യാ, സമുദ്രോന്മുഖിയായി
നില്ക്കുന്ന ലാവണ്യവാരാശിയാരിവൾ ?
താരുണ്യതേജസ്സു തുള്ളിക്കളിപ്പതു—
ണ്ടാരക്തവസ്ത്രപ്രകാശാംഗകങ്ങളിൽ.
കൈവന്നഭാഗ്യത്തെയാദരിച്ചത്തുയും
കൌതുകാക്രാന്തനായോടിയെത്തീടവെ,
ഉത്തുംഗമാധുരിയന്ത്യാദ്ഭുതം മമ
കാതിൽപ്പകന്നൊരു ഗാനം നിലച്ചുപോയ്;
എന്നാലതിനെത്തുടന്നു തൽകണ്ഠത്തിൽ
നിന്നുമൊരത്ഥന ശാന്തമായ് കേട്ടുഞാൻ.
"അമ്മേ, സുവാത്സല്യരംഗമേ, വന്നു ഞാൻ
നിന്മേനിപൂണ്ടുവാനുത്സുകയായിതാ
എഞ്ചിത്തനാഥനാം വാനരപുംഗവൻ
വഞ്ചിതനായി; ബലശാലി രാമനാൽ.
കാലപ്പിഴയുണ്ടു പോകൊല്ലയെന്നുഞാൻ
കാലുംപിടിച്ചു കരഞ്ഞപേക്ഷിക്കവെ,
നാരിതൻവാക്കു വിലവെയ്ക്കുതാരെന്നു
ധീരനാം കാന്തൻ പരിഹസിച്ചീടിനാൻ.
എൻപ്രാണനാഥനെക്കാണ്മു; ഞാനിപ്പോഴ—
മമ്പുതറച്ച വിരിമാറിടവുമായ്;
തീരട്ടെതാപം; ഭവതീയപുത്രിയാം
'താര'യെക്കൈക്കൊൾക; തായേ, സമുദ്രമേ,"

അഞ്ചിതവാണിവിരമിച്ചു, വാഞ്ഛിതൻ
നെഞ്ചിൽപതിച്ചാൾ കൃതകൃത്യപോലവൾ.

V മണ്ഡോദരി.

ഉത്തുംഗമാമൊരുഗോപുരം വിണ്ണിനെ—
ക്കുത്തിത്തുളയ്ക്കാനൊരുങ്ങുന്നു; വിസ്മയം!
ചിത്രശില്പത്തിനു മാതൃകയായിടാം,
തത്തുലാധിക്കും മണിഹർമ്മ്യപംക്തികൾ.
ചിത്താഭിരാമമാ, മന്ധലത്താമന്ദ—
മെത്തേണ്ടതാമസ, മുള്ളിൽക്കടന്നുഞാൻ
ഉല്ലസത്താമൊ'രശോക'മരക്കീഴി—
ലല്ലല്ല; വീണ്ടുമൊരംഗനാരത്നമോ ?
നീലമേഘത്തിൻെറ കാന്തിയെവെല്ലുന്ന
ലോലചികുരം; ശ്ലഥബന്ധബന്ധുരം:

സ്വാമി ദയാനന്ദസരസ്വതി.

ഗോമേദകംപോലെയാരമ്യമാം ദേഹ
മീമാനിനിക്കെന്തു സന്താപകാരണം ?
"ആനനംകമ്പിട്ടു വാട്ടംകവിളുമായ്
താനേവസിക്കും ഭവതിയാ"രെന്നുഞാൻ
ചോദിച്ചനേരം തലയൊന്നുയർത്തിയി—
ട്ടാദരപൂർവ്വം പറഞ്ഞുതുടങ്ങിനാൾ:—
"വൻകാലദോഷത്തിലാണ്ട ഞാൻതന്നെ, യാ—
ലങ്കാധിനാഥന്റെ റാണി 'മണ്ഡോദരി'
പ്രാണപ്രിയതമ, നന്ത്യാംഗനയുടെ
ചെണ്ടുദരകാന്തിയാൽ വിഭ്രമചിത്തനായ്
താണുതൽപാദത്തിൽ വീഴ്‌വതിലപ്പുറം
കാണേണ്ടതെന്തൊരുനിർഭാഗ്യയാം വധു ?
ക്രോധാകുലനാം ദശാസ്യനിൽനിന്നുമ—
മ്മേദിനീപുത്രിയെക്കാത്തന്നിരിക്കിലും,
മേദുരശ്ലാഘാസ്പദമാകില്ല, തിലൊരു
സോദരീധർമ്മമേ കാണുന്നതുണ്ടു ഞാൻ.
പോകട്ടതൊക്കെയും, നിർഭയം കാൺകനീ
ലോകംവിറപ്പിച്ച 'ചന്ദ്രഹാസാ'യുധം"

ആ മയപുത്രിയദൃശ്യയായ്; തൽക്ഷണം
ഭീമമാംവാളൊന്നു മിന്നിയെന്മുന്നിലായ്;
പെട്ടെന്നുഭീതിയാൽ ഞെട്ടിവിറച്ചുഞാൻ;
ദൃഷ്ടിയുറന്നുപോയ്;—ഹാ! വെറുംക്രൂരിതം !!
താണുമുയന്നുമിളകുന്നു മാറിടം;
പാണികൾരണ്ടും മരവിച്ചപോലെയായ് !
'തോഴരേ, പോരും പരിഭ്രമ'മെന്നുടെ—
'നേഴരക്കോഴി' വിളിച്ചുകൂകീടിനാൻ:

തിരുവല്ല. വിദ്വാൻ വെണ്ണിക്കുളം സി. എൻ. ഗോപാലക്കുറുപ്പ്.

സ്വാമി ദയാനന്ദസരസ്വതി.

ഹിന്ദുമതാന്തരീക്ഷത്തെ മലിനമാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന പൈശാചികശക്തികളുടെ നിരന്തരസമ്മർദ്ദനത്തിൽനിന്നു അതിനെ ഉദ്ധരിക്കുവാൻ അശ്രാന്തയത്നംചെയ്തിട്ടുള്ള മഹാന്മാരിൽ ദയാനന്ദസരസ്വതിയ്ക്കുള്ള സ്ഥാനം അദ്വിതീയമാണെന്നു സമ്മതിക്കാതെ കഴികയില്ല. ബ്രാഹ്മണദാസ്യംകൊണ്ടും, അസമത്വപാലനംകൊണ്ടും, വേദാധികാ

രത്തിങ്കലുള്ള "പ്രത്യേകത"യാലും, വിഗ്രഹാരാധന തുടങ്ങിയ മററു ആചാരപരമ്പരകളാലും ക്രമത്തിൽ ക്രമത്തിൽ പ്രക്ഷീണമായിത്തീരാൻ തുടങ്ങിയ സനാതനമതത്തെ—ഇസ്ലാംമതത്തിലേക്കും ക്രിസ്തുമതത്തിലേക്കും ഉള്ള ആകർഷണംകൊണ്ടു തരളിതമായ ഹിന്ദുമതത്തെ—എങ്ങിനെ രക്ഷിക്കേണ്ടു എന്നറിയാതെ സ്വാമി പരവശനായിത്തീൎന്നു. വളരെ നാളത്തെ ആലോചനയുടേയും, നിരന്തരമായ ധൎമ്മബോധത്തിന്റെയും ഫലമായി ഈ പുണ്യാത്മാവു് 'ആൎയ്യസമാജം' എന്ന അഭിധാനംനിമിത്തം പിന്നീടു പ്രസിദ്ധമായ ഒരു സമാജത്തെ സംസ്ഥാപിച്ചു്, മതപരിഷ്കരണമെന്ന വിശിഷ്ടകൎമ്മത്തിൽ ഏൎപ്പെട്ടു. സ്വാമിജിയുടെ ഉദ്ദേശശുദ്ധിയേയും, വിശിഷ്ടാദൎശത്തെയും അവയുടെ വാസ്തവമായ രൂപത്തിൽ കാണ്മാൻകഴിയാതിരുന്ന ഒരുകൂട്ടം ദൈവപുരോഹിതന്മാരും വേദേതിഹാസങ്ങളെ കയ്യടക്കിഭരിച്ചിരുന്ന ചില ബ്രാഹ്മണരും അവരുടെ വാലിൽ തൂങ്ങിനില്ക്കുന്ന യാഥാസ്ഥിതികന്മാരും സ്വാമിജിയുടെ പ്രസ്ഥാനത്തെ അടിച്ചുടയ്ക്കുന്നതിനും ആ ദിവ്യാത്മാവിൽ ദോഷാരോപണംചെയ്യുന്നതിനും ഉത്സുകന്മാരായിത്തീൎന്നു. അവർ എത്രമാത്രം ഉപദ്രവങ്ങളാണു് ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നുപറയുക സാദ്ധ്യമല്ല. എന്നാൽ സാത്വികസ്വാന്തനായ അദ്ദേഹം, പ്രതികൂലശക്തികളോടു ധീരധീരം പൊരുതു് സമാജത്തിന്റെ പുരോഗമനത്തെ സുഗമമാക്കിത്തീൎത്തു. നിരാശ്രയരും വിദ്യാവിഹീനരുമായ അധഃകൃതരോടു അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ചേതോവികാരം എത്രമാത്രം ആദരണീയമായിരുന്നുവെന്നുള്ളതു് ലോകചരിത്രം സുവൎണ്ണലിപികളെക്കൊണ്ടു് വിന്യസിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വേദേതിഹാസങ്ങളെ തീരെ നിഷേധിക്കയോ, അവയെ ചിന്താലേശംകൂടാതെ കണ്ണടച്ചു വിശ്വസിക്കയോചെയ്വാൻ സ്വാമി ഒരിക്കലും സന്നദ്ധനായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ സഹൃദയസമ്മതങ്ങളും സ്വീകാൎയ്യങ്ങളുമായ നിയമങ്ങളേയും വിധികളേയും ഹൃദയംഗമമായി കൈക്കൊള്ളുവാൻ അദ്ദേഹം വൈമുഖ്യംഭാവിക്കയുമുണ്ടായിട്ടില്ല.

ആൎയ്യസമാജം ഇന്നു ലോകത്തിലുള്ള ഇതരസമാജങ്ങളുടെ മുന്നണിയിൽ നില്ക്കുന്നു. അതിന്റെ ശക്തി ഭാരതവൎഷത്തെയും, അതിനെ വലയംചെയ്യുന്ന സമുദ്രങ്ങളുടെ മറുകരകളേയും വ്യാപിച്ചു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുണ്ടു്. അംഗങ്ങളുടെ പ്രാബല്യവും, പൊതുജനങ്ങളുടെ സമാദരവും, ആദൎശശുദ്ധിയും, കാൎയ്യപ്രമാണവൈദഗ്ദ്ധ്യവും, പ്രായോഗികതയും ഒരു സമാജത്തിന്റെ സൽ ശ്രേഷ്ഠതയ്ക്കു മാനദണ്ഡങ്ങളാണെങ്കിൽ, ദയാനന്ദജിയാൽ പ്രതിഷ്ഠാപിതമായ ആൎയ്യസമാജത്തെ അതിലംഘിക്കുന്ന ഇതരസമാജങ്ങൾ ദുൎല്ലഭമാണെന്നു നിരാക്ഷേപം പറയാം.

ടി. കെ. രാമൻമേനോൻ.

കവിതയും വൃത്തവും. (തുടൎച്ച)

നാട്യത്തിന്റെ പ്രധാനമായ ഒരംശം സംഗീതമാണെന്നു ഭരതശാസ്ത്രം സിദ്ധാന്തിക്കുന്നുണ്ടു്. സംഗീതാനുവിധായികളായ കൈശികി, ആരഭടി, സാത്വതി, ഭാരതി തുടങ്ങിയ വൃത്തികൾ ദൃശ്യകാവ്യങ്ങളുടെ പ്രത്യേകധൎമ്മങ്ങളാണെന്നു ഭരതശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തത്തെ അനുവദിച്ചുകൊണ്ടു് പ്രതാപരുദ്രീയകാരനായ വിദ്യാനാഥൻ ശ്രവ്യകാവ്യങ്ങളിലും രസാസ്വാദസമൎപ്പകമായ വൃത്തിഗുണം അവശ്യം ആവശ്യമാണെന്നുതന്നെ സിദ്ധാന്തിച്ചിരിക്കുന്നു. പരുഷാക്ഷരങ്ങളുടേയും കോമളാക്ഷരങ്ങളുടേയും സന്ദൎഭവൈചിത്ര്യത്തെ മുൻനിൎത്തിക്കൊണ്ടുള്ള മേൽ പ്രസ്താവിച്ച കൈശിക്യാദിവൃത്തികളെല്ലാംതന്നെ പ്രത്യേകം ചില വൃത്തങ്ങളിലെ ഉറവുകയിലുള്ളവെന്നു് വശ്യവാക്കുകളായ മഹാകവികളുടെ കാവ്യതല്ലജങ്ങളിൽനിന്നു് പ്രസ്ഫുടമാംവണ്ണം അഭിവ്യഞ്ജിക്കുന്നുണ്ടു്. പദാൎത്ഥങ്ങളുടെ വൎണ്ണഗുണവ്യത്യാസങ്ങളും മററും ചലനസാദൃശ്യമാണെന്നും, ഓരോ ചലനത്തിന്നും ശബ്ദവ്യത്യാസമുണ്ടായിരിക്കുമെന്നും മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലൊ. സാഹിത്യദൎപ്പണകാരൻ രത്യാദ്യവസ്ഥാവിശേഷങ്ങൾക്കു് പ്രത്യേകം വൎണ്ണവും ഗുണവും സ്വഭാവവും മററും നിരൂപണംചെയ്തിരിക്കുന്നതിൽനിന്നു് ഓരോ രസങ്ങൾ അനുഭവിക്കുമ്പോഴും വൎണ്ണവ്യത്യാസം മുതലായതു് മാറിവരുമെന്നു കിട്ടുന്നു. സന്തോഷാവസ്ഥയിലും ദുഃഖാവസ്ഥയിലും രൌദ്രാവസ്ഥയിലും മററും സ്വാഭാവികമായുണ്ടാവുന്ന ശബ്ദങ്ങൾക്കു പരസ്പരവൈലക്ഷണ്യം സൎവ്വജനസംവിദിതമായിരിക്കെ, ആവിധം ഭാവങ്ങളെ ഉത്തേജനംചെയ്യുന്ന ശബ്ദങ്ങൾക്കു വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നു സുവ്യക്തമാകുന്നുണ്ടല്ലോ.

ഇനിമേൽ വൃത്തം കവികല്പിതമൊ സ്വാഭാവികമൊ എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു് കുറഞ്ഞൊന്നു ചിന്തിച്ചുനോക്കാം. ഭാരതീയസാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രഥമോപജ്ഞാതൃത്വം വഹിക്കുന്ന വാല്മീകിമഹൎഷി പരിപാവനവും ദിവ്യവുമായ രാമചരിതം നാരദമുഖത്തുനിന്നു ശ്രവിച്ചു് പ്രബുദ്ധസത്വനും തരളിതചിത്തനും ആയിത്തീൎന്നുവെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശുദ്ധമായ ആ ചിത്തവികാരം നിഷാദവിദ്ധാണ്ഡജദൎശനോത്ഥമായ ശോകഭാവത്താൽ ഉത്തരളിതമായിത്തീൎന്നപ്പോൾ "മാ നിഷാദ പ്രതിഷ്ഠാം ത്വം" എന്ന ശ്ലോകത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ പ്രകാശിച്ചുവെന്നുമാണല്ലൊ പറയപ്പെടുന്നതു്. അതിന്നുമുമ്പു് ആമ്നായമാൎഗ്ഗങ്ങളിലല്ലാതെ സാധാരണ ലൌകികമാൎഗ്ഗങ്ങളിൽ ഛന്ദോനിബദ്ധമായ കവിതയ്ക്കു് പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും, സകല ഛന്ദസ്സുകളുടേയും അധിഷ്ഠാനഭൂമി വാല്മീകിമഹൎഷിയാണെന്നും, "ആമ്നായാദന്യത്രനൂതനം ഛന്ദോവതാരഃ" ഛന്ദോമയീനാം നിലയസ്യ വാചാം—"എന്നീ പ്രകരണങ്ങൾകൊണ്ടു് ഭവഭൂതിയും ഭോജരാജനും വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടു. ക്രൌഞ്ചപക്ഷിയുടെ വിരഹസന്താപത്തിൽ സഹതാപംതോന്നിയ മ

ഹർഷിശ്രേഷ്ഠൻ ഛന്ദോരൂപത്തിൽ ഇപ്രകാരം വാങ്മുഖങ്ങളെ അവതരിപ്പിയ്ക്കണമെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നില്ലെന്നും, വികാരവിവശമായിത്തീരുന്ന പരിശുദ്ധഹൃദയത്തിൽനിന്ന് അറിയാതെതന്നെ പാദബദ്ധവും തന്ത്രീലയസമന്വിതവും അക്ഷരസമവുമായ ശ്ലോകം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടവെന്നും "തസ്യൈവ വദതശ്ചിന്താ ബഭൂവ ഹൃദി വീക്ഷതഃ ശോകാർത്തനാസ്യശകുനേഃ കിമിദം വ്യാഹൃതം മയാ പാദബദ്ധോക്ഷരസമസ്തന്ത്രീലയസമന്വിതഃ ശോകാർത്തസ്യ പ്രവൃത്തോ മെ ശ്ലോകൊ ഭവതിനാന്യഥാ"എന്ന രാമായണഭാഗംകൊണ്ടു് വെളിപ്പെടുന്നുണ്ടു്. "പാദബദ്ധോക്ഷരസമഃ"എന്ന പദങ്ങളുടെ സ്വാരസ്യത്തെപ്പററി പര്യാലോചിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ആപാദബദ്ധവും അനക്ഷരസമവുമായ കവികർമ്മം സാഹിതീലോകത്തിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, സംഗീതാനുയായിയും അർത്ഥഗുണസഹചരിതവുമായ രാമായണത്തിന്റെ പ്രാദുർഭാവത്തോടുകൂടി ഖദ്യോതസമാനങ്ങളായ അത്തരം ഗദ്യകവിതകൾ നിഷ്പ്രഭങ്ങളും നഷ്ടപ്രായങ്ങളുമായെന്നും കാണാവുന്നതാണ്. കാവ്യമെന്ന ഒരു പ്രസ്ഥാനം രാമായണത്തിനുമുമ്പുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നുവരികിൽ, "ന തെ വാഗനൃതാ വാണീ, കാചിദത്ര ഭവിഷ്യതി" എന്ന ബ്രഹ്മോക്തിയിൽ കാവ്യശബ്ദവ്യുൽപത്തിയെപ്പററി എന്തെങ്കിലുമൊന്നു പ്രസ്താവിയ്ക്കേണ്ടതായിരുന്നു. ഛന്ദോരൂപത്തിലുള്ള കവനകർമ്മം അഭൂതപൂർവ്വമാണെന്നല്ലാതെ കവിതാപ്രസ്ഥാനം രാമായണത്തിനുമുമ്പുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന് ഉത്തരരാമചരിതത്തിൽ ഛന്ദോരൂപേണയുള്ള പ്രഥമാവതാരം ശ്രവിച്ചപ്പോൾ ആനന്ദനിർഭരിതയായ ആത്രേയി "സംസാരം അലങ്കൃതമായി" എന്നു പറയുന്നതിൽനിന്നും കിട്ടുന്നില്ല. കാളിദാസാദി മഹാകവികൾ വർണ്ണനാനുസാരേണ വിവിധവൃത്തങ്ങളെ സന്നിവേശിപ്പിച്ചതിൽനിന്നും, ഉപദേശപ്രധാനങ്ങളായ ശാസ്ത്രകാവ്യങ്ങളിൽ അനുഷ്ടുപ്പ് ഛന്ദസ്സും ആനന്ദപ്രധാനങ്ങളായ മഹാകാവ്യങ്ങളിൽ രസാനുയായികളായ വിവിധഛന്ദസ്സുകളും അഭിനിവേശിപ്പിയ്ക്കുന്നതു് ഉദ്ദിഷ്ടസിദ്ധിയ്ക്കു തുലോം പ്രയോജകമാണെന്ന അലങ്കാരശാസ്ത്രനിർവ്വചനത്തിൽനിന്നും വൃത്തം കല്പിതമല്ലെന്നും, നേരെമറിച്ച് സ്വാഭാവികമാണെന്നും വെളിപ്പെടുന്നുണ്ടു്.

ഇനിമേൽ, വൃത്തം കല്പിതമൊ സ്വാഭാവികമൊ, എന്നു വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിന്ന് ആമ്നായമാർഗ്ഗങ്ങളിൽത്തന്നെ വൃത്തം ഏതു നിബന്ധനയിലാണുത്ഭവിച്ചതെന്നും, അതു് ഏതെല്ലാം പതനങ്ങളിൽക്കൂടിയാണ് ഇത്രമാത്രം വിപുലവും വിശദവുമായ പദവിയിലെത്തിയിരിയ്ക്കുന്നതെന്നും അല്പമൊന്നു പര്യാലോചിച്ചുനോക്കാം. വേദങ്ങളിൽവെച്ച് പ്രഥമവും അഭ്യർഹിതവുമായിട്ടുള്ളതു് സാമവേദമാണെന്നാണ് ഇന്നേവരെയുള്ള സകല വേദഭാഷ്യകാരന്മാരുടേയും മതങ്ങളെ കൂലങ്കഷമായി വിമർശിയ്ക്കുന്ന 'ഉമേശചന്ദ്രവിദ്യാസാഗരൻ' 'പ്രകൃതാർത്ഥവാ

ഹിനി' എന്ന തന്റെ ഋഗ്വേദവ്യാഖ്യാനത്തിൽ സ്ഥാപിയ്ക്കുന്നത്. ഭാഷാശൈലികൊണ്ടും പ്രയോഗസമ്പ്രദായംകൊണ്ടും ഭാഷയുടെ പ്രാകൃതകക്ഷ്യ എന്നു പറയുന്ന ശൈശവാവസ്ഥയെത്തെളിയിയ്ക്കുന്ന സാമവേദത്തിന്ന് ഇതരവേദങ്ങളേക്കാൾ പ്രാചീനത്വവും "വേദങ്ങളിൽ വെച്ച് ഞാൻ സാമവേദമാണെ"ന്ന ശ്രീകൃഷ്ണവചനംകൊണ്ട് അഭ്യർഹിതത്വവും കല്പിയ്ക്കാമെന്നുതന്നെ തോന്നുന്നു. പ്രകൃതിയിലുള്ള സുന്ദരവസ്തുക്കളെ അവലോകനംചെയ്യുകയും തന്നിമിത്തം ആനന്ദമുൾക്കൊള്ളുകയുംചെയ്ത മഹർഷിവര്യന്മാരുടെ സന്തുഷ്ടഹൃദയത്തിൽനിന്ന് താളലയാനുവിധായിയായ ഗീതരൂപത്തിൽ സാമവേദമവതരിച്ചു. സാമവേദത്തെ ഇന്നും ദേവപ്രീതിയ്ക്കുവേണ്ടി യജ്ഞകർമ്മങ്ങളിൽ ഉൽഗാതാക്കന്മാർ പാടിവരാറുണ്ട്. വികാരപ്രദർശിനിയായ സാഹിത്യദേവി സാമവേദത്തിൽനിന്ന് സ്വാഭാവികമായ ഗാനരൂപംകൈക്കൊണ്ട് ലീലാവിചേഷ്ടിതത്തോടെ മന്ദമന്ദം സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ട് ഋഗ്വേദസംഹിതയിലേയ്ക്കു കടക്കുകയും വിചാരാംശത്തെ പ്രദർശിപ്പിയ്ക്കുന്നതിന്ന് സമർത്ഥയായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. വിചാരവികാരങ്ങൾക്ക് ഏകദേശം സമാവകാശംനല്കിയിരിയ്ക്കുന്ന ഋഗ്വേദത്തിലേയ്ക്കു കടന്നപ്പോഴെയ്ക്കു ഭാഷ അതിന്റെ പൂർവ്വരൂപത്തെവെടിഞ്ഞു ഏതാനും ചില നിബന്ധനകൾക്ക് കീഴൊതുങ്ങിയ തരത്തിലായി. വൈദികഭാഷയോടൊന്നിച്ച് പിരിച്ചാൽ പിരിയാത്തവിധം ചേർന്നുകിടക്കുന്ന ഗാനസമ്പ്രദായവും ഭാഷാപരിണാമമനുസരിച്ച് നൂതനസമ്പ്രദായത്തെ അവലംബിച്ചുകൊണ്ട് ഇന്നു നാം കാവ്യങ്ങളിൽ കാണുന്ന ഗായത്രി, ഉഷ്ണിക്ക്, ത്രിഷ്ടുപ്പ് മുതലായ ഛന്ദസ്സുകളുടെ പൂർവ്വരൂപത്തെ കൈക്കൊള്ളുകയും ചെയ്തു. വികാരങ്ങളേക്കാൾ അധികവും വിചാരങ്ങളെ പ്രദർശിപ്പിയ്ക്കുന്ന വൈദികസാഹിത്യത്തിലെ മൂന്നാമത്തെ പതനമായ യജുർവ്വേദത്തിലായപ്പോഴെയ്ക്കും വൈദികഭാഷദാർഢ്യത്തെയും വിശാലതയേയും പൂർവ്വാധികം പ്രാപിയ്ക്കുകയും, വൃത്തഗന്ധിയായ ഒരുതരം വാക്യശൈലിയെ അവലംബിയ്ക്കുകയുംചെയ്തു. ഇങ്ങിനെ സാമവേദത്തിൽനിന്ന് വൈദികഭാഷയോടൊന്നിച്ചു പുറപ്പെട്ട ഗീതസമ്പ്രദായം ഭാഷാവിപരിണാമമനുസരിച്ച് ശൈശവം, യൌവനം, വാർദ്ധക്യമെന്ന മൂന്നവസ്ഥകൾ പ്രാപിച്ചു. എന്നാൽ വേദസംഹിതകളോടൊപ്പംതന്നെ ക്രമാഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന ഓരോ വേദങ്ങളുടേയും ബ്രാഹ്മണഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ, വേദത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ച കാര്യങ്ങളെ വിസ്തരിച്ചു പ്രതിപാദിയ്ക്കുന്നതിന്ന് ഛന്ദോനിബദ്ധമായ ഭാഷയല്ല, ദൃഢവും വക്രവുമായ ഒരു വാക്യശൈലിയാണ് സ്വീകരിച്ചുകാണുന്നത്. തത്വദാർശനികകാലമായപ്പോഴേയ്ക്കും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സ്ഥൂലതത്വത്തെ അപഗ്രഥനംചെയ്ത് സൂക്ഷ്മരൂപത്തിലേയ്ക്കു കടന്ന ദിവ്യാചാര്യന്മാർ സുദൃഢവും സുസംസ്കൃതവും വൃത്തഗന്ധശൂന്യവുമായ ഭാഷാസമ്പ്രദായമത്രെ സ്വീക

രിച്ചുകാണുന്നതു് ഭാഷാപരിചയവും പാണ്ഡിത്യവും കലാമർമ്മജ്ഞാനവുമുള്ള ശാസ്ത്രകാരന്മാർ എത്ര കാഠിന്യമേറിയ വിഷയങ്ങളേയും എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും അവയുടെ സംസ്കാരം ചിരസ്ഥായിയായി നില്ക്കുന്നതിന്നും അദ്ധ്യേതാക്കളുടെ അന്തരാത്മാവിനെ കൂടുതൽ സ്പർശിയ്ക്കുന്ന പദ്യനിബന്ധനയെ സ്വീകരിച്ചുകാണുന്നു. ഗദ്യത്തിനെ അപേക്ഷിച്ചു് എളുപ്പത്തിൽ പഠിയ്ക്കുന്നതിനും ഓർമ്മിയ്ക്കുന്നതിനും അധികം ഉപകരിയ്ക്കുന്ന പദ്യനിബന്ധനകൊണ്ടു് ശാസ്ത്രകാരന്മാർ ശാസ്ത്രീയവിഷയങ്ങളെ മോടിപിടിപ്പിച്ചിരിയ്ക്കുന്നുവെന്നല്ലാതെ, അവർ സാഹിത്യസൌധത്തിലെ സ്വത്തായ വൃത്തത്തെ ബലാൽക്കാരേണ അപഹരിച്ചു് അസ്ഥാനത്തിൽ ചിലവഴിച്ചുവെന്നു പറയാവുന്നതല്ല. നാദസ്വരൂപമായ അന്തരാത്മാവിനോടു് പ്രത്യേകം സംബന്ധമുള്ള വൃത്തബന്ധം സാഹിത്യത്തിന്റെ ജന്മസിദ്ധമായ പ്രത്യേകതയാണെന്നിരുന്നാലും, പദ്യരൂപമവലംബിച്ചപ്പോൾ ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു് മനുഷ്യരുടെ ധാരണാശക്തിയുമായി കൂടുതൽ സംബന്ധമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതുകൊണ്ടു ഒരു വിധത്തിൽ അതും ഒരനുഗ്രഹമാണെന്നു കരുതാവുന്നതാണു്. ഇങ്ങിനെ വൈദിക ഭാഷയോടൊന്നിച്ചു ജനിച്ചവൃത്തബന്ധം പല പരിണാമങ്ങളേയും പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടു് ശാസ്ത്രമാൎഗ്ഗത്തിൽക്കൂടിയും പൌരാണിക മാൎഗ്ഗത്തിൽക്കൂടിയും രണ്ടു കൈവഴികളായി തിരിഞ്ഞും ലൌകികസാഹിത്യത്തിലേയ്ക്കു് പ്രവേശിയ്ക്കുകയും നാനാശാഖോപ ശാഖകളായി പൊട്ടിത്തഴച്ചു് സാഹിത്യലോകമാകെ വ്യാപിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. ദേശകാലങ്ങളുടെ സ്ഥിതി ഗതികളനുസരിച്ചു് മനുഷ്യരുടെ വിചാരത്തിനും ദേഹസ്ഥിതിയ്ക്കും മാററമുണ്ടാവുന്നതുപോലെ അവർ സംസാരിയ്ക്കുന്ന ഭാഷയ്ക്കും വ്യത്യാസമുണ്ടായിരിക്കുമെന്നാണു് ഭാഷാതത്വവേദികളുടെ അഭിപ്രായം. ഭാഷാവ്യത്യാസമനുസരിച്ചു് സാഹിത്യത്തിനും തദനുസരിച്ചു് പദ്യനിബന്ധനകൾക്കും ഭേദമുണ്ടാവുന്നതുകൊണ്ടു് ലോകത്തിലുള്ള ഓരോഭാഷയ്ക്കും ഓരോ പ്രത്യേകസാഹിത്യവും അതിന്നെല്ലാം പ്രത്യേകവൃത്തനിബന്ധനകളും പ്രത്യേകസ്വത്തായി ഉണ്ടായിരിയ്ക്കുന്നതാണു്. ഓരോ സാഹിത്യത്തിലുമുള്ള വൃത്തനിബന്ധനകളും മററും നിരങ്കുശമായി മറെറാരുസാഹിത്യത്തിലേയ്ക്കു സംക്രമിപ്പിക്കുന്നതായാൽ അതു, അസ്വാഭാവികവും കലാസൌന്ദൎയ്യത്തിനു പ്രതിബന്ധകവും ആയിരിയ്ക്കുന്നതാണു്. ഭാഷകളിലെ വാക്കുകൾക്കും മററും സാങ്കൎയ്യമുള്ളതുപോലെ കെട്ടുപാട്ടുകൾക്കും മററും മറെറാരുഭാഷയിലേക്കു വ്യതിയാനമുണ്ടാവുകയില്ല സൂക്ഷിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ഭാഷയുടെ സ്വാഭാവികത വെളിപ്പെടുത്തുന്ന തരത്തിൽ ഓരോ ഭാഷയ്ക്കും ഒരു ചെറിയ സംഗീതമുണ്ടെന്നും ഉച്ചാരണങ്ങൾക്കും കെട്ടുപാട്ടുകൾക്കും മററും അതനുസരിച്ചു ഭേദമുണ്ടായിരിക്കുമെന്നും നല്ലപോലെ തെളിയുന്നതാണു്. ഇന്നു ലോകത്തിൽ നടപ്പുള്ള എല്ലാ ഭാഷ

കളുടേയും ആദിമചരിത്രം പരിശോധിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ആദിമുതൽ ഇന്നുവരെ ഉച്ചാരണനിയമങ്ങൾക്കും ബന്ധവിശേഷങ്ങൾക്കും പലഭേദഗതികളും വന്നതായ്ക്കാണാം. ഭാഷാവിപരിണാമമനുസരിച്ചു മലയാളഭാഷാസാഹിത്യത്തിലെ ഉച്ചാരണസമ്പ്രദായങ്ങൾക്കും പദ്യനിബന്ധനകൾക്കും പലഭേദഗതികളും വന്നുകാണുന്നുണ്ടല്ലോ? തമിഴിൽനിന്നു വേർതിരിഞ്ഞ മലയാളത്തിനുണ്ടായ കാലാനുസൃതമായ വളർച്ചയോടൊപ്പം പദ്യരീതിക്കും മാററമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇന്നു സാധാരണ സാഹിത്യലോകത്തിൽ പ്രചരിച്ചുവരുന്ന കിളിപ്പാട്ട്, തുള്ളൽപ്പാട്ട്, കൃഷ്ണഗാഥ മുതലായ ഗാഥാവൃത്തങ്ങളൊന്നും ഇതേ രൂപത്തിൽ ആദിമകാലങ്ങളിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നില്ലല്ലോ? മദ്ധ്യമലയാളകാലത്തിൽ നിരണം കവികൾ കൂടി സ്വകീയകൃതികളിൽ ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്ന വൃത്തങ്ങളൊന്നുംതന്നെ അതേരൂപത്തിൽ തമിഴ്പാട്ടുകളിൽ കാണുകയില്ല. തമിഴും മലയാളവും തിരിച്ചറിയാറായ വിധത്തിലായപ്പോഴെയ്ക്കും പദ്യസമ്പ്രദായവും മാറിവന്നു. രാമചരിതം ഭാഷാശൈലി, വൃത്തനിബന്ധന ഇതുകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി തമിഴ്കൃതിയാണെന്നു വാദിയ്ക്കുന്നവർക്കു മദ്ധ്യമലയാളകാലത്തുണ്ടായ കൃതികളെ തമിഴ്സാഹിത്യത്തിലേക്കു പിടിച്ചുവലിക്കുവാൻ ധൈര്യമുണ്ടായി കാണുന്നില്ല. ഏതു സാഹിത്യത്തിലും ആദ്യകാവ്യപ്രവചനങ്ങൾ ഗാനമാധുര്യസമ്മിശ്രമായിട്ടേ ഉണ്ടായിരിക്കയുള്ളൂ എന്നതിനു മലയാളക്കരയിൽ ആദികാലങ്ങളിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന പല പാട്ടുകളും സ്ഥാലീപുലാകന്യായേന ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണ്. എന്നാൽ ഭാഷാദാർഢ്യമനുസരിച്ചു ഗാനസമ്പ്രദായം കുറെശ്ശെ ചുരുങ്ങി വന്നതും ക്രമേണ നഷ്ടപ്രായമായ്ത്തീരുന്നതും സർവ്വസാധാരണമാകുന്നു. കൊടുന്തമിഴായ്പ്പിറന്ന കൈരളി സ്വാഭാവികമായ തമിഴ് പാട്ടുകൾ പാടിക്കൊണ്ടു അല്പകാലം സാഹിത്യലോകത്തിൽ നടനമാടുകയും, കൊല്ലവർഷം അഞ്ചാം നൂററാണ്ടിനു ശേഷം സംസ്കൃതഭ്രമം കടന്നതോടുകൂടി സ്വസംഘടിതമായ സംസ്കൃതവൃത്തമവലംബിക്കുകയും, എന്നാൽ സ്വാഭാവികവും സുന്ദരവുമായ ദ്രാവിഡഗീതസമ്പ്രദായം തീരേ കൈവെടിയാതിരിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. ഭാഷാസംസ്കൃതങ്ങൾ കൂടിച്ചേർന്ന ഒരു വിചിത്രഭാഷയിലുള്ള കവനസമ്പ്രദായത്തിനു സംസ്കൃതവൃത്തസ്വീകരണം അവശ്യം ആവശ്യമായിട്ടുതന്നെ വന്നിരുന്നു. എന്നാൽ സാധാരണന്മാരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന ഭാഷ സ്വീകരിച്ച് അക്കാലങ്ങളിൽ കവിപാടിയവരാരുംതന്നെ സംസ്കൃതവൃത്തത്തെ തിരിഞ്ഞുനോക്കുകപോലും ചെയ്തിട്ടില്ല. ശിഥിലബന്ധവും മധുരവുമായ ഭാഷാ സ്വഭാവത്തിനു ഉല്ക്കടബന്ധവും സുദൃഢവുമായ സംസ്കൃതവൃത്തം യോജിയ്ക്കാത്തതുകൊണ്ടാണ് നിരണം കവികൾ ദ്രാവിഡഭാഷക്കു യോജിച്ചവിധത്തിൽ ഒരു സ്വന്തം വൃത്തം സ്വീകരി

ച്ചതു്. സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാരായ മണിപ്രവാളകവികൾ വേഷഭൂഷണാദികൾകൊണ്ടു കൈരളിയെ സംസ്കൃതരൂപം ചമയിപ്പിച്ചതുകൊണ്ടു് അവക്കു സംസ്കൃതവൃത്തത്തെത്തന്നെ ആശ്രയിക്കേണ്ടിവന്നു. എന്നാൽ നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇടയിൽത്തന്നെ അനുഗ്രഹീതകവിയും കലാമർമ്മവേദിയുമായ ചെറുശ്ശേരി, ഭക്തിരസപ്രധാനമായ ഭാഗവതകഥ ദ്രാവിഡവൃത്തത്തിൽത്തന്നെയാണല്ലൊ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിലവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. നിരണം കവികളുടെ ഭാഷയും ചെറുശ്ശേരിയുടെ ഭാഷയും അക്കാലത്തു് സാധാരണ നടപ്പുള്ള മലയാളത്തോടു് ഏറെക്കുറെ അടുത്തിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഭാഷാപരിണാമമനുസരിച്ചു് രണ്ടു വൃത്തങ്ങൾക്കും ഭേദം കാണുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ ഏതാണ്ടു അതേ കാലത്തുതന്നെ രചിയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം, ചന്ദ്രോത്സവം മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും അക്കാലത്തും അതിനുശേഷവും രചിയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ചമ്പൂഗ്രന്ഥങ്ങളിലും സംസ്കൃതപദബഹുളമായ വിചിത്രഭാഷക്കു് ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളേക്കാൾ അധികവും സംസ്കൃതവൃത്തം തന്നെയാണു് യോജിച്ചിരിക്കുന്നതു്. മലയാള വാക്കുകളെ സംസ്കൃതവേഷം കെട്ടിക്കുന്നതിനും ഭാഷാസദൃശങ്ങളായ സംസ്കൃതവാക്കുകളെ തേടിപ്പിടിക്കുന്നതിനും പ്രത്യേകം വാസനയുണ്ടായിരുന്ന മണിപ്രവാളകവികൾക്കു ആശയ പരിശുദ്ധിയിൽ വലിയ നിഷ്കൎഷയൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും പ്രകാശനസൌന്ദത്തിൽ പ്രശംസനീയമായ ഒരു പ്രാവീണ്യമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നുതന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഹാസ്യരസം തോന്നിക്കേണ്ട അവസരങ്ങളിൽ ചമ്പൂകാരന്മാർ ഒരു വിചിത്രഗദ്യം അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അല്പം പരിഷ്കരിച്ചു തുള്ളലുകളിൽ സരസകവിയായ കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാർ പ്രയോഗിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. ആവശ്യത്തിനു സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു വാക്കുകളെടുത്തു് 'സദൃശീകരണന്യായേ'ന മലയാളപദങ്ങളോടു് കൂട്ടിയിണക്കിക്കൊണ്ടുള്ള ആധുനികമണിപ്രവാളത്തിന്നു് സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു ഗണക്കണക്കും ദ്രാവിഡത്തിൽനിന്നു മാത്രക്കണക്കും സ്വീകരിച്ചു് സ്വന്തം വൃത്തം തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ നിർമ്മിച്ചുവെന്നിരുന്നാലും ആ പ്രസ്ഥാനത്തെ തീരെ വകവെയ്ക്കാതെ സംസ്കൃതഭാഷയ്ക്കു് യോജിച്ച സംസ്കൃതവൃത്തത്തിൽ മണിപ്രവാളകവിതകളെ അനുകരിച്ചു് വെണ്മണി നമ്പൂതിരിപ്പാടന്മാരും മററും കവിതയെഴുതിത്തുടങ്ങി. ഭാഷാപരിണാമമനുസരിച്ചു ഏതുഭാഷയിലെ ഗാനരീതിയ്ക്കും മാററം വരുന്നതാണു്. അതിന്റെ സ്വതസ്സിദ്ധമായ സമ്പ്രദായമെന്തു് കരിന്തമിഴകാലത്തു് നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന രാമചരിതം, രാമകഥപ്പാട്ടുതുടങ്ങിയ സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും, അന്നുതന്നെ നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന മററുപാട്ടുകളിൽനിന്നും പിൽക്കാലങ്ങളിൽ ഇന്നേവരെ മലയാളസാഹിത്യത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ള മററുകൃതികളിൽനിന്നും വ്യക്തമായി വെളിപ്പെടുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ, സംസ്കൃതവേഷം ചമഞ്ഞിരുന്ന മലയാളഭാഷയുടെ സ്വഭാവസമീകര

ണത്തിന്ന് യോജിച്ചുകൊണ്ടുള്ള സംസ്കൃതവൃത്തസമ്പ്രദായം ഭാഷാവിപരിണാമമനുസരിച്ച് ഇന്നേവരെ ഭേദപ്പെട്ടുകാണുന്നില്ല. ഇന്ന് ഇന്ത്യയിൽ നടപ്പുള്ള ജീവൻഭാഷകളിലൊന്നുംതന്നെ സംസ്കൃതവൃത്തം ഇപ്പോൾ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. സംസ്കൃതത്തിൻെറ ദാർഢ്യവും അന്യഭാഷകളുടെ ശൈഥില്യവും തമ്മിൽ ചേൎക്കുമ്പോഴുണ്ടാകാവുന്ന വൈരസ്യമാണ് ഇതിനുള്ള കാരണം. സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു ദുഷിച്ചതും സാധാരണനാടകങ്ങളിൽ അപ്രധാനപാത്രങ്ങളുടെ സംഭാഷണത്തിന്നുപയോഗിക്കുന്നതുമായ പ്രാകൃതഭാഷയിൽ മാത്രാപ്രധാനമായ ഒരുതരം ഗാനവൃത്തങ്ങളാണ് സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. മലയാളഭാഷയ്ക്കുള്ളതിനേക്കാൾ സംസ്കൃതവുമായി എത്രയോ അധികം സംബന്ധമുള്ള ബങ്കാളി, ഹിന്ദി തുടങ്ങിയ ഭാഷകൾക്ക് സംസ്കൃതവൃത്തസ്വീകരണം ഭാഷാരീതിയ്ക്കു യോജിക്കാത്തതുകൊണ്ട് അധികകാലത്തേയ്ക്കു് നിലനിന്നുവന്നില്ല. "സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളുടെ കെട്ടിൽനിന്നു വിട്ടതോടുകൂടി ഞങ്ങളുടെ ഭാഷയ്ക്കു ഒരു പുതിയ ജീവൻ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെ"ന്നു മഹാകവി ടാഗോർ പലപ്പോഴും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. സംസ്കൃതഭാഷയുടെ അരുമസ്സന്താനമായ ബങ്കാളിഭാഷയുടെ പുരോഗതിയ്ക്കുതന്നെ സംസ്കൃതവൃത്തസ്വീകരണം ഇത്രയും പ്രതിബന്ധകരമായിത്തീൎന്ന സ്ഥിതിയ്ക്കു്, പ്രകൃതിപ്രത്യയസമ്പ്രദായംകൊണ്ടും അതേപ്രകാരം മററനേകം സംഗതികൾകൊണ്ടും സംസ്കൃതഭാഷയുടെ എത്രയോ വാര അകലെക്കിടക്കുന്ന മലയാളത്തിന്നു സംസ്കൃതവൃത്തസ്വീകരണം എത്രമാത്രം ആശാസ്യമായിരിയ്ക്കുമെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതായിട്ടില്ല. സ്വതവെ തന്നെ സംസ്കൃതവൃത്തത്തിൽ ആശയങ്ങളെല്ലാം നാലുപാദങ്ങളിൽ തന്നെ ഒതുക്കേണ്ടിവരുന്നതുകൊണ്ട് കുറെ ക്ലിഷ്ടതനേരിടുന്നു. ഒരു വിഷയത്തെപ്പററി തുടൎന്നുകൊണ്ടു് പലവിചാരങ്ങളും ഉണ്ടാകുമ്പോൾ യുഗ്മകകുളകാദികളെ തേടിപ്പിടിയ്ക്കുന്നതിന്ന് സംസ്കൃതകവികൾ നിബന്ധരാകുന്നുണ്ടല്ലോ. ആരോഹാവരോഹക്രമത്തിന്നു വ്യവസ്ഥയില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് യുഗ്മകകുളകാദികളിൽ സംഗീതരസം കുറെച്ചുരുങ്ങിയിരിയ്ക്കുവാനവകാശമുണ്ട്. ദ്രാവിഡകവികൾക്ക് ഈ കുഴപ്പമൊന്നുമില്ല. എത്രവേണമെങ്കിലും ആശയം നീട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിന്ന് വൃത്തം തടസ്ഥമായിരിക്കുന്നില്ല. ആശയം നില്ക്കുന്നസ്ഥലത്തു് പാദം അവസാനിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും വിരോധമില്ല. സംസ്കൃതവൃത്തം സ്വീകരിച്ചാൽ നിരൎത്ഥകങ്ങളായ പല പദങ്ങളും പാദപൂരണത്തിന്നുവേണ്ടി നേടേണ്ടിവരുമെന്നുള്ളതിന്ന് വാസനാകവികളായ വെണ്മണിപ്രഭൃതികളുടെ കൃതികളിൽനിന്നുപോലും ഉദാഹരണങ്ങൾ ധാരാളം ഉദ്ധരിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്.

സുന്ദരിമാരുടെ മൌലിയായുള്ള നിൻ
മന്ദിരം ചാരത്തോ ദൂരത്തോ ചൊല്.

എങ്ങുന്നു വന്നുനീ എങ്ങിനിപ്പോകുന്നു
എങ്ങൾതൻചാരത്തുവന്നതെന്തോ?
നിയ്യാരെന്നുള്ളതും പാരാതെചൊല്ലേണം
നീരജലോചനേ നമ്മോടിപ്പോൾ.

കങ്കമച്ചാരുതൻനന്മണംകേട്ടിട്ടു
വൻകൊതികൊള്ളുന്നുഞങ്ങളുള്ളിൽ
എങ്ങൾക്കുപൂശുവാൻനൽകേണംനിയ്യിപ്പോൾ
മങ്കമാർമാലികേശങ്കിയാതെ.

എന്നീവിധത്തിലുള്ള പങ്ക്തികൾ കവിതയുടെ ആഭ്യന്തരഗുണങ്ങൾകൊണ്ടല്ല ബാഹ്യഗുണങ്ങൾകൊണ്ടു മാത്രമാണ് ഹൃദയാവർജ്ജകങ്ങളായിരിക്കുന്നതെന്നും, വൃത്തത്തിന്റെസംഗീതമയത്വമാണ് ആശയസൌന്ദര്യം ഇല്ലാത്ത ഇതുകൾക്ക് മെച്ചം ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തിട്ടുള്ളതെന്നും ഉള്ളതിനു സംശയമില്ല. ഈ വരികളിൽപ്പറയുന്ന സംഗതികൾ സംസ്കൃതവൃത്തപദ്യങ്ങളിലാണ് പറയപ്പെട്ടിരുന്നതെങ്കിൽ ഇത്രത്തോളം ആവർജ്ജകത്വം ഉണ്ടാകുമായിരുന്നുവോ എന്നു സംശയം തന്നെയാണ്. അതിനാൽ സാധാരണ സംഗതികളെ സാധാരണമട്ടിൽപ്പറയുന്നഭാഗങ്ങളിൽ സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളെക്കാൾ അധികം ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളാണ് ഭാഷാസാഹിത്യത്തിനു കൂടുതൽ ആദരണീയങ്ങളായിരിക്കുന്നതെന്നു പറയുവാൻ ഞാനൊട്ടും അധൈര്യപ്പെടുന്നില്ല. ഭിന്നകം മുതലായി രാഗവിസ്താരത്തോടുകൂടിയ ഒരുതരം മാത്രാവൃത്തങ്ങളെ ചില പ്രത്യേകഭാവരസങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കേണ്ട ഘട്ടങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കേണ്ടതാണെന്നു നാട്യശാസ്ത്രകർത്താവായ ഭരതമുനി അനുശാസനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതിൽനിന്ന്; മാത്രാവൃത്തങ്ങളാണ് അക്ഷരവൃത്തങ്ങളെക്കാൾ അധികം ശക്തിമത്തുക്കളായിട്ടുള്ളതെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടല്ലോ.

അടുത്തകാലത്ത് മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ മാത്രാഛന്ദസ്സുകളായ ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങൾ അധികമായി ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടുതുടങ്ങിയിട്ടുള്ളത് എത്രയും ശുഭോദർക്കമാണെന്നുതന്നേവേണം പറയുവാൻ. ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളിൽ കവിതയെഴുതുന്നകൂട്ടർ പദബന്ധം സംഗീതാനുകൂലമായിത്തീരുന്നുണ്ടോ എന്നു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കുന്നതു അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണ്. പദബന്ധം സംഗീതാനുകൂലമല്ലാതെവന്നാൽ ദ്രാവിഡവൃത്തനിബന്ധങ്ങളായ കവിതകൾ പ്രത്യേകിച്ചും, ചൊല്ലിക്കേൾക്കുമ്പോൾ 'കർണ്ണശൂല'ങ്ങളായിത്തോന്നുന്നതാണ്. ഇപ്പോൾ 'കവനകൌമുദിയിലും മററും കടന്നുകൂടിക്കാണാറുള്ള പലദ്രാവിഡവൃത്തപദ്യങ്ങളും ഇപ്പറഞ്ഞതിനു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളായിരിക്കും. മഹാമഹിമശ്രീ അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് ഇടപ്പള്ളിസാഹിത്യസമാജത്തിൽ

ചെയ്ത അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗത്തിൽ ഇക്കാൎയ്യത്തെപ്പററി പ്രത്യേകിച്ചു പറയുകയുണ്ടായി. സംഗീതസാഹിത്യങ്ങൾ രണ്ടിലും ഒന്നുപോലെ നിപുണനും, ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളെക്കുറിച്ചു പ്രത്യേകം പഠനം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു സാഹിത്യകോവിദനുമായ ആ തിരുമേനിതന്നെ ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളെയും തദുപയോഗത്തേയും പററി കൂലങ്കഷമായി പ്രതിപാദിച്ചുംകൊണ്ടു് ഉപന്യസിക്കുന്നതായിരുന്നാൽ അതു നമ്മുടെ കവികൾക്കും കാവ്യനിരൂപകന്മാൎക്കും അമൂല്യമായ ഒരു അനുഗ്രഹമായിത്തീരുന്നതാണു്. എന്നു അദ്ദേഹത്തെ സവിനയം ഉണൎത്തിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

സംസ്കൃതപക്ഷപാതികളായ ചില യാഥാസ്ഥികന്മാർ അങ്ങുമിങ്ങുമിന്നു് ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളുടെനേരെ കല്ലെറിയുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതുകൊണ്ടു അവയുടെ പ്രചാരത്തിനു കുറവൊട്ടും ഉണ്ടായിക്കാണുന്നില്ല. സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിൽ കവിതയെഴുതുന്നതിനുള്ളേടത്തോളം പ്രയാസമില്ല ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളിൽ കവിതയെഴുതുവാൻ എന്നു അജ്ഞാതസാഹിത്യതത്വന്മാരും അനാഘ്രാതസംഗീതസാരന്മാരുമായ ചില അരോചകിപ്രവേകന്മാർ പറഞ്ഞു കേൾക്കാറുണ്ടു്. ഇവർ പറയുമ്പോലെയല്ല കാൎയ്യമിരിക്കുന്നതെന്നു വിചാരശീലന്മാരെ വിശിഷ്യ പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ടതില്ലെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിൽ പദ്യനിൎമ്മാണം ചെയ്യുന്നതിനാണ് പിന്നെയും എളുപ്പമുള്ളതെന്നും, മാത്രാഛന്ദസ്സുകളായ ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളിൽ കവിതചെയ്യുന്നതിനു കൂടുതൽ പരിജ്ഞാനവും പരിചയവും ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്നും അനുഭവസ്ഥന്മാൎക്കു നല്ലവണ്ണം അറിയാവുന്നതായിരിക്കും. ഏതായാലും ഇന്നത്തെ യോഗ്യന്മാരായ കവനകൎത്താക്കന്മാരാരും ഇക്കൂട്ടരുടെ 'മുരട്ടുവാദ'ങ്ങളിൽ ചെവികൊടുക്കുന്നതേയില്ല എന്നു കാണുന്നതിൽ നമുക്കു് ആശ്വസിക്കുകതന്നേ ചെയ്യാം.

ഇത്രയും പ്രസ്താവിച്ചതിൽനിന്നു് കവിതക്കും വൃത്തത്തിനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ സ്വഭാവം ഏകദേശം ഒന്നു വെളിപ്പെട്ടുവാനിടയായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ എത്രയും കൃതാൎത്ഥനായ്. ഇതിലുള്ള ന്യൂനതകളെ ദയയോടുകൂടി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുതന്നു എന്നെ അനുഗ്രഹിക്കേണമെന്നു വിദ്വജ്ജനങ്ങളോടപേക്ഷിച്ചുംകൊണ്ടു തൽക്കാലം നിൎത്തിക്കൊള്ളട്ടേ.

ഫറോക്ക്

വിദ്വാൻ കെ. ഇ. കൃഷ്ണനെമ്പ്രാന്തിരി

ഒരു പഴയകൃതി

(പകൎപ്പവകാശം)

കുചേലവൃത്തം.

നാലുവൃത്തം.

ഒന്നാംവൃത്തം.

1. ഘോരതരരായസുരവീരരിടയാതേ
വാരിനിധിതന്നിലമരാവതിയോടൊപ്പം
ദ്വാരവതിയെന്നപുരിപണ്ടുയദുവീരൻ
ചാരുതരമായ് ചമച്ചുപുക്ക ഹരികൃഷ്ണ!

2. ചിത്രതരമായമതിൽഗോപുരവുമോരോ–
ന്നെത്രവലുതെന്നതു പുകഴ്ത്തരുതുപാൎത്താൽ
രത്നമയമൊക്കയുമയത്നമതിരമ്യം
തത്രപണിതീൎത്തുമുരവൈരി ഹരികൃഷ്ണ!

3. വെറുതിരിച്ചത്ര മണിമാടങ്ങളുംമച്ചും
കൂറുപിശകാതെയൊരുപോലെ പണിതീൎത്തു
ഏറിനനിറത്തൊടുപതാകകൾ വിതാനം
കൂറകളും ചേൎത്തവിടെമേളമരികൃഷ്ണ!

4. ഷോഡശസഹസ്രവരനാരികളൊടുംചേ–
ന്നോടലർശരാമയവുംതീൎത്തു പിരിയാതെ
ആടൽതുടരാതെ ചിരകാലമിളകൊണ്ടാ–
നാടിമുകിൽവൎണ്ണനഖിലേശനരികൃഷ്ണ!

5. വേദമുരുവിട്ടുപലർകൂടിയൊരുഗേഹേ;
ചൂതശരലീലകൾതുടങ്ങുമൊരുഗേഹേ;
ചൂതുപൊരുതീട്ടുചിലതോലികളിലോരോ
വാതുപടവിച്ചുപടവിച്ചു ഹരികൃഷ്ണ!

6. ചെന്തഴകളുംപെരിയകംപടികളോടേ
ദന്തിവരമേറിയെഴുന്നെള്ളുമൊരുഗേഹേ;
മന്ത്രികളുമായിരുന്നുമന്ത്രമൊരുഗേഹേ;
ചിന്തുകളുംപാടിനടമാട്ടു ഹരികൃഷ്ണ!

7. വീണയുമെടുത്തനുഭവിക്കുമൊരുനേരം;
പ്രാണനിയമാദികൾതുടങ്ങുമൊരുനേരം;
ഊണിനൊരുമിക്കുമൊരുനേരമൊരുഗേഹേ;

* * *

8. ഉമ്പർപതിവന്നുതൊഴുതീടുമൊരുനേരം;
കുമ്പിടുന്നുവന്നുമുനിമാരുമൊരുനേരം

അമ്പിനൊടിതന്തണർവണങ്ങുമൊരുനേരം
തമ്പദമിതമ്പിനൊടുനിത്യമരികൃഷ്ണ!

9. യക്ഷകുലമൊക്കെവരുമാറിതൊരുനേരം;
തക്കമൊടുകിന്നരരുമുണ്ടിതൊരുനേരം;
അക്കമലപാദമഴകോടുതൊഴുവാനാ-
യക്കരങ്ങൾകൊണ്ടിതവർനിത്യമരികൃഷ്ണ!

10. ചന്തമൊടുഗന്ധർവ്വവപാളിയൊരുനേരം
സിദ്ധജനമാദരവിൽവന്നിതൊരുനേരം
പന്തിപിശകാതെതൊഴുതീടുമൊരുനേരം
പന്തിയിൽവരുന്നിതവർനിത്യമരികൃഷ്ണ!

11. ഭാഗമൊടുചാരണർവിദ്യാധരരുമോരോ
നാഗങ്ങളുമാശരരുമുണ്ടിതൊരുനേരം
ഭോഗിശയനൻപദങ്ങൾകുമ്പിടുവതിന്നാ-
യോഗമിതൊരോജനങ്ങൾനിത്യമരികൃഷ്ണ!

12. അസ്തമനകാലമണയുന്നിതൊരുനേരം
ഇന്ദുമുഖിമാരുടെമനസ്സിനെഹരിപ്പാൻ
ചിത്രതരമായ്കുഴലുമൂതിനടമാടും
അത്ഭുതങ്ങൾകണ്ടവർക്കങ്ങാശ്ചര്യമരികൃഷ്ണ!

13. സൂര്യനുദകങ്ങളിൽവിളങ്ങിനതുപോലെ
നാരികൾപുരംപ്രതിപുരംപ്രതിനിറന്നാൻ
നാരദമുനീന്ദ്രനനല്ലാശ്ചരിയമായീ
ശൌരിയുടെമായയിതുകണ്ടുഹരികൃഷ്ണ!

14. അന്നുകുരളക്കൊരുനുറുങ്ങവൾകുലുങ്ങീ-
ലിന്ദുമുഖിമാ;"രഖിലനാഥനൊടുവേർപാ-
ടൊന്നുമറിവീല,മറിവെ"ന്നവർപറഞ്ഞാ-
ലൊന്നതിനുകേൾക്കയുമതില്ലഹരികൃഷ്ണ!

15. ശൈബ്യയൊടുചേർന്നഥജഗൽപതിനികേതേ
കോപ്പൊടുസുഖിച്ചുസുരമന്ദിരസമാനേ
താല്പരിയമാർന്നുസുരസേനചിരകാലം
രാപ്പകൽകളിച്ചിരുന്നശേഷമരികൃഷ്ണ!

16. യാദവനുപണ്ടുചെറിയന്നൊരുസഖിതാം
ഭൂസുരനൊടമ്പൊടുപഠിച്ചുഗുരുഗേഹേ
ഓതിനൊരുനാളിലുടനോത്തുകഴിഞ്ഞാറെ
വേർതിരിഞ്ഞു;വിപ്രനഥവേട്ടുഹരികൃഷ്ണ!

17. സൽകുശലനെന്നാളുകുചേലനഥനാമം
സൽക്രിയകൾചെയ്തുനിജവേശ്മനിവസിച്ചു
സൽഗൃഹണിപട്ടിണിപൊറാഞ്ഞഥപറഞ്ഞാ-
ളക്ഷിതിസുരോത്തമനൊടിത്ഥമരികൃഷ്ണ!

18. രാമമധുസൂദനരമാവരമുരാരെ!
മാധവമുകുന്ദകരുണാനിധയശൌരെ!
വാരിജവിലോചനജനാർദ്ദനദിവേശ!
രാമജയ രാമജയ രാമജയ കൃഷ്ണ!

ഒന്നാംവൃത്തം കഴിഞ്ഞു.

വിചാരവീചി.

"നായന്മാരുടെ സമ്പ്രദായം മരുമക്കത്തായം ആയിരുന്നു. ഒരു കാലത്ത് ഈ ദായക്രമം എത്ര പരിപൂർണ്ണമായി ശോഭിച്ചു. എന്നാൽ ലോപിച്ചു അതിന്റെ ഇന്നത്തെ അവശിഷ്ടവും, പണ്ടത്തെ മാതൃകയും തമ്മിൽ അജഗജാന്തരമുണ്ട്. അതിന്റെ മാതൃകാവസ്ഥയിൽ ഇപ്പോൾ അതിനെ പാലിക്കുന്നതിന് സാധിക്കാതായിരിക്കുന്നു. മററുരാജ്യങ്ങളിൽ ഇതിന് വിപരീതമായ ദായക്രമവും, ജീവിതസമ്പ്രദായവുംകൊണ്ടു പുഷ്ടിയുണ്ട്. ഈ വ്യത്യസ്തതരമായ ജീവിതംതന്നെയിതിനെ കൈവെടിയുന്നതിന് പ്രേരിപ്പിക്കുന്നുവെന്നു വെളിവായിക്കാണാം. അതിന്റെ മാതൃകയിൽ രണ്ടുഗുണം ആളുകൾക്കുവേണം. ഒന്നു സ്വാതന്ത്ര്യരാഹിത്യം അഥവാ പരാർത്ഥതല്പരത രണ്ടാമത്തേതു് സഹകരണസ്വഭാവം ഇതെത്രയും ഉത്തമം. ഈ ദായക്രമത്തെ പിൻഗാമികൾക്ക് പാലിക്കുവാൻ പരിതഃസ്ഥിതികൊണ്ടും കാലഗതികൊണ്ടും വലിയ അസൌകര്യമുണ്ടു്. അപൂർവം ചിലയിടങ്ങളിൽ ഇപ്പോഴും ഐശ്വര്യപ്രദമായതരത്തിൽ ഈ ദായംമുറയ്ക്കു ജീവിക്കുന്നതു് സ്വീകാര്യയോഗ്യമായിക്കരുതുവാൻ പാടില്ല. ഈ മാതൃകയ്ക്കു് അനുസരണവും അനുകരണവും അത്യാവശ്യമാണ്. ഇതു് നമ്മുടെ പാരമ്പര്യക്രമത്തിൽനിന്നും വിട്ടു. മുൻപറഞ്ഞ ഗുണങ്ങൾ രണ്ടും തേഞ്ഞുമാഞ്ഞു് സ്വാതന്ത്ര്യകുതുകിത്വം സഹകരണക്കുറവും നമ്മുടെയിടയിൽ ആവിർഭവിച്ചു. അതിനാൽ മരുമക്കത്തായം ഭേദപ്പെടുത്തുന്നതു് നന്ന്."

കൊച്ചി നായർ മഹാജനസമ്മേളനത്തിൽ അദ്ധ്യക്ഷംവഹിച്ച ശ്രീമാൻ പാട്ടത്തിൽ നാരായണമേനോൻ തന്റെ പ്രസംഗമദ്ധ്യേ മരുമക്കത്തായത്തെപ്പററി പ്രസ്താവിച്ച ഭാഗമാണ് മേലുദ്ധരിച്ചതു്. പാ

ശ്ചാത്യപരിഷ്ക്കാരപ്രവാഹത്തിൻെറ ശക്തിനിമിത്തം നാട്ടിൽ നിലയില്ലാതെ കാട്ടുകയറേണ്ടിവരാൻ ഒരുങ്ങിനിൽക്കുന്ന ഒരു സമ്പ്രദായമാണ് മരുമക്കത്തായം. ഈ ഘട്ടത്തിൽ ശ്രീമാൻ നാരായണമേനോനവർകളെപ്പോലെയുള്ള ഉല്ലേഖം ചില മഹാന്മാരുടെ ഗാഢചിന്തക്ക് മരുമക്കത്തായം വിഷയമായിട്ടുണ്ടെന്നുകാണുന്നതു് സന്തോഷിക്കത്തക്കതുതന്നെയാണ്. മരുമക്കത്തായം മനുഷ്യസമുദായത്തിൻെറ പ്രാചീനാവസ്ഥയിൽ—സദാചാരബോധങ്ങൾ അവ്യവസ്ഥിതമായിരുന്ന ദശയിൽ പ്രചാരത്തിലിരുന്ന ഒരു സമ്പ്രദായമാണെന്നും, അതു് പുലർത്തിക്കൊണ്ടുപോരുന്ന സമുദായത്തിൻെറ സദാചാരബോധം അവർക്കോ മററുള്ളവർക്കോ അഭിമാനകരമല്ലെന്നുമുള്ള ഒരു സാധാരണ ആധുനികന്മാരുടെ ഇടയിൽ വേരൂന്നിക്കാണുന്നുണ്ടു്. ഈ സാധാരണ മരുമക്കത്തായസമ്പ്രദായം സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചതിൻെറ ഫലമാണെന്നു് പറയാൻ ഞങ്ങൾ ഒരുക്കമില്ല. പരിഷ്കൃതസമുദായങ്ങളെല്ലാം "തുല്യാവകാശം സമത്വം" എന്നീ സംഗതികളെപ്പററിയാണ് മുറവിളി കൂട്ടുന്നതു്. ലോകത്തിൽ നാനാദേശങ്ങളിലും ഇപ്പോൾ നടത്തിവരുന്ന ബഹളങ്ങളെല്ലാം മേല്പറഞ്ഞ പരമോദ്ദേശങ്ങളെ ലക്ഷ്യമാക്കീട്ടുള്ളവയാണെന്നു് സൂക്ഷ്മമായി ആലോചിച്ചാൽ അറിയാവുന്നതാണ്. കൂലിക്കാർ അവരുടെ പ്രവൃത്തിസമയം, പ്രതിഫലം മുതലായവ നിശ്ചയിക്കാനുള്ള അധികാരം മുതലാളികളിൽനിന്നു് കൈവശമാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ഭരണാധികാരികളും ഭരണീയന്മാരും തമ്മിൽ അവകാശങ്ങളെപ്പററി തർക്കങ്ങൾ എപ്പോഴും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഭരണാധികാരം ഒരാളിൽ നിലനില്ക്കുന്നതു് അപായകരമാണെന്നു വിചാരിച്ചു് അതു് ജനസമുദായത്തിൽതന്നെ സ്ഥിതിചെയ്യേണ്ടതാണെന്നു് വാദിക്കുന്നു.

സമുദായത്തിൽ പുരുഷാധിപത്യംനിലനിന്നുവരുന്നകാലത്തോളം തങ്ങൾക്കു് അടിമകളായിത്തന്നെ കഴിയേണ്ടിവരുമെന്ന ഭയന്നു് സ്ത്രീകൾ തുല്യാവകാശസ്ഥാപനത്തിന്നായി കോപ്പിട്ടുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇതെല്ലാം സമത്വം സ്വായത്തമാക്കാനുള്ള പരിശ്രമങ്ങളുടെ രൂപാന്തരങ്ങളാണ്. ഈവക പരിശ്രമങ്ങൾ പ്രതിയോഗികളുടെ മത്സരങ്ങൾകൊണ്ടു് ചിലപ്പോൾ അത്ര കർക്കശമായിത്തിരാറുണ്ടു്. ആവക ഘട്ടങ്ങളിൽ നാട്ടടക്കം ചില ആപത്തുകളും സംഭവിക്കാറുണ്ടു്.

ഇംഗ്ലണ്ടിൽ രണ്ടാമത്തെ ചാറൽസ് മരിച്ചതു്, റഷ്യാചക്രവർത്തിയുടെ വംശത്തിന്നുതന്നെ മൂലച്ഛേദം വന്നതും സമത്വവാദികളുടെ ശക്തിയുടേയും അവർ ഉദ്ദേശസാദ്ധ്യത്തിനു് അവലംബിച്ചുള്ള നയത്തിൻെറ ഫലമാണ്. ഇതിൽനിന്നു് സമത്വബോധവും, തുല്യാവകാശബോധവും ജനസാമാന്യത്തിൻെറ ഹൃദയത്തിൽ വേരൂന്നിക്കിടക്കുന്നുണ്ടെന്നും അവയ്ക്കു് നിലയിൽ കവിഞ്ഞ ഇടിച്ചൽ തട്ടുമ്പോഴാണ്

മേൽ വിവരിച്ചപ്രകാരത്തിലുള്ള ഭയങ്കരസംഭവങ്ങൾ ഉണ്ടാവുന്നതെന്നു മാണ്. സമത്വബോധവും തുല്യാവകാശബോധവും പരിഷ്കൃതജനങ്ങളുടെ പൊതുസ്വത്താണെന്നുവന്നിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് ആവക മൂലതത്വങ്ങൾ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നതായ സ്ഥാപനങ്ങൾ അപരിഷ്കൃതരുടേയോ അനാഗരീകന്മാരുടേയോ സൃഷ്ടിയാണെന്നു പറയുവാൻ പാടുള്ളതല്ലല്ലൊ.

മരുമക്കത്തായത്തിന്നും ഇവക്കും എത്രത്തോളം ബന്ധമുണ്ടെന്നുള്ളതു് ഇതിന്നുമേൽ പര്യാലോചനചെയ്തുനോക്കാം.

പബ്ലിക്ക് ലൈബ്രറി അസോസിയേഷൻ.

നാട്ടുകാരുടെ ഉപയോഗത്തിന്നായി ദേശഭാഷകളിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ശേഖരിച്ച് ഓരോഗ്രാമങ്ങളിലും ഒരു വായനശാല ഏൎപ്പെടുത്തേണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി മേലെഴുതിയ പേരോടുകൂടി മദിരാശിയിൽ ഒരു സമാജം ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് പത്രങ്ങളിൽനിന്ന് വായനക്കാർ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. ഈ സ്ഥലത്തിൻെറ ഉദ്ദേശങ്ങൾ പ്രശംസിക്കത്തക്കവയാണെന്ന് ഞങ്ങൾ എടുത്തുപറയേണമെന്നില്ല, കേരളത്തിലും ഇങ്ങിനെ ഒരു സംഘം ഉണ്ടായിക്കാണുവാൻ ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. പുസ്തകം വാങ്ങിവായിക്കാൻ സാധിക്കാതെയുള്ള പലരും വായിച്ച് അറിവുണ്ടാക്കുവാൻ മോഹമുള്ളവരായുണ്ടു്. ഗ്രന്ഥശേഖരങ്ങളുള്ള സ്ഥലത്തു് പോയി വായിക്കുവാൻ അവക്കു സൌകര്യമുണ്ടാവുന്നപക്ഷം അജ്ഞാനതിമിരത്തെ അവർ അകററാൻ ശ്രമിക്കാതിരിക്കയില്ല. നാട്ടിൽ അജ്ഞാനം കുറയുന്നേടത്തോളം ക്ഷേമം വൎദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നുള്ളതു് നമുക്ക് അനുഭവവുമാണ്. അതുകൊണ്ടു് കേരളത്തിലുള്ള ഓരോ ദേശത്തും മലയാളപുസ്തകങ്ങൾ ശേഖരിച്ച് അവ വായിക്കുവാനുള്ള സൌകര്യം ധനവാന്നും ദരിദ്രനും ഒരുപോലെ ഉണ്ടാക്കുവാനുള്ള ഒരു പരിശ്രമം ബഹുജനങ്ങൾ തുടരേണ്ടതായിട്ടിരിക്കുന്നുണ്ടു്. പൊതുജനങ്ങൾ ഉത്സാഹം പ്രദൎശിപ്പിച്ചാൽ ഗവമ്മേണ്ടിൻെറ സഹായവും ഉണ്ടാവുന്നതാണ്. ഇങ്ങിനെ നാട്ടിലെല്ലാം ഗ്രന്ഥശേഖരങ്ങൾ വൎദ്ധിച്ചാൽ ഒരു നല്ല ഗ്രന്ഥം അച്ചടിക്കുമ്പോഴെക്കുതന്നെ അതിൻെറ നാലഞ്ചായിരം പ്രതികൾ ചിലവാവാൻ വേറെ മാൎഗ്ഗം അന്വേഷിക്കേണ്ടതില്ല. പ്രസാധകന്മാർ പാഠപുസ്തകകമ്മിററിക്കാരെ ആശ്രയിക്കാനും ഇടവരുന്നതല്ല.

കേരളീയരായ പൌരപ്രധാനികളുടെ ശ്രദ്ധ ഞങ്ങൾ ഈ വിഷയത്തിലേക്കു ക്ഷണിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

സി. എ. കെ.

വിമർശവീഥി.

"പാട്ടുകൾ"
(ഒന്നാംവാല്യം)
പ്രസാധകന്മാർ
'യോഗക്ഷേമം' കമ്പനി, ക്ലിപ്തം
തൃശ്ശിവപേരൂർ (വില 1 ക. 8 ണ)

പല കവികളും എഴുതിയിട്ടുള്ളവയായ 'തിരുവാതിരപ്പാട്ട്' 'കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ട്,' 'ഉഴിഞ്ഞാൽപ്പാട്ട്' 'കുറത്തിപ്പാട്ട്' എന്നിങ്ങിനെ നാലുതരം പാട്ടുകൾ ചേർത്തടിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പുസ്തകമാണ് ഞങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ ഇരിക്കുന്ന "പാട്ടുകൾ" 'ഗുരുവായൂരപ്പൻ', (നടുവത്തു നമ്പൂതിരി) 'ശകുന്തളാവാക്യം' (വിദ്വാൻ മച്ചാട്ടെ ഇളയത്) 'ദേവയാനീപരിണയം' ആദിയായി 19 കൃതികൾ ഇതിലുണ്ട്. മച്ചാട്ടെളയതിന്റെ വകയായ 'ശകുന്തളാവാക്യ'ത്തെക്കുറിച്ച്, ഇതിന് മുമ്പൊരിക്കൽ നിരൂപണംചെയ്യാനിടയായ അവസരത്തിൽ ഇത്തരം പാട്ടുകൾക്കുള്ള നിലയേയും വിലയേയും പറ്റി ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. ഈശ്വരസ്തോത്രവിഷയങ്ങളായും പുരാണകഥാവിഷയങ്ങളായുമുള്ള ഈ പാട്ടുകൾ ആധുനികപണ്ഡിതന്മാർക്ക് രുചിക്കയില്ലെങ്കിലും ഇവ മാന്യജനതയെസ്സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം വളരെ ഉപയോഗമുള്ളവയാണ്. ലളിതമായ ഭാഷ, സരളമായ രീതി, വിഷയത്തിന്റെ മഹത്വം എന്നീ ഗുണങ്ങൾകൊണ്ട് ഇവയ്ക്കുള്ളമെച്ചത്തെ ആരും അപലപിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. ഇവയെ തേടിപ്പിടിച്ചു പ്രസിദ്ധം ചെയ്ത 'യോഗക്ഷേമ'കമ്പനി പ്രവർത്തകന്മാരുടെ ഉദ്യമം ശ്ലാഘനീയംതന്നെ.

"ഓട്ടംതുള്ളലുകൾ"
('മംഗളോദയം' ഗ്രന്ഥാവലി 3)
'യോഗക്ഷേമം'കമ്പനി ക്ലിപ്തം.
(വില 2ക. 8ണ.

സരസകവിയായ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ തുറന്നുതെളിയിച്ച തുള്ളൽപ്രസ്ഥാനത്തിൽ കൈവെച്ചുനോക്കിയിട്ടുള്ളവർ പലരുമുണ്ടെങ്കിലും വിജയം കൈവന്നവർ വളരെ ചുരുക്കമാണ്. നമ്പ്യാരുടെ രസികത്വം, ബുദ്ധി, ഫലിതവാസന, പദസ്വാധീനം, നിരീക്ഷണശക്തി, വർണ്ണനാനൈപുണ്യം മുതലായ ഗുണങ്ങൾ എല്ലാംകൂടിയുള്ളവർ ഉണ്ടാവായ്കയാലാണ് നമ്പ്യാരുടെ കാലശേഷം തുള്ളൽപ്രസ്ഥാനത്തിന് ശരിയായ വളർച്ചയുണ്ടാകാതെപോയത്. പട്ടത്തുകുഞ്ഞുണ്ണിനമ്പ്യാര്, പൂന്തോട്ടത്ത് നമ്പൂതിരി എന്നിങ്ങിനെ ചുരുക്കം ചിലർമാത്രമെ നമ്പ്യാരെ അനുഗമിച്ചതിൽ വിജയികളായി കാണുന്നുള്ളു. ഞങ്ങളുടെ മുമ്പിലിരി

ക്കുന്ന "തുള്ളൽപ്പാട്ടു"കളിൽ ചേൎത്തുകാണുന്ന പൂന്തോട്ടത്തു മഹൻ നമ്പൂതിരിയുടെ 'രാജസൂയം' തുള്ളൽ ഏതാണ്ടു കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ തുള്ളലുകളോടടുത്തുനില്ക്കുന്നുണ്ടെന്നു പറയാം. പുരാണകഥകൾക്കു കവിയുടെ പരിസര (ദേശകാല)ത്തിന്റെ നിറം കൊടുക്കുക എന്ന നമ്പ്യാരുടെ സമ്പ്രദായം നമ്പൂതിരിയുടെ ഈ തുള്ളലിലും കാണുന്നുണ്ടു്. രാജസൂയത്തിലുള്ള വൎണ്ണനകൾ വായിക്കുമ്പോൾ കവിയുടെ കാലത്തെ കേരളീയ ജനസമുദായസ്ഥിതിയുടെ ഒരു ചരിത്രമാണു് വായനക്കാരുടെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു. 'രാജസൂയം' കഴിഞ്ഞാൽപ്പിന്നെ പ്രസ്താവയോഗ്യമായിട്ടുള്ളതു് നമ്പ്യാത്തു് രാമുണ്ണിമേനോന്റെ 'അജാമിളമോക്ഷമാകുന്നു. പൂന്തോട്ടത്തു നമ്പൂതിരിയുടെ ഫലിതം കുറവാണെങ്കിലും രാമുണ്ണിമേനോന്റെ തുള്ളലിൽ നിൎഗ്ഗളവും സരളവുമായ ഒരു പദപ്രവാഹം കാണുന്നുണ്ടു്. പ്രസിദ്ധകവിയായ കൊടുങ്ങല്ലൂർ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ അവർകളുടെ കൃതികളാണു് 12മുതൽ 19വരെയുള്ള തുള്ളൽക്കഥകൾ 'സമുദ്രലംഘനം' 'സീതാസന്ദേശം' 'സീതാസാന്ത്വനം' 'തോരണയുദ്ധം' 'ലങ്കാദഹനം' 'ശ്രീരാമസന്ദേശം' 'ചൂഡാമണിപ്രദാനം എന്നിങ്ങിനെ എട്ടു'കള'ങ്ങളായി രാമായണം സുന്ദരകാണ്ഡത്തിലെ കഥ വൎണ്ണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മഹാകവി കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാന്റെ കവിതാരീതി സാഹിത്യബന്ധുക്കൾക്കു് സുപരിചിതമായിട്ടുള്ളതാകയാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ തുള്ളൽ കൃതികളെക്കുറിച്ചു് ഞങ്ങൾ വിശേഷിച്ചൊന്നും പറയേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ഈ പുസ്തകത്തിലുള്ള മറ്റു കൃതികൾക്കു് അവ തുള്ളലുകളാണെന്നുള്ള മെച്ചമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമില്ല എന്നുതന്നെയാണു് പറയേണ്ടതു്. ആദ്യം പറഞ്ഞ 'പാട്ടുക'ളും ഈ 'തുള്ളൽപ്പാട്ടുക'ളും സന്ദർഭോചിതങ്ങളായ ചിത്രങ്ങൾചേൎത്തു് മോടിപിടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് പ്രത്യേകം പ്രസ്താവിക്കേണ്ട ഒരു സംഗതിയാണു്.

"അന്നപൂൎണ്ണാലയം"

അനുവാദകൻ

ആർ. നാരായണപ്പണിക്കർ ബി. എ.

[എസ്സ്. ആർ. ബുക്കുഡിപ്പോ, തിരുവനന്തപുരം]

(വില കാണുന്നില്ല.)

ബങ്കാൾ സാഹിത്യത്തിൽനിന്നു് ഇംഗ്ലീഷുഭാഷവഴിയായി മലയാളസാഹിത്യത്തിലേയ്ക്കു പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥസമ്പത്തു് ഗണനാതീതമായിത്തീൎന്നുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നു വേണം പറയുവാൻ. കഥകളായും കവിതകളായും അസംഖ്യം ബങ്കാളിഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളത്തിലേയ്ക്കു് തൎജ്ജിമചെയ്യപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഈ 'കടംവാങ്ങങ്ങൾ'കൊണ്ടു് കൈരളിക്കു് കഥാഭണ്ഡാഗാരത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും സ്വ

ന്താം സമ്പാദ്യങ്ങൾ' ഉണ്ടാകാനിടയാകാതെ പോകുന്നു എന്നുള്ള 'പരാതി' അടിസ്ഥാനമില്ലാത്തതല്ല. തർജ്ജിമ അത്യാവശ്യമാണെങ്കിലും തർജ്ജിമമാത്രമേ ഉള്ളൂ എന്നുവന്നാൽ കഷ്ടമാണു്. സ്വതന്ത്രമായി നിർമ്മാണം ചെയ്വാൻ നൈപുണ്യമുള്ളവർ അനുകരണംകൊണ്ടു് മാത്രം കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നതു നന്നല്ല. ഉത്തമഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഏതുഭാഷയിൽ ഉള്ളവയായാലും നല്ലനിലയിൽ തർജ്ജിമചെയ്തു് നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ഗ്രന്ഥസമ്പത്തു് വർദ്ധിപ്പിക്കുകതന്നെവേണം. നിരൂപണവിഷയമായ "അന്നപൂർണ്ണാലയം" ഉത്തമമായ ഒരു അന്യഭാഷാഗ്രന്ഥത്തിന്റെ തർജ്ജിമയാണു്. ബുദ്ധിശക്തിയുടേയും ഭാവനാശക്തിയുടേയും സമൃദ്ധികൊണ്ടു് പുരുഷന്മാരോടൊപ്പം നിൽക്കുന്ന സ്ത്രീകൾ ബങ്കാളദേശത്തിൽ ധാരാളമുണ്ടു്. സരോജിനീദേവി, സീതാദേവി, സ്വർണ്ണകുമാരീദേവി, നിരുപമാദേവി മുതലായ വംഗവനിതാരത്നങ്ങൾ അവരുടെ സാഹിത്യപരിശ്രമംകൊണ്ടു് സുപ്രസിദ്ധകളായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളവരാണു്. അവരിൽ ശ്രീമതി നിരുപമാദേവി എഴുതിയിട്ടുള്ള ഒരു ആഖ്യായികയുടെ പരിഭാഷയാണു് "അന്നപൂർണ്ണാലയം". ബങ്കാളിലെ സാമുദായികജീവിതത്തിന്റെ പലമുഖങ്ങളേയും തന്മയത്വത്തോടുകൂടി വർണ്ണിച്ചുകാണിക്കുന്ന ഈ കഥാഗ്രന്ഥം, കഥാഗതിയുടെ സ്വാഭാവികതയാലുള്ള സൌന്ദര്യംകൊണ്ടും, വികാരജനകങ്ങളായ സംഭവവർണ്ണനകൾകൊണ്ടും, ഹൃദയാവർജ്ജകമായ ഒരുത്തമപുസ്തകമാണു്. കഥാനായകനായ വിശേശ്വരന്റെ പരോപകാരതൽപരത, ദാരിദ്ര്യവും കുഡുംബഭരണക്ലേശവുംകൊണ്ടു് കഷ്ടപ്പെടുന്ന രാമശങ്കരന്റെ ദുഃഖഭൂയിഷ്ഠമായ ജീവിതം വിശേശ്വരന്റെ ചെറിയമ്മയായ അന്നപൂർണ്ണയുടെ ഔദാര്യവാത്സല്യങ്ങൾ, രാമശങ്കരന്റെ പത്നിയായ ജാഹ്നവിയുടെ സൌശീല്യം, ജ്യേഷ്ഠത്തിയമ്മയുടെ ദുശ്ശീലം വിടാഗ്രേസരനുംധനികനുമായ നരേന്ദ്രന്റെ ചാരിത്രധ്വംസനശ്രമത്താൽ ആത്മഹത്യചെയ്യേണ്ടിവന്ന സതിയുടെ ശോകമയമായ ജീവിതകഥ, കഥയുടെ പരിണാമത്തിൽ നായികയായിത്തീരുന്ന സാവിത്രിയുടെ ആദ്യത്തേയും ഒടുവിലത്തേയും ജീവിതങ്ങൾക്കുള്ള വ്യത്യാസം എന്നിങ്ങിനെ ഈ നോവലിലുള്ള അനേകം അംശങ്ങൾ വായനക്കാരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ ഗാഢമായി പ്രവേശിക്കുന്നവയാണു്. വിശേശ്വരന്റെ നേരെ ഗാഢമായ പ്രണയം വഹിച്ചിരുന്ന സതിയെ പിതാവായ രാമശങ്കരൻ, ഒരു 'പടുകിഴവ'നു് വിവാഹംകഴിച്ചുകൊടുക്കുന്നതും, അവൾ അധികം താമസിയാതെ വിധവയായിത്തീരുന്നതും, വിവാഹത്തിനു് സ്ത്രീധനംകൊടുപ്പാൻ വേണ്ടി വാങ്ങിയ കടം വീട്ടുവാൻ കഴിയാതെ വന്നതിനാൽ വീടു് കടക്കാർ ജപ്തിചെയ്തുകൊണ്ടുപോകുവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ സതി, ധൂർത്തനായ നരേന്ദ്രന്റെ പണംവാങ്ങി ആ കഷ്ടത്തിൽനിന്നു മോചനം നേടുന്നതും, ഉടനെതന്നെ ആത്മഹത്യചെ

യുന്നതും മററും വർണ്ണിച്ചഭാഗങ്ങൾ കണ്ണീരണിയാതെയും, കഠിനമായ മനഃക്ഷോഭത്തോടുകൂടാതെയും, വായിച്ചുതീർക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. വരബന്ധുക്കൾ, വധൂരക്ഷിതാക്കന്മാരോട് സ്ത്രീധനത്തിൻെറ കാര്യത്തിൽ 'പിശകുന്നതും' ഗ്രാമീണന്മാർ പൂർവ്വാചാരമർദ്ദനമേററു കഷ്ടപ്പെടുന്നതും മററും വളരെ ഭംഗിയായി ചിത്രീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. "ഒരു സ്ത്രീയുടെ ഹൃദയത്തിൽ എത്ര വിപുലമായ ഒരു മഹാസമുദ്ര(പ്രേമ)മാണ് മറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്" എന്നിങ്ങിനേ, ഗ്രന്ഥകർത്രി, കഥാപാത്രം മുഖേന ചെയ്യുന്ന അഭിപ്രായപ്രകടനം സ്ത്രീഹൃദയത്തിൻെറ പൂരുഷദുർഗ്ഗമമായ അടിത്തട്ടിനെ തുറന്നുകാണിക്കുന്നു. 'പ്ലോട്ടി'നുവേണ്ടി കൂട്ടിക്കെട്ടുന്ന അത്ഭുതസംഭവങ്ങളെക്കൊണ്ടും അസംഭാവ്യവസ്തുക്കളെക്കൊണ്ടും കഥാഗാത്രത്തിൻെറ സ്വാഭാവികമായ അവയവസൌഷ്ഠവത്തെ നശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് കഥാഗ്രഥനംചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം ഈ നോവലിൽകാണുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് ഇതിലെ കഥാതന്തു, വായനക്കാരുടെ ബുദ്ധിയേയും ഭാവനയേയും വളരെ ദൂരം വലിച്ചുനീട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിനു പകരം, നേരേ അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിലേയ്ക്കു പാഞ്ഞുകയറുന്നു; എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു തിരതല്ലൽ ഉണ്ടാക്കി 'അതവിടെത്തന്നെ ലയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു ഉത്തമാഖ്യായികയേ കേരളഭാഷയിലേയ്ക്കു വിവർത്തനം ചെയ്ത ശ്രീമാൻ ആർ, നാരായണപ്പണിക്കരവർകളുടെ ഔചിത്യബുദ്ധിയും ഭാഷാഭിമാനവും പ്രശംസനീയങ്ങളാണ്. ഭാഷയുടെ വൈശദ്യവും ഭംഗിയുംകൊണ്ടു് തർജ്ജമ ആപാദചൂഡം ആകർഷകമായിരിക്കുന്നുണ്ടു്.

അടുത്തകാലത്തു് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തീട്ടുള്ള "ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രം" മിസ്റ്റർ നാരായണപ്പണിക്കരുടെ സാഹിത്യകുശലതയ്ക്കു ഒരു നല്ല വിളംബരമായിട്ടുണ്ടെന്നുകൂടി ഈ ഘട്ടത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

വിജ്ഞാനസൌധം.

I

"എൻെറ ഭക്ഷണസംബന്ധമായ പരീക്ഷകൾ" എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു് മഹാത്മജി എഴുതിയിട്ടുള്ള ഭാഗം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണ്. അതിൽ ഒരിടത്തു ഇങ്ങിനെ കാണുന്നു:—"ഈ നശ്വരമായ ശരീരത്തെ അലങ്കരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയും അതിനെ നിമിഷ

ഷത്തെക്കൂടി നിലനിൎത്തുന്നതിനുവേണ്ടിയും ഇതരജീവികളെ നാം നിൎദ്ദയം കൊന്നൊടുക്കുന്നില്ലയോ? തൽഫലമായി നമ്മുടെ ആത്മാവിനും ശരീരത്തിനും ഒരുപോലെ നാശമുണ്ടാകുന്നുണ്ട്."

ഈ അഭിപ്രായത്തെ അനുകൂലിക്കുവാൻ വളരെപ്പേർ ഉണ്ടാകുമെന്നു ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നില്ല. പ്രകൃതിനിരീക്ഷണത്തിൽ അതിസമൎത്ഥനും, ഭൂതദയാപരവശനുമായ കാളിദാസർപോലും

"ശരീരമാദ്യം ഖലു ധൎമ്മസാധനം"എന്നാണല്ലോ പ്രസ്താവിക്കുന്നത്. ശരീരസംരക്ഷണം ലോകാനുഗ്രഹസമ്പാദനത്തിനുള്ള ഏകമാൎഗ്ഗമാകുന്നു. 'സൎവ്വവുമുപേക്ഷിച്ചുമാത്മാവേ രക്ഷിക്കേണം' എന്ന വിദുരാചാൎയ്യരുടെ അഭിപ്രായവും ഈ സംഗതിയെ പ്രബലപ്പെടുത്തുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഇതരജീവികളുടെ നാശംകൊണ്ടു ഒരുവന് ശരീരരക്ഷ സാദ്ധ്യമാണെങ്കിൽ തീൎച്ചയായും അവൻ അങ്ങിനെച്ചെയ്തും ജീവിച്ചു കഴിയും. സുപ്രസിദ്ധനായ ജെ. സി. ബോസ് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു മാംസഭുക്കല്ലാത്ത ഒരുവൻപോലും ജലം, വായു, കായ്, ഇല എന്നിവകൾവഴിയായി കോടാനുകോടി ജീവികളെ പ്രതിനിമിഷം നശിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ, അനാവശ്യമായി ഹിംസിക്കാതിരിക്കയും ആവശ്യമുണ്ടെന്നുള്ളപക്ഷം ഹിംസചെയ്തും ശരീരരക്ഷ സമ്പാദിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതാണ് വിവേകികളുടെ മുറ.

അഹിംസാ പരമോ ധൎമ്മഃ എന്ന ബുദ്ധാനുശാസനത്തെമാത്രം മുറുകെപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു ജീവിക്കാൻ ആർ ഒരുങ്ങുന്നുവോ, അവൎക്കു സമുദായത്തിനോ, രാജ്യത്തിനോ, മതത്തിനോവേണ്ടി വേലചെയ്യാനുള്ള ആരോഗ്യം ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല.

II
ഇൻഡ്യയിലെ കുരുടന്മാർ.

ഇൻഡ്യയിൽ കുരുടന്മാരുടെ സംഖ്യ ആറു ലക്ഷമാണ്. റഷ്യയിൽ മാത്രമേ ഇൻഡ്യയേക്കാൾ കൂടുതൽ കുരുടന്മാരുള്ളു. മറ്റു രാജ്യങ്ങളിൽ അവരുടെ സ്ഥിതിയെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതിന് പലതും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യയിൽ അവൎക്കു പതിനാറു വിദ്യാലയങ്ങൾമാത്രമേയുള്ളു. നിൎബ്ബന്ധിതപ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി മുറവിളികൂട്ടുന്ന സെൻട്രൽപ്രോവിൻസുകാർ അവിടത്തെ 40000 കുരുടന്മാൎക്കുവേണ്ടി യാതൊന്നും പ്രവൎത്തിച്ചിട്ടില്ല. "വെൽഫെയർ"

III
ഒരു പുതിയ കണ്ടുപിടിത്തം.

ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും ജനങ്ങൾ കൽക്കത്തയിൽവെച്ചു കൂടിയ സഭയിൽ പങ്കുകൊള്ളുവാൻ സന്നിഹിതരായി

പ്പോൾ സുപ്രസിദ്ധനായ സർ. ജഗദീശചന്ദ്രബോസ് തന്റെ പുതിയ കണ്ടുപിടിത്തത്തെക്കുറിച്ചു അഭിപ്രായപ്പെട്ടതിപ്രകാരമാണ്:—"സസ്യങ്ങളിലുള്ള ഔഷധശക്തി ജീവജാലങ്ങളുടെ ആയുസ്സിനെ നിലനിൎത്തുവാൻ സഹായമായിത്തീരുന്നതുകൊണ്ടു് മരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഭയം ആൎക്കും ആവശ്യമില്ല. ഞാൻ ഒരു ചെടിയിൽ വിഷം ഏല്പിക്കയും ആ ചെടി മരിക്കാറായപ്പോൾ വേറെ ഒരു വിഷം ഏല്പിച്ചു അതിനെ ജീവിപ്പിക്കുകയുംചെയ്തു. മാത്രമല്ല മരിക്കാറായ ഒരു ജീവിക്കു സസ്യത്തിൽനിന്നുണ്ടാക്കിയ ഒരൌഷധംകൊടുത്തു ഞാൻ അതിനെ ജീവിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയിലുള്ള ചില ചെടികളുടെ ഔഷധശക്തി അവൎണ്ണനീയമാണ്. ഞാൻ നടത്തിവരുന്ന അന്വേഷണങ്ങൾ പൂൎത്തിയായാൽ പിന്നെ മരണത്തെക്കുറിച്ചു ജീവികൾക്കു് ഭയപ്പെടേണ്ടിവരികയില്ല"

ബോസവർകളുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ പ്രമാണികളായ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരെ ആശ്ചൎയ്യപരതന്ത്രരാക്കിത്തീൎത്തിരിക്കുന്നുവെന്ന സംഗതിയും പ്രത്യേകം പ്രസ്താവാൎഹമാണ്

IV

സൈമൻകമീഷൻവാൎത്താ അനന്തര സംഭവങ്ങളും.

മദ്രാസിലും, കല്ക്കത്തായിലും ഒഴിച്ചു ബാക്കിയുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ എല്ലാം സൈമൻ ബഹിഷ്കരണപ്രസ്ഥാനം ഒരുവിധം വിജയകരമായി കഴിഞ്ഞുകൂടിയെന്നു പറയാം. അദ്ധ്യക്ഷനായ സർ ജാൺസൈമൻ കമീഷനുമായി സഹകരിച്ചു പ്രവൃത്തിക്കേണ്ട അത്യാവശ്യകതയെപ്പററി ഡൽഹിയിൽനിന്നു വീണ്ടും ഒരു സ്റ്റേറ്റുമെൻറു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ആ സ്റ്റേറ്റുമെൻറിൽ ബ്രിട്ടീഷു കമീഷനുമായി സഹകരിക്കുന്നതിലേക്കായി സാമ്രാജ്യനിയമസഭയോടും, പ്രാദേശികനിയമസഭകളോടും ഒരു സെലക്ട് കമ്മററിയെ രൂപവൽക്കരിക്കുവാൻ അപേക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ രൂപീകൃതമാകുന്ന സെലക്ട് കമ്മിററിക്കാരുമായി കമീഷൻകാർ ഇപ്പോൾ നിലവിലിരിക്കുന്ന ഭരണത്തെപ്പററി ആലോചിച്ചു തീൎച്ചപ്പെടുത്തുന്നതും, അവരുടെ മൊഴികൾവാങ്ങി രേഖപ്പെടുത്തുന്നതുമാണ്. ഭാരതീയസെലക്ട് കമ്മിററിക്കാരുടെ റിപ്പോൎട്ട് ആദ്യം സാമ്രാജ്യനിയമസഭയിലും, അവസാനമായി പാൎല്ലിമെൻറിലും സമൎപ്പിക്കുന്നതിനാണ് തീരുമാനപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതു്. ഈ ഉദ്ദേശങ്ങളോടുകൂടി ഇപ്പോൾ പ്രസിദ്ധംചെയ്തിട്ടുള്ള സ്റ്റേറ്റുമെൻറു ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ കമ്മീഷനെപ്പററി ഉണ്ടായിട്ടുള്ള തെററിദ്ധാരണയെ തീൎക്കുന്നതിനായിട്ടാണ് സർ സൈമൻ അവർകളുടെ അഭിപ്രായം. ഈ കാൺഫെറൻസിൽ സൈമൻപ്രഭുതന്നെ അദ്ധ്യക്ഷനാകുവാൻ തീരുമാനപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതായും കാണുന്നു. കൂടാതെ ആരുടേയും, പ്രലോഭനങ്ങൾ

ക്ക വശഗരാകാതെ തെളിവുകൾ ശേഖരിക്കുന്നതാണെന്നും, ഇപ്പോൾ നിലവിലിരിക്കുന്ന ഭരണപരിഷ്കാരത്തെ ഭേദപ്പെടുത്തേണ്ടതിനെപ്പററി ഭാരതീയർ പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന അഭിപ്രായങ്ങളെ രേഖപ്പെടുത്തി പാർലിമെൻറിൽ സമർപ്പിക്കുന്നതാണെന്നു പ്രഖ്യാപനവും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ബ്രിട്ടീഷുകമീഷൻകാരുടെ റിപ്പോർട്ടോടുകൂടി ഇൻഡ്യൻകമ്മററിക്കാരുടെ റിപ്പോർട്ടു് ചക്രവർത്തിതിരുമനസ്സിൽ സമർപ്പിക്കുന്നതിന് സർ. ജാൺസൈമൺ തീർച്ചപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

ഇൻഡ്യാക്കാരെ പ്രലോഭിപ്പിക്കുവാനായി ഇപ്രകാരം ഒരു സ്റ്റേററുമെൻറു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും നേതാക്കന്മാർ അവരുടെ ആഭ്യവകാശനിശ്ചയത്തിൽനിന്നു വ്യതിചലിച്ചിട്ടില്ലെന്നും, പ്രതിഷേധംഭാവിച്ചുകൊണ്ടു മറെറാരു വിജ്ഞാപനം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നും കാണുന്നു. ഏതായാലും ഭാരതീയരെ സമാധാനിപ്പിക്കുവാനായി യത്നിക്കുന്ന വൈസ്രായിയുടെ നയംകൊണ്ടു വലിയ പ്രയോജനമുണ്ടാകുമെന്നു ഞങ്ങൾക്കഭിപ്രായമില്ല.

V

അത്ഭുതാവഹമായ കയ്യ്

ഈജിപ്റ്റുരാജ്യം ചുററി സഞ്ചരിക്കുവാൻ പോയിരുന്ന മി: ആർതർ ആഡംസ് എന്നയാൾ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ തിരിച്ചുചെന്നപ്പോൾ ഒരു കൈ കൊണ്ടുചെന്നിട്ടുണ്ട്. മുട്ടിനുതാഴെയുള്ള ഭാഗങ്ങൾ മാത്രമെയുള്ളു. അതു ഈജിപ്റ്റിലെ ഒരു ശവകുടീരത്തിൽനിന്ന് കിട്ടിയതാണെന്നു അദ്ദേഹം പറയുന്നു: മൃതദേഹം എത്രകാലംതന്നെ ഇരുന്നാലും ചീഞ്ഞു ചീത്തയാകാത്തവിധം ഔഷധശക്തിയുപയോഗിച്ചു സൂക്ഷിക്കുവാൻ ഈജിപ്റ്റുകാക്കു വശമുണ്ടായിരുന്നു എന്നകഥ പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ- അങ്ങിനെ പുരാതനകാലത്തു അവർ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ളതാണ് ആ കൈ. ഇപ്പോഴും അതുകണ്ടാൽ മൃതഗാത്രത്തിൻെറ അംശമാണെന്നു തോന്നുകയില്ലത്രെ. കയ്യിൽ എടുത്തുപിടിച്ചാൽ നാഡീസ്പന്ദനം അപ്പോഴും നടക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു സംശയം തോന്നുമെന്നാണ് പറയപ്പെടുന്നതു- അത്ഭുതകരമായ പലദിവ്യശക്തികളും ആ കയ്യിനുണ്ടെന്നു ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ജനങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. ചികിത്സകൊണ്ടു ഭേദപ്പെടാത്ത പലരോഗങ്ങളും ആ കൈ സ്പർശിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രം സുഖപ്പെടുന്നുണ്ടു്- തൻെറ കൈ മാർവ്വിടത്തിനു മീതെ പൊക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ പത്തുകൊല്ലമായി പക്ഷവാതരോഗത്താൽ കഷ്ടപ്പെടുന്ന ഒരു സ്ത്രീ ആ കൈ മൂന്നുനേരം സ്പർശിക്കയാൽ അവളുടെ

രോഗം നിശ്ശേഷം സുഖപ്പെട്ടുവെന്നുകാണുന്നു. അതുപോലെ മററനേകം രോഗികൾക്കു അത്ഭുതകരങ്ങളായ ഫലങ്ങൾ അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. മി. അർതർ ആഡംസ് തനിക്കിതു കിട്ടിയവിവരം ഒരു പത്രപ്രതിനിധിയോട് ഇങ്ങിനെയാണ് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്:—

ഞാൻ ഈജിപ്റ്റിൽസഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ദിവ്യശക്തിയോടുകൂടിയ നരഹസ്തത്തിൻെറവൃത്താന്തം ഒരു സ്നേഹിതൻമുഖാന്തിരം അറിയുകയുണ്ടായി. അതു് 25000 പവൻ വിലയുള്ള ഒരു കനകപ്പെട്ടകത്തിൽ ഭദ്രമായി അടച്ചു് ഒരുശവകുടീരത്തിൽസൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടതായിരുന്നു .അവിടെനിന്നു ഒരുവൻ അതു കൈവശപ്പെടുത്തി. ചില അത്ഭുതശക്തികൾ ഉണ്ടെന്നു കാൺകയാൽ ആ കൈ ആരും നശിപ്പിക്കാതെ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. കാഴ്ചയിൽ ആക്കം കൌതുകം ജനിപ്പിക്കത്തക്ക കാന്തിയോടുകൂടിയ ആ കൈ എനിക്കു കാണ്മാനിടവന്നു. 50പവൻ വില കൊടുത്തു ഞാൻ അതു വാങ്ങി ഇങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുപോരികയും ചെയ്തു. ഇവിടെ എത്തിയ ഉടനെ മ്യൂസിയത്തിലെ വിദഗ്ദ്ധന്മാരെ കാണിച്ചു. അതിനു 35000 കൊല്ലത്തെ പഴക്കമുണ്ടെന്നാണു അവർ പറയുന്നതു. അതു അസാമാന്യസൌന്ദര്യവതിയായിരുന്ന ഒരു യുവതിയുടെ കയ്യാണെന്നും അവൾ ഒരു രാജ്ഞിയോ പ്രഭ്വിയോ ആയിരുന്നിരിക്കണമെന്നും അവക്കു അഭിപ്രായമുണ്ടു്. മ്യൂസിയത്തിലേക്കു വിലക്കു എടുത്തുകൊള്ളാമെന്നു പറഞ്ഞുവെങ്കിലും ഞാൻ അതു വിററില്ല. അതു സൂക്ഷിക്കണമെന്നുതന്നെയാണ് എൻെറ ഉദ്ദേശം.

മനശ്ശാസ്ത്രവിദഗ്ദ്ധന്മാരും പരേതവിദ്യാനിപുണന്മാരുമായ ചിലർ ആ കയ്യിൻെറ ഉടമസ്ഥയായിരുന്ന സ്ത്രീ അതിസുന്ദരിയും ചാരിത്രശാലിനിയും ദിവ്യശക്തിയോടുകൂടിയവളുമായിരുന്നുവെന്നും ചാരിത്രസംരക്ഷണാത്ഥം അവൾ ജീവിതം പരിത്യജിക്കയാണുണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നും തന്നിമിത്തമാണു് കൈ ഇന്നും അത്ഭുതകരമായ ലോകാനുഗ്രഹശക്തിയോടുകൂടി വത്തിക്കുന്നതെന്നും അഭിപ്രായപ്പെട്ടുകാണ്മാനുണ്ടു്.

ഏതായാലും ഇംഗ്ലീഷുകാർ അതിൻെറ അത്ഭുതശക്തികൾ കണ്ടും പുരാതന ഈജിപ്റ്റുകാരുടെ ഔഷധജ്ഞാനമോത്തും വല്ലാതെ അത്ഭുത പരതന്ത്രരായിട്ടുണ്ടു്. (പ്ര. ദി.)

വിഷയവിവരം.

1. ഭാഷാസാഹിത്യസിദ്ധാന്തങ്ങൾ (ഗദ്യം) 457

നന്ത്യാരുവീട്ടിൽ പരമേശ്വരൻപിള്ള. എം. എ.

2. നിത്യത (പദ്യം) 469

വിദ്വാൻ, ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്.

3. യഥാർത്ഥമായമഹത്വം (ഗദ്യം) 470

വടവന്നൂർ—വടക്കേപ്പാട്ട് നാരായണൻ നായർ.

4. ഒരു കുററസമ്മതം (കഥ) 480

ഇ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള ബി. എ. ബി എൽ.

5. പഞ്ചകന്യാദർശം (പദ്യം) 485

വിദ്വാൻ വെണ്ണിക്കുളം സി. എൻ. ഗോപാലക്കുറുപ്പ്.

6. സ്വാമിദയാനന്ദസരസ്വതി (ഗദ്യം) 490

ടി. കെ. രാമൻമേനോൻ.

7. കവിതയും വൃത്തവും (തുടച്ച്) (ഗദ്യം) 492

വിദ്വാൻ കെ. ഇ. കൃഷ്ണനമ്പൂതിരി

8. കുചേലവൃത്തം (പദ്യം) 501

9. വിചാരവീചി 503

10. വിമർശവീഥി 506

11. വിജ്ഞാനസൌധം 509

അരുണോദയം

ഒരു ഉത്തമ മലയാളമാസിക.

വരിസംഖ്യ ഒരു കൊല്ലത്തേക്ക് ക. 3—0—0

6. മാസത്തേക്ക് ക. 1-12—0

ഇന്ത്യക്കപുറമെ ക. 3—8—0

C. V. RAMAKRISHNA IYER,

Wholesale & Import Paper Merchant,
Calicut.

Paper for Printers usually carried in stock.

Foolscaps under "E. P. B." Watermarks
a speciality.

First Grade Bond paper for
Letterheads, Billforms etc.,
"PREMIER BOND."

C. Comarasamy & Sons.
Chinnathampi Pillay St. George Town, Madras.

MALAYALAM

BY C. ACHYUTA MENON, B. A.
Reader Malayalam, University of Madras.

First Reader	0	4	0
Second Reader	0	5	0
Third Reader ...	0	5	0
Fourth Reader	In the Press		
Civics Book I	0	3	0
Civics Book II	0	5	0
Kumaran	0	4	0
Ganapathi	0	4	0
Gopalan	0	6	0

സുഖമായഊണു്] ബ്രാഹ്മണാൾ [രസമായ കാപ്പി ചായ,

ബോമ്പെഹോട്ടൽ പലഹാരങ്ങൾ.

ഉടമസ്ഥൻ കെ. വി. ലക്ഷ്മണയ്യർ.

ഒററപ്പാലം സബ്ബ്കോടതിക്കതിരിയുന്ന വഴിക്കു സമീപം മഹാരാജാഹോട്ടലിന്നുതൊട്ടു് തെക്കേതു് ഉത്തമരീതിയിൽ നടത്തപ്പെടുന്ന ബോമ്പെ ഹോട്ടലിൽ കാലത്തു് 8½ മണിമുതൽ രാത്രി 9½ മണിവരെ വൃത്തിയായും ശുചിയായും ഉള്ള ശാപ്പാടും കാപ്പി ചായ പലഹാരങ്ങളും എപ്പോഴും ഉണ്ടായിരിക്കും.

Printed and published by
P. Velayudhan Nair at the Kamalalaya Printing Works, Ottapalam.

Reg. No. M. 2250. C. 102.

അരുണോദയം

ARUNODAYAM.

Vol. I] MARCH 1928 [No. 10.

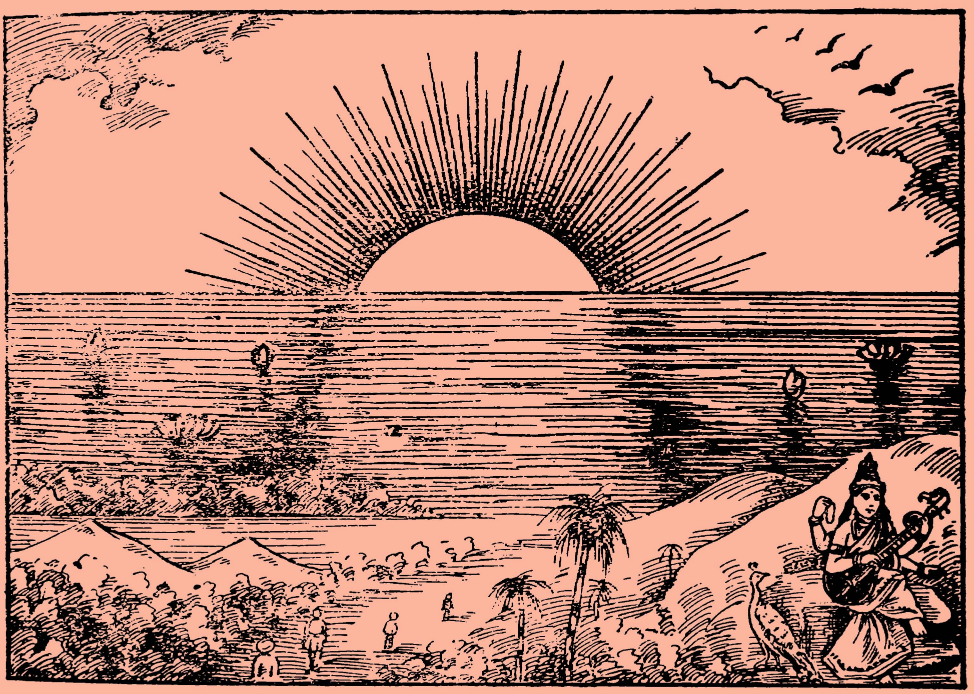

സാഹിത്യനായകന്മാർ :

1. ചേലനാട്ട് അച്യുതമേനോൻ B. A.

2. വിദ്വാൻ സി. എസ്സ്. നായര്

ഉടമസ്ഥൻ :

പി. നാരായണൻ നായര്.

വിഷയവിവരം.

1.	മനുഷ്യസ്നേഹവും ഈശ്വരപ്രേമവും പി. ശേഷാദ്രി. എം. എ.	(ഗദ്യം)	514
2.	അബലകളുടെ ബലം വിദ്വാൻ, കണ്ണമ്പുഴ കൃഷ്ണവാരിയർ.	(പദ്യം)	523
3.	ഭാഷാസാഹിത്യസിദ്ധാന്തങ്ങൾ നന്തിയാരുവീട്ടിൽ പരമേശ്വരൻപിള്ള M. A	(ഗദ്യം)	525
4.	എന്റെ വിദ്യാരംഭം പി. അനുജൻ അച്ചൻ.	(ഗദ്യം)	534
5.	ഉദയം പണ്ടാരത്തിൽ ഗോവിന്ദൻകുട്ടി നായർ.	(പദ്യം)	538
6.	ഭാഷാഭ്യസനം ആർ. ഈശ്വരപിള്ള B. A.	(ഗദ്യം)	539
7.	ഭാരതീയപരിഷ്കാരത്തിന്റെ മഹിമ എൻ. സുന്ദരേശമേനോൻ, ബി. ഏ.	(ഗദ്യം)	547
8.	ചില പഴഞ്ചൊൽ കഥകൾ വി. ടി. ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ.	(ഗദ്യം)	55[illegible]
9.	കുചേലവൃത്തം	(പദ്യം)	555
10.	വിമർശവീഥി		557
11.	വിചാരവീചി		563
12.	വിജ്ഞാനസൌധം		564

ശ്രീ ശങ്കരാചാര്യർ.

ഓം

അരുണോദയം

പുസ്തകം 1.] 1103 കുംഭം [ലക്കം 10

* മനുഷ്യസ്നേഹവും ഈശ്വരപ്രേമവും.

1. പ്രേമത്തിന്റെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും ഉൽപത്തി.

"രസോവൈസഃരസംഹ്യേവായംലബ്ധ്വാനന്ദീഭവതി" (തൈത്തിരീയം)

"ഈശ്വരൻ പ്രേമസ്വരൂപൻ, യാതൊരുവൻ ഈശ്വരപ്രേമത്തിന്റെ മാധുര്യത്തെ ആസ്വദിച്ചിരിക്കുന്നു, അവൻതന്നെയാണ് ഈ ജീവിതത്തിൽ ശാശ്വതമായ സുഖത്തെ പ്രാപിക്കുന്നതു്"

മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽ ഒരു അനിർവ്വചനീയമായ ദിവ്യവസ്തുവിന്റെ ബീജം നിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എല്ലാ കാലങ്ങളിലുമുള്ള കവികളും നാട്യകാരന്മാരും ശില്പികളും ദാർശനികന്മാരും അവരുടെ പരിചിതമാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടി ഭാഷയിലും കവിതയിലും കഥയിലും ഉപാഖ്യാനത്തിലും പ്രതീകത്തിലും പ്രതിമയിലും ആലേഖ്യത്തിലും ഭാസ്കരീയ (കൊത്തുപണി)ത്തിലും ഇതിനേത്തന്നെ വികസിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ഈ വസ്തുവിന്റെ സമ്മോഹനശക്തിയാൽ ഇതിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തെ പ്രാപിയ്ക്കുന്നവരേവരും മന്ത്രമുഗ്ദ്ധരോ ഉന്മത്തരോ ആയിത്തീരുന്നു. ഇതു ജീവിതത്തിലെ പ്രയാസങ്ങളേയും ദുഃഖങ്ങളേയും മധുരമയമാക്കുന്നു. നൈരാശ്യപൂർണ്ണമായ ക്ഷീണഹൃദയത്തിൽ സംജീവനീശക്തിധാരയെപ്രവഹിപ്പിക്കുന്നു. അപ്രകാരംതന്നെ മനുഷ്യൻ ഇതിന്റെ പ്രഭാവത്താൽ പെട്ടെന്നു അഭിനവമായ വീര്യം, തേജസ്സ്, ആശ ഇവയാൽ അനുപ്രാണിതനാകുന്നു. ഇത് ജീവിതസംഗ്രാമത്തിലെ കഠോരതയേയും ശ്രാന്തിബാഹുല്യത്തെയും സ്മൃതിപഥത്തിൽനിന്നും അടിച്ചോടിക്കുന്നു. ഇത് മനുഷ്യനെ അത്യധികം ഉദ്യമോത്സാഹങ്ങളോടുകൂടി കർത്തവ്യാനുഷ്ഠാനത്തിൽ ശക്തനാക്കുന്നു. ധൈര്യം, ശാന്തി

* ഇതു് ശ്രീമത് അഭേദാനന്ദസ്വാമികളുടെ ബങ്കാളിയിലുള്ള ഒരു ഉപന്യാസത്തിന്റെ തർജ്ജമയാകുന്നു.

സഹിഷ്ണുത ഇവകളോടുകൂടി ഏതുവിധം ദുഃഖങ്ങളേയും കഷ്ടതകളേയും വരിയ്ക്കാൻ ശക്തനാകുന്നു. ഇതു് ഇല്ലാതിരുന്നുഎങ്കിൽ ജീവിതം നീരസവും അവസാദഗ്രസ്തവും ആകുമായിരുന്നു. മനുഷ്യഹൃദയം കേവലം മരുഭൂമിപോലെ ശൂന്യവും ശുഷ്കവുമാകുമായിരുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല സ്നേഹം, മമത തുടങ്ങിയ കോമളവൃത്തികൾകൂടി ഈ അനിത്യലോകത്തിൽ അജ്ഞാതങ്ങളും അശ്രുതങ്ങളും ആകുമായിരുന്നു. സ്നേഹം, സഖ്യം, വാത്സല്യം, മുതലായ മനുഷ്യന്റെ സകല മധുരഭാവങ്ങൾക്കും അവയുടെ സംബന്ധങ്ങൾക്കും പിന്നിൽ ഈ രഹസ്യവസ്തു ഇല്ലാതിരുന്നുവെങ്കിൽ സ്നേഹബന്ധം ശിഥിലമാകുമായിരുന്നു. മാതാപിതാക്കളോടു സന്താനങ്ങളേയും, ഭാര്യയോടു ഭർത്താവിനേയും, പ്രേമികനോടു പ്രേമാസ്പദന്റെ ഹൃദയത്തേയും സുദൃഢമായി ബന്ധിക്കുന്ന ചരട് എന്നേക്കും അദൃശ്യമാകുമായിരുന്നു. വാസ്തവമായും അനിർവ്വചനീയമായ ഈ തത്വംതന്നെയാണു് മാനവഹൃദയത്തിൽ സ്നേഹരൂപേണ അഭിവ്യക്തമായിട്ടു് ജീവിതത്തിൽ സുഖം, ശാന്തി മുതലായവയെ ഉണ്ടാക്കുന്നതു്. വർണ്ണനാതീതമാണെങ്കിലും ഇതിനെ ഓരോ ദേശത്തിലും ഓരോസംജ്ഞയാൽ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നു. ഈ ദേശത്തിലെ മനീഷികൾ ഈ അത്ഭുതതത്വത്തെപ്രേമമെന്നുഅഭിധാനം ചെയ്യു.

"പ്രേമ"ശബ്ദം മർമ്മസ്പൃക്കാണു്. ഇതു ഉച്ചരിക്കുന്നമാത്രയിൽ നമ്മുടെ ഹൃദയത്തെ സ്പർശിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം യഥാർത്ഥപ്രേമികന്റെ ഹൃദയം ഒരു അവ്യക്തപുളകത്താൽ പൂർണ്ണമായിട്ടു് സ്പന്ദനം ചെയ്യുന്നു. മനുഷ്യന്റെ സ്നേഹം, മമത, തുടങ്ങിയവയെല്ലാം ആ പ്രേമശക്തിയുടെ അഭിവ്യക്തി മാത്രം. ഈ പ്രേമശക്തിതന്നെയാണു് നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതു. ഇതു നമ്മുടെ അസ്തിത്വത്തോടു അനവച്ഛേദ്യമായവിധത്തിൽ സംശ്ലിഷ്ടമായിരിക്കുന്നു. ഈ സ്നേഹം മററൊരാളിനോടു് പഠിക്കാവുന്നതല്ല. ജീവികളുടെ ഉള്ളിൽ.ഇതു് സ്വയം വികസിതമായിട്ടു് സ്വമഹിമയാൽ തനിയെ ഉന്മത്തമാകുന്നു. ഇതിന്റെ അന്തർന്നിഹിതഭാവത്തെ സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ നാം മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഇതിന്റെ കാരണമെന്തു്?

യാതൊരു നിമിഷത്തിൽ നാം നമ്മുടെ അസ്തിത്വത്തെ അനുഭവിക്കുന്നുവോ അതേ നിമിഷംമുതൽ തന്നെ നാം അറിഞ്ഞോ അറിയാതേയോ നമ്മെ സ്നേഹിക്കാനാരംഭിക്കുന്നു. ഈ ആത്മപ്രേമം മനുഷ്യരിലെന്നപോലെ ഇതരപ്രാണികളിലും കാണപ്പെടുന്നു. എവിടെ ആത്മപ്രതീതിയുണ്ടോ അവിടെ ആത്മപ്രേമത്തിന്റെ അഭിവ്യക്തിയുമുണ്ടു്. മനുഷ്യന്റെ പ്രേമവും ഇതരപ്രാണികളുടെ പ്രേമവും തമ്മിൽ ഇത്രയേ വ്യത്യാസമുള്ളു. ഇതരപ്രാണികൾ സ്വതേതന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നു. എന്നാൽ അന്യന്റെ സ്നേഹത്തെ വിഷയമാക്കാൻ

അവയ്ക്കു സാധിക്കുന്നില്ല. അവയുടെ സഹജസ്വഭാവത്താൽ അറിയാതെതന്നെ തന്നേ സ്നേഹിക്കുന്ന മനുഷ്യനു മാത്രമേ ആത്മപ്രേമത്തെ വിഷയി വിഷയം എന്ന രണ്ടു രൂപത്തിലും അനുഭവിക്കാൻ ശക്തനാകുന്നുള്ളു.

തീരെ താഴ്ന്ന പടിയിലുള്ള ജീവികളിൽ ആത്മപ്രേമം ഉലോം സങ്കുചിതഭാവത്തിൽ സീമാബദ്ധമായിരിക്കുന്നു. ഇതു് അവരുടെ ശരീരസീമയിൽ മാത്രം ബദ്ധമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഇത്തരം പ്രാണികൾ അവയുടെ ദേഹത്തെമാത്രമെ പ്രിയമായി കരുതുന്നുള്ളു. എന്നാൽ അല്പം ഉയർന്നതരം ജീവികളുടെ തത്വത്തെ പര്യാലോചിച്ചാൽ സ്തന്യപായികളായ ജന്തുക്കളിൽ ഈ സ്നേഹം അവരുടെ ദേഹപരിധിയേ അതിക്രമിച്ചു് കുറെ മുന്നോട്ടുപോയിരിക്കുന്നതായി ബോദ്ധ്യപ്പെടും. അവർ സ്വസന്താനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ചിന്താകുലരാകുന്നു. അവരെ സ്വദേഹത്തെപ്പോലെ അവർ വിചാരിക്കുന്നു. ഇതുതന്നെയാണു് മാതൃസ്നേഹത്തിന്റെ പ്രഥമവികാസം. പ്രസ്തുതപ്രേമംതന്നെയാണു് മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽ സ്നേഹം, സുഖം മുതലായ രൂപങ്ങളിൽ വികസിച്ചു് അത്യന്തം ശക്തിയും വിസ്തൃതിയും പ്രാപിക്കുന്നതു്.

ദേഹാത്മബുദ്ധിയാൽ കേവലം അജ്ഞനായ മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഈ പ്രേമം വെറും ഭോഗാസക്തിയായി പ്രകാശിക്കുന്നു. പണ്ഡിതന്മാർ ഇതിനെ പ്രേമത്തിന്റെ മൃഗീയാവസ്ഥയെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു. ഈ അവസ്ഥയിൽ സ്ഥൂലമായ ജഡദേഹംതന്നെ സ്നേഹത്തിനു കേന്ദ്രമായിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ മനുഷ്യൻ സ്വദേഹത്തോടു സംബന്ധമുള്ള ഇതരജഡവസ്തുക്കളെ ഹൃദയപൂർവ്വം സ്നേഹിക്കുന്നു. അതായതു ദേഹത്തിനും തന്മൂലം മനസ്സിനും സുഖം—ആനന്ദം—വരുത്തുന്ന എല്ലാ വിഷയങ്ങളിലും അത്യന്തം ആസക്തനാകുന്നു. കേവലം ജഡദേഹപൂജമാത്രമാണു് ഈ മൃഗീയപ്രേമത്തിന്റെ പരിണാമം. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു് മനുഷ്യരിൽ അധികഭാഗവും അവരുടെ ദേഹത്തേയും തത്സംബന്ധങ്ങളായ സുഖസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളേയും ഇത്രയധികം സ്നേഹിക്കുന്നതു്. ദേഹസുഖം മാത്രമാണു് അവരുടെ ചിരപ്രാർത്ഥിതമായ സമ്പത്ത്, അതിനുവേണ്ടി അവർ എത്രമാത്രം ചിന്താകുലരാകുന്നു. അതിന്റെ അഭാവത്തിൽ എന്തുമാത്രം ദുഃഖിക്കുന്നു.

ഈ ദേഹപ്രീതിയാൽ പ്രേരിതരായിട്ടു് അവർ സ്വന്തം ദേഹത്തെ അനവധി ദ്രവ്യത്താൽ അലംകരിക്കുന്നു. അപരിഷ്കൃതരായ കാട്ടുജാതിക്കാരുടെ ചായംതേപ്പിൽനിന്നാരംഭിച്ചു് ഉന്നതസൌധങ്ങളിൽ സുഖവാസം ചെയ്യുന്ന പരിഷ്കാരപ്രണയികളായ കുബേരന്മാരുടെ രത്നഖചിതങ്ങളായ വേഷഭൂഷകളും, ആഡംബരപ്രിയകളും നാനാവിധകലാകൌശലകോവിദകളുമായ ഫ്രഞ്ചുരമണികളുടെ ചേതോമോ

ഹനമായ ഗാത്രസജ്ജീകരണവുംവരെ ഈ ദേഹപ്രേമവും ഗാത്രപൂജയും അടിക്കടി അഭിവ്യക്തമാകുന്നു.

ഈ മൃഗീയപ്രേമത്തിൻെറ പ്രേരണയാൽ മനുഷ്യനു ശരീരിക സുഖസ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്കും ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു തൃപ്തിനൽകുന്ന നാനാവിധ വിഷയങ്ങളിലേക്കും ധാവനം ചെയ്യുന്നു. ഇതു് കേവലം ജഡദേഹത്തിൽമാത്രം സീമാബദ്ധമായിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടും അത്യന്തം സങ്കുചിതം. ഇതിനു മറെറാരു പേർ കാമം. മോഹം, സ്വാത്ഥപരത ഇവ ഇതിൻെറ പര്യായങ്ങൾ. ഇതു് അന്ധം. ഇതു മനുഷ്യനെ വിചാരശക്തിരഹിതനാക്കുന്നു. ഇതിനേ അനുവത്തിക്കുന്നവൻ അത്യന്തം സ്വാത്ഥലോഭിയും നിഷ്ഠുരനും, അനുഭാവവിഹീനനുമായിത്തീരുന്നു. എന്നാൽ മനുഷ്യൻ ഈ കാമത്തിൻേറയും മോഹത്തിൻേറയും സീമകളെ അതിക്രമിച്ചു് എത്രമാത്രം ഉച്ചനിലയിലേക്കു കയറുന്നുവോ അത്രമാത്രം അവൻെറ ഹൃദയം ഉദാരമാകയും അവൻ അന്യൻെറ സുഖദുഃഖങ്ങളെ തൻെറ സുഖദുഃഖങ്ങളെപ്പോലെ അനുഭവിക്കയും ചെയ്യും. ഇതു് പ്രേമത്തിൻെറ മനുഷ്യസാധാരണമായ അവസ്ഥയാകുന്നു. ഇതിനെ സാധാരണയായി നാം സ്നേഹമെന്നു പറയുന്നു.

മനുഷ്യർ സ്നേഹത്തിൻെറ സവ്വഭാവങ്ങളേയും പ്രകൃത്യാ അറിയുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഓരോരുത്തരും അന്യൻെറ സ്നേഹത്തെ മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള സ്നേഹവിനയത്താൽ അവനെസ്നേഹിക്കുന്നു. യഥാത്ഥപ്രേമികൻ അങ്ങിനെയല്ല. എപ്പോൾ എവിടെ യഥാത്ഥ പ്രേമികൻ ആവിർഭവിക്കുന്നു, അപ്പോൾ അവിടെ ഇതരമനുഷ്യഹൃദയങ്ങളെ സൂചികളെ കാന്തംപോലെ അവൻ തൻെറ നാലുവശവും ആകഷിക്കുന്നു. ചുംബകസംസ്പശത്താൽ ലോഹഖണ്ഡം അതിൻെറ ആകഷണശക്തിയെ പ്രാപിച്ചു് ചുംബകമാകുന്നതുപോലെ പ്രേമികൻെറ സംഗവിശേഷത്താൽ സാധാരണ മനുഷ്യനും പ്രേമികനും ഒന്നായിത്തീരുന്നു. പ്രേമത്തിൻെറ ആകഷണശക്തി ഇത്രത്തോളം ആശ്ചയ്യമാണു്. സ്നേഹമയിയായ ജനനി തൻെറ പ്രേമപൂണ്ണമായ ഹൃദയത്തിൽ നിന്നു് മാതൃസ്നേഹത്തിൻെറ വിമലകിരണങ്ങളെ വികിരണം ചെയ്തു് ശിശുഹൃദയത്തെ സ്പശിക്കുമ്പോൾ ആ ശിശു ഹൃദയത്തിൽ സുപ്തമായിരുന്ന പ്രേമം ബീജാകാരത്തിൽ പ്രബുദ്ധമാകുന്നു. ആ ബീജം ക്രമേണ അങ്കുരാവസ്ഥയിലാകുമ്പോൾ ശിശുതൻെറ ചെറുഹൃദയത്തിലെ സകല ആവേഗങ്ങൾകൊണ്ടും മാതൃസ്നേഹത്തിനു പ്രതിദാനം ചെയ്വാൻ ഉൽക്കണ്ഠിതനാകുന്നു. എല്ലാവിധത്തിലും ജനനിയോടു് അനുരക്തനാകുന്നു, മനുഷ്യൻെറ സവ്വപ്രകാരേണയുള്ള സ്നേഹത്തിൻേറയും മൂലത്തിൽ പ്രസ്തുതഗാഢാനുരാഗം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഇപ്രകാരം സ്നേഹമയിയായ ജനനിയും ശിശുവുംപോലെ സ്നേഹശീലരായ സന്താ

നങ്ങൾ, പ്രേമപൂർണ്ണരായ യുവതീയുവാക്കൾ ബന്ധുക്കൾ ഇവരെല്ലാം അന്യോന്യം അനുരക്തരായിത്തീരുന്നു.

ഇവരുടെ ഓരോരുത്തരുടേയും സ്നേഹത്തിൽ എന്തെങ്കിലും വ്യത്യാസമുണ്ടെങ്കിൽ അതു പരിമാണഗതമാണ്. ചിലടത്തു അധികം ചിലടത്ത് അല്പം—എന്നാൽ പ്രകാരഗതമല്ല. അന്യോന്യമുള്ള അനുരാഗവും ആസക്തിയും പരസ്പരം നിർഭരശീലവും മനുഷ്യസ്നേഹത്തിൻെറ സാധാരണ ലക്ഷണമാകുന്നു. നമ്മുടെ ഈ അനുരാഗം —ആസക്തി—പ്രേമത്തിൻെറ അന്തർന്നിഹിതമായ ആകർഷണശക്തിയുടെ ഫലവിശേഷമാകുന്നു.

2. പ്രേമത്തിൻെറ സ്വഭാവം.

ആകർഷിക്കയാണ് പ്രേമത്തിൻെറ സ്വാഭാവികധർമ്മം. പ്രേമം ആത്മപ്രകാശം ചെയ്യുന്ന (വികസിക്കുന്ന)മാത്രയിൽ പ്രേമികൻേറയും പ്രേമാസ്പദൻേറയും ഹൃദയത്തിൽ പരസ്പരം ഒരു മധുരമായ ആകർഷണം ഉളവാകുന്നു. ആ ആകർഷണം ക്രമേണ അനുരക്തിയായി പരിണമിക്കുന്നു. അവസാനത്തിൽ ഒന്നിനോടു മറെറാന്നിന് എന്തോ ഒരു അവകാശബോധം പ്രതിഷ്ഠിതമാകുന്നു. എന്നാൽ പ്രേമത്തിൻെറ ആധിക്യത്താൽ ആ അനുരക്തി (ആസക്തി) അത്യന്തം തീവ്രമായിത്തീരുന്നു. രണ്ടിൻെറയും സംബന്ധത്തിന് പ്രസ്തുത ആസക്തി അത്യന്തം സാമീപ്യത്തെ വരുത്തുന്നു. പ്രേമികനും പ്രേമാസ്പദനും അപ്പോൾ ഏകീഭൂതരായിത്തീരുന്നു. അവരുടെ സ്ഥൂലദേഹങ്ങൾ രണ്ടും വേറായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ പ്രാണനും മനസ്സും ആത്മാവും മററും ഒരേസ്വരത്തിൽ സന്നിബദ്ധമായിത്തീരുന്നു. ഒന്നിൽ അടിച്ചാൽ മറെറാന്നിൽ അതിൻെറ വേദന പ്രതിദ്ധ്വനിക്കുന്നു. പ്രേമികൻേറയും പ്രേമാസ്പദൻെറയും ഹൃദയങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി യോജിക്കുമ്പോൾ—രണ്ടുപേരുടേയും ആത്മാവിൻെറ ഏകത്വബോധം പൂർണ്ണജാഗ്രത്താകുമ്പോൾ—തന്നെയാണ് അവരുടെ പ്രേമം പരിണാമപാരമ്യത്തെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു പറയാവുന്നതു്. ജഡലോകത്തിലെ ആകർഷണശക്തിയായ മാദ്ധ്യാകർഷണം, ആണവികാകർഷണം, രാസായനികസംസക്തി മുതലായ പേരുകളിൽ പ്രസിദ്ധമായ ആ ആകർഷണശക്തി അന്തർല്ലോകത്തിൽ പ്രകാശിക്കുമ്പോൾ പ്രേമമെന്നു വിളിയ്ക്കപ്പെടുന്നു. ആത്മാവിനോടു ആത്മാവിനുള്ള ആകർഷണത്തെയാണ് പ്രേമമെന്നു വിളിക്കുന്നതു്. അചേതനമായ ജഡപദാർത്ഥം, ഒരിക്കലും ചൈതന്യസ്വരൂപമായ ആത്മാവിനെ ആകർഷിക്കയില്ല. പരസ്പരാകർഷണം സമാനധർമ്മികളായ വസ്തുക്കളിലേ ഇരിക്കുകയുള്ളു. ഭ്രമവശാൽ നമ്മൾ വിചാരിക്കുന്നതു് അചേതനമായ ജഡപദാർത്ഥം സചേതനമായ ആത്മാവിനെ ആകർഷിക്കുന്നു എന്നാണ്. എന്നാൽ,യഥാർത്ഥത്തിൽ ആത്മാ

വൃതന്നെയാണ് ആത്മാവിനെ ആകർഷിക്കുന്നതു്. സ്നേഹമയിയായ ജനനി സ്വന്തശിശുവിൻെറ മുഖകാന്തികണ്ടു് ആനന്ദോന്മത്തയായി അതിനെ ചുംബിക്കുന്നു. അതിൻെറ മുഖം അത്യന്തം കുത്സിതമാണെങ്കിലും, ലോകത്തിൽ മററാക്കും അതിൽ അല്പംപോലും സൌന്ദര്യം കാണാൻ സാധിക്കുകയില്ലെങ്കിലും, തൻെറ ജനനിക്കു അതു് എപ്പോഴും ദിവ്യമായ അമൃതമയമെന്നു തോന്നുന്നു. തൻെറ നവജാതശിശുവിൽ ഒരു പ്രത്യേകഗുണമൊ സൌന്ദര്യമോ ദശിക്കാത്ത മാതാവിനെ ഒരിടത്തും കാണുകയില്ല. സകലമാതാക്കളും അവരവരുടെ ശിശുക്കളെ സവ്വശ്രേഷ്ഠങ്ങളെന്നു കരുതുന്നു ഇതുകൊണ്ടു് മാതാവ് ജഡപരമാണുപുഞ്ജഘടിതമായ ആകൃതിയെ സ്നേഹിക്കുന്നുവെന്നു് നിങ്ങൾ അനുമാനിക്കുന്നുവോ? നിശ്ചയമായും അല്ല. അചേതനങ്ങളായ പരമാണുക്കൾ മാതാവിനെ ഒരിക്കലും ആകർഷിക്കയില്ല. പ്രത്യുത ഈ ജഡദേഹത്തിൻെറ അന്തരാളത്തിൽ ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ശിശുവിൻെറ ആത്മാവുതന്നെയാണ് ജനനിയുടെ ആത്മാവിനെ ആകർഷിക്കുന്നതു. എന്തെന്നാൽ, ആ ശിശുവിനു പ്രാണവിയോഗം സംഭവിച്ചാൽ അതിൻെറ ജഡദേഹം മാതാവിൻെറ മനസ്സിനെ രഞ്ജിക്കുകയില്ല. അതിൻെറ നയനാഭിരാമമായ സൌന്ദര്യവും ചിത്താകർഷകങ്ങളായ ഗുണങ്ങളും തൽക്ഷണം എവിടേയോ ലയിച്ചുപോകുന്നു. അപ്പോൾ ആ ജഡദേഹം ഇരുന്നിട്ടും ഹാ! കുഞ്ഞേ! നീ എവിടെപ്പോയി എന്നു പറഞ്ഞു് മാതാവു് ആർത്തനാദം ചെയ്യുന്നു. വേദാന്തത്തിൽ പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

"നവാഅരേപുത്രാണാം കാമായപുത്രാഃ പ്രിയാ
ഭവന്ത്യാത്മനസ്തുകാമായ പുത്രാഃപ്രിയാഭവന്തി"

അതായതു്, പുത്രനുവേണ്ടി പുത്രൻ പ്രിയനല്ല. ആത്മാവിനുവേണ്ടിയാണ് പുത്രൻ പ്രിയനാകുന്നതു്. മാതാവു് തൻെറ ശിശുവിനെ സ്നേഹിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആ ഹൃദയപൂർണ്ണമായ സ്നേഹം ആ-അതുലനീയമായ ആത്മോത്സർഗ്ഗം, വർണ്ണനാതീതമായ ആ വ്യാകുലത ഇവയെല്ലാം ആ ശിശുവിനുവേണ്ടിയല്ല, ശിശുവിൻെറ ആത്മാവിനുവേണ്ടി മാത്രമാണ്. ശിശുവിൻെറ ഉള്ളിലുള്ള ആത്മസ്വരൂപിയായ ഭഗവാനുവേണ്ടി ജനനിയ്ക്കു് ഇതു് അറിവാൻ കഴിയുന്നില്ല. എന്നാൽ ഇതുതന്നെയാണ് സത്യം. ഒരു സ്ത്രീ അവളുടെ ഭർത്താവിനെ സ്നേഹിക്കുന്നതും ഇപ്രകാരംതന്നെയാകുന്നു. ഭർത്താവിൻെറ ജഡദേഹത്തെക്കുറിച്ചല്ല, അവൻെറ ദേഹാന്തർഭാഗത്തിൽ പ്രകാശിക്കുന്ന ആത്മാവിനെ ഉദ്ദേശിച്ചാകുന്നു. എപ്പോഴെങ്കിലും ഈ സ്നേഹം ഉണ്ടാകുന്നു എങ്കിൽ അപ്പോഴെല്ലാം അതു് ആത്മാവിൻെറ ഈ വിശുദ്ധാകർഷണത്തിൽനിന്നുണ്ടാകുന്നതാകുന്നു.

3. വികൃതപ്രേമവും വിശുദ്ധപ്രേമവും.

എന്നാൽ മനുഷ്യലോകത്തിൽ സാധാരണയായി സചരാചരമായ യാതൊരുപ്രേമം—സ്നേഹം—അഥവാ പ്രീതി കാണപ്പെടുന്നു. അത് ദേഹാത്മബുദ്ധിയാലൊ സ്വാർത്ഥപരതയാലൊ പ്രേരിതവും അന്ധവുമാകുന്നു. അതു ജീവികളെ ഭൗതിക ജഡസംബന്ധമായ വസ്തുക്കളിൽ ആബദ്ധവും വിചാരശക്തിരഹിതവുമാക്കുന്നു. അതു് ഭോഗാസക്തി—അഥവാ—ഇന്ദ്രിയ തൃപ്തിയുടെ ഒരു പര്യായശബ്ദം മാത്രമാകുന്നു. ഇതുമാർഗ്ഗമായിട്ട് മനുഷ്യജീവിതം ഒടുവിൽ നാനാവിധദുഃഖങ്ങളാലും അശാന്തികളാലും ജീർണ്ണമാകുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെ ആധിക്യദശയിൽ എത്രമാത്രം ഭീഷണവും വിഷമയവുമായ ഫലം ഉണ്ടാകുന്നു എന്നുള്ളതു് മനുഷ്യലോകത്തിൽ നിശ്ചയമായും നമുക്കു കാണാൻ കഴിയും. ഓരോ ദേശങ്ങളിലുമുള്ള നാടകം ഉപന്യാസം എന്നിവകളാൽ അതിന്റെ വിസ്തൃതമായ വിവരണം നമുക്കു ലഭ്യമാകുന്നതാണ്. സ്വാർത്ഥബുദ്ധിപ്രേരിതം—അഥവാ ഇന്ദ്രിയചാരിതാർത്ഥ്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ഈ സാധാരണസ്നേഹം ക്രമേണ "കാമ"മായി പരിണമിച്ച് തീവ്രമായ വിഷയാനുരാഗത്തെ ഉത്പാദിപ്പിക്കുന്നു. സാധാരണ ദൃഷ്ടിയിൽ ഇതു് സ്വാഭാവികവും അത്യന്തം അഭിലഷണീയവുമായി തോന്നും. എന്നാൽ ഭഗവൽപ്രേമദൃഷ്ട്യാ ആലോചിക്കുമ്പോൾ ഇത് വിപഥഗാമിയായ പ്രേമമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല. ഇതു് മനുഷ്യരിലുള്ള ഒരുവക മൃഗീയവികാരമാകുന്നു. ശാസ്ത്രം ഇതിനെ "കാമ"മെന്നു ശത്രുവായി പറയുന്നു.

കാമം മനുഷ്യരുടെ ശത്രു. പലതരം പാപങ്ങളും ദുഷ്ടകർമ്മങ്ങളും ലോകത്തിൽ നാം കണ്ടുവരുന്നു. മനുഷ്യലോകത്തിലുള്ള ഹീനത, നീചത, തുടങ്ങിയവയെല്ലാം അപഥത്തിൽക്കൂടി ചലിക്കുന്ന ഈ സ്നേഹത്തിന്റെ ഫലംമാത്രം. ഇത് സ്വാർത്ഥബുദ്ധിപ്രേരിതമായ സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രകാശനമാകുന്നു. ലോകത്തിൽ കാണപ്പെടുന്ന പുണ്യകർമ്മം, ഉദാരത, പവിത്രത തുടങ്ങിയ മഹത്കാര്യങ്ങളെല്ലാം സൽപന്ഥാവലിയുടെ പ്രചലിക്കുന്ന നിസ്വാർത്ഥമായ സ്നേഹത്തിന്റെ സുമധുരമായ ഫലമാകുന്നു. സാധാരണ മനുഷ്യരുടെ യാതൊരു സ്നേഹം, പലവിധഹത്യകൾ, ചൌര്യങ്ങൾ മുതലായ ഗുരുതരപാപങ്ങളുടെ മൂലത്തിൽ ഇരിക്കുന്നുവോ അതു് അത്യന്തസ്വാർത്ഥപരതാപൂർണ്ണമാകുന്നു. കുമാർഗ്ഗചാലിതമായ ആ സ്നേഹത്തിന്റെപ്രേരണയാൽ മനുഷ്യൻ, തസ്കരൻ, മിഥ്യാവാദി, കൊലപാതകി, ഇങ്ങിനെയെല്ലാമായിത്തീരുന്നു. ആ സ്നേഹംതന്നെ സന്മാർഗ്ഗചാലിതമാകുമ്പോൾ മനുഷ്യനെ നിസ്വാർത്ഥനും, ആത്മത്യാഗിയും മഹാനുമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ഒരാൾ ധനലോഭത്താലോ, മററുവല്ല സ്വാർത്ഥസിദ്ധിക്കോ ആയി അന്യനെ ഹത്യചെ

ച്ചുന്നു. ആ ഹത്യാകാരി, തന്റെ ആത്മാവിനെ അത്യന്തം സ്നേഹി ക്കുന്നതുകൊണ്ടാണു് ധനലാഭാദികളാൽ ആത്മതൃപ്തിവരുത്തുന്നതിനാ യി ഹത്യാകാര്യത്തിൽ നിയുക്തനായിത്തീന്നതു്. മറെറാരാൾ സ്വന്തം പ്രാണനെ ബലികൊടുത്തു് അന്യന്റെ പ്രാണനെ രക്ഷിക്കുന്നു. രണ്ടു സ്ഥലത്തും സ്നേഹത്തിന്റെ പരിമാണം ഒന്നുതന്നെ, ആദ്യം പറയ പ്പെട്ട ഹത്യാകാരി തന്റെ സ്വന്തം ആത്മാവിനെ എത്രമാത്രം സ്നേ ഹിച്ചുവോ പിന്നീടു് പറയപ്പെട്ട ആത്മത്യാഗിയായ മഹാപുരുഷൻ അന്യന്റെ ആത്മാവിനേയും അത്രമാത്രം സ്നേഹിച്ചു. എന്നാൽ ര ണ്ടാളുകളുടേയും സ്നേഹത്തിലുള്ള വ്യത്യാസം, ആദ്യം പറഞ്ഞ ആളു ടെ പ്രേമം വിപഥപരിപാലിതമായിട്ടു് അവനെ നിഷ്ഠുരമായ ഹത്യാ കാര്യത്തിൽ പ്രവൎത്തിപ്പിച്ചു് അവന്റെ ജീവിതം മുഴുവൻ കളങ്കിതവും ദുഃഖമയവും ആക്കി. ഒടുവിൽ പറഞ്ഞവന്റെ പ്രേമം സുമാൎഗ്ഗചാലി തമായതുകൊണ്ടു് അവന്റെ ജീവിതം പരിശുദ്ധവും മഹത്തും ഗൌര വമയവും ആയിത്തീൎന്നു.

മനുഷ്യന്റെ സ്നേഹം സ്വാഭാവികേന പ്രതിദാനമാഗ്രഹിക്കു ന്നു. തന്റെ ഹൃദയം നിറഞ്ഞ സ്നേഹത്തിനു പ്രതിദാനമായി പ്രേമാ സ്പദനിൽനിന്നും തദനുരൂപമായ സ്നേഹപ്രാപ്തിയെ ആഗ്രഹിക്കാത്ത ഒരാളേയും സാധാരണ സംസാരികളിൽ കാണുകയില്ല. മാത്രമല്ല ചി ലർ സ്നേഹത്തിനു പകരം അവൎക്കു ഇന്ദ്രിയതൃപ്തികരമായ മററുവല്ല വ സ്തുവിനേയും പ്രാപിക്കുന്നതിനുള്ള ആശ അതിരഹസ്യമായി ഹൃദയ ത്തിൽ വളൎത്തുകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ അദ്ധ്യാത്മികഭൂമിയിൽ ബ ഹുശതം സ്ത്രീ പുരുഷന്മാരുടെ ഉജ്ജ്വലത്തായ ഉദാഹരണം കാണപ്പെ ടുന്നു. എപ്രകാരമെന്നാൽ സാകാരമോ നിരാകാരമോ ആയ ഒരു ഉ ച്ചാദൎശത്തെ പ്രാണാധികം സ്നേഹിക്കുകയും അവരുടെ സൎവ്വസ്വവും പ്രേമാസ്പദന്റെ പാദങ്ങളിൽ സാനന്ദംസമൎപ്പിക്കുകയും, എന്നുവേണ്ടാ ആ ഉച്ചാദൎശത്തിന്റെ ആ പ്രിയതമനായ പ്രേമാസ്പദന്റെ പരിതൃപ്തി ക്കായി അവരുടെ പ്രാണൻപോലും ത്യജിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. എ ന്നാൽ യാതൊരു പ്രതിദാനവും പ്രതീക്ഷിക്കാത്തവർ സ്നേഹിക്കുന്നതു കൊണ്ടുതന്നെ ധന്യർ, സ്നേഹിക്കുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ ചിരപരിതൃപ്തർ. ഇപ്രകാരമുള്ള സ്നേഹത്തെ ഭഗവൽപ്രേമമെന്നു പറയുന്നു. സ്നേഹം പ്രണയിപ്രണയാസ്പദരിൽ ആബദ്ധമായി പരസ്പരം സുഖസ്വച്ഛന്ദത യേ പ്രദാനം ചെയ്യാൻ ലോലുപമായിരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം അതു മനുഷ്യസാധാരണമായ സ്നേഹം. എന്നാൽ ഈ അനാവിലമായ അ നുരാഗപ്രവാഹം, പ്രേമാസ്പദനിലേക്കുമാത്രം—അദ്ദേഹത്തിന്റെ മംഗ ളസാധനത്തിനുമാത്രം—സവേഗം ധാവിതമായി പ്രേമികന്റെ മന സ്സിൽ സ്വാത്മവിസ്മൃതിയെ വരുത്തുമ്പോൾ പ്രേമികൻ തന്റെ വ്യക്തി ത്വത്തെ പ്രേമാസ്പദന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിൽ സമ്പൂൎണ്ണമായും ലയിപ്പി

ക്കുമ്പോൾ പ്രേമാസ്പദന്റെ സന്തൃപ്തിയിൽ സ്വന്തം തൃപ്തി അനുഭവിക്കുമ്പോൾ ആ അനുരാഗം ആത്മോന്നതിവിധായകമായ ഭഗവത്പ്രേമമെന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്നു. നാരദഋഷി ഇപ്രകാരമുള്ള പ്രേമത്തിനുദാഹരണം നൽകിയിരിക്കുന്നതു്. "ഓം യഥാവ്രജഗോപികാനാം" (നാ—3-21) എന്നാണു്. വാസ്തവത്തിൽ വ്രജഗോപികളുടെ പ്രേമം ആദർശംതന്നെ. കൃഷ്ണപ്രീതിതന്നെ ആയിരുന്നു അവരുടെ ഏകലക്ഷ്യം കൃഷ്ണപ്രീതിയിൽ, അവരുടെ ജീവിതത്തിലെ സർവ്വസാർത്ഥകതയും നിഹിതമായിരുന്നു. കൃഷ്ണപ്രീതിക്കുവേണ്ടി അവർ ജീവിതത്തിലെ സകല സുഖഭോഗാദികളുടെ മസ്തകത്തിൽ ചവുട്ടി. എന്നുവേണ്ട, സ്ത്രീകളുടെ പ്രാണനേക്കാളും പ്രിയതരമായ കുലലജ്ജയേപ്പോലും കൃഷ്ണപ്രേമത്തിൽ ത്യജിച്ചു് അവർ കൃതാർത്ഥരെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നു.

ഏതെങ്കിലുമൊരു വസ്തുവോ പ്രവൃത്തിയോ നമ്മുടെ അല്പമായ വ്യക്തിത്വത്തെ അഥവാ സ്വതന്ത്രമായ അസ്തിത്വബോധത്തെ മാററുകയാണെങ്കിൽ അതു് ദിവ്യം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അതു നമ്മെ ഈശ്വരാഭിമുഖമാക്കുന്നു. ആ തത്വത്തോടുള്ള സ്നേഹത്തെ നാം അഭ്യസിക്കണം. നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ അതിനെ സാധനചെയ്യണം. എന്നാൽ യാതൊരു സ്നേഹം നമ്മുടെ ചെറിയ വ്യക്തിത്വത്തെ പ്രബലമാക്കുന്നുവോ—ഞാൻ, എന്റെ, എന്നെ, അതെന്റേതു്, ഇതെന്റേതു്, മുതലായ ചെറിയ അഹന്തയിൽ കേന്ദ്രീഭവിപ്പിക്കുന്നുവോ അതു് ആപേക്ഷികമായി താഴ്ന്ന (മാനുഷികം) സ്നേഹം അദ്ധ്യാത്മജീവിതത്തിന് സഹായമായ ഭഗവത്പ്രേമമല്ല യാതൊരുസ്നേഹം ചെറിയ വ്യക്തിത്വത്തിൽ സീമാബദ്ധമോ സങ്കുചിതദേഹാത്മഭാവത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിതമോ—യാതൊരുസ്നേഹം ഞാൻ എന്റെ ഇത്യാദി സ്വാർത്ഥപരതാബോധത്തെ ഉള്ളിൽ സ്പഷ്ടമാക്കുന്നുവോ അതിനെ ആ സ്നേഹത്തെ അദ്ധ്യാത്മപ്രേമമോ ഭഗവത്പ്രേമമോ ആക്കിത്തീർക്കണം. ഞാൻ, എന്റെ ഇത്യാദി ഭാവങ്ങളേയും അവയോടു് ചേർന്നിരിക്കുന്ന ആത്മേന്ദ്രിയപ്രീതി വാഞ്ഛയേയും സമ്പൂർണ്ണമായി ത്യജിച്ചു് സ്നേഹത്തെ പ്രേമാസ്പദനോടു—പ്രേമാസ്പദന്റെ ആത്മാവോടു്—അഥവാ ഐശ്വരമായ ഒരു ഉച്ചാദർശത്തോടു് അവിച്ഛിന്നഭാവത്തിൽ പ്രചലിപ്പിക്കണം. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ സാധാരണമനുഷ്യനും പരിശുദ്ധമായ അദ്ധ്യാത്മപ്രേമത്തിൽ പ്രേമികനായി വില്വമംഗലത്തേപ്പോലെ ജീവിതത്തെ സാർത്ഥകമാക്കാം.

(തുടരും) പി. ശേഷാദ്രി. എം. ഏ.

അബലകളുടെ ബലം.

കേക. ഭാഗം ൧

ശ്രേഷ്ഠതാവിവാദത്തിൽ ശ്രീയിൽനിന്നേററം താഴ്ത്ത-
പ്പെട്ടുപോയ് ശനൈശ്ചരൻ "ശ്രീവത്സ"രാജാവിനാൽ;
'എന്തെന്തി;തൊരുപെണ്ണിൻമുമ്പിലോഗ്രഹാധിപൻ-
തൻതിരുമകനുടെ പൊൻമുടികുനിപ്പിച്ചു?
സാഹസം-ആയായ്:എന്തിനേവമാനൃപൻചെയ്തു?
ദ്രോഹിയ'ശ്ശനി'യൊരു ബലനിഷ്ഠുരനല്ലോ.
വെറുതെയാവില്ലിതു; ഭാവിയെമ്മട്ടാണാവോ
വരുവാനിരിപ്പൊന്നു വഴിയിൽത്തങ്ങിപ്പോമോ?

"ചിന്ത"—യാനൃവരൻെറധർമ്മപത്നിയാൾ—ദുഃഖ-
ചിന്തയിൽമുഴുകിനകാന്തനോടുണർത്തിനാൾ:-
പോരുമിത്താപംപോരും; ഹാ! മമകാന്തൻഭയോ-
ത്തരളാശയനെന്നോ തുച്ഛമാംകാര്യത്തിലും?
മുന്നോട്ടേന്നടന്നുപോം മർത്ത്യനുതടസ്ഥങ്ങൾ
മുന്നിട്ടുമേന്മേൽ പൊന്തിക്കാണുമേനിരന്തരം;
ആ വിഘ്നജാലമല്ലോ നമ്മളിലദൃശ്യമായ്
മേവുന്ന ചൈതന്യങ്ങൾക്കുണർവ്വിങ്ങരുളുന്നു;
നാമോതിയിട്ടല്ലല്ലോ ദേവിയുംമന്ദൻതാനും
ഹേമരൂപ്യാസനസ്ഥരായതു;വിചാരിക്കിൽ,
സ്വന്തയോഗ്യതയുള്ളിൽക്കാണേതുണ്ടൊരു;മതി-
ന്നന്തരം വന്നീടുമോ തൻപ്രവൃത്തിയിൽത്തെല്ലും?
അഥവാ, വക്കാണിപ്പാൻദേവകൾമുതിർന്നാലു-
മപ്പൊഴുംപൌരുഷത്തെയല്ലയോ രക്ഷിക്കേണ്ടു?"

പ്രാജ്ഞരാംസചിവരും കാണാത്തമാർഗ്ഗംപ്രേയസ്യോ-
പജ്ഞയാൽ നിർദ്ദേശിച്ചുവാസ്തവംവെളിവാക്കി,
ആ വിവാദത്തെനിവർത്തിപ്പിച്ച ചിന്താദേവി,-(I)
യാവാണീശ്വരിയുടെസാക്ഷാത്താംദിവ്യരൂപം,!
ധീരധീരമായേവമോതവേ ഞെട്ടിപ്രേമ-

(I) ശനിയും ലക്ഷ്മീദേവിയുംകൂടി രാജസഭയിൽ വന്ന് തങ്ങളുടെ വാദത്തെ ഉപക്ഷേപിച്ച് തന്നിവൃത്തിക്കായി അപേക്ഷിച്ചു: എന്നാൽ രണ്ടുപേരിൽനിന്നുമുണ്ടാകാവുന്ന കോപത്തെ ഭയന്ന് രാജാവും മന്ത്രിമാരും പെട്ടെന്നൊരുസമാധാനവും പറയാതെ അടുത്ത ദിവസത്തേയ്ക്ക് വിധി നീക്കിവെച്ചു. വിഷണ്ണനായ രാജാവിൻെറ മുഖത്തിൽനിന്ന് ബുദ്ധിമതിയായ രാജ്ഞി ഗ്രഹിക്കയും, അടുത്തദിവസം സ്വർണ്ണംകൊണ്ടും വെള്ളികൊണ്ടുമുള്ള ഓരോ പീഠം സദസ്സിൽ കാലേ ഇടണമെന്നും, അവരുടെ ഇരുപ്പിനെ ആസ്പദമാക്കി അവരെക്കൊണ്ടുതന്നെ യോഗ്യത നിർണ്ണയിപ്പിക്കാമെന്നു ഉപദേശിക്കയും ചെയ്തു. ശനി ആദ്യമേതന്നെ രൂപ്യാസനത്തിൽ കയറി ഇരിക്കയാണുണ്ടായതു്.

പൂരത്താൽനൃപനററുനോക്കിനാൻതദാനനം;
നാരീചിത്തമേ, നിന്നിലപ്പപ്പോൾമിന്നുംജ്ഞാന-
ഹീരങ്ങളനർഘങ്ങളനന്യസുലഭങ്ങൾ!!

* * * *

നാൾക്കുറെക്കഴിഞ്ഞുപോയ് നാട്ടിലേവിളവുക-
ളാകവേകുറഞ്ഞുപോ,യാകരംമരുവായി,
മാരിയുംമാറിനില്പായ്, മാനുഷരകംപുറം
നീറിവെന്തെരികയായ് നീരുമേലളിയാതെ.
അധർമ്മകുഠാരിയാൽധർമ്മത്തിൻമാർചട്ടയെ-
ബ്ബുധരുംകുത്തിപ്പൊട്ടിച്ചീടിനാരപശങ്കം.
ഹാ!സമസ്പൃഷ്ടങ്ങളിൽക്കൊട്ടുവാൾവീശിയോന-
മർത്ത്യഷവരട്ടിയനാവിൽ വീണില്ലൊരിററും.
ക്രൂരനിദാഘോഷ്മാവിലെരിഞ്ഞുപൊരിയുമ-
പ്പാരിലില്ലാതായ്ശുദ്ധവായുവിൻസ്പർശംപോലും!
ഭണ്ഡാരംകൂടിശ്ശൂന്യാഗാരമാകയാൽ ച്ചോര-
മണ്ഡലത്തിനുംഗതിയേതുമില്ലെന്നായ്ത്തീന്നു
വൈവശ്യാൽച്ചുക്കിച്ചുളിഞ്ഞുള്ളമെയ്ക്കൂത്തായ്നിന്നു-
മാവരച്ചെങ്കോലന്നും നൃപനെവെടിഞ്ഞില്ല!!

"തൻപ്രാണവാതത്താലുമാത്തരക്ഷയെച്ചെയ്തു
മൽപ്രപിതാമഹന്മാർ വാണൊരിപ്പദത്തിങ്കൽ,
പാപിയാമൊരല്പനെക്കേററിവെച്ചതുമൂല-
മാപത്തിൽപ്പതിച്ചല്ലോ സൽപ്രജാവലികൂടി!
എന്തിഹകരണീയ?മില്ലൊരുവഴിപോലും-
ഹന്ത!കാണ്മതെങ്ങനെ ദുർദ്ദശാപരിപാകം?
കാടേമൽഗതിയിനി,യെൻപ്രിയേ, താൽപിതാവിൻ-
നാട്ടുപുക്കമരുകതാതനൊത്തല്പകാലം."

ഹാ! ശനിപിടിച്ചുവോനൃപനെ—കലിവന്നാ-
വേശിച്ചുപോയോ നളഭൂപനെരണ്ടാമതും?—
എങ്കിലി'ദ്ദമയന്തി'ബുദ്ധിസൌന്ദര്യത്താല-
പ്പങ്കിലാത്മാവിന്നേകും തക്കതാമവമാനം.
വാദമില്ലതിനേതും; ചൊല്ലിനാൾ,"മൽക്കാന്ത!യി-
പ്പാദദാസിയെപ്പരീക്ഷിച്ചതുമതിമതി;
ഭർത്താവിൻനിഴലായ പത്നിക്കു കാട്ടുംനാട്ടു-
മത്തലും സുഖവുമിങ്ങൊക്കയുമൊരുപോലെ,
'സൌഖ്യത്തിൽപ്പരംപ്രിയ,ദുഃഖത്തിലേതോപെണ്ണെന്നു'
ധിക്കിതെ;നാഥ!പുത്രിമൽകൃത്യോദ്യമത്തിനൊ-

മാമകധമ്മത്തിനെ—ഭൂരതസീമന്തിനീ-
സീമന്താചാരത്തിനെ—ത്തടയാൻതുനിയോല്ലേ."

തൻപ്രാണേശിയെച്ചേർത്തുപുൽകിനാൻശോകതോഷ
സംഭൃതബാഷ്പക്ലിന്നവക്ഷസ്സിലന്നാനൃപൻ:
ചിരന്താന്തരക്തർതൻപ്രഥമാശ്ലേഷത്തിലെ-
പ്പരമാനന്ദമത്രേ തന്മുഖത്തപ്പോൾ മിന്നീ.
ധന്യ,ഹേനൃപ!ഭവാനിന്നണിഞ്ഞുള്ളരത്ന-
മന്യദുർല്ലഭമെഴിച്ചിതു മാററിവെയ്ക്കൊല്ലേ;
ഇച്ചിന്താമണിയുടെതെളിച്ചമങ്ങേയ്ക്കേകം
സച്ചിദാനന്ദം മഹാരണ്യത്തിൽപ്പോലുംന്തനം?

വെണ്മയുംകറുപ്പുമായ്ക്കഴിഞ്ഞുകൂട്ടുംകാലം
കന്മഷതമമൊരുനിശീഥത്തിങ്കൽനില്പായ്;
ആലോകശോകാനലപ്പുകയോത്ത്യാവാട്ടമീ-
ശാലയിൽപ്പരന്നാട്ടിയായ്ക്കിടക്കുന്നു?
രണ്ടുവെൺതാരം മാത്രമുണ്ടപ്പോൾവനനീല-
ക്കൊണ്ടലാൽമൂടപ്പെട്ടങ്ങിങ്ങുതാൻമിന്നീടുന്നു:
അവ്വതൻശോഭാസമ്പത്താകയുംലയിച്ചുപോ-
യവധിയെഴാത്തൊരത്തമസ്സിൻകാളിമയിൽ!
ആരിതുകാണ്മാൻ? ചിലവൃക്ഷങ്ങൾകരിയില-
നീരുവാർത്തകന്നെന്തോമേല്പോട്ടുനോക്കിനിൽപ്പൂ
രാമദേവനെക്കൂടിക്കാന്തയോടൊത്തുകാട്ടിൽ-
ക്കാമമിട്ടലയിച്ചവിധിക്കെന്തരുതാത്തു?

(തിരുവനന്തപുരം) വിദ്വാൻ, കണ്ണമ്പുഴ കൃഷ്ണവാരിയർ.

ഭാഷാസാഹിത്യസിദ്ധാന്തങ്ങൾ.

II

സാഹിത്യം ഒരു കോമളകലയാണ്; അതു വലതുകൊണ്ടും കോമളകലകളിൽ സർവ്വപ്രധാനമായ ഒന്നാണ്. കലകളെ ബാധിക്കുന്ന സിദ്ധാന്തങ്ങളെല്ലാം കാവ്യകലയേയും ബാധിക്കുന്നുണ്ട്. നാനാമുഖങ്ങളായി ഒഴുകിപ്പായുന്ന സുകുമാരകല്കകൾക്കെല്ലാം, ഉൽപത്തിസ്ഥാനം ഒന്നുതന്നെയെന്നും, അവയുടെ പരമലക്ഷ്യവും ഒന്നുതന്നെ എന്നും, അതിന്റെ ആവിഷ്കരണത്തിനായി സ്വീകരിക്കുന്ന ഉപകരണഭേദം അനുസരിച്ചാണ് കലാഭേദമുണ്ടാകുന്നതെന്നും പ്രസ്താവിച്ചുകഴിഞ്ഞു.

മനോഹരയായ പ്രകൃതിയുടെ ആകർഷണവീചികളിൽപെട്ടു ഇളകി ആടുന്ന മനുഷ്യഹൃദയം, അതിന്റെ നൈസൎഗ്ഗികമായ നിർമ്മാണശക്തിയാൽ പ്രേരിതമായി, പ്രകൃതിസഹജമായ ലീലാരസത്താൽ ഉത്തേജിതമായി, ചരാചരസാധാരണമായ അലങ്കരണാഭിലാഷത്താൽ ഉജ്വലിതമായി, രാമണീയകനിർമ്മാണത്തിന്, സൌന്ദര്യപ്രകാശനത്തിന് സമുദ്യുക്തമാകുന്നു. ഈ സൌന്ദര്യപ്രകാശന സമുദ്യമമാണ് കോമളകല.

പ്രാചീനകാലം മുതൽക്ക് പാശ്ചാത്യരും പൌരസ്ത്യരുമായ തത്വചിന്തകന്മാരുടെ ഗാഢചിന്തകൾക്ക് വിഷയീഭവിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് സൌന്ദര്യസിദ്ധാന്തങ്ങൾ.

പാശ്ചാത്യചിന്തകന്മാരിൽ പ്രാചീനതകൊണ്ടു പ്രഥമഗണനീയനായ സൊക്രട്ടീസിന്റെ മതപ്രകാരം (5th Cent. B. C.) പ്രയോജനാനുയോജ്യതയാണ് സൌന്ദര്യത്തിന്റെ മാനദണ്ഡം. സുഖാവാസത്തിനു യുക്തതമമായ ഗൃഹമാണ് സുന്ദരതമം. സൊക്രട്ടീസിന്റെ സിദ്ധാന്തപ്രകാരം സൌന്ദര്യത്തിന്റെ നിദാനവും ഉൽപത്തിസ്ഥാനവും മനസ്സുതന്നെയാണ്. അതിന് മനോനിരപേക്ഷമായ ഒരു സത്തയില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, അതു മാനസംഭൃതവും ഇതരാനപേക്ഷവുമാകുന്നു. (Xanophon's Memnora betea and Banquette) അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യപ്രധാനനായ പ്ലേറ്റോ ഇതിൽനിന്ന് ഒരു പടികൂടി കടന്നുപോകുന്നു "പരലോകത്തു പരമസൌന്ദര്യവുമായി സഹവാസം ശീലിച്ചിരുന്ന ആത്മാവ് അധഃപതിച്ച് ഈ ലോകത്ത് എത്തിയശേഷം അതിന്റെ പൂർവാനുഭവത്തെ സ്മരിക്കുമ്പോളാണ് സൌന്ദര്യബോധം സംജാതമാകുന്നത്." ഇന്ദ്രിയനിരപേക്ഷമായ സ്വതന്ത്രസത്തയുള്ളതാണ് ഈ പരമസൌന്ദര്യം. അതു നിത്യമാണ്. ധ്രുവം, കൂടസ്ഥം, അവിചാലി, അനപായ, അനുപജന, അനുൽപത്തി, അവൃദ്ധി, അവ്യയയോഗി എന്നുള്ള വിശേഷണങ്ങളെല്ലാം അദ്ദേഹം ഈ സൌന്ദര്യത്തിനു പ്രയോഗിക്കുന്നുമുണ്ട്.

പ്ലേറ്റോയ്ക്കുശേഷം, ആറുവൎഷക്കാലത്തെ തമഃപ്രസരത്തിനുശേഷം, ഒരു ഉജ്വലതാരം പശ്ചിമനഭസ്സിൽ ദൃശ്യമാനമാകുന്നു. പൌരസ്ത്യതത്വചിന്തനങ്ങളിൽ സിദ്ധിച്ച അവഗാഹംകൊണ്ടു പ്രബുദ്ധനായ പ്ലോട്ടിനസ്സ്, മൂന്നു പ്രധാന ഉപാധികളെ അപേക്ഷിച്ചാണ് സൌന്ദര്യബോധം നിലകൊള്ളുന്നതു് എന്നു സിദ്ധാന്തിച്ചു. 1. സനാതനമായ പരമസൌന്ദര്യം. 2. അന്തരണനോന്മുഖമായ ജീവാത്മാവ് സുന്ദരമായ വസ്തു. ചിന്മാത്രരൂപമായ പരാശക്തിയുടെ നിയന്ത്രണാധീനമായിട്ടാണ് ചരാചരാത്മകമായ ജഗത്തിൽ സൌന്ദര്യം ഭാസമാനമാകുന്നതു്. അതു മനുഷ്യപ്രജ്ഞയിൽ നിർമ്മലസ്വഭാ-

വമായും, അചേതനങ്ങളിൽ അപൂർണ്ണമായും പ്രകൃതിയിൽ സർവ്വത്ര വിലസുന്നു. ബുദ്ധിഗ്രാഹ്യവും അതീന്ദ്രിയവുമായ സച്ചിദ്രൂപമാണ് വിശ്വങ്ങളെല്ലാം വ്യാപിച്ചുനിൽക്കുന്നതു്. (Enneades I 6 am V8)

പ്ലോട്ടിനസ്സിനുശേഷം 14 നൂററാണ്ടിനോളം കഴിഞ്ഞാണു് ആംഗലതത്വചിന്തകന്മാരുടെ സൌന്ദര്യതത്വനിരൂപണസംരംഭം. ബേക്കൺ മുതൽ ഹെർബർട്ട് സ്പെൻസർവരെ ഉള്ള ചിന്തകന്മാരുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ, അവർ പ്ലേറേറാവിന്റെ മതത്തിൽനിന്നും ഗണ്യമായ വിധത്തിൽ പുരോഗമനം ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാകും. അവർ സൊക്രട്ടീസ്സിൻെറ സിദ്ധാന്തത്തിൽനിന്നും ഭിന്നിച്ചു്, സൌന്ദര്യം ദ്രഷ്ടാവിൻെറ മനസ്സിൽ സ്വയമേവ സമുൽഭൂതമല്ലെന്നും, അതു് ദ്രഷ്ടാവിനേയും ദൃശ്യത്തേയും അന്യോന്യം ബന്ധിച്ചു, രണ്ടിലും വിലസുന്നതാണെന്നും സിദ്ധാന്തിച്ചു. നമ്മുടെ അപഗ്രഥന വ്യവസായത്താൽ പ്രകൃതിയിൽ ദൃശ്യമാകുന്ന വൈചിത്ര്യത്തിലും, ഉൽഗ്രഥനഗതിയാൽ വ്യക്തമാകുന്ന ഐക്യത്തിലും ആണു് രാമണീയകം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നാണ് അവരുടെ മതം.

ജർമ്മനീയ ചിന്തകന്മാരുടെ സൌന്ദര്യതത്വനിരൂപണം പ്ലേറേറാവിൻെറ "സ്വതന്ത്രസത്താസിദ്ധാന്തത്തെ" അംഗീകരിച്ചു. നിരപേക്ഷമായ ആ ആദിസൌന്ദര്യത്തിൻെറ അവഭാസമാണ് ദൃശ്യവസ്തുവിൻെറയും ദ്രഷ്ടബുദ്ധിയുടേയും പരിമിതിക്ക പരാധീനമായി പ്രപഞ്ചത്തിൽ പ്രതിഭാസിക്കുന്നത് എന്ന് അനുശാസിച്ചു, പ്ലാട്ടിനസ്സിൻെറ സിദ്ധാന്തത്തെത്തന്നെ യാണ് കാൻറ് മുതലായവർ സമർത്ഥിച്ചത്. പരമാത്മാവിൻെറ ദൃശ്യമുദ്രയാണ് പ്രപഞ്ചത്തിൽ സൌന്ദര്യരൂപേണ ഭാസിക്കുന്നത് എന്നും, ആമുദ്രയുടെ വിലാസമാണ് സകലത്തിലും ഐക്യ വൈചിത്ര്യങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നതെന്നും Hegel അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. പ്രകൃതിയിലോ കലകളിലോ ഉള്ള സൌന്ദര്യ രസപ്രവാഹത്തിൽ നമ്മുടെ ഹൃദയം ആർദ്രമാകുമ്പോൾ, അതേസമയത്തുതന്നെ പ്രകൃതിയിലും കലകളിലും ഉള്ള സൌന്ദര്യത്തിലെന്നപോലെ നമ്മിൽത്തന്നെയുള്ള സൌന്ദര്യത്തിൽ നാം രസിക്കയാണെന്നും, നാം സൌന്ദര്യബ്രഹ്മത്തിൻെറ പ്രപഞ്ചനം മാത്രമാണെന്നും, നമ്മിലും സർവ്വഭൂതങ്ങളിലും സമസ്തസൌന്ദര്യത്തിലും സനാതനമായി പ്രവഹിക്കുന്ന ഒരു അദ്വൈതപരാശക്തി ഉണ്ടെന്നാണ് Schelling ൻെറ മതം.

സൌന്ദര്യാത്മകമായ സാലോക്യസാമീപ്യസാരൂപ്യങ്ങൾക്കുള്ള (Enuedes) മാർഗ്ഗമാണ് കോമളകലയെന്നു പ്ലോട്ടിനസ്സും, അതു് ജീവാത്മപരമാത്മാക്കളുടെ യോഗം മൂലം സായൂജ്യപദവിയാണെന്ന് Hegel ഉം, അത് അമേയപരാശക്തിയുടെ സ്ഫോടനം ആയതുകൊണ്ടു് വ്യക്തിപരിമിതിയിൽനിന്നുമുള്ള മോക്ഷമാണെന്ന് Schopenhaner ഉം സമർത്ഥിച്ചു.

അന്യോന്യമായ ഐക്യം, പരസ്പരസമരഞ്ജനം, സമരഞ്ജിത വൈചിത്ര്യം, വൈചിത്ര്യക്രമബന്ധം ഇവയാണ് സൌന്ദര്യത്തിൻെറ ബാഹ്യപ്രതിഭാതമായ പ്രധാനലക്ഷണങ്ങൾ എന്ന് അവർ സമ്മതിച്ചു. ജർമ്മൻ പണ്ഡിതന്മാരുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ പൌരസ്ത്യചിന്തന ഗന്ധവാഹൻെറ സ്വതന്ത്രപ്രസരണംകൊണ്ട് സുരഭിലങ്ങളാണെന്നു വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടണമെന്നില്ലല്ലോ.

പാശ്ചാത്യപ്രദേശങ്ങളിൽനിന്ന് ഇനി പ്രാചീനചീനത്തേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കയാണെങ്കിൽ, അവിടെ സൊക്രട്ടീസ്സിൻെറയും പ്ലേറേറാവിൻെറയും ജീവിതത്തിന് ഒരു നൂററാണ്ടിനുമുമ്പുതന്നെ സൌന്ദര്യനിരൂപകങ്ങളായ അവരുടെ അതേ അഭിപ്രായങ്ങൾ Confucias പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു എന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. സുഖവർദ്ധനക്കൊ, സ്വഭാവഗുണ പൌഷ്കല്യത്തിന്നൊ ഹേതുഭൂതമാകത്തക്കവിധത്തിൽ പ്രയോജനകരമായിരിക്കണം സൌന്ദര്യമെന്നാണ് Confucia's ൻെറ മതം. ഹൃദയ ദ്രവീകരണത്തിന്നു നിപുണമായ സംഗീതത്തിൻെറ പരിശീലനം Confuciasൻെറ കാലത്തിന്നു വളരെ മുമ്പുതന്നെ രാജകീയപ്രോത്സാഹനത്താൽ പ്രവൃദ്ധമായിരുന്നു. എന്നാൽ, സൌന്ദര്യബോധത്തിന് ആധാരഭൂതങ്ങളായ സംഗതികളെപ്പററി Confucies മൌനമവലംബിക്കുന്നതെ ഉള്ളു. ചിന്മാത്രാപരപര്യായമായ Tas ആണ് പ്രപഞ്ചത്തിൻെറ ഉൽപത്തിസ്ഥാനം എന്നും സൌന്ദര്യത്തിന്നും അതുതന്നെ ആധാരമെന്നും Laotze പ്രതിപാദിച്ചു. ഇങ്ങനെ പ്ലേറേറാവിൻെറ ഭാവിസിദ്ധാന്തങ്ങളെ എത്രയോമുമ്പുതന്നെ Tas മതത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു.

Tas മതത്തോടും Confuciasൻെറ സിദ്ധാന്തത്തോടും പല സാധർമ്മ്യങ്ങളുമുള്ള ബുദ്ധധർമ്മത്തിൻെറ ചീനദേശത്തേക്കുള്ള പ്രവേശം കലാകൌശലത്തിന്നു പ്രോത്സാഹകമായിരുന്നുവെങ്കിലും, കലാതത്വനിരൂപണങ്ങളിൽ അതു് പ്രവർത്തിച്ചതായി കാണുന്നില്ല.

Tas മതത്തിൻെറയും, യോഗസിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ ബദ്ധാദരമായിരുന്ന ബുദ്ധധർമ്മത്തിൻെറയും സങ്കരസന്താനമായ Zen മതം ജപ്പാനിൽ പ്രചരിച്ചതിനോടുകൂടി അവിടെ കോമളകലകൾ പൂർവ്വാധികം പല്ലവിതമായി. അവരുടെ പ്രയോഗപദ്ധതിയിൽനിന്നു കലാതത്വങ്ങൾ അനുമിക്കാമെങ്കിലും ചിത്രരഞ്ജനാദി സുകുമാരകലകളുടെ കേളീരംഗമെന്നു വിശ്വവിശ്രുതമായ ആ നാട്ടിൽനിന്നും രൂപവൽകൃതമായ തത്വസിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഉപലബ്ധമല്ല. Tasമതത്തിലെ തത്വനിരൂപകങ്ങളായ കേവലസിദ്ധാന്തങ്ങളെ Zenമതം പ്രായോഗികപദത്തിലേക്ക് അധിരോഹണം ചെയ്യിച്ചു.

ഇനി, നമ്മുടെ ഗണനക്കു വിഷയമാകുന്നതു് കലാതത്വവിമ ശകങ്ങളായ ഭാരതീയ സമുദ്ര്യമങ്ങളാണു്. ഭാരതീയർ, ഇതരദേശീയ രെ അപേക്ഷിച്ചു് തത്വവിജ്ഞാനവിഷയത്തിൽ തുലോം ഉത്തുംഗമായ പദത്തിൽ എത്തീട്ടുണ്ടെന്നു് മിഥ്യാഭിമാനസ്പർശംകൂടാതെതന്നെ പറ യാവുന്നതാണു്.

പാശ്ചാത്യരുടെ ഇടയിൽ മതചിന്തകൾ ഒരുവഴിക്കും തത്വ ചിന്തനങ്ങൾ മറെറാരുവഴിക്കും, കലാസംരംഭങ്ങൾ മറെറാരുവഴിക്കും പരസ്പരബന്ധമില്ലാതെ എങ്ങോട്ടെന്നപോലെ പാഞ്ഞുപോകുന്നു. ഭാ രതത്തിലാകട്ടെ, ധർമ്മസക്തിയും, തത്വമീമാംസയും, കോമളകലയും അ ന്യോന്യരഞ്ജിതകളായി നർമ്മസഖികളെപ്പോലെ കയ്യോടുകൈകോർത്തു പിടിച്ചു പരമലക്ഷ്യമായ സച്ചിദാനന്ദമൂർത്തിയെച്ചുററിനൃത്തംനടത്തുന്നു.

ഭാരതീയരുടെ സകലസിദ്ധാന്തങ്ങളുടെയും എന്നപോലെസൌ ന്ദര്യസിദ്ധാന്തത്തിൻെറയും ആധാരമായി നിൽക്കുന്നതു സർവ്വവ്യാപിയായ ആ പരമചൈതന്യം തന്നെയാണു്.

"യഥാഹ്യയം ജ്യോതിരാത്മ വിവസ്വാൻ
അപോ ഭിന്നാ ബഹുധൈകോനു വിഷ്ണുഃ
ഉപാധിനാ ക്രിയതെ ഭിന്നരൂപോ
ദേവഃ ക്ഷേത്രേഷു ഏവമജോയമാത്മാ."

എന്നും—

"ആകാശവൽ സർവ്വഗതശ്ചനിത്യ:"ഃ

എന്നും സ്മൃതികളും

"അഹം കൃത്സ്നസ്യജഗത: പ്രഭവ: പ്രളയസ്തഥാ"ഗീത VII 6.
"മയിസർവ്വമിദം പ്രോതം സൂത്രേമണിഗണാഇവ." VII 7
"മയാതതമിദംസർവ്വം ജഗദവ്യക്തമൂർത്തിനാ" (IX 4)

എന്നു ഗീതയും ഉൽഘോഷിക്കുന്നു. ഭാരതീയർ പാശ്ചാത്യചിന്തക ന്മാരിൽ നിന്നും ഭിന്നിച്ചു്, സൌന്ദര്യം പരമാത്മാവിൽനിന്നും പൃഥക്ക ര്യമായ ഒരു കേവലഗുണമല്ലെന്നും, അതിൻെറ ഒരു അഭിന്നാംശമാ ണെന്നും സ്ഥാപിക്കുന്നു.

"രസോഹമപ്സുകൌന്തേയ! പ്രഭാസ്മിശശിസൂര്യയോഃ
പുണ്യഗന്ധഃപൃഥിവ്യാംച തേജശ്ചാസ്മിവിഭാവസൌ
ബീജംമാംസർവ്വഭൂതാനാം വിദ്ധിപാർത്ഥ!സനാതനം
ബുദ്ധിർബ്ബുദ്ധിമതാമസ്മിതേജസ്തേജസ്വിനാമഹം" (VII 10)

തേജസ്വികളുടെ തേജസ്സും, സുന്ദരവസ്തുക്കളുടെ സൌന്ദര്യവും, ആ ചൈതന്യംതന്നെയാണു് സൌന്ദര്യത്തിൻെറ സത്ത കേവലം മാന സികമൊ, അഥവാ, കേവലാലൌകികമൊ അല്ലെന്നും അവർ സ്പഷ്ട

മാക്കി. ദ്രഷ്ടാവും ദൃശ്യവും സൌന്ദര്യവുമെല്ലാം ഒരു മഹാ ചൈതന്യ സൂത്രത്തിൽ പ്രോതങ്ങളായ മണിഗണങ്ങളാണ്.

സൌന്ദര്യം ദിവ്യപ്രഭവമായതുകൊണ്ട് സൌന്ദര്യസ്ഫോടകമായ കോമളകലയും ദിവ്യമത്രെ. ഇതുതന്നെ അർത്ഥവാദരീതിയിൽ സ്ഥാപിക്കയാണ് പൌരാണികന്മാരുടെ ഉർവ്വശീസമുത്ഭവകഥ. അപ്സരസ്സുകളുടെ ഗർവ്വശാന്തിക്കായി സാക്ഷാൽ നാരായണൻ തൻെറ തുടയിൽ വിശ്വമോഹനമായ ഒരു സ്ത്രീരൂപം എഴുതുകയും അതു സൌന്ദര്യസാരസർവ്വസ്വമായ ഉർവ്വശിയായി പരിണമിക്കയുംചെയ്തു.

ഇന്ദ്രിയാപേക്ഷമായ സൌന്ദര്യം ആസ്വദിച്ചാസ്വദിച്ച് ആ സൌന്ദര്യാസ്വാദനംവഴി അതീന്ദ്രിയസൌന്ദര്യസ്വരൂപമായ അദ്വൈതജ്യോതിസ്സുമായി തന്മയത്വംസിദ്ധിച്ച് സായൂജ്യംപ്രാപിക്കയാണ് നമ്മുടെ പരമലക്ഷ്യം.

"യത്രത്വസ്യസർവ്വമാത്മൈവാഭൂൽ; തൽകേനകം പശ്യേൽ; തൽകേനകം ജിഘ്രേൽ." എന്ന ശ്രുതിവാക്യം ഭാരതാന്തരീക്ഷത്തിൽ സദാ ലയിച്ചുകിടക്കുന്നുണ്ട്.

സാധാരണമായി പാശ്ചാത്യരുടെ സൌന്ദര്യശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ കോമളകലയിൽ കാണുന്ന സൌന്ദര്യത്തെ പ്രധാനമായി ഗണിച്ചു കലാതത്വസിദ്ധാന്തങ്ങളെയാണ് പ്രതിപാദിക്ക പതിവ്. കലാസൌന്ദര്യത്തിന്ന് ആധാരഭൂതമായത് പ്രകൃതിയായതുകൊണ്ട്, പ്രകൃതിയും കലയുമായുള്ള ബന്ധം നിരൂപണാർഹമാണ്.

പ്രകൃതി കലകളുടെ അന്യോന്യബന്ധചർച്ചയിൽ പണ്ഡിതന്മാർ വിഭിന്നാഭിപ്രായക്കാരാണ്. പരിപൂർണ്ണസൌന്ദര്യയാണ് പ്രകൃതി; അതിൻെറ അനുകരണത്തിന്നുള്ള യത്നമാണ് കല. പ്രകൃതിയെ അപേക്ഷിച്ച് കലയുടെ നില തുലോം താഴെയാണ് എന്ന് ഒരുകൂട്ടർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. അപൂർണ്ണയാണ് പ്രകൃതി; കല പ്രകൃതിയെ അനുകരിക്കയല്ല, അതിശയിക്കയാണ് ചെയ്യുന്നത്; ആപേക്ഷികമായി ഉത്തുംഗമാണ് കലയുടെ സ്ഥാനം എന്നു വേറൊരുകൂട്ടർ വിവദിക്കുന്നു. ഇതിൽ ഏതു പക്ഷമാണ് സ്വീകാര്യം? അഥവാ പരമാർത്ഥം ഇതു രണ്ടുമല്ലെന്നു വരുമൊ? എന്നുള്ള പ്രശ്നങ്ങളാണ് നമുക്കു ശ്രദ്ധേയങ്ങളായുള്ളത്.

പ്രകൃതി സംപൂർണ്ണസൌന്ദര്യയാണെന്നു പ്രകൃതിക്കുതന്നെ അഭിമാനമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വികാരവതിയായ ആ ദേവി അപൂർണ്ണതാപരിഹാരത്തിന്നു നിത്യവും നിരന്തരയത്നം ചെയ്കയാണ്. ആ പ്രകൃതിയുടെ സന്താനമാണ് മനുഷ്യൻ. മനുഷ്യനും പരിപൂർണ്ണതോന്മുഖങ്ങളായ യത്നങ്ങളിൽ സദാ വ്യാപൃതനാണ്.

"ഓമനത്തിങ്കൾക്കിടാവി"ലോ "കോമളത്താമരപ്പൂവി"ലോ "പൂർണ്ണേന്ദുതൻെറനിലാവി"ലോ ഒന്നിലും പരിപൂർണ്ണസൌന്ദര്യമുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. പൂനിലാവിന്നു സുഗന്ധമുണ്ടായാൽ ഒരാൾക്കു സുഖമെന്നു തോന്നാം; നിലാവിന്നു സൌരഭ്യമുണ്ടായാൽ, അതു് പവിഴവർണ്ണവും ഇളംനീലവും മാറി മാറി വീശിയാൽ നന്നെന്നു വേറെ ഒരാൾക്കു തോന്നാം; അങ്ങനെ പോയാൽ അതിരില്ല. ഈ പരിമിതമായ പ്രപഞ്ചത്തിൽ പൂർണ്ണതക്കവകാശമില്ലെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു. ഇതു നൈരാശ്യജനകമായ ഒരു മനസ്ഥിതിയാണെന്നു ഒരു അപവാദമുണ്ടാവാം. എന്നാൽ, നൈരാശ്യത്തിന്നവകാശമില്ല. പൂർണ്ണസൌന്ദര്യദിദൃക്ഷുവായി, അപൂർണ്ണതാനിർവിണ്ണനായി വലയുന്ന സഹൃദയന്, ചിദാത്മകനായ കലാമൂർത്തി

"നതുമാം ശക്യസെ ദ്രഷ്ടം അനേനൈവ സ്വചക്ഷുഷാ
ദിവ്യം ദദാമി തേ ചക്ഷുഃ പശ്യ മേ യോഗമൈശ്വരം"

എന്നു പ്രസന്നനായി, വിശ്വരൂപദർശനം സുസാധമാക്കാം. അതാണ് കലയുടെ മാഹാത്മ്യം.

"ലോകം മുഴുവൻ ഒരു മണൽതരിയിൽ കാണാനും, ഒരു കാട്ടുപുഷ്പത്തിൽ സ്വർഗ്ഗസാമ്രാജ്യം ദർശിക്കാനും, അഖണ്ഡബ്രഹ്മാണ്ഡം കയ്യുള്ളിലാക്കാനും, അനന്തകല്പങ്ങൾ നിമിഷത്തിൽ കാണ്മാനും" കലാദേവത നമുക്ക് ദിവ്യദൃഷ്ടിതരുന്നു. വിചിത്രരൂപയായ പ്രകൃതിയുടെ സൌന്ദര്യത്തിൽനിന്നും നമുക്കു മധുരതരമായിതോന്നുന്ന സാരാംശം പിഴിഞ്ഞു നമ്മുടെ ആർദ്രഹൃദയത്തിൽ അമൃതാഭിഷേകംചെയ്യാം. ഈ ദിവ്യശക്തിയുടെ വിലാസത്താൽ അപൂർണ്ണതയിൽനിന്നു പൂർണ്ണതയും, വൈകൃതത്തിൽനിന്നു സൌന്ദര്യവും ഉളിച്ചുപൊങ്ങുന്നു.

പൂർണ്ണതോന്മുഖമായ നിത്യയത്നത്തിൽ നിരതയായി ചരാചരാത്മികയായ പ്രകൃതിമാതാവിന്, മതിന്ന സന്താനമായ മനുഷ്യൻ കർത്തൃകതുകിയായി സഹായിച്ചു സ്വയം തൃപ്തനാവുകയാണ് ചെയ്യുന്നതു്.

പൂർണ്ണതാഭാസുരമായ ഒരു ലോകത്തിൻെറ പ്രകാശനത്തിന്നാണ് അവൻ പ്രയതിക്കുന്നതു്. അപ്പോൾ പ്രകൃത്യനുകരണമാണ് കലയെന്ന് അരിസ്റ്റോട്ടിൽ മുതലായ പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാർ ചെയ്യുന്ന സിദ്ധാന്തം എങ്ങനെ സാധൂകരിക്കാമെന്നൊരു ചോദ്യമുണ്ടാകുന്നു. പ്രകൃതിയുടെ അനുകരണമാണ് കല എന്ന് അരിസ്റ്റോട്ടിൽ സിദ്ധാന്തിച്ചപ്പോൾ, അദ്ദേഹം അർത്ഥമാക്കിയതു് യഥാഭൂതമായ പ്രകൃതിയുടെ അനുകരണമെന്നാണ് (Poetics XXV. 1, 6, & 7) അതെ. ഇപ്പോൾ എങ്ങനെയിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതിൻെറ പകർപ്പല്ല; എങ്ങനെയിരുന്നാൽ നന്നായിരിക്കുമെന്നുള്ളതിൻെറ പകർപ്പാണ് അതു്. പക്ഷെ, അതിന്നു

അനുകരണമെന്നല്ലായിരിക്കാം യുക്തമായ നാമധേയം. ഗതാനുഗതികതേചന അരിസ്റ്റോട്ടിൽ അനുകരണപദം സ്വീകരിക്കുകയും, അതിൽ വിശിഷ്ടാർത്ഥം ആരോപിക്കയുംചെയ്തുവെന്നെ ഉള്ളു. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ കലാധർമ്മം യഥാതഥമായ വസ്തുസ്ഥിതിയുടെ പ്രകാശനമാണൊ, അഥവാ, ഭാവനാഭാവ്യമായ വസ്തിതിയുടെ പ്രസ്തോടനമാണൊ എന്നുള്ള പ്രശ്നം സുഖസമാധേയമാണ്. കല യാഥാർത്ഥികമായിരിക്കേണമോ, കാല്പനികമായിരിക്കേണമോ എന്നുള്ള ആശങ്കക്കുതന്നെ അവകാശമില്ല; കലാപദം അർത്ഥിക്കുന്ന ഒന്നുംതന്നെ നിഷ്കൃഷ്ടാർത്ഥത്തിൽ യാഥാർത്ഥികമായിരിക്കയില്ല. കാല്പനിക യാഥാർത്ഥികമതങ്ങളുടെ വൈരുദ്ധ്യബോധംതന്നെ സാങ്കല്പികമാണ്. കേവലം വാസ്തവമായ ഒരു പ്രതിബിംബം ഒരിക്കലും ഒരു കലയാകയില്ല. പ്രത്യുത, വസ്തുസ്ഥിതിനിരപേക്ഷമായി, ഭാവനാമാത്രസ്ഥായിയായുള്ള ഒരു സങ്കല്പസൃഷ്ടി, സുഖസാദ്ധ്യമാണെങ്കിൽതന്നെ, മര്യാദാതീതമാണ്. എന്നാൽ, വസ്തുപ്രതിബിംബനങ്ങൾ ശ്ലാഘാർഹമാകുന്നുണ്ടല്ലൊ, എന്നുള്ള വാദത്തിന് അതിനുള്ള സങ്കല്പാംശത്തിനുള്ള രാമണീയകംകൊണ്ടാണ്, രമണീയാംശങ്ങളുടെ സങ്കല്പസംസൃഷ്ടികൊണ്ടാണ് എന്നെ സമാധാനമുള്ളു.

> "ദ്വിഹസ്തം ച ദ്വികർണ്ണം ച ദ്വിനേത്രം തേചകനാസികം
> ഉരുദ്ദ്വൈതം ശിരഃ പായാൽ സ ശിഷ്ടവൃഷണോദരം"

എന്ന മല്ലിനാഥൻെറ പദ്യം യാഥാർത്ഥികമായ കലാഭാസത്തെയാണ് അധിക്ഷേപിക്കുന്നത്. പരമാർത്ഥത്തിൽ, യാഥാർത്ഥികസാങ്കല്പികങ്ങളെന്നു പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ രണ്ടു മതങ്ങളുണ്ടെന്നുള്ളതുതന്നെ ഒരു മിത്ഥ്യാബോധമാണ്. കോമളകലയിൽ ദൃശ്യമാകുന്നതു യാഥാർത്ഥികസാങ്കല്പികങ്ങളുടെ സുന്ദരസംസൃഷ്ടി മാത്രമാണ്.

മനുഷ്യൻെറ പരിപൂർണ്ണതോന്മുഖമായ യത്നമാണ് കലയെങ്കിൽ ആ യത്നത്തിൻെറ പരമലക്ഷ്യം എന്തായിരിക്കും? പൂർണ്ണതാപ്രാപ്തികൊണ്ട് എന്താണ് സിദ്ധമാകുന്നത് എന്ന് നിരൂപണം ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സുഖദുഃഖസമ്മിശ്രമായ ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ മനുഷ്യൻെറ നാനാമുഖങ്ങളായ പരിശ്രമത്തിൻെറ ഏകലക്ഷ്യം ആനന്ദലബ്ധി ഒന്നു മാത്രമാണ്.

> "ബഹുധാപ്യാഗമൈർഭിന്നാഃപന്ഥാനഃസിദ്ധിഹേതവഃ
> ത്വയ്യേവനിപതന്ത്യോഘാഃജാഹ്നവീയാഇവാർണ്ണവെ." [ഗീത]

ആനന്ദാഭിമുഖമായാണ് സകല പരിശ്രമസ്രോതസ്സുകളുടേയും പ്രവാഹം. കോമളകലകൾക്കും പ്രാപ്യസ്ഥാനം അതുതന്നെ. ഒരു വ്യത്യാസംമാത്രം. കലാകല്ലോലിനി പ്രവഹിക്കുന്നതു ലോകത്തിലെ നിതാന്തരമണീയങ്ങളായ പ്രദേശങ്ങളിൽക്കൂടിയാണ്. അരമണീയങ്ങളായ സകലവസ്തുക്കളും ആ പരിശുദ്ധപ്രവാഹത്തിൽ അകണ്ടു തേ

ജോമയങ്ങളാകുന്നു. സാക്ഷാൽ കലാസ്വാദനത്തിൽനിന്നു ലബ്ധമാകുന്നതു, വിശിഷ്യ, കാവ്യാസ്വാദനസമുൽഭൂതമാകുന്നതു് ദുഃഖപ്രതിദ്വന്ദിയായ സുഖമല്ല, ഉപാധിരഹിതമായ ബ്രഹ്മാനന്ദംതന്നെയാണ്—ജീവന്മുക്തിയാണ്.

എന്നാൽ, പാശ്ചാത്യരുടേയും പൌരസ്ത്യരുടേയും ഇടക്ക കലാലക്ഷ്യനിർണ്ണായകമായ സംരംഭത്തിൽ വിഭിന്നങ്ങളായ മതങ്ങൾ ഉത്ഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവയെ പ്രായോജനികം എന്നും ആനന്ദികം എന്നും രണ്ടു മഹാവിഭാഗങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുത്താം. സരസമായ ഹിതോപദേശംചെയ്തു മനുഷ്യനെ "കർത്തവ്യകുതുകി"യാക്കുകയാണ് കാവ്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം എന്നു പ്രായോജനികമതക്കാർ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. അതല്ല, ആസ്വാദനവേളയിൽതന്നെ കേവലാഹ്ലാദജനനമാണ് കാവ്യധർമ്മമെന്നു ആനന്ദികന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ആ വാദം അങ്ങനെ നില്ക്കട്ടെ; അതു് അടുത്തു തുടർന്നുകൊള്ളാം.

പ്രഥമദൃഷ്ടിക്കു ബഹുവിഭിന്നങ്ങളും, അസംഖ്യങ്ങളുമായ പാശ്ചാത്യരുടെ കാവ്യലക്ഷണനിരൂപണങ്ങളിൽ വീണു കാലവ്യയം ചെയ്യണമെന്നു ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. ഓരോരോ സ്ഥൂലാംശങ്ങളെ പരാമർശിച്ചു ചമൽകൃതഭാഷയിൽ അവർ പലരും പലപ്പോഴും പലതും പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. "അലങ്കാരാവഗുണ്ഠനമിട്ടുനിൽത്തിയിരിക്കുന്ന സുന്ദരലക്ഷണങ്ങളുടെ ചമൽകാരശ്ലഥനംചെയ്തു അടുത്തുനോക്കുമ്പോഴാണ് അതു കാവ്യത്തിന്റെ ഓരോ സ്ഥൂലാംശമാണെന്നു ബോധംവരുന്നതു." എന്നാൽ അവരിൽ സൂക്ഷ്മചിന്തകരായ പലരും നിഷ്കൃഷ്ടമായ ലക്ഷണനിർവ്വചനത്തിന്നു് ഉദ്യമിക്കാതെ അതു അനിർവ്വചനീയമാണെന്നു തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ഭാരതീയരാകട്ടെ, സർവ്വഥാ സമഞ്ജസമായ ലക്ഷണങ്ങളെ ചെയ്തിട്ടുള്ളവെന്നാ, തീരെ കാടുകേറീട്ടില്ലെന്നോ നമുക്കഭിമാനമില്ല. പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാർ, അവരുടെ മനസ്ഥിതിക്കു സഹജമായ വിധത്തിൽ, ഓരോരുത്തരും ഓരോ ലക്ഷണങ്ങൾ ചെയ്യുമ്പോൾ, ഭാരതീയർ, ഏറിയക്രമം, ഉത്തുംഗങ്ങളായ ചില പതാകകളുടെ ചുററുംകൂടി പരസ്പരം വിരോധികളെന്നുഭാവിച്ചു് തങ്ങളിൽ പൊരുതുകയാണ് ചെയ്യുന്നതു്. എന്നാൽ കാലക്രമേണ, ചില സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഏകച്ഛത്രാധിപത്യം സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും, ഇവരെ, സാമാന്യേന—1 രാമണീയകവാദികൾ, 2. രസവാദികൾ, 3. ധ്വനിവാദികൾ എന്നു മൂന്നു മഹാവിഭാഗത്തിലുൾപ്പെടുത്താം.

I. (a) രമണീയാർത്ഥപ്രതിപാദകഃശബ്ദഃകാവ്യം (ജഗന്നാഥൻ)

(b) കാവ്യംഗ്രാഹ്യമലങ്കാരാൻ; സൌന്ദര്യമലങ്കാരഃ (വാമനൻ)

(c) വക്രോക്തിഃകാവ്യജീവനം (കുന്തകൻ)

&c. &c. &c. &c.

II. വാക്യംരസാത്മകംകാവ്യം,

&c. &c. &c.

III ധ്വനിരാത്മാകാവ്യസ്യ

&c. &c. &c.

വ്യാപകമായ ഒരു അൎത്ഥത്തിൽധ്വനിവാദികളും രാമണീയകവാദികളും എല്ലാം രസവാദികളിലന്തൎഭവിക്കുന്നു. ഈ രസവാദികൾ തന്നെയാണു് ആനന്ദവാദികളെന്നു പറയാം. ശൃംഗാരവീരാദികളായ രസങ്ങളെ ഒമ്പതെന്നൊ, പത്തെന്നൊ, പതിനൊന്നെന്നോ, ഇരുപത്തൊന്നെന്നൊ ഗണിച്ചാലും സാക്ഷാൽ സഹൃദയാനുഭൂതമായരസം ഒന്നുതന്നെയാണെന്നും, ശൃംഗാരം, വീരം, എന്നീ വിഭിന്നനാമകരണങ്ങൾ ചെയ്തിരിക്കുന്നതു് രസസ്വരൂപത്തിന്റെ വൈവിദ്ധ്യം കാണിക്കാനല്ലെന്നും, പരമരസമായ ആനന്ദമായി പരമമായി രൂപപ്പെട്ട അനുഭൂയമാനമാകുന്ന രസസ്രോതസ്സുകൾ ഒഴുകിവരുന്നതടതലങ്ങളുടെ സ്വഭാവവിഭിന്നത വെളിവാക്കാനാണെന്നും പ്രത്യേകം സ്മൎത്തവ്യമാണു്.

അപ്പോൾ പ്രായോജനികന്മാർ അഥവാപ്രയോജനവാദികൾ എവിടെപോയി മറയുന്നു എന്നു തേടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പരമാൎത്ഥത്തിൽ പ്രായോജനികന്മാരും ആനന്ദികന്മാരും തമ്മിൽ ഗണ്യമായ വ്യത്യാസമില്ല. സരസമായ ഹിതോപദേശംചെയ്തു് കൎത്തവ്യകുതുകികളാക്കുക എന്നതു ആശാസ്യമായ പ്രയോജനമായിരിക്കാം. എന്നാൽ ആ പ്രയോജനത്തിന്റേയും പ്രയോജനം ആനന്ദം ഒന്നുമാത്രമാണു്; അതല്ലാതെ കൎത്തവ്യകുതുകംകൊണ്ടു് ഒരു ഫലവും ഇല്ല. പ്രയോജനംകൊണ്ടു ഒരു പ്രയോജനവുമില്ല.

ആനന്ദപ്രാപ്തി എന്നുള്ളതു് മോക്ഷമാണു്; ജീവന്മുക്തിയാണു്. പുരുഷാൎത്ഥസാധകമാണു് കാവ്യം. ധൎമ്മാൎത്ഥകാമങ്ങളിൽക്കൂടെ കടന്നു് പരമപുരുഷാൎത്ഥം സാധിക്കാനുള്ള പുഷ്പദളാസ്തൃതമായ മൃദുലപദവിയാണു് കാവ്യം

"പരനിവൃതി"തന്നെയാണു് സകലകലകളുടേയും ശാസ്ത്രങ്ങളുടേയും മനുഷ്യയത്നങ്ങളുടേയും പ്രാപ്യസ്ഥാനം.

നന്തിയാരുവീട്ടിൽ പരമേശ്വരൻപിള്ള M. A.

എന്റെ വിദ്യാരംഭം.

(ടാഗൂർ)

ഞങ്ങൾ മൂന്നുകുട്ടികളേയും ഒരുമിച്ചാണു് വളൎത്തിക്കൊണ്ടുവന്നതു്. എന്റെ ചങ്ങാതിമാർ രണ്ടുപേൎക്കും എന്നേക്കാൾ ഈരണ്ടു

വയസ്സു പ്രായമേറും. അവരെ എഴുത്തുപള്ളിയിലേക്കയച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ എന്നെയും എഴുത്തിനുവെച്ചു. എന്നാൽ അന്നു് പഠിച്ചതൊന്നും ഇപ്പോൾ എന്റെ മനസ്സിലില്ല.

കേവലം "മഴപെയ്യു—ഇലയിളകി" എന്നുമാത്രം അന്നു് പഠിച്ചകൂട്ടത്തിൽ എനിക്കോർമ്മയുണ്ടു്. ആ സമയം "കര—കല" തുടങ്ങിയ ഇരട്ടാക്ഷരങ്ങളുടെ കൊടുങ്കാറ്റിൽനിന്നു രക്ഷപ്രാപിച്ചു ഞാനൊരിടത്തു ചെന്നെത്തിയിട്ടേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. എനിക്കിതു് പുരാണകവിയുടെ ആദ്യത്തെ കവിതയായിരുന്നു. "മഴപെയ്യു—ഇലയിളകി" എന്നായിരുന്നു ഞാൻ പഠിച്ചിരുന്നതു്. അന്നെനിക്കുണ്ടായിരുന്ന ആനന്ദത്തിന്നതിരില്ല. ഇതോർക്കുമ്പോൾ കവിതയിൽ പ്രാസപ്രയോഗം എന്തിനാണെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെടുന്നുണ്ടു്. പ്രാസമുള്ളതുകൊണ്ടാകുന്നു കവിത ചൊല്ലി അവസാനിച്ചാലും അവസാനിച്ചില്ലെന്നു തോന്നുന്നതു്. * പദം അവസാനിക്കുമ്പോൾ രാഗം ആരംഭിക്കുന്നു; അതോടുചേർന്നു ചെവിയും മനസ്സും ഇണങ്ങിക്കളിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ അന്നെന്റെ സർവ്വ ചൈതന്യത്തിലും "മഴപെയ്യു—ഇലയിളകി" എന്ന രാഗമാല മാറ്റൊലികൊണ്ടിരുന്നു.

ആ ശൈശവകാലത്തിലെ മറ്റൊരു സംഭവവും കൂടി ഞാനോർക്കുന്നുണ്ടു്. ഞങ്ങളുടെ കുടുംബത്തിൽ വളരെ പ്രായംചെന്നൊരു ഖജാൻജിയുണ്ടായിരുന്നു. കൈലാസൻ എന്നായിരുന്നു അയാളുടെ പേർ. കുടുംബത്തിലെ ഒരംഗത്തെപ്പോലെതന്നെയായിരുന്നു അയാൾ അവിടെ കഴിഞ്ഞിരുന്നതു്. ആൾ മഹാരസികനും ഫലിതംപറഞ്ഞു രസിപ്പിക്കുവാൻ സാമർത്ഥ്യമുള്ളവനുമായിരുന്നു. വീട്ടിലെ പുതിയ ജാമാതാക്കളുടെ * അരികത്താണു് കൈലാസന്റെ ഫലിതം മുഴവനും. ആൾ മരിച്ചിട്ടും ഫലിതം അയാളെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നാണു് പറയുന്നതു്. ഒരുദിവസം എന്റെ ഗുരുജനങ്ങളിൽ ചിലർ "പ്ലാൻചെററിൽ" കൂടെ പരലോകവുമായി ഒരു തപാലേർപ്പാടിന്നുസാഹസിക്കയുണ്ടായി. ഭാഗ്യവശാൽ അതിലുള്ള പെൻസിൽ അന്നു് കൈലാസന്റെ പേരാണു് കുറിച്ചതായി കണ്ടതു്. "നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ നിവസിക്കുന്ന രാജ്യത്തിലെ അവസ്ഥ എപ്രകാരമാണു്; കേൾക്കട്ടെ!" എന്നു ചോദിച്ചതിന്നുണ്ടായ കൈലാസന്റെ മറുപടി: "എനിക്കറിയുവാൻ മരിക്കേണ്ടതാ

* ബംഗാളിയിൽ അന്ത്യപ്രാസത്തിന്നാണു് പ്രാധാന്യം. "ജല് പഡാ—പാതാ നഡാ" എന്നുദാഹരണം.

പ. * കേരളത്തിലുള്ളപോലെ കൂട്ടുകുടുംബസമ്പ്രദായം ടാഗൂർ കുടുംബത്തിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ബംഗാളത്തിൽ ചിലേടത്തു് ഈ സമ്പ്രദായം ഇപ്പോഴുംനിലനിന്നുവരുന്നുണ്ടു്.

യി വന്നിട്ടുള്ള ഒരു സംഗതി യാതൊരു പ്രയാസവും കൂടാതെ നിങ്ങൾക്കറിയേണമല്ലോ; അതു് ഭാവല്യ!"എന്നായിരുന്നുവത്രെ. *

ഈ കൈലാസൻ എന്റെ ബാല്യകാലത്തൊരിക്കൽ ദ്രുതകവിതയിൽ ഒരു കടംകഥയുണ്ടാക്കി എന്നെ രസിപ്പിക്കയുണ്ടായി. ഈ കഥയിലെ പ്രധാനനായകൻ ഞാൻതന്നെയായിരുന്നു. അനുരൂപയായ ഒരു നായികയുടെ സമാഗമത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുള്ള വർണ്ണന അതികേമമായിരുന്നു. ഭുവനമോഹിനിയായ ഈ വധു ഭാവികാലത്തിന്റെ ഓരോ അവയവങ്ങളെ, പ്രകാശമാനമാക്കിച്ചെയ്യുന്നതു് കണ്ടുകണ്ടു് എന്റെ മനസ്സിൽ അവളുടെ ചിത്രം ഔത്സുക്യപൂർവ്വം വരക്കപ്പെട്ടു. ആപാദചൂഡം അലങ്കരിച്ചിരുന്ന ഇവളുടെ ആഭരണങ്ങളും, വിവാഹമുഹൂർത്തത്തിൽ ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരുക്കങ്ങളും ജ്ഞാനവൃദ്ധന്മാരുടേയും വിവേചനസാമർത്ഥ്യമുള്ളവരുടേയും മനസ്സിനെ ഇളക്കിയേക്കാം—എന്നാൽ ഒരു ബാലന്റെ പിഞ്ചുമനസ്സിനെ ആകർഷിച്ചു്, അവന്റെ മുൻപിൽ നാനാവർണ്ണത്തോടുകൂടിയ ചിത്രങ്ങളെ കാണിച്ചു് ആശ്ചര്യപ്പെടുത്തിയിരുന്ന വസ്തു ദ്രുതഗതിയിൽ ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്ന പ്രാസഭംഗിയും, ശബ്ദങ്ങളുടെ അനർഗ്ഗളമായ ആന്ദോളനവുമായിരുന്നു.

ശൈശവകാലത്തെ സാഹിത്യസുഖാനുഭൂതിയെ സംബന്ധിച്ചു് ഈ രണ്ടു സ്മരണകൾ മാത്രം ഇപ്പോഴും എന്റെ മനസ്സിലുണ്ടു്. വേറെ ഒന്നുകൂടിയുള്ളതു്; "മഴ ചൊരിയുന്നു—പുഴ കവിയുന്നു" എന്നുള്ള കവനമാണു്. വാസ്തവത്തിൽ ഇതായിരുന്നു എന്റെ ബാല്യകാലത്തെ "മേഘദൂതു്".

ഞാൻ സ്കൂളിൽ പോയിത്തുടങ്ങിയ മറ്റൊരു കഥകൂടി ഇവിടെ ഓർക്കുന്നുണ്ടു്. ഒരു ദിവസം എന്റെ ജ്യേഷ്ഠനും, ജ്യേഷ്ഠസഹോദരിയുടെ പുത്രൻ സത്യേന്ദ്രനും എന്നോടുകൂടാതെ സ്കൂളിലേക്കു പോകുന്നതായി കണ്ടു. എനിക്കു് സ്കൂളിൽ പോകുന്നതിന്നു് യോഗ്യതയില്ലായിരുന്നതുകൊണ്ടു് ആരും എന്നെക്കുറിച്ചു് ഗൌനിച്ചില്ല. ഞാനൊററക്കിരുന്നു് കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. എനിക്കു് മറെറാന്നും അവലംബമുണ്ടായിരുന്നില്ല. സത്യൻ സ്കൂളിൽനിന്നും മടങ്ങുന്നസമയം വഴിയിൽവെച്ചു കണ്ട ഓരോരോ കാഴ്ചകളെ അതിശയോക്തിയിൽ പറഞ്ഞു് എന്നെ [illegible]പ്പിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതുമുതൽ എന്റെ മനസ്സു് വീട്ടിനകത്തിരി[illegible]ാതെകണ്ടായി. ഇതുതന്നെ ഓർത്തോർത്തു് ഞാൻ ബാഷ്പധാര പൊഴിക്കുന്നതായിക്കണ്ടു്, എന്നെ പഠിപ്പിച്ചിരുന്ന ആശാൻ എന്റെ അരികത്തുവന്നു് കൈകൊണ്ടു് പുറത്തൊരു തട്ടുതട്ടി എന്നെ സമാധാനപ്പെ

വ. * മലയാളത്തിൽ, മഷിനോക്കി കഴിഞ്ഞുപോയ പല കാര്യങ്ങളും അറിഞ്ഞുപിടിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇതുപോലെ "പെയ്സ്റ്റ്ബോർഡും പെൻസിലും" കൊണ്ടു് അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു സമ്പ്രദായമാണു് ഇവിടെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്.

ടുത്തികൊണ്ടു് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: "ഇപ്പോൾ സ്കൂളിൽ പോകുവാനായി നീ ഇത്രത്തോളം കരയുന്നു; ഇനി സ്കൂളിൽ പോകാതിരിപ്പാനായി നിനക്കിത്രയധികം കരയേണ്ടിവരും!" ആ ആശാൻെറ ആകൃതിയും പ്രകൃതിയും, വീടും പേരുമൊന്നും എനിക്കിപ്പോളോൎമ്മയില്ല. എങ്കിലും അന്നത്തെ ഗുരുവാക്യവും, ഗുരുതരമായ ആ കയ്യും എൻെറ മനസ്സിൽ ഇന്നും മായാതെ കിടപ്പുണ്ടു്. ഇത്രത്തോളം അന്വത്ഥമായൊരു ഭവിഷ്യധ്വനി എൻെറ ജീവിതത്തിൽ എനിക്കിതേവരെ കേൾക്കുവാനിടവന്നിട്ടില്ല.

എൻെറ കരച്ചിൽ എന്നെ ഒടുവിൽ "ഓറിയൻറൽ സെമിനാരിയിൽ" കൊണ്ടുപോയാക്കി. അവിടെ എന്തെല്ലാമാണു് പഠിപ്പിച്ചിരുന്നതു് എന്നൊന്നും എനിക്കോൎമ്മയില്ല. എന്നാൽ പാഠം പഠിച്ചുവരാത്ത കുട്ടികൾക്കു് നൽകിയിരുന്ന ശിക്ഷ എന്തായിരുന്നുവെന്നു ഞാനിപ്പോഴും ഓൎക്കുന്നുണ്ടു്. ബെഞ്ചിന്മേൽ കയററിനിൎത്തി കൈകൾ രണ്ടും നിവൎത്തിച്ചു് മററുകുട്ടികളുടെ സ്ലേററുകൾ ഓരോന്നോരോന്നായി കൈപ്പത്തികളിൽ അടക്കിവെക്കുകയായിരുന്നു അന്നത്തെ സാമാന്യ ശിക്ഷ. ഇത്തരം ശിക്ഷകൊണ്ടു് ഒരു കുട്ടിയുടെ ധാരണാശക്തിയെ എത്രത്തോളം വൎദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്ന സംഗതി മനഃശാസ്ത്രപണ്ഡിതന്മാർതന്നെ തീൎച്ചപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ!

ഇങ്ങനെ വളരെ ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ എൻെറ വിദ്യാഭ്യാസമാരംഭിച്ചു. അക്കാലത്തു് വീട്ടിലുള്ള ഭൃത്യജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പ്രസിദ്ധിനേടിയിരുന്ന ചില പുസ്തകങ്ങളിൽ കൂടിയായിരുന്നു എൻെറ സാഹിത്യചൎച്ചയുടെ നൂൽ ഓടിയിരുന്നതു്. ഇവയിൽ പ്രധാനമായവ ചാണക്യനീതിശാസ്ത്രത്തിൻെറ ബങ്കാളി പരിഭാഷയും കൃത്തിവാസൻെറ രാമായണവുമായിരുന്നു. ഞാനൊരുദിവസം ഈ രാമായണം വായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സമയം നടന്ന ഒരു സംഭവം എൻെറ മനസ്സിൽ ഇപ്പോഴും ചിത്രീഭവിച്ചുകാണുന്നുണ്ടു്.

അന്നു് ആകാശം മേഘഛന്നമായിരുന്നു. ഞാൻ വഴിയിലേക്കഭിമുഖമായുള്ള വീട്ടിലെ വെറാന്തയിൽ കളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു. എന്തിനോ എന്നറിഞ്ഞില്ല. സത്യൻ പെട്ടെന്നോടിവന്നു് "പൊലീസ്മൻ, പൊലീസ്മൻ" എന്നു് നിലവിളിച്ചു. ആ പ്രായത്തിൽ ഒരു പോലീസ്സുകാരൻെറ പ്രവൃത്തിയെക്കുറിച്ചു് എനിക്കുണ്ടായിരുന്ന ധാരണ ഇന്നപ്രകാരമെന്നു പറഞ്ഞറിയിക്കവയ്യ. കുററക്കാരനെന്നു പേർ പറഞ്ഞു് ഒരുവൻ പോലീസ്സുകാരൻെറ വലയിൽ അകപ്പെട്ടാൽ മുതലയുടെ വായിൽചെന്നുവീഴുന്ന ഇരയെപ്പോലെ രണ്ടാമതു് പുറത്തുവരാത്തവിധം അവൻെറ കഥ കഴിയുമെന്നായിരുന്നു എൻെറ ധാരണ. ഈ നിയമശൃംഖലയിൽനിന്നു് നിരപരാധിയായ ഒരു ബാലൻ എങ്കി

ന്നെ രക്ഷപ്പെടേണ്ടുവെന്നറിയാതെ ഞാൻ ആ നിമിഷംതന്നെ പൂമുഖത്തുകടന്നു വാതിലടച്ചു സാക്ഷയിട്ടു. ആരെങ്കിലും പിന്നാലെ വന്നെത്തുമായിരിക്കുമെന്ന ഭയം എന്നെ നഖശിഖാന്തം വിറപ്പിച്ചിരുന്നു. ഞാനമ്മയുടെ സമീപത്തുചെന്ന് ഈ ആപത്തു മുഴുവൻ പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചു. അമ്മക്ക് ഒരു ക്രുസലും ഉള്ളതായി ഭാവിച്ചില്ല. എങ്കിലും പുറത്തുപോകുന്നതു് രക്ഷയല്ലെന്നു കരുതി ഞാനമ്മയുടെ അകത്തേക്കുള്ള ഉമ്മറപ്പടിമേലിരുന്ന് വൃദ്ധയായ അമ്മയുടെ അമ്മായിയമ്മ പതിവായി പാരായണം ചെയ്യാറുണ്ടായിരുന്ന കൃത്തിവാസൻെറ * മാർബിൾ കടലാസ്സുകൊണ്ടു് പൊതിഞ്ഞ രാമായണവും മടിയിൽവെച്ചു് വായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ സമയം മേഘഛന്നമായ ആകാശത്തിൽനിന്ന് അപരാഹ്നസൂര്യൻെറ മങ്ങിയ വെളിച്ചം വരാന്തയിൽ ചുററപ്പെട്ട വിശാലമായ പൂമുഖത്ത് വന്നുവീണുകൊണ്ടിരുന്നു. രാമായണത്തിലെ കരുണാമയമായ ഒരു ഭാഗം വായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന എൻെറ കണ്ണിൽ ബാഷ്പം നിറയുന്നതുകണ്ടു് അമ്മായിയമ്മവന്ന് എൻെറ കയ്യിൽനിന്ന് വേഗം ആ പുസ്തകം തട്ടിപ്പറിച്ചുകൊണ്ടുപോയി!

പി. അനുജൻ അച്ഛൻ.

(ടാഗ്ഗൂറിൻെറ "ജീവിതസ്മൃതി" എന്ന പുസ്തകത്തിലെ രണ്ടാമദ്ധ്യായമാണ് മുകളിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നതു്. ഈ ലേഖകൻ ശാന്തിനികേതനത്തിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നകാലത്തു് വങ്കാളി പഠിപ്പിക്കുവാൻ എളുപ്പം സൌകര്യപ്പെടുന്നതിനു ചെയ്ത ഒരു പ്രവൃത്തിയുടെ ഫലമാകുന്നു ഇതു്. മഹാകവിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യമായ 'ഫലിതം' മലയാളത്തിലാക്കുമ്പോഴും പകർത്തിപ്പെട്ടുന്നുണ്ടെന്നു പറയണം. ഇതിനു് മററാരുംതന്നെ അപരാധിയല്ലെന്നും പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. സാ. ന.

ഉദയം.

(വഞ്ചിപ്പാട്ടു്.)

ഉണരുവിനുണരുവിനുദയം വന്നിതാനമ്മെ
വിളിയ്ക്കുന്നുമണിക്കിളിമധുമൊഴിയാൽ
കറുത്തിരുണ്ടൊരാവാനിൽ മുഖമൊരുനവോന്മേഷം
കലന്നിതാതെളിവാന്നു വിളങ്ങീടുന്നു.
പുലരിതൻ പുതുപ്രേമപ്രസരങ്ങളിതാമുററ-
മുലകിൻെറ തിരുമാറിൽ തുളുമ്പിച്ചിന്നി.
അവികലമവിടുന്നപൊഴിയും പുഞ്ചിരിയല്ലി
യെവിടേയും വിളങ്ങുമീതെളിവെളിച്ചം!

* മലയാളികൾക്ക് എഴുത്തച്ഛൻെറ രാമായണത്തോടുള്ള പ്രതിപത്തി ബങ്കാളികൾക്കു കൃത്തിവാസൻെറ രാമായണത്തോടുള്ളതായി കാണുന്നുണ്ടു്.

ഉലകിങ്കലൊരുദിവ്യപരിമളം പരത്തുന്നീ-
ത്തുദയത്തിൽവാനോർവിട്ടചെറുനിശ്വാസം.
കനകപ്പൂവൊളിയിതാവിതറുന്നകതിരവ-
നിനിമേലിൽ നമ്മുക്കെല്ലാംവിജയംതന്നെ.
ഇരുട്ടിൻെറപിടിയിൽനിന്നിതാനമ്മൾ വിമുക്തരാ-
യിനിനമ്മുക്കൊരുപടം വലിഞ്ഞുവെയ്ക്കാം.
മധുരമാംസ്വാതന്ത്ര്യത്തുമലർമധുനുകന്നിതാ-
വിനതമാംവിഹായസ്സിൽവിഹംഗമങ്ങൾ
ആനന്ദഗാഥകളോരോന്നതീത്താത്മരാജ്യത്തിങ്ക-
ലോരോപടികയറുന്നതടവറെറങ്ങും.
അതിദുഃഖഭരമാന്നതലചാഞ്ഞപുല്ലുകള-
മമിതോന്മേഷത്താലെങ്ങുമുണന്നുനില്പൂ!
പരമാനന്ദമാന്നഹോ! വല്ലികളുമിതാനിന്നു
പരിചിൽപൂമൃദുഹാസം പൊഴിച്ചിടുന്നു.
തടങ്ങളിൽചെന്നു മുട്ടികുതിച്ചുചാടുന്നുചെറു-
തരംഗങ്ങൾ വീണ്ടുംവീണ്ടും മേൽപ്പോട്ടുകേറാൻ
ഉണരുവിനുണരുവിനുദയംവന്നിതാനമ്മെ
വിളിയ്ക്കുന്നുവിജയത്തിനാടുകലേയ്ക്കായ്!.

പണ്ടാരത്തിൽ ഗോവിന്ദൻകുട്ടി മേനോൻ.

ഭാഷാഭ്യസനം.

(ചില ചിന്തകൾ.)

"ഭാഷാ സംഖ്യാതീതമായ അമൂല്യചിന്തകൾ ലയിച്ചുകിടക്കുന്ന മൃത്തിക"യാണെന്ന് പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതു് ഇതരജന്തുക്കൾക്ക് അദത്തവും അലഭ്യവുമായിട്ടുള്ള ഒരു ദിവ്യാനുഗ്രഹവുമാണ്. മനുഷ്യൻെറ സകലവിധ പരിഷ്കാരത്തിനും ഭാഷതന്നെയാണ് പ്രധാനനിദാനമായിരിക്കുന്നതു്. ഭാഷാ അന്തർഗ്ഗതവിനിമയത്തിനു് മാത്രമല്ല മനുഷ്യൻെറ ചിന്തകളുടേയും അനുഭവങ്ങളുടേയും ലോകജ്ഞാനത്തിൻെറയും ഫലങ്ങളെ ക്ഷതവും ക്ഷയവുംപററാതെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനുകൂടിയുള്ള ഒരു വിശിഷ്ടോപകരണവും ആണ്. ഭാഷയുടെ അഭാവത്തിൽ ഓരോ മനുഷ്യൻെറ ചിന്തകളും അനുഭവജ്ഞാനങ്ങളും മററുമന്യന്മാൎക്ക് ലഭിക്കാതെ തന്നിൽതന്നെ ലയിച്ചു് നശിച്ചുപോകുമായിരുന്നു. ഇന്നു് ലോകത്തിലുള്ള പരിഷ്കാരവും അതിൻെറ അസൽഭാവംകൊണ്ടുമാത്രം ശോഭിക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ലോകത്തിൽ പല

കാരണങ്ങൾകൊണ്ടും ഒരു ഭാഷ മാത്രമല്ല ഉള്ളതു്. മനുഷ്യവൎഗ്ഗം ആദ്യമായി ഉത്ഭവിച്ചതു് മദ്ധ്യേഷ്യയിലോ മറെറവിടേയോ ആയിരുന്നാലും അവർ അവിടെതന്നെ ദീൎഘകാലം ഒന്നിച്ചു് വസിച്ചിട്ടില്ലെന്നാണു് ചരിത്രാന്വേഷികളുടെ അഭിപ്രായം. അവർ ആ കേന്ദ്രത്തിൽനിന്നു പലവഴികളായി പല ദിക്കുകളിലേക്കും പിരിഞ്ഞു് ഓരോ ദേശത്തെ സങ്കേതമാക്കി വസിച്ചുവന്നു. ഇപ്രകാരം ഇന്നു് ലോകം ഒട്ടുക്കു് അവർ വ്യാപിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ കാരണംനിമിത്തം ഓരോ മനുഷ്യവിഭാഗത്തിനും അന്തൎഗ്ഗതവിനിമയത്തിനും ജ്ഞാനസംരക്ഷണത്തിനും ഓരോ ഭാഷയും പ്രത്യേകം ഉണ്ടായി. കേന്ദ്രത്തിൽ വസിച്ചിരുന്ന കാലത്തെ പൊതുഭാഷയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ചില ശബ്ദങ്ങൾമാത്രം ഇന്നും മിക്ക ഭാഷകളിലും വലിയ രൂപഭേദംകൂടാതെ കാണപ്പെടുന്നുണ്ടു്. ഇതാണു് ഓരോ വൎഗ്ഗക്കാരുടേയും മാതൃഭാഷയായി ഇന്നു വൎത്തിക്കുന്നതു്.

എന്നാൽ മാതൃഭാഷ മാത്രം അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ബുദ്ധിക്കു് പൂൎണ്ണവികാസമോ ജ്ഞാനത്തിനു് വലിയ വൎദ്ധനയോ ഉണ്ടാവാൻ തരമില്ല. അതിൽ ഒരു വൎഗ്ഗക്കാരുടേയും അവർ എത്തിയിട്ടുള്ള പരിഷ്കാരഘട്ടത്തിലേയും ഏറെക്കുറെ തുച്ഛമായിരിക്കാൻ ഇടയുള്ള വിജ്ഞാനംമാത്രമെ സംഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടു കാണുകയുള്ളു. അതിനെ മാത്രം അവലംബിച്ചിരുന്നാൽ നമുക്കു് "കൂപമണ്ഡൂകങ്ങളുടെ" അവസ്ഥയല്ലാതെ ലഭിക്കാൻ തരമില്ല. ഇന്നും പല ഖണ്ഡങ്ങളിലെ വനപ്രദേശങ്ങളിൽ നിവസിക്കുന്നവരായ ഇത്തരക്കാരെയാണു് നാം പ്രായേണ "അപരിഷ്കൃത"ന്മാരെന്നു് നാമകരണംചെയ്തു വരുന്നതു്. എന്നാൽ പ്രത്യേകമായ അനുകൂലകാരണങ്ങളും പരിതസ്ഥിതികളുംകൊണ്ടു് മാതൃഭാഷയെ വികസിപ്പിച്ചു് പുഷ്ടിയാക്കിയ വൎഗ്ഗക്കാരും ഇല്ലാതില്ല. ഇവിടെയും സൂക്ഷ്മബുദ്ധ്യാ ഗവേഷണംചെയ്യുന്നതായാൽ ഇവക്കു് അന്യഭാഷകളോടുള്ള കടമ പ്രത്യക്ഷമാകുന്നതാണു്. എന്നാൽ മാതൃഭാഷയെതന്നെ ശരിയായി അഭ്യസിക്കാത്തവരുടെ സംഖ്യയും ഒട്ടും കുറവല്ല. നമുക്കെല്ലാവൎക്കും നിത്യപരിചയംമൂലം മാതൃഭാഷയിൽ ഏറെക്കുറെ പ്രായോഗികവിദഗ്ദ്ധത ഇല്ലാതിരിക്കയില്ല. ഇതു് സാധാരണകാൎയ്യങ്ങൾ നിൎവ്വഹിക്കുന്നതിനു് മതിയായേക്കാമെങ്കിലും ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിക്കു് ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിനും അതിന്റെ വിതരണത്തിനും ബുദ്ധിവികാസത്തിനും ഇതു് തീരെ പൎയ്യാപ്തമായിഗണിക്കാൻ തരമില്ല. മാതൃഭാഷയുടെ ഉപരി അഭ്യസനത്തിനു് ഇതു് ഒരു വിലയേറിയ ആനുകൂല്യമായിരുന്നേക്കാമെന്നു് മാത്രമെയുള്ളു. എന്നാൽ ഇന്നു് ആവശ്യമായിരിക്കുന്ന നാനാമുഖമായ ബുദ്ധിസംസ്കാരത്തിനും മററും ഇതു് ആ ചൊവ്വിനു് പാതി വഴിപോലും എത്തുന്നില്ല. ഒരു ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവർ എത്രതന്നെ പരിഷ്കൃതരായാലും അവർ ലോകത്തിൽ പരന്നുകിടക്കുന്ന ജ്ഞാ

നത്തിന്റെ എത്രയോ സ്വല്പമായ ഭാഗംമാത്രമെ ഗ്രഹിച്ചിരിക്കാൻ ഇടയുള്ളു. ഇന്നു ലോകത്തിൽ നാം കാണുന്ന ജ്ഞാനമെല്ലാം ഒരു രാജ്യക്കാരുടേയോ വർഗ്ഗക്കാരുടേയോവക മാത്രമല്ലെന്നു ആലോചിച്ചാൽ അറിയാവുന്നതാണു്. അതു മനുഷ്യരെല്ലാവരുംകൂടി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളതും വിവിധഭാഷാഭ്യസനംമൂലം അന്യോന്യം വിനിമയംചെയ്തു വർദ്ധിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതും ആണു്. ധനവും ജ്ഞാനവും വർദ്ധിക്കുന്നതിനു വിനിമയംകൊണ്ടല്ലാതെ സാധിക്കയില്ല. എന്നാൽ ലോകത്തിലുള്ള എല്ലാ ഭാഷകളുമൊ അഥവാ അവയിൽ അധികാംശമോ അഭ്യസിക്കുവാൻ നമുക്കു ആക്കും സാധിക്കുന്നതല്ലല്ലോ. കാലദൈർഘ്യത്തിലും സ്ഥലവിസ്താരത്തിലും ലോകജ്ഞാനത്തിന്റെ ഏറിയ ഭാഗത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നതും തന്മൂലം പ്രവൃദ്ധങ്ങളെന്നു സർവ്വസമ്മതം ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതുമായ അപൂർവ്വം ചില ഭാഷകൾ ലോകത്തിൽ ഉണ്ടല്ലോ അവയെ അഭ്യസിക്കുന്നതായാൽ നമുക്കു ഉദ്ദിഷ്ടഫലം സിദ്ധിക്കാതിരിക്കയില്ല. ലോകത്തിൽ ഭാഷകൾ അസംഖ്യം ഉണ്ടെങ്കിലും അവയെല്ലാംകൂടി ഒരു സമുദ്രംപോലെയാണു കിടക്കുന്നതു്. എന്നാൽ മുത്തുകളും രത്നങ്ങളും മററും സമുദ്രത്തിൽ എല്ലാ ദിക്കിലും ഒരുപോലെ കാണുകയില്ല. അതുപോലെതന്നെ വിജ്ഞാനരത്നങ്ങളും ഭാഷാസമുദ്രത്തിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങളിൽ മാത്രമെ സംഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടതായി കാണുകയുള്ളു. ഇവിടെയാണു ജിജ്ഞാസുക്കൾ മുങ്ങിത്തപ്പേണ്ടതു്. ഏകഭാഷാജ്ഞനായ ഒരു മനുഷ്യന്റെ മനസ്സു പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ അതിന്റെ എത്രയോ തുച്ഛമായ ഒരു ഭാഗംമാത്രമെ കൃഷിചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളുവെന്നും ഭൂരിഭാഗവും ഊഷരപ്രദേശമാണെന്നും കാണുന്നതാണു്. നേരെമറിച്ചു ഒന്നിലധികം ഭാഷകളേയോ, ലോകത്തിൽ താരതമ്യേന പുഷ്ടിയേയും പ്രശസ്തിയേയും സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഭാഷ തനിച്ചോ അഭ്യസിച്ചിട്ടുള്ള മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ ഭൂരിഭാഗവും പ്രായേണ ബീജാകൃതമായി കാണപ്പെടുന്നതാണു്. എന്നാൽ ഇപ്രകാരമുള്ള ഭാഷ ലോകത്തിൽ ചുരുക്കമായിട്ടു മാത്രമെ കാണപ്പെടുകയുള്ളു. സംസ്കൃതം, ലാററിൻ, ഗ്രീക്കു്, ഇംഗ്ലീഷ്, ജർമ്മൻ മുതലായ ഭാഷകൾ ഈ വർഗ്ഗത്തിലുൾപ്പെട്ടവയാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ കാരണമുണ്ടു്. ഈ ഭാഷകളുടെ ഉടമസ്ഥന്മാക്കു അകൃത്രിമങ്ങളും കൃത്രിമങ്ങളുമായ അനേകം ആനുകൂല്യങ്ങൾ ലഭിക്കാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായതുകൊണ്ടു ഭാഷകളും അനായാസേന ഔന്നത്യം പ്രാപിക്കാൻ ഇടയായി. ഇങ്ങനെയുള്ള ഭാഷകളുടെ അഭ്യസനം ബുദ്ധിസംസ്കാരത്തിനു വിലയേറിയതും ഫലമേറിയതുമായ ഉപകരണങ്ങളായിഭവിക്കാതിരിക്കയില്ല. ഈ സംഗതിയെ ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയുടെ സ്ഥാപകന്മാരും തൽപ്രവർത്തകന്മാരും തീരെ വിസ്മരിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു ആശ്വാസജനകംതന്നെയാണു്.

ലോകത്തിൽ ഇന്ന് എവിടേയും വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ മാതൃഭാഷയെക്കൂടാതെ ഒരു അന്യഭാഷകൂടി അഭ്യസിക്കണമെന്നാണ് നിയമം. മാതൃഭാഷ പ്രധാനഭാഷയായും മറേറത് ഉപഭാഷയായിട്ടുമാണ് അഭ്യസിച്ചുവരുന്നത്. യൂറോപ്യൻരാജ്യങ്ങളിൽ അതതു രാജ്യക്കാരുടെ ഭാഷകൂടാതെ, ലാററിൻ, ഗ്രീക്ക്, അറബിക്ക്, സംസ്കൃതം മുതലായ ഏതെങ്കിലും ഒരു അന്യഭാഷയുംകൂടി അഭ്യസിപ്പിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നു. ചിലപ്പോൾ വേറെ ഭാഷകളും അഭ്യസിച്ചുവെന്നും വരാം. ഭാരതത്തിലെ ഇന്നത്തെ സ്ഥിതി നോക്കുകയാണെങ്കിൽ ഇംഗ്ലീഷിന് പ്രാധാന്യവും മാതൃഭാഷക്ക് ദ്വിതീയസ്ഥാനവുമാണ് നല്കിവരുന്നത്. ഇതു് പക്ഷെ നാം ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ഭരണത്തിലിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം. നാട്ടുഭാഷകൾക്ക് ഇതുനിമിത്തം അല്പം ഇടിവുണ്ടെന്നുള്ളതിന് തർക്കമില്ല. നമ്മുടെ ശ്രദ്ധ മുഴുവനും അന്യഭാഷയിലേക്ക് ആകർഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് മാതൃഭാഷയുടെ വളർച്ചക്കും വികാസത്തിനും വേണ്ട സൌകര്യം ലഭിക്കുമോ എന്ന് സംശയമാണ്. ചിന്തയും—ജ്ഞാനവും ഭാഷയാകുന്ന ഉപകരണത്തെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. നമ്മോടടുത്ത ബന്ധമുള്ളതും നമുക്ക് പലവിധത്തിലും രസപ്രദയിഷ്ടവുമായ ഭാഷ മാതൃഭാഷതന്നെയാണല്ലോ. അതിനാൽ ആ ഭാഷമുഖേന നടത്തപ്പെടുന്ന വിദ്യാഭ്യാസമാണ് നമുക്ക് അധികം യോജിക്കാൻ ഇടയുള്ളത്. അതുകൊണ്ട് പ്രാധാന്യം എല്ലായ്പോഴും അതിനുതന്നെ നല്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണ്. എന്നാൽ അതു് എത്രതന്നെ നന്നായിരുന്നാലും നമുക്ക് ശ്രവിക്കാനും ഗ്രഹിക്കാനും വചിക്കാനുമുള്ള ആവശ്യങ്ങൾക്ക് അതൊന്നുകൊണ്ടുമാത്രം മതിയാകയില്ല. "ലോകഭാഷ"യെന്നമട്ടിൽ സുവിസ്തൃതമായ പ്രചാരമുള്ള ഒരു ഭാഷയിൽതന്നെയാണ് നാം ജനിച്ചിരിക്കുന്നതെങ്കിലും നമുക്ക് പ്രവേശനമില്ലാത്ത അന്യഭാഷയിലെ അനുൽഘാടിതമായിരിക്കുന്ന വിജ്ഞാനഭണ്ഡാഗാരത്തിന്റെ ഉൽഘാടകം സമ്പാദിക്കാൻമാത്രമായിട്ടെങ്കിലും ഒരു ഇതരഭാഷാജ്ഞാനം അത്യാവശ്യമാണ്. എന്നുതന്നെയുമല്ല മനുഷ്യചിന്തകളുടേയും വികാരങ്ങളുടേയും വാഹനങ്ങളായിരിക്കുന്ന പദങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥമായ അർത്ഥവും വിലയും ഗ്രഹിക്കുന്നതിനും അന്യഭാഷാപരിജ്ഞാനം ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒന്നാണ്. നേരെമറിച്ച് നമ്മുടെ മാതൃഭാഷ വ്യാപ്തി വളരെ കുറഞ്ഞ ഒന്നാണെങ്കിൽ വിസ്തൃതവ്യാപ്തിയോടുകൂടിയ മറെറാരു ഭാഷയെ അവഗാഹനംചെയ്യേണ്ടതും ബുദ്ധിസംസ്കാരത്തിന് അത്യാവശ്യമാണ്. ഇതു് കൂടാതെയും ഒന്നിലധികം ഭാഷ പഠിക്കുന്നതുകൊണ്ട് മററു പല ഗുണങ്ങളും ഉണ്ട്. ഭാഷ മനുഷ്യചിന്തകളുടേയും മററും ദർപ്പണമാണ്. മനുഷ്യവർഗ്ഗം സാമാന്യതഃ ഒന്നുപോലെയാണെങ്കിലും പ്രകൃതിവസ്തുക്കളുടെ അവലോകനവിഷയത്തിലും അഭിരുചികളിലും

ആദർശങ്ങളിലും രസാനുഭൂതിയിലും—ചിന്താമാർഗ്ഗങ്ങളിലും മററു പരിസ്ഥിതിമൂലം അല്പാല്പം വ്യത്യാസപ്പെട്ടുമിരിക്കുന്നതു്. ഈ വ്യത്യാസങ്ങളൊക്കെയും അവരുടെ ഭാഷയിൽ സ്പഷ്ടമായി പ്രതിഫലിച്ചും കാണപ്പെടുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ആ ഭാഷകൾ അഭ്യസിക്കുന്നതായാൽമാത്രമെ നമുക്കു് ഈവക വ്യത്യാസങ്ങളെ യഥാവൽഗ്രഹിക്കാൻസാധിക്കു എന്നുതന്നെയുമല്ല, ഭാഷ മനുഷ്യരോടുകൂടി വളർന്നുവന്ന ഒന്നാകകൊണ്ടു് ഏതു ഭാഷയും അതു സംസാരിക്കുന്ന ജനവിഭാഗത്തിന്റെ മാനസികവികാസത്തിന്റെ ഒരു സംക്ഷിപ്തചരിത്രമാണെന്നും പറയാം. ഏതെങ്കിലും ഒരു ഭാഷ നാം പഠിക്കുന്നതായാൽ ആ ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവർ പരിഷ്കാരവിഷയത്തിൽ നമ്മെ അപേക്ഷിച്ചു് ഏതു ഘട്ടത്തിലാണു് ഇന്നു് നില്ക്കുന്നതെന്നു് നമുക്കു് ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയുന്നതാണു്. അപരിഷ്കൃതവർഗ്ഗക്കാരുടെ ഭാഷയിൽ ആശയങ്ങളും ആദർശങ്ങളും കുറവായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് പദങ്ങളും കുറവായിതന്നെയിരിക്കും. പരിഷ്കൃതരായ ജനങ്ങളുടെ ഭാഷ നേരെമറിച്ചു്, ആശയാദർശങ്ങളുടെ ബാഹുല്യംനിമിത്തം പദസമൃദ്ധിയോടുകൂടിയും ഇരിക്കുന്നതാണു് പൌരസ്ത്യഭാഷകളിൽ—പക്ഷെ പാശ്ചാത്യഭാഷകളിൽ—വച്ചു് പ്രാധാന്യം വഹിക്കുന്നതും സംസ്കൃതംതന്നെയാണു്. അതു് നമ്മുടെ പൂർവന്മാർ പ്രാപിച്ച പരിഷ്കാരത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠയെ സവിശേഷം സൂചിപ്പിക്കുന്നു ഇത്രത്തോളം പദബാഹുല്യം മറേറതു ഭാഷക്കും ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇതിനുള്ള ഒരു കാരണം ഭാരതീയർ ഒരു വസ്തുവിനു് ഒരു പേരുമാത്രം അല്ല കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതു് എന്നുള്ളതാണു്. എല്ലാ പ്രകൃതിവസ്തുക്കൾക്കും പല ഗുണങ്ങളും വിശേഷലക്ഷണങ്ങളുമുണ്ടല്ലോ അവയെ നിരീക്ഷണംചെയ്തു് അവയിൽ ഓരോന്നിനെയും സൂചിപ്പിക്കുന്നതായ പേരുകൾ അവക്കു് നല്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ഒരു വസ്തുവിനുതന്നെ ചിലപ്പോൾ പത്തും ഇരുപതും പേരുകൾ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നുണ്ടു്. ഉദാഹരണമായി ജലം—അഗ്നി—വായു—സൂര്യൻ—ചന്ദ്രൻ—ഭൂമി മുതലായവയെ നോക്കുക. ഇപ്രകാരംതന്നെ നമ്മുടെ വിവിധചിന്തകൾക്കും നാനാവികാരങ്ങൾക്കും വിവിധനാമങ്ങൾ നല്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇതരഭാഷകളിൽ ഈവിധം ഒന്നും കാണുകയില്ല എന്നാണു് തോന്നുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് സംസ്കൃതഭാഷ പഠിക്കുന്നവക്കു് വസ്തുക്കളുടെ പേരുകൾ മാത്രമല്ല അവയുടെ വിവിധഗുണങ്ങളേയും ലക്ഷണങ്ങളേയുംകൂടി ഏറക്കുറെ ഗ്രഹിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നു. പൂർവഭാരതീയരുടെ ചിന്താവൈശിഷ്ട്യവും—പ്രതിഭാവിലാസവും—നിരീക്ഷണശക്തിയും—വിജ്ഞാനവിസ്തൃതിയും എത്രമാത്രം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു് അറിവാനും അവയുടെ ഫലംകൊണ്ടു് നമ്മുടെ മനസ്സിനേയും ബുദ്ധിയേയും മററും വികസിപ്പിക്കുവാനും [illegible] വളർപ്പിക്കുവാനും സം

സ്വതഭാഷാഭ്യസനം നമ്മെ അനതിശയനീയമായവിധത്തിൽ സഹായിക്കുന്നതാണ്. ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ ഇന്ന് ഏകദേശം "ലോകഭാഷ"യെന്ന നിലയിൽ ആയിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ടു്. ഇന്ന് അതൊരു വിജ്ഞാനഭണ്ഡാഗാരംതന്നെയാണ്. "ചതുൎദ്ദിശാവൎജ്ജിതസംഭൃത"മായ ഒരു സമ്പത്തു് ഇന്നതിനുണ്ടു്. എല്ലാ പരിഷ്കൃതഭാഷകളും നിൎമ്മഥനംചെയ്തു് സാരാംശം എടുത്തു് അതിന്റെ വാങ്മയസമ്പത്തും ഭൌതികവിജ്ഞാനസമ്പത്തും വൎദ്ധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നാം ഇന്ന് സംഗതിവശാൽ അല്പം പ്രാധാന്യതനല്കീട്ടുള്ളതും അതിനാണല്ലോ. നാം ഇന്ന് ഭാരതത്തിൽ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ അഭ്യസിച്ചുവരുന്ന ഭാഷയും അതുതന്നെയാണ്. ഇതിൽനിന്നും നമ്മുടെ ലോകജ്ഞാനം വൎദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനും തൎക്കമില്ല. ഏകദേശം ഇതുപോലെ പുഷ്ടിയുള്ള പൌരസ്ത്യപാശ്ചാത്യഭാഷകൾ അപൂൎവ്വം വേറെയും ചിലതുണ്ടായിരിക്കാം. എന്നാൽ അവയെക്കാൾ നമുക്ക് അഭ്യസനത്തിന് സൌകൎയ്യമുള്ളവ മുൻപറഞ്ഞവ രണ്ടും ആണ്. പ്രത്യേകിച്ചും നമ്മോടു് ബന്ധമുള്ള പൌരസ്ത്യഭാഷ തന്നെയാണ്. ഏതു ഭാഷതന്നെ പഠിച്ചാലും മാതൃഭാഷയോടു നമുക്കുള്ള കടമയേയും ബന്ധത്തേയും വിസ്മരിച്ചുകൂടാത്തതാകുന്നു. നമ്മുടെ മാതൃഭാഷ വലിയ പുഷ്ടിയൊന്നും ഉള്ളതല്ലാതിരുന്നാലും നമ്മുടെ ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിന് അതിനെതന്നെ അടിസ്ഥാനമാക്കിവേണം പ്രവൎത്തി ആരംഭിക്കാൻ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അതു് നമ്മോടുകൂടി ജനനംമുതൽ വളൎന്നുവന്നിട്ടുള്ളതു്. നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ ആദ്യം വിജ്ഞാനബീജം വിതറീട്ടുള്ളതും നമ്മുടെ അഭിലാഷങ്ങളെ അല്പം അവ്യക്തമായിട്ടെങ്കിലും വെളിപ്പെടുത്തിയതും നമ്മുടെ വിചാരവികാരങ്ങളോടു് വേർപെടാത്തവിധം ബന്ധിച്ചുകിടക്കുന്നതും ഇന്നും നമ്മുടെ മനസ്സിന്റെ ദൈനത്യം വഹിക്കുന്നതും നമുക്കു പ്രിയംവദയായി വൎത്തിക്കുന്നതും നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ മധുരങ്ങളായ സ്മരണകളെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുന്നതും മററും ഈ ഭാഷയാണല്ലോ. ഇതെല്ലാംകൊണ്ടും അതു് അനപേക്ഷണീയമായ ഒരു മിത്രമാണെന്നു കരുതി ആദരിക്കേണ്ടതാണ്. നാം അഭ്യസിക്കുന്ന ദ്വിതീയഭാഷ എത്രതന്നെ പ്രാബല്യമുള്ളതായിരുന്നാലും അതിനു മാതൃഭാഷയോടു് ഒരുവിധത്തിലും സാമ്യം ലഭിക്കയില്ല. കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചു വളൎന്നവരും ആതിഥ്യം സ്വീകരിച്ചു വന്നിട്ടുള്ളവരും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം ഇവയ്ക്കുമുണ്ടു്. ദ്വിതീയഭാഷ മിക്കവാറും നമ്മുടെ മനസ്സിന്റെ ബഹിൎഭാഗത്തു് സഞ്ചാരംചെയ്യുന്നതേയുള്ളു. ഉള്ളിലേക്കു കടക്കണമെങ്കിൽ മാതൃഭാഷയുടെ ഹസ്താവലംബവും സാഹചൎയ്യവും കൂടാതെ കഴികയില്ല. നാം എത്രതന്നെ പരിശ്രമിച്ചാലും അന്യഭാഷയിൽ നമുക്കു ആ ഭാഷ സ്വഭാഷയായിരിക്കുന്നവരെപ്പോലെ വൈദഗ്ദ്ധ്യം സമ്പാദിക്കാൻ സാധിക്കയില്ല. അതിനോടു് നമുക്കു സ്വഭാഷ

യോട്ടുള്ളതുപോലെയുള്ള പ്രതിപത്തിയും ഉണ്ടാവുകയില്ല. മാതൃഭാഷ സംസാരിച്ചു ശീലിച്ച നമ്മുടെ ജിഹ്വക്ക് അതു ക്ലേശാവഹവുമാണ് ഭാരതീയരായ നമുക്ക് നമ്മുടെ വേദങ്ങളും ശാസ്ത്രങ്ങളും പുരാണങ്ങളും സാഹിത്യങ്ങളും എല്ലാം ലയിച്ചുകിടക്കുന്ന സംസ്കൃതഭാഷ അഭ്യസിക്കാതിരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. പോരെങ്കിൽ അതു് നമ്മുടെ മാതൃഭാഷയുടെ ഉത്തമർണ്ണികത്വവും വഹിക്കുന്നുണ്ട്. അതു് ഭാരതത്തിലുള്ള മിക്കഭാഷകളുടെയും പ്രപിതാമഹത്വവും അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ ഇതൊരു "മൃതഭാഷ"യാണെന്ന് ചിലർ വിധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇന്നും നാം ആദരിക്കുന്ന ശാസ്ത്രങ്ങളും, ഇന്നും നാം ആസ്വദിക്കുന്ന കാവ്യാമൃതങ്ങളും, ഇന്നും നാം ആരാധിക്കുന്ന ഉപനിഷത്തുകളും, ഇന്നും നാം അനുകരിക്കുന്ന തത്വങ്ങളും ഇന്നും നാം അനുഷ്ഠിക്കുന്ന വിധികളും ഇന്നും പാശ്ചാത്യലോകത്തെ ആകർഷിക്കുന്ന ഉൽകൃഷ്ടചിന്തകളും മററും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതുമായ ആ ഭാരത"ഭാരതി"യെ എങ്ങിനെയാണ് "മൃത"യാണെന്നു പറയുന്നതു എന്നു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. ലാററിനും, ഗ്രീക്കും ഇത്തരം ഭാഷകളായിരുന്നിട്ടും അവ ഇന്നും അഭ്യസിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നുണ്ടല്ലോ. ഈ രണ്ടു ഭാഷകൾക്കും കൂടി ഇന്നുള്ള സാഹിത്യസത്വത്തിനെ എണ്ണത്തിലും ഗുണത്തിലും കവിയുന്നതായ ഉത്തമസാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉള്ള സംസ്കൃതഭാഷയുടെ സാമാന്യജ്ഞാനം എങ്കിലും കൂടാതെ പൌരസ്ത്യവിദ്യാഭ്യാസം ഒരിയ്ക്കലും പൂർണ്ണമായിരിക്കയില്ലെന്നു തീർച്ചയായും പറയാം. സംസ്കൃതഭാഷയിൽ ഇന്നു നാല് ലക്ഷം സാഹിത്യകൃതികൾ ഉണ്ടെന്നു ഒരു പാശ്ചാത്യ പണ്ഡിതൻതന്നെ കണക്കാക്കിയിട്ടുണ്ട്. സാഹിത്യത്തിൻെറ സംഖ്യയിൽ മാത്രമല്ല അതിൻെറ വിവിധത്വത്തിലും വൈശിഷ്ട്യത്തിലും സംസ്കൃതസാഹിത്യം ഇവയെ ഇന്നും അതിശയിച്ചുതന്നെ നില്ക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു നമുക്കു സംസ്കൃതത്തോടുള്ള ബന്ധത്തിൽനിന്നും ഒരിക്കലും മോചനം സമ്പാദിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല ഇംഗ്ലീഷ് ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ ഭരണാധികാരികളുടെ ഭാഷയാകകൊണ്ടു അതു നവീനപരിഷ്കാരത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടും അതു ത[illegible]ലം അനപേക്ഷണീയമായിട്ടാണ് ഇരിക്കുന്നതു് എന്നാൽ ഇതിൽ ഏതിനാണ് പ്രാധാന്യം കൊടുക്കേണ്ടതെന്നു മാത്രമെ ആലോചിക്കേണ്ടതായുള്ളു ഇവിടെയാണു ഘട്ടം നേരിടുന്നതു് ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസരീതിക്കു വിദ്യാലയങ്ങളിൽ സംസ്കൃതഭാഷക്കു സർവ്വപ്രാധാന്യം നൽകുവാൻ മാർഗ്ഗമില്ലെന്നാണ് വിചാരിക്കേണ്ടതു് അതു ഒരു ഉപഭാഷയായിട്ടാണ് ഗണിച്ചുവരുന്നതു്. മലയാളഭാഷയുടെ സ്ഥിതിയും ഏകദേശം ഇതുപോലെതന്നെയാണ്. അതിന്നു പ്രതിദിനം സ്ഥാനഭ്രംശം വന്നുകൊണ്ടിരിക്കയാണ്. അതിപ്പോൾ കേരളം ഒട്ടുക്ക് ഉപയോഗിച്ചു വരുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഒരേടത്തിലും രാജഭാഷയാ

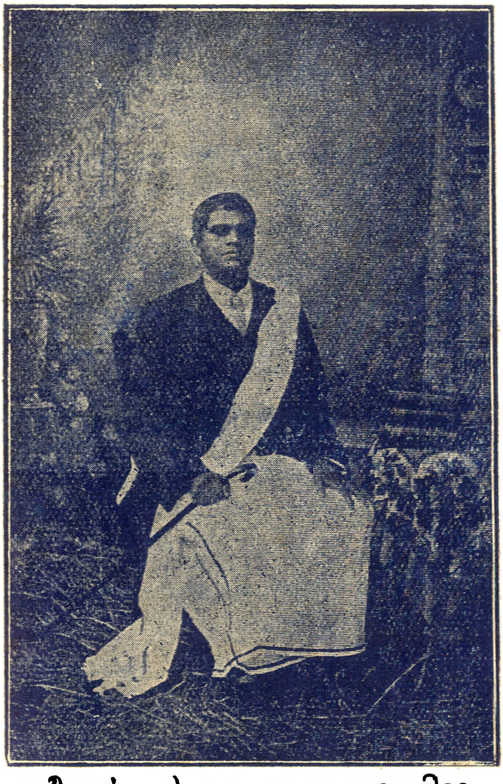

ശ്രീമാൻ പി. കെ. നാരായണപിള്ള
ബി. ഏ; ബി. എൽ. എം. എൽ. സി.

യി ഗണിച്ചുവരുന്നില്ല. അതിനാൽ അതിനു പ്രാധാന്യം ഇല്ലാതാണിരിക്കുന്നതു്. വല്ലതും ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ അതു് കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞുവരികയാണു്. തിരുവിതാംകൂറിൽ മലയാളഭാഷക്ക് പ്രത്യേകം ഒരുതരം വിദ്യാലയങ്ങളുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇവയിൽ ഭാഷയ്ക്കല്ല മററു വിഷയങ്ങൾക്കാണു് പ്രാധാന്യം നൽകിവരുന്നതും. ഇവിടത്തെ വിദ്യാഭ്യാസം മലയാളവേഷത്തിലുള്ള ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസമല്ലയോ എന്നും സംശയമുണ്ടു്. മലയാളഭാഷ അഭ്യസിച്ചവൎക്കു ഉദ്യോഗവുമില്ലെന്നുവന്നതിനാൽ ഭാഷാദേവി അല്പം ലജ്ജിച്ചു് കോണിലേക്കു മാറാനുള്ള ലക്ഷണവും കാണുന്നുണ്ടു്. ഭാഷയിലുള്ള ഉത്തമസാഹിത്യങ്ങൾക്കു ഈ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ സ്ഥാനവുമില്ല. സാഹിത്യവും മററും അല്പാല്പമായി വൎദ്ധിച്ചുവരുന്ന മലയാളഭാഷയുടെ വളൎച്ചക്കു് ഇതൊക്കെയും ഏറെക്കുറെ പ്രതിബന്ധങ്ങളായിതീൎന്നേക്കാമെന്നു ശങ്കിപ്പാൻ വഴിയുണ്ടു്. മാതൃഭാഷയെ സംരക്ഷിക്കുന്ന ചുമതല മിക്കവാറും അല്ല മുഴുവനുംതന്നെ നാട്ടുകാരിൽ ആണു് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. അതിനൎഹതയുള്ള സ്ഥാനം നൽകുന്നതിനു് പ്രയത്നിക്കേണ്ടതും ഇവർതന്നെയാണു്. ഇതിനും പുറമെ മൂവായിരംകൊല്ലത്തിലധികം പ്രായമുള്ള സംസ്കൃതഭാഷക്കും ഇംഗ്ലീഷിനോടു് തുല്യപ്രാധാന്യമുള്ള സ്ഥാനമെങ്കിലും നൽകേണ്ടതും നമ്മുടെ പൂൎവ്വസംസ്കാരത്തിനു് അനുരൂപമായ വഴിക്കുള്ള ബുദ്ധിവികാസത്തിനു് അത്യാവശ്യമാണു്. നമ്മുടെ സൎവ്വകലാശാലക്കാർ ഈ വിഷയത്തിൽ ചിലതൊക്കെചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതു മതിയാകുന്നില്ല. ശ്രദ്ധവെച്ചാൽ മാത്രമെ വല്ല കൂടുതൽ ഫലവും ഉണ്ടാവാൻ തരമുള്ളു. "വിശ്വഭാരതി"യെപ്പോലെ മഹൽസൃഷ്ടങ്ങളായ വിശിഷ്ട സ്ഥാപനങ്ങളുടെ സമൃദ്ധിമാത്രമെ ഈ വിഷയത്തിൽ പൎയ്യാപ്തമായിരിക്കാനിടയുള്ളു. എന്നാൽ ആഗാമിയായ അക്കാലം എത്രയോദൂരത്തിലാണു് വൎത്തിക്കുന്നതു്? ഭാരതത്തിൽ പലടിക്കിലും ഇപ്പോൾ സംസ്കൃതവിദ്യാലയങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു നടത്തിവരുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു് ഒരു ശുഭോദൎക്കമായ സംഗതിയാണു്. എന്നാൽ അവയ്ക്കു് നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയിൽ ദൃശ്യമായ യാതൊരു മാററവും ജനിപ്പിക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഇന്നു വൈദേശികവൃഷ്യംബുസമ്പന്നമായി ഭാരതം മുഴുവൻ വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസപടപ്പിൻെറ മദ്ധ്യത്തിൽ ഘടാംബുസംവൎദ്ധിതമായ ഈ ബാലചൂതത്തിൽ സ്വച്ഛന്ദവളൎച്ചയ്ക്കു അവസരം ലഭിക്കുന്നതു് എങ്ങിനെയാണു് ആവോ? എങ്കിലും "ജലബിന്ദുനിപാതേനക്രമശാ പൂൎയ്യതേഘട?" എന്ന ന്യായം അനുസരിച്ചു് കാലാന്തരത്തിൽ ഗുണഫലം വല്ലതും സിദ്ധിക്കാതിരിക്കയില്ലെന്നു് അനുമാനിക്കാൻ വഴിയുണ്ടു്. എന്നാൽ നമ്മുടെ പൌരസ്ത്യഭാഷക്കു് ജന്മഭൂമിയിൽ പ്രോത്സാഹനം അല്പം കുറഞ്ഞതാണു് ഇരിക്കുന്നതെങ്കിലും ജൎമ്മനിമുതലായ യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലും അമേരിക്കയിലും അതു് ഇന്നു് ക്രമേണ പ്ര

ചാരം സമ്പാദിച്ചുവരികയാണ്. ഇതിൽനിന്നും അതിന് ലോകഹൃദയത്തെ ആകർഷിക്കുന്നതിൽ വശീകരിക്കുന്നതിനും പര്യാപ്തമായ ഒരു ശക്തി ഇന്നും ഉണ്ടെന്നുള്ളതു് സ്പഷ്ടമാണ്. ഒരു കാലത്തു് ലോകം മുഴുവൻ വിജ്ഞാനവിതരണംചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ഭാരതത്തിന് ഇനിയും അതു് പാടില്ലെന്നു വരുന്നതല്ലല്ലോ. ചരിത്രം ആവർത്തിക്കുമെന്നുള്ളതു് ഒരു സുവിദിതമായ തത്വമാണ്. ഭാഷ്യാഭ്യസനത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള താരതമ്യവിവേചനം ഒരു ഗൌരവമേറിയ വിഷയമാണ്. അതുകൊണ്ടു ഭാഷാനഭിജ്ഞനായ ഈ ലേഖന കർത്താവു് അതിന് തുനിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഈ വിഷയത്തിന്റെ പരിസരങ്ങളിൽനിന്ന് അതിലേക്ക് എത്തിനോക്കി എന്നുമാത്രമെയുള്ളു. അഭിജ്ഞന്മാരുടെ ശ്രദ്ധയെ കഴിയുമെങ്കിൽ ഇതിലേക്ക് ഒന്നാകർഷിക്കാൻ സാധിക്കുമോ എന്ന് പരീക്ഷിക്കമാത്രമാണ് ഇവിടെ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ലേഖകനെ സംബന്ധിച്ച് പറയുകയാണെങ്കിൽ ഇത്രമാത്രമെയുള്ളു.

"നഹിസ്തനന്ധയീ ബുദ്ധി ഗംഭീരംഗാഹതെ വചഃ
തലംതോയനിധെർദ്രഷ്ടും യഷ്ടിരസ്തിനവൈണവീ"

ആർ. ഈശ്വരപിള്ള B. A.

ഭാരതീയപരിഷ്കാരത്തിന്റെ മഹിമ.*

ഭാരതവർഷത്തിന്റെ സംസ്കാരപരിഷ്കാരങ്ങൾ അത്ഭുതകരമായ മഹത്വമഹസ്സുകളോടുകൂടി വിളങ്ങുന്നവയാണ്. ഇന്ന് പരിഷ്കാരത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠയിലെത്തി വിലസുന്ന പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങൾക്ക് പുരാതനകാലത്തു് വിജ്ഞാനധനം നൽകി അവയെ പുലർത്തിയിട്ടുള്ളതു് ഇന്ത്യാരാജ്യമാകുന്നു. ലോകത്തിന് തന്നേ ക്ഷേത്രഗണിതത്തിലും ബീജഗണിതത്തിലുമുള്ള പ്രഥമപാഠങ്ങൾ ഇന്ത്യയിൽനിന്നാണ് ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതു്. യൂക്ലിഡ് എന്ന ക്ഷേത്രഗണിതത്തിലെ നാൽപ്പത്തേഴാം സൂത്രമായ ഒരു സമകോണ ത്രിഭുജക്ഷേത്ര (Rectangular Triangle) ത്തിന്റെ പൃഥുരേഖ (Hypotanuse)യുടെ സമചതുരം രണ്ടു ഭുജങ്ങളുടേയും സമചതുരമാകുന്നു" എന്ന പ്രമേയം പിത്താഗോറസ്സ് എന്ന യവനപണ്ഡിതൻ ഉണ്ടാക്കിയതാണെന്നാണല്ലോ പറഞ്ഞുവരുന്നതു്; എന്നാൽ അതു് പിത്താഗോറസ്സിന്റെ കാലത്തിന് എത്രയോ നൂററാണ്ടുകൾക്ക് മുമ്പുതന്നേ ഇന്ത്യക്കാർക്കറിയുന്നതായിരുന്നു. ബീജഗണിതം പാശ്ചാത്യർക്ക് കിട്ടിയിട്ടുള്ളതു് അറബികളിൽനിന്നാണ് അറബിക

* ഈ ലേഖനം സ്വാമി അഭേദാനന്ദന്റെ ഒരു പ്രസംഗത്തിൽനിന്ന് സംഗ്രഹിച്ചതാകുന്നു.

ളാകട്ടെ അത്ത് ഇന്ത്യക്കാരിൽനിന്നാണ് പഠിച്ചിട്ടുള്ളത്. ലീയോനാർഡോ എന്ന വിദ്വാൻ പിന്നീട് പതിമൂന്നാംനൂററാണ്ടിൽ അതിനെ ഇററലിയിലും മററുരാജ്യങ്ങളിലും പ്രചാരപ്പെടുത്തി. വാസ്തവത്തിൽ, ക്ഷേത്രഗണിതം, ബീജഗണിതം ത്രികോണഗണിതം എന്നിവയെല്ലാം ഒന്നാമതായി കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ളത് ഇന്ത്യക്കാരാണ്. ആദ്യമായി ദശമാന (Decimal)ഗണിതസമ്പ്രദായം ഉണ്ടായത്ത് ഇന്ത്യയിലാകുന്നു. ഈ ഗണിതപദ്ധതി കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഗണിതശാസ്ത്രം ഒരിക്കലും പ്രായോഗികമായിത്തീരുമായിരുന്നില്ല. വൈദ്യവിദ്യയ്ക്കും ലോകം ഇന്ത്യയോടാണ് കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഗ്രീക്കുകാരിൽനിന്നാണ് മററുരാജ്യക്കാർക്ക് വൈദ്യശാസ്ത്രം കിട്ടിയിട്ടുള്ളതെന്നാണ് ഇപ്പോഴും വിചാരിച്ചുവരുന്നതെങ്കിലും പരമാർത്ഥം അങ്ങിനെ അല്ലെന്ന് സൂക്ഷ്മഗവേഷണത്തിൽ വെളിപ്പെടുന്നതാണ്. വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിൻെറ ഉപജ്ഞാതാവെന്ന് ഗണിക്കപ്പെടുന്ന ഹിപ്പോക്രാട്ടിസ്സ് ചികിത്സാതന്ത്രം പഠിച്ചത് ഇന്ത്യക്കാരിൽനിന്നാണെന്നുള്ളതിനു ലയ്ക്കു തക്കതായ ലക്ഷ്യങ്ങളുണ്ട്. രസതന്ത്രം, ശസ്ത്രക്രിയ മുതലായവയിൽ ഹിന്തുക്കൾ അതിപ്രാചീനകാലത്തുതന്നെ അതിവൈദഗ്ദ്ധ്യം സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്ന് 400–വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ്, ജീവിച്ച ചന്ദ്രഗുപ്തൻെറ രാജസഭയിൽ യവന (ഗ്രീക്കു) പ്രതിനിധിസ്ഥാനം അലങ്കരിച്ചിരുന്ന മഗാസ്തനീസ്സ് എഴുതിവെച്ചിട്ടുള്ള കുറിപ്പുകളിൽനിന്ന്, അലക്സാണ്ടർ തൻെറ രാജകുഡുംബവൈദ്യന്മാരായി ഹൈന്ദവഭിഷക്കുകളെയാണ് താമസിപ്പിച്ചിരുന്നതെന്നും, അതിന്നുകാരണം, ഹിന്തുവൈദ്യന്മാർ ഗ്രീക്കുവൈദ്യന്മാരേക്കാൾ യോഗ്യന്മാരായിരുന്നതാണെന്നും കാണാവുന്നതാണ്. വൈദ്യം, ഗണിതം, തത്വശാസ്ത്രം, കലാവിദ്യകൾ എന്നിവയിലെല്ലാം ആദിമാര്യന്മാരാണ് ലോകത്തിൻെറ പ്രഥമാചാര്യന്മാർ എന്ന് കാണുന്നുണ്ട്. ഗ്രീക്കുകാർക്ക് സംഗീതത്തിൽ അഞ്ചു് സ്വരങ്ങളേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഇന്ത്യക്കാർ ഗ്രീക്കുകാരുടെ സംഗീതകലാഭിവൃദ്ധിക്കെത്രയോ മുമ്പുതന്നേ സപ്തസ്വരങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. സാമവേദം ഭാരതീയരുടെ അതിപ്രാചീനകാലത്തുള്ള സംഗീതജ്ഞാനത്തിൻെറ മേന്മയ്ക്കു് ഉത്തമലക്ഷ്യമാകുന്നു. അണുവാദം പരിണാമവാദം മുതലായി ഇന്ന് ശാസ്ത്രപുരോഗതിക്ക് എത്രയും സഹായകങ്ങളായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ശാസ്ത്രവാദങ്ങളെല്ലാം ഇന്ത്യക്കാർ എത്രയോ അസംഖ്യം ശതാബ്ദങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളവയാണ്. ക്രിസ്തു ജനിക്കുന്നതിന്നെത്രയോമുമ്പുതന്നേ ആര്യാവർത്തം അത്യുൽകൃഷ്ടമായ ഒരു സംസ്കാരം വിളയിച്ചു് ലോകത്തിൽ പ്രകാശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. സർമോണിയർ, വില്യംസ് എന്ന ഗ്രന്ഥകാരൻ "ഹിന്തുമതവും ബ്രാഹ്മണധർമ്മവും" എന്ന തൻെറ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പറയുന്നത് ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം.

ഹിന്തുക്കൾ സ്പെനോഡാ എന്ന തത്വജ്ഞാനി പുറപ്പെടുവിച്ച തത്വസിദ്ധാന്തങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തിനെത്രയോമുമ്പ് മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളവരാണ്. ഡാർവിന്റെ പരിണാമവാദം പുരാതനഭാരതീയർക്കറിയാത്തതല്ല. ഇതരഭാഷകളിൽ പരിണാമം എന്നർത്ഥത്തിലുള്ള വാക്കുകൾ ഉണ്ടാവുന്നതിന് മുമ്പുപോലും ഇന്ത്യക്കാർ പരിണാമവാദികളായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു"

ഇന്ന് പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ എല്ലാററിനും മേലെയായി ഒരു ശക്തിയേ ഉള്ളുവെന്നും, അതു് പരിണാമത്തിൽ കൂടുകയോ കുറയുകയോ ചെയ്യുകയില്ലെന്നും വാദിക്കുന്നുണ്ടല്ലൊ. ഈ തത്വംതന്നേ ക്രിസ്തുവിന്ന് ഏഴ ശതാബ്ദങ്ങൾക്കുമുമ്പ് സാംഖ്യമതസ്ഥാപകനായ കപിലാചാര്യൻ കണ്ടറിഞ്ഞു പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ന്യൂട്ടന്റെ സ്ഥാനത്തു് ഇന്ത്യയിലുണ്ടായിരുന്ന ഗണിതശാസ്ത്രജ്ഞൻ ആര്യഭടനാകുന്നു. ഭൂമി അതിന്റെ അച്ചുതണ്ടിന്മേൽ സൂര്യനെ ചുററിത്തിരിയുകയാണെന്ന് സ്ഥാപിച്ചതു് ആര്യഭടനാണ്. പദാർത്ഥങ്ങളുടെ പരസ്പരാകർഷണം കണ്ടു് അതിന്ന് മധ്യാകർഷണം എന്ന പേരിട്ടതു് ആര്യഭടനല്ലാതെ മററാരുമല്ല. പാശ്ചാത്യക്കൊരു ഷേക്സ്പീയരുണ്ടായതിനെത്രയോ മുമ്പുതന്നേ ഇന്ത്യക്കാരായ നമുക്ക് ഒരു കാളിദാസനുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. വേദാന്തകേസരിയായ ജഗൽഗുരു ശങ്കരാചാര്യർ കാൻറ്, ഹീഗൽ എന്നിവരിലും യോഗ്യനായ തത്വജ്ഞാനിയാണെന്നു പാശ്ചാത്യർതന്നെ സമ്മതിക്കുന്നതാണ്. ഹ്യൂം, ബക്ലി എന്നിവരേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠൻ വസിഷ്ഠൻതന്നെയാണ്. ഭൌതികതത്വശാസ്ത്രത്തിൽ കണാദമതം പ്രത്യേകം പ്രസ്താവയോഗ്യമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ബുദ്ധമതോദയത്തിനും മുമ്പ് കണാദമുനി, പ്രപഞ്ചം അനശ്വരങ്ങളായ പരാണുക്കളാൽ സംഘടിതമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു സിദ്ധാന്തിച്ചിരിക്കുന്നതു് പാശ്ചാത്യരേ പരമാത്ഭുതപരിതരാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു. വൈശേഷികമതസ്ഥാപകനായ കണാദൻ സ്ഥാപിച്ച അണുക്കളേക്കാളും സൂക്ഷ്മങ്ങളായ 'സൂക്ഷ്മതന്മാത്ര'കളെ കണ്ടുപിടിച്ച സാംഖ്യമതസ്ഥാപകനായ കപിലാചാര്യൻ ലോകത്തിലുള്ള തത്വജ്ഞാനികളിൽ വെച്ച് ശ്രേഷ്ഠനാണെന്നു പറയാം. നവീനശാസ്ത്രപ്രകാരമുള്ള ഇലക്ട്രൺ ഇയോൺ എന്നിവയോട് തുല്യങ്ങളാണ് ഈ പറഞ്ഞ ഭാവങ്ങൾ. വിദ്യുച്ഛക്തി നിർമ്മിക്കുന്നതിന്നുപകരിക്കുന്ന 'വിഭിന്നശക്തിദ്വയ'ത്തിൽ 'വിരുദ്ധശക്തികേന്ദ്ര'മാണ് 'ഇലക്ട്രൺ' 'ഇയോൺ' ശുദ്ധശക്തികേന്ദ്ര'വുമാകുന്നു.

ധർമ്മശാസ്ത്രത്തിലും ആദ്ധ്യാത്മികവിഷയത്തിലും ഹിന്തുക്കൾ ലോകത്തിന്ന് മാർഗ്ഗദർശികളാണെന്നുതന്നേ പറയാം. ക്രിസ്തു ജനിക്കുന്നതിനെത്രയോ കാലത്തിനുമുമ്പ്—വനചരന്മാരായലഞ്ഞുനടന്നിരുന്ന ജൂതവർഗ്ഗക്കാർക്കു മോസസ്സ് 'ദശാചാരപദ്ധതി' ഉപദേശിച്ചതിന്നു,

ത്രയോ കാലത്തിനുമുമ്പ്—ആൎയ്യാവൎത്തത്തിൽ വിദ്യയും വിജ്ഞാനവും സംസ്കാരവും പരിഷ്കാരവും സമൃദ്ധിയോടുകൂടി വിളയാടിയിരുന്നു. പരിഷ്കാരസൂൎയ്യൻ ഒന്നാമതായുദിച്ചതു് ഭാരതാന്തരീക്ഷത്തിലാണ്; ഗ്രീസ്സിലോ, അറേബിയയിലോ, യൂറോപ്പിലോ ഒന്നുമല്ല ഇന്ത്യ ഇന്നും ഇന്നലെയും ഉണ്ടായ ഒരു രാജ്യമല്ല. മോസസ്സിനുമുമ്പ് ഭഗവാൻ ശ്രീകൃഷ്ണൻ കുരുക്ഷേത്രസമരഭൂമിയിൽ വച്ചു് അൎജ്ജുനന്ന് ഗീതോപദേശം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയോടു് സമ്പൎക്കത്തിന്നിടയായ അയൽരാജ്യങ്ങളെല്ലാം അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചു. മഹാസാമ്രാജ്യസ്ഥാപകനായ അശോകചക്രവൎത്തി സൈബേറിയ മുതൽ സിലോൺവരേയും, ചീനമുതൽ ഈജിപ്റ്റ്‌വരേയും ബുദ്ധമതോപദേഷ്ടാക്കളെ അയച്ചു് ഭാരതീയപരിഷ്കാരം പ്രചാരപ്പെടുത്തിച്ചു. ബുദ്ധമതം പ്രഖ്യാപനം ചെയ്ത തത്വങ്ങളെ ഒന്നോററുപാടുകമാത്രമേ ക്രിസ്തുമതം ചെയ്തിട്ടുള്ളു. ആ ബുദ്ധമതം ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ ഒരു ശാഖാമതം മാത്രമാണ്.

പുരാതനകാലംമുതൽക്കുതന്നേ ഭാരതീയപരിഷ്കാരത്തിന്റെ ഗതി ആചാരമാൎഗ്ഗത്തിൽക്കൂടെ ആത്മീയജ്ഞാനത്തേ അഭിമുഖീകരിച്ചുംകൊണ്ടാകുന്നു. ഹിന്ദുക്കളുടെ ആദൎശം ലോകത്തിൽ മററെല്ലാവരേക്കാളും ധനവും അധികാരവും ശക്തിയും സമ്പാദിക്കേണമെന്നുള്ളതല്ല. ഹിന്ദുപരിഷ്കാരത്തിന്റെ മാനദണ്ഡം വാണിജ്യമല്ല. ആത്മജ്ഞാനവും ആദ്ധ്യാത്മികശ്രേയസ്സുമാണ് ഭാരതീയരുടെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ. ഹിന്ദുക്കളുടെ സാമുദായികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ സകല സംവിധാനങ്ങളും മുമ്പറഞ്ഞ ആദൎശങ്ങളിലാണ് അടിയുറച്ചുനിൽക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടാണ് ഗ്രീക്കും റോമാസാമ്രാജ്യവും നശിച്ചപ്പോഴും ഹിന്ദുസ്ഥാനം നശിക്കാതേയിരുന്നതു്. ഹൈന്ദവപരിഷ്കാരം കാലപ്രവാഹത്തിന്റെ ശക്തിയേറിയ തല്ലേററിട്ടും തകൎന്നുപോകാതെ നില്ക്കുന്നതും അതുകൊണ്ടുതന്നേ.

തത്തമംഗലം

എൻ. സുന്ദരേശമേനോൻ, ബി. എ.

ചില പഴഞ്ചൊൽ കഥകൾ.

"പേര് നന്നാക്കി".

ഒരിക്കൽ ഒരു കടവുകാരൻ മരിക്കാൻ കിടക്കുമ്പോൾ തന്റെ മകനെ അരികെ വിളിച്ചു് "എടാ, മോനെ! എന്റെ കാലം കഴിയാറായി. ഇനി എന്റെ പിറെറക്കാലം നീയാണ് ഈ കുഡുമ്മം പുലൎത്തേണ്ടോൻ. എന്റെ പേരും നീ കളയരുതു്. എന്റെപേര് നീയ്യ് നന്നാക്കണം" എന്നു പറഞ്ഞു. കാലതാമസം കൂടാതെ അച്ഛൻ മരിച്ചു്

പോകയുംചെയ്തു. അതിനുശേഷം അച്ഛനെ പിന്തുടൎന്നു മകൻ കടവുകാരനുമായി. എന്നാൽ അച്ഛൻ കടവുകാരനായിരുന്ന കാലത്ത് തോണിക്കൂലി ഇക്കരെനിന്നുതന്നെ വാങ്ങി, യാത്രക്കാരെ തോണികയററി കരക്കെത്തിയെത്തിയില്ല, എന്നസ്ഥലത്തെത്തിയാൽ, കഷ്ടിച്ച് മുട്ടിനുവരെ വെള്ളമുള്ളപ്പോൾപോലും, തോണിനിൎത്തി ജനങ്ങളോടിറങ്ങിപോയ്ക്കൊള്ളാൻ പറയുന്നതും ജനങ്ങൾ "കള്ളൻ, ദുഷ്ടൻ, ഈ പാപിക്ക തോണി കരക്കടുപ്പിച്ചാൽ എന്തുനഷ്ടം?" എന്നിങ്ങിനെ പിറുപിറുത്ത് ശപിച്ചുപോകുന്നതും പതിവായി മകൻ കേൾക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. മകൻ കുത്തുകാരനായതിനുശേഷം, അച്ഛന്റെ പേര് താനായി പിറേറക്കാലം നന്നാക്കേണമല്ലൊ എന്നു വിചാരിച്ച് കൂലി പതിവിൻപടി മുൻകൂറ് വാങ്ങി തോണിയിൽ കയററിയ ജനങ്ങളെ ഒത്തനടുകഴിഞ്ഞു് ഏതാനും ഇറങ്ങിനടന്നാൽ ഒലിച്ചുപോകയില്ലെന്ന ഘട്ടത്തിലെത്തിയാൽ—ഏകദേശം അരയ്ക്കുവെള്ളത്തിൽവെച്ചുതന്നെ—കുത്തിനിൎത്തി "ഇനി എല്ലാരും ഇറങ്ങി നടന്നോളിൻ" എന്നു പറക പതിവാക്കി. അപ്പോഴക്കും തോണിയിൽ പോകുന്നവർ "ഇവൻ തന്നെ ദുഷ്ടൻ. മുമ്പുള്ളവൻ എത്രനല്ലവനായിരുന്നു. അവൻ ഒരിക്കലെങ്കിലും കരക്കെത്തിയല്ലാതെ തോണിനിൎത്തുക പതിവില്ലെ"ന്നു പറവാൻതുടങ്ങി. ഇങ്ങിനെയാണ് മകൻ അച്ഛന്റെ പേര് നന്നാക്കിയത്. ഈ വിധത്തിൽ അനീതിയും അക്രമവും പൂൎവ്വജന്മാരെക്കാൾ അനുഗാമികൾ അധികം കാണിപ്പാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ മുമ്പെപോയവരുടെ ദുഷ്പ്രവൃത്തികൾ ലോകം മറന്നു താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ ഭേദം തോന്നുകയാൽ അവരെ സ്തുതിപ്പാനും തുടങ്ങും. ഇങ്ങിനെയുള്ള ഘട്ടങ്ങളിൽ അനന്തരവന്മാരെക്കുറിച്ചു പറയുമ്പോൾ ഇയാൾ കാരണവരുടെ "പേര് നന്നാക്കുന്ന" തരത്തിലുള്ള ആളാണ് എന്നു പഴമക്കാർ പറയുന്നതു കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

2. "സ്വാമിയാരുടെ പുളികുടി."

പണ്ടൊരിക്കൽ ഒരു പ്രഭു, മഹാനായ ഒരു സ്വാമിയാരെ ഒരു *"ഭിക്ഷഅമൃതേ"ത്തിന്നു ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടുപോകയുണ്ടായി. പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട സന്ന്യാസിവൎയ്യന്മാരായ സ്വാമിയാന്മാരെ ഇങ്ങിനെ ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടുപോയി ചതുൎവ്വിധപദാൎത്ഥങ്ങളോടുകൂടി മൃഷ്ടാന്നമൂട്ടുന്നതു് ഇന്നും പതിവാണ്. എന്നാൽ ഇങ്ങിനെ ഭിക്ഷഅമൃതേത്തിന്നിരുന്നാൽ മുമുക്ഷുക്കൾക്ക് ഇന്ന വസ്തുക്കൾ തനിക്കവേണമെന്നോ, ഇന്നതു വേണ്ടെന്നോ പറവാൻ പാടില്ലത്രെ. വിളമ്പിയതു മുഴവനും ഭക്ഷിക്കയുംവേണം. ഒന്നും ശേഷിപ്പിക്കാനും പാടില്ല. അതിനാൽ വിളമ്പുന്നവർ അതു കരുതിയേ വിളമ്പുകയുള്ളൂ.

* സ്വാമിയാർമാരുടെ ഭക്ഷണം.

മേൽപറഞ്ഞ സ്വാമിയാൎക്കു പുളി സ്വതവേ ഇഷ്ടമല്ലായിരുന്നു. തനിക്കു വിളമ്പിയിരുന്ന പലവിധ പദാൎത്ഥങ്ങളിൽ പുളി പ്രധാനമായ ചില കറികളുമുണ്ടായിരുന്നു. വേണ്ടെന്നു പറവാനോ വിളമ്പിയതിൽ ഒന്നുംതന്നെ ഭക്ഷിക്കാതെ ബാക്കിയാക്കി ഉപേക്ഷിപ്പാനോ പാടില്ലാത്തതിനാൽ, തനിക്കിഷ്ടമില്ലാക്കറിയായ പുളിയിഞ്ചി ആദ്യംതന്നെ തീൎത്തുകളയാമെന്നോൎത്തു ഭക്ഷണാരംഭത്തിൽതന്നെ വിളമ്പിയതെല്ലാം കഴിച്ചു. നോക്കിനിന്നിരുന്നവർ സ്വാമിക്കു പുളി കറെ ഹൃദ്യമാണെന്നുകരുതി വീണ്ടും വിളമ്പുവാനും തുടങ്ങി. വേണ്ടെന്നു പറവാനുള്ള മടികൊണ്ടും ഒട്ടവിലേക്കു വെച്ചാൽ കഴങ്ങുമെന്നുകരുതിയും വേണ്ടാത്തതു് ആദ്യംതന്നെ കഴിച്ചുകളയാമെന്നോൎത്തു് സ്വാമി വിളമ്പുന്നതു വിളമ്പുന്നതു തീൎത്തുതുടങ്ങി. ഈ പുളിപ്രിയം കണ്ടപ്പോൾ കൂട്ടർ പാത്രത്തോട്ടുകൂടിതന്നെ പകരുവാനും തുടങ്ങി. ഇങ്ങിനെ തുടരെത്തുടരെ വരുന്ന പുളിയിഞ്ചി കുട്ടിച്ചു ഒട്ടവിൽ പാത്രമൊഴിയാതെ കണ്ടപ്പോൾ സ്വാമി മനസ്സുമുട്ടി "ഫൂലേരിപുളി പൂക്കാതെപോട്ടെ, പൂത്താൽ പുളി പൊട്ടയായി പോട്ടെ!" എന്നു ശപിക്കയാണുണ്ടായതു്. ഇങ്ങിനെ അവനവന്റെ കാൎയ്യം പറവാനും മററുള്ളവരുടെ ഹിതം തെററിനടക്കാനും വയ്യാത്ത ഘട്ടത്തിൽ പെട്ടു് കഴങ്ങി തനിക്കിഷ്ടമല്ലാത്തകാൎയ്യങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടിവരുമ്പോൾ ജനങ്ങൾ "സ്വാമിയാരുടെ പുളികുടി"പോലെ എന്നു പറയാറുണ്ടു്.

മേൽ പറയപ്പെട്ട ഫൂലേരി എന്ന സ്ഥലത്തു് ഇന്നും പുളി ദുൎല്ലഭമായെ പൂക്കാറുള്ളു. പൂത്താൽതന്നെ കായ അധികവും പേടായി കണ്ടുവരുന്നുണ്ടു്.

3. "ഇതരങ്ങത്തു്"

മലയാളത്തിലെ കഥകളിയെല്ലാം പരിഷ്ക്കരിച്ചു പണ്ടത്തെ പേർകേട്ട കപ്ലിങ്ങാട്ടു് നമ്പൂതിരിക്കു് ഇട്ടിരിപ്പണിക്കർ എന്ന ഒരു ശിഷ്യനുണ്ടായിരുന്നു. പണിക്കർ കുട്ടിക്കാലംമുതൽക്കേ ഗുരുവിന്റെകൂടെ താമസിച്ചു പഠിച്ചുവളൎന്നതുകൊണ്ടും നല്ല വാസനയുള്ള ആളായതുകൊണ്ടും ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ നല്ലൊരു "ആദ്യവസാനവേഷക്കാര"നായിത്തീൎന്നു. ഏതു പ്രധാനവേഷവും എടുക്കത്തക്ക പഠിപ്പെത്തിക്കഴിഞ്ഞുവെങ്കിലും, രൌദ്രവരസം മുഖത്തു പ്രകാശിക്കുന്നതു് പോരെന്നു ഗുരുനാഥനു തോന്നിയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്നു അതുകൊണ്ടു് അല്പം കണ്ഠിതവുമുണ്ടായി. പണിക്കർ പ്രകൃത്യാ ഒരു ശൃംഗാരിയുമാണു്. ഒരുകൊല്ലത്തെ പണിക്കരുടെ ജന്മനക്ഷത്രദിവസം നമ്പൂതിരി പണിക്കരെ വീട്ടിലേക്കയക്കാതെ പിറന്നാൾസദ്യക്കു് ഇല്ലത്തുതന്നെ വട്ടംകൂട്ടി കൂടെ താമസിപ്പിച്ചു. ഗുരുവിന്റെ വാത്സല്യവും ശിഷ്യന്റെ ഭക്തിയും അത്രക്കുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ പണിക്കരുടെ കാൎയ്യങ്ങളെല്ലാം ഗുരു

വിൻെറ ഇഷ്ടംപോലെ എന്നേ ഉള്ളൂ. എന്നാൽ നമ്പൂതിരി അക്കൊല്ലത്തെ പിറന്നാൾ വളരെ കെങ്കേമമായിത്തന്നെ കൊണ്ടാടി താൻതന്നെ ശിഷ്യനെ ഊട്ടുവാനായി, അകത്തു തെക്കിനിയിൽ പണിക്കർ കാണെ നെടുനീളത്തിൽ ഒരു കദളിവാഴത്തുമ്പിലയിൽ പലപല പദാത്ഥങ്ങളും വിളമ്പി, ചോറുംകോരികയും കയ്യിൽപിടിച്ച് ഉണ്ണാൻവരുവാനായി ശിഷ്യനെ അകത്തേക്കു വിളിച്ചു. പണിക്കരാവട്ടെ അന്നു കാലെ കുളിച്ച്, ഇഷ്ടദേവതാഭജനവും കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം ശുഭ്രവസ്ത്രങ്ങളുംധരിച്ച്, കണ്ണെഴുതി കുറിയിട്ട് ദേഹമാകെ കളഭംപൂശി, ചെറുതായൊരു ശൃംഗാരവേഷത്തിൽ ഉണ്ണാനുള്ള ബദ്ധപ്പാടോടെ ഉമ്മറത്ത് ലാത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. വിളികേട്ട് ഉടനെ അകത്തേക്കുകടക്കുവാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ, നമ്പൂതിരി മുൻകൂട്ടി പറഞ്ഞേല്പിച്ചിരുന്നപ്രകാരം വാതിലിൻമറവിൽനിന്നിരുന്ന ഇല്ലത്തെ ഒരു വേലക്കാരി മേപ്പടിപ്പുറത്തുവെച്ചിരുന്ന ഒരു പാത്രംനിറയ കരിയും ചാണകവും കലക്കിയ വെള്ളം പണിക്കരുടെ മൂദ്ധാവിലേക്കു പകന്നു. തുന്നംകെട്ടി ഭംഗിയാക്കി ഉലരാനിട്ട തലമുടിയിന്മേലും, ചന്ദനക്കുറിയിട്ട നെററിയിന്മേലും, കളഭമണിഞ്ഞ മാറിടത്തിലും, കുറികാട്ടിയുടുത്ത ആറുമുണ്ടുപാവിലും ആ ദിവസത്തിലും സമയത്തിലും ഈ കരിവെള്ളം വീണതെങ്ങിനെയെന്നമ്പരന്ന് പിൻതിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ, തന്നെയും നമ്പൂതിരിയേയുംനോക്കി പുഞ്ചിരിക്കൊണ്ടു ഒഴിഞ്ഞ പാത്രവുമായി നില്ക്കുന്ന ഒരു ദാസിയേയാണ് കണ്ടത്. ഈ സംഭവവും ദാസിയുടെ ഭാവവുംകൂടി കണ്ടപ്പോൾ അനുഭവമായ രസത്തിൽ പണിക്കർ ദാസിയുടെ നേരിട്ടൊരു നോട്ടം നോക്കി.

ഉടനെ ഇവക്കിടയിൽ ചാടിയ നമ്പൂതിരി "ഇതരങ്ങത്ത്; ഈ രസം മുഖത്തു പുറപ്പെടുമോ എന്നറിവാനെ. ഇതുമതി. പോയി കുളിച്ചുവരൂ" എന്നും പറഞ്ഞ് മുമ്പേത്തെപ്പോലെതന്നെ പണിക്കക്കനവദ്യമായതരത്തിലുള്ള വസ്ത്രാദ്യലങ്കാരങ്ങൾ പണിക്കർ കുളിച്ചുവരുമ്പോഴെക്കുമ്മറത്ത് തെയ്യാറാക്കിവെക്കയുംചെയ്തു.

അങ്ങാടിയിൽത്തോററകാരണം അമ്മയോട്ട് കോപപ്പെട്ടുമ്പോലെ, അബലകളുടെനേരെ ചിലപ്പോൾ അസ്ഥാനത്തിൽ കോപിക്കുമ്പോൾ, ചില രസികസ്ത്രീകൾ ഇത് തങ്ങളോടല്ല വേണ്ടത് ഈ ശൌര്യവീര്യപരാക്രമങ്ങളെല്ലാം വേണ്ടദിക്കിലായിരുന്നുവെങ്കിൽ എനിമേൽ ശോഭനമാകുമായിരുന്നു എന്നു സൂചിപ്പിച്ച് "ഇതരങ്ങത്ത്" എന്ന് പിറുപിറുക്കാറുണ്ടത്രെ.

4. "നാഴിക്ക് നാനാഴി അകത്തായി"

ഒരു കുഷ്ഠരോഗി ഒരിക്കൽ ഒരു വൈദ്യൻെറ അടുത്തുചെന്ന് തൻെറ രോഗശമനത്തിന് എന്തുചെയ്യേണമെന്നന്വേഷിച്ചു. വൈദ്യൻ ദിനം

പരിശോധിച്ച് നാഴി പെരുമ്പാമ്പിൻെറ നൈ സേവിക്കേണമെന്നും വിധിച്ചു. കേവലം സസ്യഭുക്കായ ദീനക്കാരന്ന് പെരുമ്പാമ്പിൻെറ നൈ സേവിക്കുന്നത് അറപ്പുനിമിത്തം രോഗപീഡയേക്കാൾ ദുസ്സഹമായിട്ടാണ് തോന്നിയത്. ഒടുവിൽ ദീനം മാറിയിട്ടില്ലെങ്കിലും നൈ സേവിപ്പാൻ ഭാവമില്ലെന്നുതന്നെയാണ് തീൎച്ചയാക്കിയത്. സുഖക്കേട് പിന്നെപിന്നെ വൎദ്ധിച്ചുവരികയാൽ വൈദ്യസഹായം വീണ്ടും അപേക്ഷിപ്പാനായി അഷ്ടവൈദ്യന്മാരിൽ പേരുകേട്ട ഒരു മാന്യൻെറ അടുത്തുചെന്ന് വൎത്തമാനമെല്ലാം പറഞ്ഞു് പെരുമ്പാമ്പിൻെറ നെയ്യൊഴികെ പേരെയെന്തുവിധിച്ചാലും വിരോധമില്ലെന്നും പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം ഉടനെത്തന്നെ അവിടെ അടുത്തു് ഒരു മലയരികെയുള്ള പുഴയിൽ കുളിച്ച് ശിവക്ഷേത്രത്തിൽ ഭജിച്ച് ഒരു മണ്ഡലകാലം സ്വയം പാകം ചെയ്ത ഭക്ഷണം കഴിച്ച് പാൎത്താൽ മതിയെന്നുപറഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ ഒരു മാസം കഴിഞ്ഞപ്പോഴക്കം രോഗത്തിന്ന് ശാന്തിവന്നു. പറഞ്ഞപ്രകാരം നാല്പത്തൊന്നുദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോഴെക്ക് തീരെ സുഖപ്പെട്ടു. ഇയാൾ സന്തുഷ്ടനായി മടങ്ങിപ്പോയി. മുമ്പുകണ്ട വൈദ്യനോട്, തൻെറ രോഗം ഭേദമായ വൎത്തമാനം പറഞ്ഞു. വൈദ്യൻ കേട്ട ഉടനെ "ഞാൻ നാഴി കഴിക്കണം എന്നേ പറഞ്ഞുള്ളൂ. ഇപ്പോൾ "നാഴിക്ക് നാനാഴി അകത്തായി" എന്നും പറഞ്ഞു കാരണമന്വേഷിച്ചപ്പോഴാണ് സ്വയംപാകത്തിന്നു വെള്ളം മുക്കുകയും കുളിക്കയും ചെയ്ത പുഴയുടെ കരെ മേൽഭാഗത്ത് ആ മലയരികിലായി ഒരു ഗംഭീരനായ പെരുമ്പാമ്പ് ഏതാനും രണ്ടുമാസം മുമ്പ് ചത്തുകിടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും മലവെള്ളം പുഴയിലൂടെ വരുന്നതു് മുഴുവൻ പാമ്പിൻെറ ദേഹത്തിൽ തടഞ്ഞിട്ടായിരുന്നു ഒഴുകിയിരുന്നത് എന്നും അറിഞ്ഞതു്.

ഇങ്ങിനെ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അനിഷ്ടമായ കാൎയ്യങ്ങൾ ചെയ്വാൻ മടിച്ച് പിന്നീട് അതിലധികം അനിഷ്ടതരമായ കാൎയ്യങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടിവരുമെന്ന് കാണിപ്പാൻ ഈ പഴഞ്ചൊല്ലുപയോഗിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും വൈദ്യന്മാരുടെ സാമൎത്ഥ്യത്തെയും, രോഗിക്ക് അനിഷ്ടമല്ലാത്ത ചികിത്സകൾ കല്പിക്കാൻ വൈദ്യന്മാർ ശ്രമിക്കുന്നതു് അധികം ഫലപ്രദമാകുമെന്നും ഉദാഹരിപ്പാനും "നാഴിക്ക് നാനാഴി അകത്താക്കിയ കഥ" പഴമക്കാർ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്.

(തുടരും)

പി. ടി. ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ.

കുചേലവൃത്തം.

പഴയകൃതി

രണ്ടാംവൃത്തം

(പൎപ്പുവകാശം സ്വായത്തം)

1. വിശക്കുന്നപാരം; മിഴക്കില്ലകാണ്മാൻ
പിശത്തിന്നുകണ്ടീലെനിക്കാവതില്ലേ;
വിശപ്പില്ലയോതാൻ, ഭജിക്കുന്നിതാരെ-
ക്കുറിച്ചിട്ടിദാനീം നമോനന്ദസൂനോ!

2. ചെറുപ്പത്തിലോദുന്നനാളുള്ളിരിപ്പും
നിരപ്പുംപെരുത്തോരു ദാരിദ്ര്യമോൎത്തും
തരാതോധനംതാനിരന്നീടിനാലും
ധരാജീവനാഥൻ നമോനന്ദസൂനോ!

3. യഥാശക്തിതാൻ കാൎയ്യംവെച്ചുകണ്ടാൽ
വൃഥാതന്നെ യാത്രാക്കുകില്ലെന്നുനൂനം
പ്രസാദിക്കുമങ്ങാശ്രയംകേട്ടുചെന്നാ,-
ലതുംകേട്ടുകൂടാ നമോ നന്ദസൂനോ!

4. ധനംകിട്ടുമോതാൻ, പശുക്കിട്ടുമോതാൻ,
വയൽകിട്ടുമോതാൻ, തുകിൽകിട്ടുമോതാൻ
ഹരിയെന്റെ കൃഷ്ണൻ വഴങ്ങുന്നതെല്ലാ-
മതുംകൊണ്ടുപോരാം നമോ നന്ദസൂനോ!

5. ഉഴെക്കുന്നനേരം കുളിച്ചിട്ടു സന്ധ്യാ
കഴിച്ചിട്ടുഹോമം നമസ്കാരമെല്ലാം
ജപിച്ചീട്ടുവാനം സ്തുതിപ്പാനമേററം
അഭിപ്രായമുള്ളു നമോനന്ദസൂനോ!

6. കരഞ്ഞിങ്ങനെ താപമുൾക്കൊണ്ടൊൎത്തും
പറഞ്ഞുകുചേലൻ കൃപാപൂരിതാത്മാ
വെറുപ്പാകവേണ്ടാ പൊറുക്കേണമിപ്പോ-
ളുറങ്ങീട്ടുകെന്നാൻ നമോ നന്ദസൂനോ!

7. വ്രതംമുട്ടുമെന്നോൎത്തുതന്നോ മടിച്ചു
മതം നീ നിരൂപിച്ചതത്രേ നമുക്കും
മധുദ്വേഷിയെച്ചെന്നു കാണ്മൻ കനക്കെ-
ക്കൊതിച്ചീടിനേൻ ഞാൻ നമോ നന്ദസൂനോ!

8. തെരിക്കെന്നു പോകിൻറു നാളെപ്പുലൎച്ചെ,
ചുരുക്കിക്കഴിക്കേണ്ടുതേവാരമെല്ലാം;
തിരുക്കാഴ്ചവെപ്പാനൊരുക്കീട്ടുകെന്നാൾ,
കരഞ്ഞീടവേണ്ടാ നമോ നന്ദസൂനോ!

9. ഇവണ്ണം കുചേലൻ പറഞ്ഞൊരുനേരം
ചുവന്നു കിഴക്കേടമപ്പോൾ നടന്നു
അവക്കങ്ങുകണ്ടോർകൊടുത്തുള്ള നെല്ലു-
ങ്ങവിൽക്കേളുമാകാ നമോ നന്ദസൂനോ!

10. ഇടിച്ചിട്ടുകല്ലോടുനെല്ലോടുകൂടി
കൊടുത്തുകുചേലന്നതമ്പോടുവാങ്ങി,
മടിശ്ശീലപോലെ മടിഞ്ഞങ്ങുകെട്ടി;
മടിച്ചീലയേളും നമോനന്ദസൂനോ!

11. ഘനശ്യാമളം ഗോപികാജീവനാഥം
മനക്കാമ്പിലോർത്തോർത്തുമെല്ലെനടന്നു
തുണിക്കെട്ടുമാച്ഛത്രവും കൊണ്ടുമെല്ലെ
മിനക്കെട്ടുതാനേ നമോ നന്ദസൂനോ!

12. നടക്കുന്നുമെല്ലെ വിശക്കുന്നപാരം;
അടുത്തുണ്ടൊ സന്ധ്യാ കഴിപ്പാനുപായം
കടക്കുന്നു ചെൽകിൽ നമസ്കാരമുണ്ടാ-
യിടത്തുണ്ടുകോയിൽ നമോ നന്ദസൂനോ!

13. നടന്നങ്ങു ഖണ്ഡിച്ചു ചെല്ലുന്നനേരം
കൊടിക്കൂറകാണായ് തുടക്കുന്നു നേരെ;
അടുത്തെന്നുകല്പിച്ചുകക്കാമ്പിൽ മോദം
തുടങ്ങിത്തദാനീം നമോ നന്ദസൂനോ!

14. കുചേലദ്വിജന്റെ വരത്തങ്ങു കണ്ടി-
ട്ടെശോദാത്മജൻ പത്മജാവല്ലഭൻതാൻ
വിശാലേക്ഷണൻ വിശ്വലോകൈകനാഥൻ
വിശേഷിച്ചുനോക്കി നമോ നന്ദസൂനോ!

15. മുഷിഞ്ഞോരുകോപ്പും മുഴങ്ങാൽത്തഴമ്പും
മുഴുത്തോരു ഭക്തിപ്രവാഹങ്ങൾ കണ്ടും
മഴക്കൊണ്ടൽവർണ്ണന്നു കണ്ണീർനിറഞ്ഞു
വഴിഞ്ഞു തദാനീം നമോ നന്ദസൂനോ!

16. മതിൽക്കണ്ടു കോവിലടുത്തങ്ങു ചെന്നാ-
മദംപെട്ട ആന കദംപെട്ട അശ്വം;
ഹിതത്തോടുപാട്ടിൽ ധ്വനികേട്ടുകേട്ട-
ങ്ങടുത്തുകുചേലൻ നമോ നന്ദസൂനോ!

17. കടക്കേണ്ടവിട്ടന്നൊഴിഞ്ഞോരുനേരെ
തടുത്തീലയാരും വഴിക്കങ്ങുനീളെ

അടിനാലുമൂന്നാങ്ങെഴുന്നള്ളിയപ്പോൾ
അടുത്തു കുചേലൻ; നമോ നന്ദസൂനോ!

18. കവാടാന്തികേ ചെന്നു നിന്നു കുചേലൻ;
നവോഢാഗമേതൽപ്രിയൻ ചെന്നപോലേ
1 ഉപന്നങ്ങചെന്നാശു ഗാഢംപുണന്നു
2 ഭുവാരാധിനാഥൻ, നമോ നന്ദസൂനോ!

19. പയോജേക്ഷണന്നാക്കുചേലദ്വിജന്റെ
വിയർപ്പും നവംകുങ്കുമച്ചാറുമൊക്കം
ശ്രീയാശോഭിതന്മാർവിടത്തിങ്കലാമ്മോ-
റിയല്ലും ദശായാം നമോ നന്ദസൂനോ!

20. മുദാ പാദശൌചാദിചെയ്താദരേണാ-
ധിതീർത്താശുദേവൻ ജഗന്മംഗലൻ താൻ
തദാ തജ്ജലം മൌലിമേലേററുകൊണ്ടാൻ
സദാനന്ദരൂപീ നമോ നന്ദസൂനോ!

21. പയഃഫേനംപോലേവിളങ്ങുന്നതല്ലേ
വിയപ്പോട്ടക്രടെപ്പിടിച്ചങ്ങിരുത്തി
പയോജാക്ഷിയോടാശുവീശെന്നുചൊല്ലി
ദയാസിന്ധുരേനം നമോ നന്ദസൂനോ!

22. നമോ നന്ദസൂനോ! നമോ നന്ദസൂനോ!
നമോ നന്ദസൂനോ! നമോ നന്ദസൂനോ!
നമോ നന്ദസൂനോ! രമാകാന്ത! വിഷ്ണോ!
ഹരേ! രാമ! രാമ! നമോ നന്ദസൂനോ.

വിമശ്ശവീഥി.

"മന്ധനമഞ്ജരി."

ഗ്രന്ഥകത്താവ്—ശ്രീമാൻ ഡി. പത്മനാഭനുണ്ണി ബി. ഏ.
മലയാളം ലക്ചറർ യൂണിയൻ കോളേജ്, ആലുവ.
വില—പത്തണ.

ഭാരതവിലാസം അച്ചുക്കൂടം, തൃശ്ശിവപേരൂർ.

മലയാളഭാഷയിലുണ്ടായിരുന്ന ഗ്രന്ഥദൌല്ലഭ്യം സാമാന്യം തീന്നുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. കവികളും ആഖ്യായികാകാരന്മാരും കഥാകൃത്തു

1. സന്തോഷത്തോടെ
2. ഭോരാ(ഭോരകാ)ധിനാഥൻ

കളും ഉണൎന്നുവശാവുകയും പ്രതിദിനം പുസ്തകങ്ങളുടെ സംഖ്യ വൎദ്ധിച്ചു വരികയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു് ഇനി അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതു് നിൎമ്മത്സരന്മാരും ഗുണഗ്രാഹികളുമായ വിമൎശകന്മാരാണ്. ആ കാൎയ്യത്തിൽ ഇതുവരെ സ്വീകാൎയ്യമായ നയം കൈക്കൊണ്ടിട്ടുള്ളവർ എത്രയോ ചുരുങ്ങും. ഒന്നുകിൽ വല്ല ഗ്രന്ഥമത്സരംനിമിത്തമോ പാണ്ഡിത്യപ്രകടനത്തിനുവേണ്ടിയോ നിസ്സാരങ്ങളായ ദോഷങ്ങളെ പറഞ്ഞുപടൎത്തി വലുതാക്കികാണിച്ച് അരുന്തുദമായവിധം ആക്ഷേപിക്കും; അതല്ലെങ്കിൽ പ്രത്യേകപ്രതിപത്തിമൂലമോ, പരപ്രത്യയനേയബുദ്ധികളാകയാലോ, വൈകല്യങ്ങളെ മൂടിവെച്ച് ഗുണകണികകളെ എടുത്തു വൎണ്ണിച്ചു ഫലിപ്പിച്ച് സ്തോത്രംപാടും. രണ്ടുവിധമായാലും സാമാന്യജനങ്ങൾക്ക് പുസ്തകങ്ങളുടെ ശരിയായ ഗുണദോഷജ്ഞാനമുണ്ടാവാൻ അത്തരം വിമൎശനങ്ങൾ ഉപയോഗപ്പെടാറില്ല. അതുകൊണ്ടു് ശ്രീമാൻ ഉണ്ണിയുടെ ഈ പരിശ്രമം ഇപ്പോൾ പ്രത്യേകിച്ചും അഭിനന്ദനീയമായിരിക്കുന്നു. അനുകരണയോഗ്യമായ ഈ വിമൎശനത്തിൽ ചാരുദത്തൻ, ജ്യോതിഷ്മതി, പ്രണയദീപം, കേസരി, ഫീര, അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ആഖ്യായികകൾ, നമ്പ്യാരുടെകവിത, ഊരുഭംഗം എന്നിത്രയും വിഷയങ്ങളെപ്പററിയുള്ള നിരൂപണങ്ങളടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇവയിൽ ചാരുദത്തനെപ്പററിയ വിമൎശനം, ഭ്രതരായരെപ്പററിയുള്ള നിരൂപണം, ആശാന്റെ കവിതകളെ താരതമ്യപ്പെടുത്തികൊണ്ടുള്ള നിരൂപണം, നമ്പ്യാരുടെ തുള്ളലുകളെ ആസ്പദമാക്കി ചെയ്ത വിമൎശനം ഇവ ഞങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധക്ക് പ്രത്യേകം വിഷയമായിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ട്. ഈ വിമൎശനങ്ങളിൽ ഓരോന്നിനെപ്പററിയും വിസ്തരിച്ച് പൎയ്യാലോചിക്കുന്നതിന് സ്ഥലദൌൎല്ലഭ്യം ഞങ്ങളെ അനുവദിക്കാത്തതിൽ ഞങ്ങൾ വ്യസനിക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥനിരൂപണത്തിന്റെ മാൎഗ്ഗദൎശനത്തിന്നു പുറപ്പെട്ട ശ്രീമാൻ ഉണ്ണി ഈ ഒററകൊണ്ടു് തൃപ്തിപ്പെടാതെ മലയാളഭാഷയെ ഉചിതവിമൎശനങ്ങളെക്കൊണ്ടലങ്കരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

"കഥയുള്ള കഥകൾ"

മൂന്നാം ഭാഗം.

" നാലാം ഭാഗം.

'മംഗളോദയം' ബുക്ക്ഡിപ്പോ, തൃശ്ശിവപേരൂർ.

(വില ഓരോ ഉറുപ്പിക)

"ലക്ഷ്മീഭായി"മാസികയിൽ പല സാഹിത്യകാരന്മാരും പല കാലങ്ങളിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ള ചെറുകഥകളെ സമാഹരിച്ച് 'ലക്ഷ്മീഭായി ഗ്രന്ഥാവലി'യായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള "കഥയുള്ള കഥക"

ളുടെ നാലു ഭാഗങ്ങൾ ഇപ്പോൾ വായനക്കാരുടെമുമ്പിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുടെ ആവശ്യകതയെയും, ആശാസ്യതയെയുംസംബന്ധിച്ച് രണ്ടഭിപ്രായമുണ്ടാകുവാനിടയില്ലാത്തസ്ഥിതിക്ക് പ്രസ്തുത പുസ്തകങ്ങളുടെ പ്രസാധകനായ ശ്രീമാൻ വെള്ളായ്ക്കൽ നാരായണമേനോനവർകളുടെ പരിശ്രമത്തിന്റെ ഔചിത്യത്തെക്കുറിച്ച് പ്രത്യേകിച്ചൊന്നും പറയേണ്ടതുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. മാസികയുടെ പഴയ ലക്കങ്ങളിൽകിടന്ന് പൊതുജനങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്കു പാത്രീഭവിക്കാതെ കേവലം 'വനകുസുമസമാനയോഗക്ഷേമ'ങ്ങളായിത്തീർന്നുപോകുവാനിടയുള്ള ഈ കഥകളെ തേടിപ്പിടിച്ച് തരംതിരിച്ച്, ഇങ്ങിനെ പുസ്തകരൂപത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതുകൊണ്ട് ഭാഷയ്ക്കുണ്ടാകുവാനുള്ള ഗുണങ്ങൾ ഒട്ടും അഗണനീയങ്ങളല്ല. പല സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ തൂലികകളിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയും, പല കാലങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളവയുമായ ഈ കഥകളെ ഒന്നിച്ചുചേർത്ത് പുസ്തകാകൃതിയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നത് വായനക്കാരുടെനിലയിൽനിന്നു നോക്കുമ്പോൾ കുറേക്കൂടി ഉപയോഗപ്രദവും ഉചിതവുമായി തോന്നുന്നതാണ്. കർത്തൃഭേദംകൊണ്ടും കാലഭേദംകൊണ്ടും കഥകൾക്കുള്ള രീതിവൈചിത്ര്യം വായനക്കാർക്ക് കൂടുതൽ വിനോദപ്രദമായിത്തീരുന്നത് സ്വാഭാവികമാണല്ലോ.

ഞങ്ങളുടെ മുമ്പിലിരിക്കുന്ന കഥാവലിയുടെ മൂന്നും നാലും ഭാഗങ്ങളിൽ ആദ്യത്തേതു് മേല്പറഞ്ഞ രീതി വൈചിത്ര്യത്തിന് തക്കതായ ഉദാഹരണമായിരിക്കുന്നുണ്ട്. അതിൽ ഒമ്പതു് സാഹിത്യകാരന്മാർ എഴുതിയിട്ടുള്ള ഒമ്പതു കഥകൾ ഉള്ളതിൽ ഒരോന്നും ഓരോ രീതിയിൽ ഇരിക്കുന്നതിനാൽ വായനക്കാർക്ക് അതു് മററതിനേക്കാൾ അധികം രസാവഹമായിത്തീരുമെന്നാണ് ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നതു്. 'സുഭാഷിണി' (വി. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻനായര്) 'ക്ഷുദ്രദേവത' (സി. കുഞ്ഞിരാമൻമേനോൻ) 'വിധിയും കൊതിയും' (ചേലനാട്ട് അച്ചുതമേനോൻ) എന്നീ കഥകൾ ചെറുകഥകൾക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ട ഗുണങ്ങളുടെ ബാഹുല്യത്താൽ പ്രധാനസ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്നു. 'കുഞ്ചുനമ്പൂതിരിയുടെ രണ്ടാംവേളി' 'മാനസമോഹിനി' എന്നീ കഥകളിൽ കാണുന്ന ഭാഷാസംബന്ധമായ തെററുകൾ നീക്കിയാൽ അവ തരക്കേടില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം.

നാലാംഭാഗത്തിൽ ആകെയുള്ള ഏഴു കഥകളിൽ ആറെണ്ണം പരേതനായ തേലപ്പുറത്തു് നാരായണനമ്പി അവർകളുടേതും, ഒടുക്കത്തെ "കള്ളകുടിയൻ" എന്ന കഥ ശ്രീമാൻ കണ്ണമ്പ്ര കുഞ്ഞുണ്ണിനായരവർകൾ എഴുതിയതുമാണ്. മിസ്റ്റർ നാരായണനമ്പിയുടെ കഥകൾ ഇംഗ്ലീഷിൽ 'ഡിററക്ടീവ് സ്റ്റോറി' എന്നു പറയുന്ന തരത്തിൽപ്പെട്ട

'വിചിത്രകഥ'കളാകുന്നു. ആശ്ചയ്യകരമായ എന്തെങ്കിലും ഒരു രഹസ്യസംഗതിയെ മമ്മമായി വെച്ചുകൊണ്ടു്, വായനക്കാരുടെ അന്വേഷണബുദ്ധിക്ക് ഉന്മേഷണവും ഭാവനാശക്തിക്ക് വിനോദനവും ഉണ്ടാവത്തക്കവണ്ണം കൌശലത്തോടുകൂടി കഥാകഥനംചെയ്യുന്ന ആഖ്യാനകങ്ങളാണ് 'വിചിത്രകഥ'കൾ എന്നു പറയപ്പെടുന്നതു്. കഥയ്ക്കു് 'പരിണാമഗുപ്തി'എന്ന ഗുണവും, ഭാഷയ്ക്കു് സാരള്യ(ഉജ്ജ്വലതയായാലും മതി)വും ഇത്തരം കൃതികളിൽ ഒഴിച്ചുകൂടാത്തവയാണ്. ശരീരത്തിന്റെ മമ്മഭാഗം മുറിഞ്ഞുപോയാൽ ജീവൻപോകുന്നതുപോലെ കഥയുടെ മമ്മസ്ഥാനത്തുനില്ക്കുന്ന മുഖ്യസംഗതി മുൻകൂട്ടി വെളിപ്പെട്ടുപോയാൽ കഥയുടെ രസം വിഛിന്നമായിത്തീരുന്നതാണ്. രീതിയുടെ ഗുണം വായനക്കാർക്ക് കഥയിൽ കൂടുതൽ പ്രരോചന ജനിപ്പിക്കുന്നതും, അതില്ലാതെപോയാൽ അവരുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്കു് മദ്ധ്യേമദ്ധ്യേ വിച്ഛേദം സംഭവിക്കുന്നതുമാകുന്നു. ഈവക സംഗതികൾവെച്ചു നോക്കുമ്പോൾ, നാലാം ഭാഗത്തിലുള്ള വിചിത്രകഥകളിൽ ചിലതിന്ന് 'കഥയുള്ള കഥകൾ' എന്നു പേരുകൊടുത്ത പ്രസാധകന്റെ ഔചിത്യബോധത്തെക്കുറിച്ചു് ചോദ്യംചെയ്യാതിരിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. 'കഥയില്ലാത്ത കഥക'ളും ചിലതു് ഈ "കഥയുള്ള കഥക"ളിൽ ഉണ്ടെന്നുപറയുവാൻ ഞങ്ങളൊട്ടും മടിക്കുന്നില്ല. "പൊരുത്തംചേൎന്ന്"എന്ന ആദ്യത്തെ കഥ സംസ്കൃതവ്യാകരണവിഷയമായ ഒരു 'ചിത്രപ്രശ്ന'ത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുള്ളതാകയാൽ അതു് സംസ്കൃതവ്യാകരണജ്ഞന്മാൎക്ക് മാത്രമെ സുഗമവും രസകരവുമായിരിക്കുകയുള്ളു. "വലിച്ചാൽ നീളുന്ന പെട്ടി"എന്ന അഞ്ചാമത്തെ കഥ കഥാഗുണം തീരെയില്ലാത്ത ഒരു 'വിലക്ഷണ'കഥയാണ്. "യുഗളാംഗുലീയകം" എന്ന ആറാമത്തെ കഥ വളരെ നീണ്ടു് അലസമായി ശിഥിലബന്ധമായിരിക്കുന്ന ഒന്നാകുന്നു. "ഒടുക്കത്തെ സന്തോഷം" (3) "കഠിനകൃത്യം" (4) എന്നീ കഥകൾ തരക്കേടില്ലാത്തവയാണ്. കുന്നത്തു കുഞ്ഞുണ്ണിനായരവർകൾ എഴുതിയ "കള്ളക്കുടിയൻ"എന്ന കഥയിൽ കുറച്ചു 'കഥ'യുണ്ടു്. ഈ നാലാം ഭാഗത്തിലുള്ള കഥകളിലും ഭാഷയുടെ തെററു്, രീതിദോഷം മുതലായ വൈകല്യങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ടു്.

നാലാം ഭാഗത്തിന്റെ മുഖവുരയിൽ പ്രസാധകൻ, 'മലയാളസാഹിത്യപരിശ്രമത്തിന്റെ തലയൊന്നു തിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നു' എന്നും, 'ആ മാറ്റത്തിലൂടെ പ്രയാണംചെയ്യുന്നതിന്ന് വൈമനസ്യമുണ്ടെ'ന്നും പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നതിന്റെ ആശയം ഞങ്ങൾക്കു വെളിച്ചംപോലെ മനസ്സിലായില്ല. 'ലക്ഷ്മീഭായി'യുടെ പ്രസാധകന്നു് പ്രയാണംചെയ്വാൻ വൈമനസ്യം ജനിപ്പിക്കുന്നതിന്നതക്കവണ്ണം മലയാളസാഹിത്യപരിശ്രമത്തിന്നുണ്ടായിട്ടുള്ള 'തലതിരിച്ചിൽ,' പഴയ കരുവിൽ പച്ചവെള്ളം പോലെ തണുത്ത 'നാൽക്കാലി'കൾ വാർത്തുവിടുകയും, അസംഭാവിക

സംഭവങ്ങളെ കൃത്രിമമായി കൂട്ടിക്കെട്ടി നീട്ടി കഥകൾ ചമയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായത്തിന് അടുത്തകാലത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള തിരോഭാവത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതാണെങ്കിൽ യഥാൎത്ഥഭാഷാഭിമാനികളെല്ലാം അതിനെ സ്വാഗതംചെയ്യുകതന്നെ ചെയ്യും. "അഭിനവവ്യാസപ്രവൃത്തികളുടെകീഴിൽ അഭ്യസിച്ചിട്ടുള്ളവൎക്ക് പണ്ഡിതശിഖണ്ഡികളുടെ പ്രാമാണ്യത്തെ വകവെയ്ക്കുന്നതിനും " എന്നും മററുമുള്ള മുഖവുരയിലെ പ്രസ്താവങ്ങൾ ധ്വനിപ്പിക്കുന്ന ആശയങ്ങൾ എന്തുതന്നെയായിരുന്നാലും, പ്രസാധകൻ കൊണ്ടാടുന്നതരത്തിലുള്ള കവിതകളേക്കാളും കഥകളേക്കാളും എത്രയോ അധികം നന്നായിട്ടുള്ള കവിതകളും കഥകളും 'മലയാളസാഹിത്യപരിശ്രമത്തിന്റെ തലതിരിഞ്ഞിരിക്കുന്ന' ഇക്കാലത്തുതന്നെ ധാരാളം ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടെന്നും, 'പുരാണമിത്യേവ ന സാധുസൎവം, ന ചാപി കാവ്യം നവമിത്യവദ്യം' എന്നും ഉള്ള വസ്തുതകളെ സവിനയം ഞങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

"ഐതിഹ്യമാല."

(അഞ്ചാം ഭാഗം.)

ഗ്രന്ഥകൎത്താ—'കവിതിലകൻ' കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി.

'മംഗളോദയം', ബുക്ക്ഡിപ്പോ, തൃശ്ശിവപേരൂർ.

(വില 1 ക.)

'കവിതിലകൻ' കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി അവർകൾ പലതരത്തിലുള്ള തന്റെ ഗദ്യപദ്യപ്രബന്ധങ്ങൾകൊണ്ട് സാഹിത്യലോകത്തിൽ സുപ്രസിദ്ധനായിത്തീൎന്നിട്ടുള്ള ഒരു സാഹിത്യകാരനാണ്. അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുള്ള 'ഐതിഹ്യമാല'കൾ വായിച്ചിട്ടുള്ളവരെല്ലാം, ഇത്രത്തോളം പഴമപരിചയവും, പഴങ്കഥകൾ എഴുതി ഫലിപ്പിക്കുവാനുള്ള സാമൎത്ഥ്യവും ഉള്ളവർ അധികംപേരുണ്ടാകയില്ലെന്നു സമ്മതിക്കുന്നതാണ്. ഞങ്ങളുടെ നിരൂപണത്തിന്നു വിഷയമായ 'ഐതിഹ്യമാല'യുടെ ഈ അഞ്ചാം ഭാഗവും, ഗ്രന്ഥകൎത്താവായ ശങ്കുണ്ണി അവർകളുടെ പുരാവൃത്തവിജ്ഞാനത്തിന്നും, കഥാകഥനചാതുൎയ്യത്തിന്നും തക്ക ലക്ഷ്യമായിരിക്കുന്നുണ്ട്. 'പള്ളിപ്പുറത്തുകാവ്'തുടങ്ങി 'കൊട്ടാരക്കര ചന്ദ്രശേഖരൻ'വരെയുള്ള 13 ഐതിഹ്യങ്ങളും പുറമേ, പന്തളം കൃഷ്ണവാരിയരവർകൾ എഴുതിയ ഗ്രന്ഥകൎത്താവിന്റെ ജീവിതചരിത്രവും ആണ് ഇതിലുള്ളത്. ഓരോ ഐതിഹ്യവും ലളിതമായ ഭാഷയിൽ, ആകൎഷകമായ രീതിയിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ളതിനാൽ പുസ്തകം ഏതുതരത്തിലുള്ള വായനക്കാൎക്കും ഹൃദയഗ്രാഹിയായിരിക്കുന്നുണ്ട്. കേരളത്തിൽ ക്ഷേത്രങ്ങൾ, രാജസ്വരൂപങ്ങൾ, പൂൎവസ്ഥാപനങ്ങൾ, പൂൎവപുരുഷന്മാർ മുതലായ വിഷയങ്ങളെസ്സംബന്ധിച്ചുള്ള ഐതിഹ്യങ്ങൾ

സംഖ്യയിൽ കുറച്ചൊന്നുമല്ല ഉള്ളതു്. ഈ ഐതിഹ്യങ്ങൾ അല്ലെങ്കിൽ പഴങ്കഥകൾ കേരളത്തിന്റെ പൂർവ്വചരിത്രം അന്വേഷിക്കുന്ന ചരിത്രജിജ്ഞാസുക്കൾക്കു് പലപ്രകാരത്തിലും ഉപയോഗപ്രദങ്ങളായിത്തീരുന്നതാവുകകൊണ്ടു്, അതുകൾ തേടിപ്പിടിച്ചു് ഇങ്ങിനെ പുസ്തകരൂപത്തിൽ എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതു് എത്രയും അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു് ഞങ്ങൾ എടുത്തുപറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ചരിത്രാന്വേഷികൾ, ചാരത്തിനുള്ളിൽ തീയെന്നവണ്ണം ഐതിഹ്യഗർത്തിൽ മറഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ചരിത്രവസ്തുതകളെ സംഗ്രഹിച്ചു്, അതുകൾകൊണ്ടു് ചരിത്രത്തിന്റെ ഒഴിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ഭാഗങ്ങളെ നിറയ്ക്കുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. ഈ നിലയിൽ നോക്കുമ്പോൾ 'ഐതിഹ്യമാല'യുടെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവിനേയും പ്രസാധകനേയും എത്രതന്നെ അഭിനന്ദിച്ചാലും മതിയാകുന്നതല്ലെന്നു് കാണാവുന്നതാണു്.

വിചാരവീചി.

മരുമക്കത്തായം.

II

പരിഷ്കൃതസമുദായങ്ങൾ ആദരിച്ചുവരുന്ന സമത്വം, തുല്യാവകാശം എന്ന സിദ്ധാന്തങ്ങൾ മരുമക്കത്തായത്തെ സ്പർശിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു് ഇനി പരിശോധിച്ചുനോക്കാം.

മരുമക്കത്തായം അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളവരിൽ ഭൂരിപക്ഷം നായന്മാരാകയാൽ അവരുടെ പ്രത്യേകസമ്പ്രദായമായി മേല്പടി തായത്തെ കരുതുന്നതിൽ അനൌചിത്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഒരു തറവാട്ടിൽ മൂത്ത പുരുഷൻ കാരണവനായി തറവാട്ടുകാര്യങ്ങൾ നടത്തുന്നു. മൂത്ത സ്ത്രീ "അകത്തെഴിയും" അന്വേഷിച്ചുവരുന്നു. തറവാട്ടിലേക്കു് നെ[illegible]യും പണമായും വരേണ്ടതു് പിരിക്കുക, ചിലവിലേക്കുവേണ്ടതു് സ്ത്രീയെ ഏല്പിക്കുക, തറവാട്ടിലുള്ള സ്ത്രീപുരുഷന്മാരുടെ യോഗക്ഷേമാന്വേഷിക്കുക, കുട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസം, വിവാഹം മുതലായവ നടത്തുക, ആണ്ടവൃത്തികൾ ആഘോഷിക്കുക, പിറന്നാൾ, ശ്രാദ്ധം മുതലാ

യവ കൊണ്ടാടുക, ഭർത്താവ് മരിച്ച സ്ത്രീകളുടേയും, അച്ഛൻ മരിച്ച കുട്ടികളുടേയും കാര്യങ്ങൾ പ്രത്യേകിച്ച് അന്വേഷിക്കുക, ചെറുപ്പക്കാരുടെ നടവടിയെപ്പററി മേൽനോട്ടംചെയ്ക ഇതെല്ലാം കാരണവരുടെ ആലോചനക്ക് വിഷയമാവേണ്ടതാണ്. കടമെടുപ്പിക്കാനോ, സ്വത്തുക്കൾ ക്രയവിക്രയംചെയ്യാനോ കാരണവക്ക് അധികാരമില്ല. അതിന് തറവാട്ടിലുള്ള സ്ത്രീപുരുഷന്മാരെല്ലാം സമ്മതിക്കണം. കാരണവരുടെ സ്വന്തംനിലയിൽ വല്ല കടവും വരുത്തീട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അത് തറവാട്ട്സ്വത്തിനെ ബാധിക്കുന്നതും അല്ല.

അകത്തെ കാര്യങ്ങളെല്ലാം മൂത്ത സ്ത്രീയുടെ അധീനത്തിലുള്ളതാണ്. ഭക്ഷണച്ചിലവിന്നായി കാരണവർ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ചിലവുനടത്തുക, അതിൻെറ കണക്കുവെക്കുക. "ഈററും മാററും" അന്വേഷിക്കുക, ആവകക്കുള്ള അവകാശങ്ങൾ കൊടുപ്പിക്കുക, മുതിന്നുവരുന്ന സ്ത്രീകളുടെ സ്വഭാവത്തിൽ നിഷ്കർഷവെക്കുക, അംഗങ്ങൾക്കു പൊതുവേയുള്ള ആഗ്രഹങ്ങളോ ആക്ഷേപങ്ങളോ കാരണവരെ സമയംപോലെ അറിയിച്ച് നിവൃത്തിവരുത്തുക, എന്നിവയെല്ലാം മൂത്ത സ്ത്രീയുടെ ഭരണത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു.

ചിലവുകഴിച്ച് ബാക്കിയുള്ളതുകൊണ്ട് ഇഷ്ടംപോലെ ചെയ്യുന്നതിന്ന് കാരണവക്കും മൂത്ത സ്ത്രീക്കും അവകാശമില്ലെന്നില്ല. പക്ഷെ തറവാട്ടിൻെറ നന്മക്ക് ഇങ്ങിനെയുള്ള സ്വഭാവംകൊണ്ട് ഹാനിവരുന്നുണ്ടെങ്കിൽ മററുള്ളവക്ക് ആക്ഷേപിക്കുവാനും നിവൃത്തിമാർഗ്ഗങ്ങൾ ചെയ്യാനും സാധിക്കുന്നതാണ്. ബന്ധുകൃത്യങ്ങൾചെയ്യാൻ സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ ഒരുപോലെ ചുമതലപ്പെട്ടവരാണ്. അതുപോലെതന്നെ തറവാട്ടിലെ ഏതെങ്കിലും ഒരംഗത്തിന്ന് വന്നിട്ടുള്ള അവമാനം തറവാട്ടിലേക്ക് വന്നതായിക്കരുതി, കാരണവൻതൊട്ട് കുട്ടിവരെയുള്ള എല്ലാവരും അതിന്ന് പ്രതികാരംചെയ്യാൻ സന്നദ്ധരാകേണ്ടതും സന്നദ്ധരാവുന്നതും ആണ്. തറവാട്ടിലെ അംഗങ്ങൾ പ്രത്യേകമായി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള സ്വത്ത് തറവാട്ടിലേക്ക് ലയിക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ വല്ല അംഗങ്ങൾക്കും കടമുണ്ടാകയും, അവക്ക് അത് വീട്ടാൻ സാധിക്കാതെയും വരുമ്പോൾ തറവാട്ടിൽനിന്ന് വേണ്ടുന്ന സഹായങ്ങൾ ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നു. പ്രായംചെന്ന സ്ത്രീപുരുഷന്മാരുടെ മേഞ്ചിലവ്—അവക്ക് പ്രവൃത്തിയില്ലെങ്കിൽ പ്രത്യേകിച്ചും, സ്ത്രീയാണെങ്കിൽ ഭർത്താവ് മരിച്ചാൽ—തറവാട്ടിൽനിന്ന് നടത്തുന്നു.

ഇതാണ് ചുരുക്കത്തിൽ ഒരു മരുമക്കത്തായത്തറവാടിന്റെ വിവരണം. ഈ വിവരണം നിയമദൃഷ്ട്യാ പരിശോധിച്ചതിന്റെ ഫലമല്ല. അനുഭവത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കീട്ടുള്ളതാണ്. അവകാശംകൊണ്ടോ അധികാരംകൊണ്ടോ ഏറ്റക്കുറച്ചിൽകൂടാതെ സ്ത്രീപുരുഷന്മാരെ ഒരേനിലയിൽ വെച്ചിട്ടുള്ള ഈ സമ്പ്രദായം യാതൊരു വീണ്ടുവിചാരവുംകൂടാതെ അപരിഷ്കൃതമാണെന്ന് ആക്ഷേപിക്കാൻ ഇക്കാലത്തുള്ളവർ തുടങ്ങുവാനുള്ള കാരണങ്ങൾ ആരാഞ്ഞു് അറിയേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. പഴയ തറവാടുകളിൽകടന്ന് പരിശോധിച്ചുനോക്കിയാൽ സ്വത്തു് സ്ത്രീകളുടെപേരിലും, കൈകാര്യം മാത്രം പുരുഷന്മാരുടെപേരിലും നിർത്തിയതായിട്ട് കാണാവുന്നതാണ്. ഇക്കാലത്തുള്ള ചില പഴയ കാരണവന്മാർതന്നെ ചെറുപ്പക്കാരായ പുരുഷന്മാർ മേല്ചിലവിന്നുകിട്ടേണമെന്നു വാശിപിടിക്കുമ്പോൾ "തറവാട്ടിലെ സ്വത്തു് സ്ത്രീകൾക്കുള്ളതാണ്, പുരുഷന്മാർ തെണ്ടിച്ചു് കഴിയണം" എന്ന് ഗുണദോഷിക്കാറുണ്ടു്. ഇതിൽനിന്ന് മരുമക്കത്തായം സ്ത്രീകൾക്ക് ഒരു പ്രത്യേകസ്ഥാനം അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുകൂടി അനുമാനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു—തറവാട്ടിലെ സ്വത്തിനെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം എല്ലാവർക്കും അവകാശം ഒരുപോലെതന്നെ. പ്രായത്തിന്നനുസരിച്ചു് പരസ്പരം പെരുമാറുന്നതിൽ ഭേദമുണ്ടെന്നേ ഉള്ളൂ. കൈകാര്യാദികളിൽ ലോകപരിചയം അത്യാവശ്യമാകയാൽ അധികം പ്രായമായവരെ അതിന്നു നിയമിക്കുന്നതിൽ അർത്ഥവുമുണ്ടു്.

വിജ്ഞാനസൌധം.

"ആണോ, പെണ്ണോ"

മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ഹിതാനുസരണം ആൺകുഞ്ഞോ പെൺകുഞ്ഞോ ഉണ്ടാകുന്നതിനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗത്തെപ്പറ്റി അമേരിക്കയിലെ പ്രകൃതിചികിത്സകന്മാർ അന്വേഷണം നടത്തിവരുന്നു. ഹിന്ദുക്കളുടെ അഭിപ്രായം തീണ്ടാരികഴിഞ്ഞു് ഇരട്ടദിവസം ഗർഭോല്പാദനമുണ്ടാ

യാൽ കുട്ടി ആണായിരിക്കുമെന്നും, ഒററദിവസമായാൽ പെണ്ണായിരിക്കുമെന്നുമാകുന്നു. തീണ്ടാരിക്കുശേഷം അഞ്ചുദിവസത്തിനകം ഗർഭോല്പാദനമുണ്ടായാൽ കുഞ്ഞു പെണ്ണായിരിക്കുമെന്നും അതുകഴിഞ്ഞാൽ ആൺകുട്ടിയുണ്ടാകുമെന്നുമാണു് 'ബർനാർമാക്ഫാഡൻെറ' അഭിപ്രായം. ഈ അഭിപ്രായപ്രകാരം ചിലർ പരീക്ഷണം നടത്തിയതിൽ ൯൦ ശതമാനവും ശരിയായി വന്നിട്ടുണ്ടു്. രണ്ടായിരം പ്രസവങ്ങളെ പരീക്ഷിട്ടുള്ള ഡാക്ടർ റീഡരുടെ അഭിപ്രായം തീണ്ടാരികഴിഞ്ഞു് മൂന്നു ദിവസത്തിനകം ഗർഭമുണ്ടായാൽ കുട്ടി പെണ്ണായിരിക്കുമെന്നും നാലാംദിവസംമുതൽ ഏഴാംദിവസംവരെയാണെങ്കിൽ കുട്ടി ആണോ പെണ്ണോ ആയിരിക്കാമെന്നും എട്ടാംദിവസംമുതൽ ഇരുപതാം ദിവസംവരെയാണെങ്കിൽ കുട്ടി ആണായിരിക്കുമെന്നും ആകുന്നു. ജന്തുക്കളെ സംബന്ധിച്ചുപോലും ഈ റൂൾ ശരിയായിരിക്കുമെന്നാണു് ഡാക്ടർ റീഡരുടെ അഭിപ്രായം.

സാധാരണ ചിലരുടെ അഭിപ്രായം ഗർഭപാത്രത്തിൻെറ ഏതുറയിൽനിന്നും സംയോഗാവസരത്തിൽ അണ്ഡം വരുന്നുവോ അതനുസരിച്ചു കുഞ്ഞു് ആണോ പെണ്ണോ ആയിരിക്കുമെന്നാണു് വലത്തെ ഉറയിൽനിന്നും അണ്ഡം വന്നാൽ പെൺകുഞ്ഞും ഇടത്തേതിൽനിന്നായാൽ ആൺകുഞ്ഞും ഉണ്ടാകുമെന്നു ചിലർ വിചാരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഒരുറയ്ക്കു കേടുവന്ന സ്ത്രീകൾ ആൺകുഞ്ഞുങ്ങളേയും പെൺകുഞ്ഞുങ്ങളേയും പ്രസവിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ ഈ അഭിപ്രായം ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വേറെ ചിലരുടെ അഭിപ്രായം മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ശരീരസ്ഥിതിയും പോഷണവുമനുസരിച്ചു കുഞ്ഞുങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമെന്നാകുന്നു. അച്ഛനിൽനിന്നും പെൺബീജവും അമ്മയിൽനിന്നും ആൺബീജവും ഉണ്ടാകുന്നു. തള്ളയ്ക്കു ക്ഷീണമായിരുന്നാൽ കുട്ടി പെണ്ണും തന്തയ്ക്കാണെങ്കിൽ കുട്ടി ആണും ആയിരിക്കുമെന്നാണു് അവർപറയുന്നതു്. എന്നാൽ മാതാപിതാക്കന്മാർ സുഖക്കേടുകാരായിരുന്നാൽ ഈ റൂളും പ്രകാരം നടക്കുകയില്ല. പിതാവു് ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ തീണ്ടാരികഴിഞ്ഞു് അഞ്ചുദിവസത്തിനകം ആൺകുഞ്ഞുങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ മാതാപിതാക്കന്മാർ ആഹാരത്തിലും വ്യായാമത്തിലും മററും നിഷ്ഠയുള്ളവരായിരുന്നാൽ മുമ്പുപറഞ്ഞ റൂളിനു വലിയവ്യത്യാസമുണ്ടാകയില്ല. തീണ്ടാരിസമീപിക്കുമ്പോൾ ഗർഭമുണ്ടായാൽ കുട്ടി ആണായിരിക്കും. ഗർഭോല്പാദനസമയത്തുള്ള മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ആഗ്രഹമനുസരിച്ചു

കുട്ടി ആണോ പെണ്ണോ ആയിരിക്കുവാൻ ഇടയുണ്ടു. ഇതിനെസംബന്ധിച്ച് ഒരു പരിശോധന നടത്തുന്നതു വളരെ പ്രയോജനകരമായിരിക്കും.

"ആരോഗ്യം"

II

നിരാഹാരവ്രതം.

(മഹാത്മാഗാന്ധി)

......ഞങ്ങൾ കപ്പൽയാത്രയാരംഭിച്ചതു് എൻെറ നിരാഹാരവ്രതംകഴിഞ്ഞു വളരെ ദിവസങ്ങളാകുന്നതിനുമുൻപാണ്. എനിക്ക് അപ്പോൾ പൂൎണ്ണമായ ശരീരാരോഗ്യം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ദഹനവും വിശപ്പും ശരിയായി ഉണ്ടാകുന്നതിനു ഞാൻ കപ്പലിൻെറ മുകൾത്തട്ടിൽ ഉലാത്തുക പതിവായിരുന്നു. എൻെറ കണങ്കാലിന് സുഖമില്ലാതായും തീൎന്നു. പുറകത്തിൽ, ലണ്ടനിലെത്തിയപ്പോൾ ആരോഗ്യം വൎദ്ധിക്കുന്നതിനുപകരം ക്ഷയിക്കുകയാണ് ചെയ്തതു്. ലണ്ടനിൽവച്ചു ഞാൻ ഡോക്ടർ ജീവരാജമേത്തായെ കണ്ടു്, എൻെറ നിരാഹാരവ്രതം അതിനെത്തുടൎന്നുണ്ടായ കാലുവേദന ഇവയെക്കുറിച്ചു് പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ മറുപടി "കുറച്ചുദിവസംകൂടി പൂൎണ്ണമായ നിരാഹാരവ്രതം അനുഷ്ഠിച്ചില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ കാലുകൾ ഉപയോഗശൂന്യമായിത്തീൎന്നേക്കാം" എന്നായിരുന്നു.

ഇതിൽനിന്നു ഒരു സംഗതി ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി, പട്ടിണികിടന്നവർ അവരുടെ നഷ്ടപ്പെട്ട ആരോഗ്യം വീണ്ടെടുക്കുന്നതിനു ധൃതികൂട്ടരുതു്. അങ്ങിനെയുള്ളവർ അല്പാല്പം വിശപ്പുസഹിക്കുകയും ആവശ്യമാണ്. വിശപ്പനുസരിച്ചു ഭക്ഷണം കഴിക്കരുതു്. പട്ടിണികിടക്കുന്ന കാലത്തേക്കാൾ സൂക്ഷ്മവും അടക്കമൊതുക്കവും കൂടുതൽവേണ്ടതു ആഹാരം കഴിച്ചുതുടങ്ങുന്ന കാലത്താണ്.

"മലയാളമനോരമ"

III

വാൎദ്ധക്യത്തെ എങ്ങിനെ ജയിക്കാം.

ചിലൎക്ക് കാലം വേഗം പോകുന്നു. ചിലർ 35-ൽ വൃദ്ധന്മാരും ചിലർ 60-ൽ യുവാക്കന്മാരുമാകുന്നു. അറുപതിൽ യുവാക്കന്മാരായിരുന്നവരുടെ ശരീരം വിഷമയമാകാതിരിക്കുവാൻ അവർ പുണ്യം ചെയ്തിരുന്നു. രക്തധമനികൾ കട്ടിയാകുക, ഹൃദയം ക്ഷീണിക്കുക, നട്ടെല്ലിന് അയവില്ലാതാകുക മുതലായ വാൎദ്ധക്യലക്ഷണങ്ങൾ കാലു

കൊണ്ടല്ല നാശം, അതായതു് വിഷംകൊണ്ടാകുന്നു. ഇതു് ആദ്യം വിശ്വസിക്കുവാൻ പ്രയാസമായിരിക്കാം, എന്നാൽ കോഴിക്കുഞ്ഞിന്റെ മജ്ജയിലെ ജീവൽകലകളെടുത്തു് ഡാക്ടർ കാറൽ ചെയ്ത പരീക്ഷണങ്ങൾകൊണ്ടു നമുക്കു പല പുതിയ തത്വങ്ങളും പഠിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. മുട്ടവിരിയാത്ത കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നും കലകൾ മുറിച്ചെടുത്തു പോഷകമായ ഒരു ദ്രാവകത്തിലിട്ടു ഉപ്പുവെള്ളം കൊണ്ടു കഴുകുകയും നല്ല ഭക്ഷണംകൊടുക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ അതു വളൎന്നുവന്നു. ഈ കലകൾ കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ കലകളെപ്പോലെ തന്നെ വളൎന്നിരുന്നു. അവയെ മുറിവു്, പട്ടിണി, വിഷം, രോഗബീജം ഇവയിൽനിന്നും ഡാക്ടർ രക്ഷിച്ചിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ പത്തു കൊല്ലം പരീക്ഷിച്ചിട്ടും കലകൾ വളൎന്നുതന്നെ വന്നു.

ഇതുപോലെ ജനനംമുതൽ മനുഷ്യശിശുവിനെ ഗ്രസിക്കുവാനൊരുങ്ങുന്ന ശത്രുക്കളിൽനിന്നും രക്ഷിക്കുവാൻകഴിയുമെങ്കിൽ മനുഷ്യൻ ചിരഞ്ജീവിയാകും. എന്നാൽ അതു സാദ്ധ്യമല്ല. നമുക്കു രോഗങ്ങൾ വരാതെയിരിക്കുവാൻ വളരെ പ്രയാസമുണ്ടു്. വന്നതിനെ സാവധാനത്തിലും സ്വാഭാവികമായവിധത്തിലും മാററുകയെ തരമുള്ളു. കുട്ടികൾക്കുണ്ടാകുന്ന പല രോഗങ്ങളും പകൎച്ചകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതാകുന്നു. രോഗമുള്ള കുട്ടികളുമായി സഹചരിക്കുവാൻ കുഞ്ഞുങ്ങളെ അനുവദിക്കരുതു്. ചെറുപ്പത്തിലുള്ള സുഖക്കേടുകൾമൂലം പല അവയവങ്ങൾക്കും കേടുതട്ടി ഒടുവിൽ വലിയ രോഗങ്ങളുണ്ടാകാം. ഹ്രസ്വജീവിതത്തിനുള്ള മറെറാരു കാരണം ജലദോഷമാകുന്നു. ജലദോഷമെന്നുപറയുന്നതു ചൈതന്യത്തിന്മേലുള്ള പ്രഹരമാണു്. കാസം, ന്യുമോണിയ, ക്ഷയം, തലയിൽ വ്രണം, കണ്ഠത്തിൽ പഴുപ്പു, ഹൃദയത്തിൽ വ്രണം മുതലായവ ജലദോഷത്തിന്റെ പരിണാമങ്ങളാകുന്നു. മുറയ്ക്കു ജലദോഷംവന്നാൽ വാൎദ്ധക്യം എളുപ്പം വരും.

പല്ലിനേയും മോണയേയും പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാകുന്നു. നശിക്കുന്ന പല്ലുകളും പഴുക്കുന്ന മോണകളും വാതം, മൂത്രാശയദോഷം, പിത്തം, ഉദരരോഗം, ഹൃദ്രോഗം മുതലായവ ഉണ്ടാക്കും. അതുപോലെതന്നെ അതിഭക്ഷണം വേഗം വൃദ്ധതയുണ്ടാക്കും. ദേഹത്തിനാവശ്യമുള്ളതിൽ അധികം ഭക്ഷണംകഴിക്കുന്നതു വിഷമാണു്. അതു ചീഞ്ഞു് വിഷമായി ചോരയിൽ പ്രചരിക്കുന്നു. മിക്കവാറും വാൎദ്ധക്യം

വേഗം വരുന്നതു അതിഭക്ഷണം ഒന്നുകൊണ്ടു മാത്രമാണ് അതുപോലെതന്നെ വ്യായാമംചെയ്യാതിരുന്നാലും വേഗം വാദ്ധക്യം തോന്നും.

ഇടക്കാലത്തു അല്പം തടിപ്പുവന്നാൽ കണ്ഠിതപ്പെടേണ്ടാ. ജരയും നരയും സ്വാഭാവികമായി ഉണ്ടാകാവുന്നതാണ്. ജരാനരകൾ വന്നാൽ ഗാർഹസ്ഥ്യജീവിതം അവസാനിപ്പിക്കണമെന്നാണർത്ഥം. നട്ടെല്ലിന്നു അയവില്ലാതെവരികയാണ് വാർദ്ധക്യത്തിന്നു പ്രധാനകാരണം. നട്ടെല്ലിന്മേൽ സകല നാഡികളും ബന്ധിതമായിരിക്കുന്നു. നട്ടെല്ലിന്ന് ആയാസംനൽകുന്ന വ്യായാമങ്ങൾ എന്നും ചെയ്യേണ്ടതാണ്.

(കേ. കൌമുദി.)

IV

കമ്പിയില്ലാക്കമ്പി കാട്ടുന്ന ആശ്ചര്യങ്ങൾ.

കമ്പിയില്ലാക്കമ്പിവഴി പാശ്ചാത്യർചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികൾ ഞളുവററ ആശ്ചര്യം നമ്മളിൽ ജനിപ്പിക്കുന്നതാണ്. അമേരിക്കയിലെ ഒരായിരത്തോളം എഞ്ചിനീയർമാർ ന്യൂയോക്ക് പട്ടണത്തിൽ ഒരിടത്തും 3000 നാഴിക അകലെ ബ്രിട്ടനിലെ എഞ്ചിനീയർമാർ ലണ്ടൻപട്ടണത്തിൽ ഒരിടത്തിലും ഇരുന്നു ഒരു കൂട്ടസഭ നടത്തിയെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഇട്ടിക്കിലുള്ളവർ അത്ര വേഗം വിശ്വസിക്കയില്ല. ഇങ്ങിനെ ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ ഒരു സംഭവമാണ് നാലു ദിവസംമുമ്പ് നടന്നിട്ടുള്ളതു്. ന്യൂയോക്ക്പട്ടണത്തിലെ സഭ്യന്മാരിൽ ഒരാളായ മിസ്റ്റർ ചെരാർഡി എന്നാൾ ഈ സഭയിൽ അദ്ധ്യക്ഷനായിരിക്കണമെന്നു ലണ്ടൻപട്ടണത്തിലെ സഭ്യന്മാരിൽ ഒരാളായ മിസ്റ്റർ പേജ് അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ന്യൂയോക്ക്സഭയിൽ അദ്ധ്യക്ഷനിരുന്നു ഉപക്രമവും ഉപസംഹാരവും പ്രസംഗംചെയ്തു. ഈ പ്രസംഗങ്ങൾ ലണ്ടനിലിരിക്കുന്നവരും ശ്രദ്ധയോടെ കേൾക്കുന്നു. ഈ സഭയിൽ ഓരോ പ്രമേയങ്ങൾ ഹാജരാക്കുന്നു. ലണ്ടനിലിരുന്നും ന്യൂയോക്കിലിരുന്നും പ്രമേയങ്ങളെ അനുകൂലിച്ചും പ്രതികൂലിച്ചും പ്രസംഗങ്ങൾ സഭാംഗങ്ങൾ പ്രസംഗിക്കുന്നു. ഈ പ്രസംഗങ്ങൾ സഭാംഗങ്ങ[illegible] കാണികളും ശ്രദ്ധിച്ചു കേൾക്കുന്നു! പ്രമേയങ്ങൾ പാസ്സാക്കുന്നു, [illegible]ന 3000 നാഴിക അകലത്തിരിക്കുന്നവർ രണ്ടു മണിക്കൂർനേരം [illegible]ിയ സഭയുടെ വിവരമാണ് പ്രസിദ്ധമാക്കീട്ടുള്ളതു്. മുഖത്തോ[illegible]ം കണ്ടു് പ്രസംഗിക്കുന്നില്ലെന്ന ഒരു ദോഷമേയുള്ളു. മൂവായിരംനാഴിക ദൂരത്തുനിന്നു പ്രസംഗിക്കുന്നാളെ കാ

ഞാൻസാദ്ധ്യമാകുന്ന വിദ്യകൾകൂടി ഒട്ടുമുക്കാലും ശരിപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ദിവ്യമായ ശ്രോത്രങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ദിവ്യചക്ഷുസ്സുണ്ടാവാൻ ഇനി അധികം താമസം വേണ്ടിവരില്ല.

"യോഗക്ഷേമം"

V

സ്ത്രീഭരണം നിലനിന്നുവരുന്ന ഒരു രാജ്യത്തെപ്പററി

Statesman എന്ന വർത്തമാനക്കടലാസ്സിൽ ഇങ്ങിനെ കാണുന്നു.

"അത്യുന്നതമായ ഗിരിനിരയാൽ പരിപൂർണ്ണമായി ചുററപ്പെട്ടും പേർഷ്യായുടെ പ്രാന്തപ്രദേശങ്ങളിലായി ഇതരഭൂഭാഗങ്ങളിൽനിന്ന് ഗോപനംചെയ്യപ്പെട്ടും സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഒരു ചെറിയ ഭൂഭാഗത്ത് ഏററവും കൌതുകാവഹമായ ഒരു സമുദായക്കാർ ജീവിച്ചുവരുന്നു. "യാ[illegible]ന്" [illegible]ണി വർഗ്ഗക്കാരുടെ പേര്. ഭാര്യമാരും മാതാക്കളും അ[illegible]ടുകൂടി സർവ്വകാര്യങ്ങളിലും ഭരണംനടത്തുകയും ഭർത്താക്കന്മാരും പുത്രന്മാരും ഒരു തുർക്കി അരമനയിലെ അന്തഃപുരസ്ത്രീകളെപ്പോലെ അസൂര്യംപശ്യരായി അസ്വതന്ത്രരായി ജീവിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഈ വർഗ്ഗത്തിൽ ഏതാണ്ട് 150 കുടുംബക്കാർ മാത്രമെ ഉള്ളൂ. പുറമെയുള്ള ലോകക്ക് ഏതാണ്ട് അധൃഷ്യമായ പർവ്വതപ്രാകാരങ്ങളാൽ സംരക്ഷിതരായി ഇവർ ജീവിക്കുന്നു. പുരുഷന്മാർ പുറത്തിറങ്ങാതെ വീട്ടുജോലികൾമാത്രം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സകലവിധ വ്യാപാരവ്യവസായങ്ങളും അവരുടെ ഭരണകാര്യങ്ങളും സ്ത്രീകൾ നടത്തുന്നു. സ്ത്രീസ്വാതന്ത്ര്യപ്രക്ഷോഭം പരിപൂർണ്ണവിജയം പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു സ്ഥലംതന്നെയെന്നു ചിലർ സഹർഷം ഘോഷിക്കുമായിരിക്കും.!!"

"വസുമതി"

Reg. No. M. 2250. C, 102.

അരുണോദയം

ARUNODAYAM

Vol. I] APRIL 1928 [No. 11.

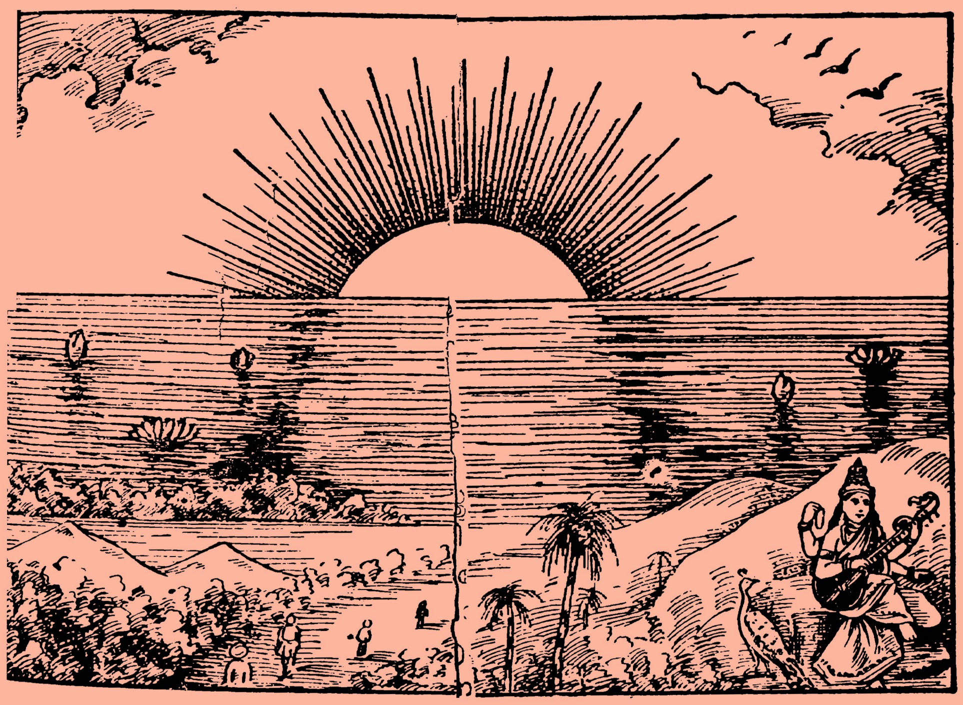

സാഹിത്യനായകന്മാർ :

1. ചേലനാട്ട് അച്യുതമേനോൻ B. A.

2. വിദ്വാൻ സി. എസ്സ്. നായര്

ഉടമസ്ഥൻ :

പി. നാരായണൻ നായര്.

വിഷയവിവരം.

1.	മനുഷ്യസ്നേഹവും ഈശ്വരപ്രേമവും പി. ശേഷാദ്രി ബി. ഏ. ബി. എൽ..	(ഗദ്യം)	570
2.	ഭാഷാസാഹിത്യസിദ്ധാന്തങ്ങൾ നന്തിയാരുവീട്ടിൽ പരമേശ്വരൻപിള്ള M. A.	(ഗദ്യം)	575
3.	സൌന്ദര്യഗീത വിദ്വാൻ ടി. പി. ശേഖരപിഷാരോടി.	(പദ്യം)	585
4.	ഇന്ത്യയും ബുദ്ധമതവും വിദ്വാൻ, സി. എസ്സ്. നായർ.	(ഗദ്യം)	586
5.	കഴിഞ്ഞ കഥ ദേവീദാസൻ.	(ഗദ്യം)	593
6.	ഞങ്ങൾതൻ കൺതുറന്നാവു താനേ വരിക്കോലിൽ കേശവനുണ്ണിത്താൻ.	(പദ്യം)	597
7.	പരശുരാമവാദം കോങ്ങോട്ട് കൃഷ്ണൻനായര്.	(ഗദ്യം)	600
8.	ചില പഴഞ്ചൊൽ കഥകൾ വി. ടി. ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ.	(ഗദ്യം)	605
9.	ആധുനികഭാഷാസാഹിത്യവും അദ്ധ്യാത്മചിന്തയും ചെറുളിയിൽ കുഞ്ഞുണ്ണി നമ്പീശൻ.		607
10.	കുചേലവൃത്തം	(പദ്യം)	614
11.	വിമർശവീഥി		617
12.	വിചാരവീചി		621
13.	വിജ്ഞാനസൌധം		623

സാഹിത്യകൌതുകം.

മൂന്നാം ഭാഗം

ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്.

മഹാകവി വള്ളത്തോളിന്റെ മഹോജ്ജ്വലമായ ആമുഖം.

ശ്രീമാൻ. കെ. യം. പണിക്കരുടെ സരസമായ അവതാരിക.

മംഗളോദയം പ്രസ്സ്, തൃശ്ശിവപേരൂർ.

ഓം

അരുണോദയം

പുസ്തകം 1.] 1103 മീനം [ലക്കം 11.

മനുഷ്യസ്നേഹവും ഈശ്വരപ്രേമവും

4. പ്രേമപാത്രം.

മനുഷ്യൻ പ്രകൃത്യാതന്നെ മനസ്സിന് ഒത്ത സഖാവിനെ അന്വേഷിക്കയും തനിയ്ക്കു് ഹിതമായ പാത്രത്തിൽ—തന്റെ മനസ്സിന് അനുരൂപമായ ഒരാളിൽ—ഹൃദയത്തിലെ പൂർണ്ണസ്നേഹവും സമർപ്പിച്ചു തൃപ്തിനേടാൻ ഇച്ഛിക്കയും ചെയ്യുന്നുവെന്നതു് സത്യംതന്നെ. എന്നാൽ കഷ്ടം! ഈ നശ്വരലോകത്തിലെ സകല പദാർത്ഥങ്ങളും അല്പകാലത്തേക്കുമാത്രമേ നിലനിൽക്കുന്നുള്ളു. ഈ മർത്ത്യഭൂമിയിലെ സകലജീവികളും മരണമുള്ളവരുമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് അവിനാശിയും, നിത്യവും, സനാതനവുമായ ഒരു വസ്തുവിനെ അല്ലെങ്കിൽ വ്യക്തിയെ അറിഞ്ഞു് അതിനെ സ്നേഹിക്കാൻ കഴിയുന്നതുവരെ മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയത്തിലെ ആഗ്രഹത്തിന് അഥവാ സ്നേഹത്തിന് പൂർണ്ണമായ സന്തൃപ്തി ഉണ്ടാവുകയില്ല. ഇതിനെ സംബന്ധിച്ച് പ്രേമതത്വജ്ഞനായ ഒരു ജർമ്മൻ പണ്ഡിതൻ ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു. "മനുഷ്യസമ്പർക്കമുള്ള സ്നേഹം നിശ്ചയമായും ക്ഷണസ്ഥായിയാണ്. മാത്രമല്ല ഒരു സ്ത്രീയോടുള്ള പ്രേമം ദുഃഖത്തിൽതന്നെയാണ് പര്യവസാനിക്കുന്നതു്." ഇതുപോലെയുള്ള എല്ലാ പ്രേമപ്രകടനങ്ങളിലും വിഫലത അന്തർന്നിഹിതമായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, ശാശ്വതസത്തയോടു് സംബന്ധമുള്ള സ്നേഹം—സാകാരദേവീദേവരൂപമോ നിരാകാരപരബ്രഹ്മരൂപമോ ആയ ഒരു ഐശ്വരിക ഉച്ചാദർശത്തോടുള്ള സ്നേഹം ചിരസ്ഥായിയെന്നു മാത്രമല്ല അതു് പ്രേമികനു് പൂർണ്ണമായ സന്തൃപ്തിയേയും വരുത്തുന്നു. നേരേ മറിച്ചു്, നശ്വരമായ ഒരു ലൌകികപദാർത്ഥത്തോടു് (ക്ഷണസ്ഥായിയായ രൂപലാവണ്യമുള്ള ഒരു സ്ത്രീയോടു്)ള്ള സ്നേഹത്തിന്റെ സുനിശ്ചിതമായ പരിണാമം വ്യർത്ഥതയുടെ ക്രന്ദനംതന്നെ * സ്ഥൂലദേഹ

* "Sex and character" by otto weininger page 247

മാകുന്ന ക്ഷേത്രത്തേ അതിക്രമിച്ച് ആത്മാവിൻെറ ഉച്ചതരമായ ക്ഷേത്രത്തിൽ എത്തി ഒരു പുരുഷൻെറയോ സ്ത്രീയുടേയോ ദേഹാന്തർഭാഗത്തിൽ പ്രകാശിക്കുന്ന ആത്മാവിനേ സ്നേഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞാൽ ഈ നശ്വരലോകത്തിലേ മരണയുക്തനായ മനുഷ്യനിലും നമ്മുടെ സ്നേഹപാത്രം അവിനാശിയും നിത്യവും ആയിത്തീരും. ഈ സ്നേഹത്താൽ മാത്രമേ നമുക്ക് പൂർണ്ണമായ തൃപ്തി ലഭിക്കയുള്ളൂ. അല്ലാതേ, ദേഹബുദ്ധിയാൽ പ്രേരിതരായിട്ട് ഒരു സ്ത്രീയുടെയോ പുരുഷൻെറയോ ഉള്ളിൽ പ്രേമത്തിൻെറ സാഫല്യതയേ അന്വേഷിക്കുന്നതു് ആത്മവഞ്ചനമാത്രമാണു്. അതുകൊണ്ടു്, ആ ശാശ്വതവസ്തുതനെയാണു് മനുഷ്യൻെറ സകല സ്നേഹത്തിൻെറയും പരമലക്ഷ്യമായിരിക്കേണ്ടതു്.

ചിരന്തനനായ ആ ആദർശപുരുഷനേ മാതാപിതാക്കൾ അവരുടെ വത്സലസന്താനങ്ങളിൽ കാണും. സഹോദരീസഹോദരന്മാർ അവരുടെ പരിശുദ്ധമായ പരസ്പരപ്രേമംകൊണ്ടു്, ആ സനാതനസത്തയോടു് അകൃത്രിമമായ ഭ്രാതൃഭാവം സ്ഥാപിക്കും. യാതൊരുവൻ തൻെറ പത്നിയേ ഹൃദയപൂർവം സ്നേഹിക്കുന്നുവോ, അവൻ ആ പ്രിയതമയിൽ ഈ വിശിഷ്ടാദർശത്തേ സങ്കല്പിക്കും. പത്നിയും ആ ആദർശപുരുഷനിൽ സ്വന്തം പ്രിയതമൻെറ ഭർത്തൃത്വം അനുഭവിച്ച് (ദർശിച്ച്) ആ[illegible]വിനേ ഹൃദയപൂർവം സ്നേഹിക്കും. സ്നേഹിതൻ സ്വസുഹൃത്തിൻെറ ഹൃദയത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന സനാതനാദർശമായ ദിവ്യസുഹൃത്തിൽ തൻെറ നിസ്വാർത്ഥസ്നേഹത്തേ സമർപ്പിക്കും. ഇപ്രകാരം പരമ്പരാപ്രാപ്തങ്ങളായ മനുഷ്യൻെറ ലൌകികസംബന്ധങ്ങൾ ഈശ്വരാഭിമുഖമായിച്ചെന്നു്, ക്രമേണ സഖ്യ, വാത്സല്യ, മധുരാദികളായ സകല സ്നേഹഭാവങ്ങളും ഒടുവിൽ പരിശുദ്ധമായ അദ്ധ്യാത്മപ്രേമമായി പരിണമിച്ച് ജീവിതത്തിൽ പരമശാന്തിയേയും പരമാനന്ദത്തേയും വരുത്തുന്നു. മനുഷ്യലോകം ഈ ആദർശത്താൽ പ്രേരിതരായി ഹൃദയത്തിലേ കോമളവൃത്തികളേ ഇപ്രകാരം നിയോഗിച്ചാൽ ദുഃഖതാപപൂർണ്ണമായ സംസാരം സുഖോദ്യാനമായിത്തീരും. കുഡുംബസംബന്ധമായ അശാന്തി, പിതൃപുത്രവിരോധം ഭ്രാതൃകലഹം, വിവാഹവിച്ഛേദം മുതലായവ അചിരേണ വിസ്മൃതിസലിലത്തിൽ ലയിക്കും. അപ്രകാരമായാൽ സ്നേഹം, മമതതുടങ്ങിയവ, അനന്തവും ആനന്ദമയവും ശാശ്വതവുമായ ആ ഭഗവൽ തത്വത്തിലേക്കു് എത്തിച്ചേരുവാനുള്ള ഉത്തമ ഘണ്ടാപഥങ്ങളായിത്തീരും. മാതാപിതാക്കന്മാർ സ്നേഹിതന്മാർ മുതലായവർ ജഗന്മാതാവിൻെറയും ജഗൽപിതാവിൻെറയും ജഗൽബന്ധുവിൻെറയും—അനന്തമായ ആനന്ദത്തിൻെറ—സനാതനസത്തയുടെ ജീവദ്വിഗ്രഹങ്ങളായി ഭവിക്കും. പ്രസിദ്ധമായ വേദാന്തശാസ്ത്രം അനേകശതാബ്ദങ്ങൾക്കു മുൻപുതന്നെ ഈ സത്യത്തേ പ്രചരിപ്പിച്ചു. വേദാന്തം ഉച്ചസ്വരത്തിൽ ലോകസമക്ഷം ഘോഷിക്കുന്നതു് ഇപ്രകാരമാ

ണ്. ഓരോ ജീവിയുടേയും ഹൃദയത്തിൽ പരമാത്മാവ് പ്രകാശിക്കു ന്നു. സഖ്യം വാത്സല്യം മുതലായ ഏതുഭാവങ്ങളിൽക്കൂടിയും മനുഷ്യന് ആ പരമാത്മാവിനെ അനുഭവിക്കാൻ (സാക്ഷാല്ക്കരിക്കാൻ) സാധിക്കും.

ഭാരതവർഷത്തിൽ അവതാരപൂജ പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥഭക്തൻ അവതാരത്തെ സച്ചിദാനന്ദസത്യസ്വരൂപിയായ ഭഗവാന്റെ വിഗ്രഹമെന്നറിഞ്ഞ് തന്റെ സർവ്വാന്തഃകരണങ്ങളേക്കൊണ്ടും അദ്ദേഹത്തെ സ്നേഹിക്കുകയും, എല്ലാ സ്നേഹസംബന്ധങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിൽ സ്ഥാപിച്ച് കൃതാർത്ഥനാകയും ചെയ്യുന്നു.
ഭക്തൻപറയുന്നു:—

ത്വമേവ മാതാ ച പിതാ ത്വമേവ
ത്വമേവ ബന്ധു ശ്ച സഖാ ത്വമേവ
ത്വമേവ വിദ്യാ ദ്രവിണം ത്വമേവ
ത്വമേവ സർവ്വം മമ ദേവദേവ!

ഭഗവൻ! അവിടുന്നുതന്നെയാണ് എന്റെ മാതാവും പിതാവും സ്നേഹിതനും സഖാവും വിദ്യയും ധനവും എന്നുവേണ്ട എന്റെ സർവ്വസ്വവും യഥാർത്ഥ ഈശ്വരഭക്തൻ ഇപ്രകാരം സകല ലൌകികസംബന്ധങ്ങളും വിസ്മരിച്ച് ആ പരമഗുരുവോടുകൂടി അദ്ധ്യാത്മികബന്ധത്തെ പ്രാപിച്ച് ക്രമേണ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അദ്ധ്യാത്മികകുഡുംബത്തിലെ ഒരംഗമായിത്തീരുന്നു. ഇതുതന്നെയാകുന്നു ജീവിയുടെ അദ്ധ്യാത്മികജനനം. ഹൃദയം സമ്പൂർണ്ണം കാപട്യരഹിതമാകയും പ്രാണനിൽ ഏകനിഷ്ഠയിരിക്കയും സ്നേഹം യഥാർത്ഥത്തിൽ സ്വാർത്ഥരഹിതവും ആയാൽ ശിഷ്യൻ ഈ സ്നേഹത്തിൽ കൂടി അവസാനത്തിൽ ഭഗവൽപ്രേമമാകുന്ന സർവോൽകൃഷ്ടസീമയിൽ എത്തും. സ്വാർത്ഥലേശശൂന്യനും പരമപവിത്രനുമായ ഗുരുവിന്റെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നും വിമലമായ അദ്ധ്യാത്മപ്രേമമന്ദാകിനി നിരന്തരം സച്ചിദാനന്ദസമുദ്രത്തിലേക്ക് ഒഴുകുന്നു. ശിഷ്യന്റെ സ്നേഹത്തിന്റെ സുതീക്ഷ്ണമായ പ്രവാഹമാകട്ടെ, ജഡലോകത്തിലെ സകല വിധമായ രക്തബന്ധത്തേയും ഛിന്നമാക്കി സ്വാർത്ഥപരതയുടെ ദുർഭേദ്യപർവ്വതത്തെ അതിക്രമിച്ച് യഥാസമയം ഗുരുവിന്റെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ പ്രേമതരംഗിണിയോടുകൂടി ചേരുന്നു. ഇപ്രകാരം യഥാർത്ഥശിഷ്യൻ ഗുരുവോടുകൂടിച്ചേർന്നു മനുഷ്യജീവിതത്തിലെ പരമോദ്ദേശത്തെ സഫലമാക്കുന്നു. ഇതുകൊണ്ട് സദ്ഗുരുവിനേയും അവതാരപുരുഷനേയും ഇംഗ്ലണ്ട്, അമേരിക്ക മുതലായ പാശ്ചാത്യദേശങ്ങളിൽ Mediator (മദ്ധ്യസ്ഥൻ) എന്നും Savour (പരിത്രാതാ) എന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നു. എന്തെന്നാൽ അവർ നിഷ്കപടരായ ധർമ്മപിപാസുക്കളേയും ഭഗവൽപ്രേമകാംക്ഷികളേയും ഈശ്വരനോടു യോജിപ്പിക്കുന്നു. ഭാഗ്യവശാൽ മനസ്സിനേയും പ്രാണ

നേയും ആകർഷിക്കുന്നതായ ഏതാദൃശാത്മീകദർശത്തേ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളവർ ചിരശാന്തിവിധായകമായ പ്രേമമാർഗ്ഗത്തിലേ ഉത്തമപഥികരാകുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള മനുഷ്യദേഹധാരികളായ ജഗദ്ഗുരുക്കന്മാരുടെ കൃപയോ ശിഷ്യത്വമോ ലഭിച്ചിട്ടുള്ളവർ ധന്യന്മാർതന്നെ. അവരുടെ ജീവിതം സാർത്ഥകമായിതീർന്നിരിക്കുന്നു. *

5. ഈശ്വരപ്രേമം.

ഓരോഹൃദയത്തിലും സ്നേഹത്തിന്റെ മധുമയമായ ധാര പ്രവഹിക്കുന്നു. അതു ശുദ്ധമായ നദിപോലെ ഭഗവൽപ്രേമസമുദ്രത്തിൽ ചേരുന്നതിനായിട്ട് ഉദ്വേഗപൂർണ്ണമായി നിരന്തരം വഴിയന്വേഷിക്കുന്നു. അനേകകാലം വഴികണ്ടുപിടിക്കാതെയിരിക്കാം. അഥവാ അനേകയുഗങ്ങളിലും അത് ജീവിയുടെ മൃഗീയമായ വ്യാപാരത്തിന്റെ സങ്കുചിതസീമയിൽ ബദ്ധമായിരിക്കാം. എന്നാൽ അനന്തമായ ഭഗവൽപ്രേമസമുദ്രത്തിൽ ചേരുന്നതിനുള്ള സ്വഭാവസിദ്ധമായ വാസന ഒരിക്കലും ഇല്ലാതെ വരികയില്ല. ശീഘ്രമായാലും മന്ദമായാലും ശുദ്ധമായ നദിപ്രവൃദ്ധിയുടെ ദുർഭേദ്യമായ പർവ്വതമാലയേ അതിക്രമിക്കാതിരിക്കയില്ല. വിശേഷിച്ചു ഒരു നദിയുടെ ഓരോ ജലബിന്ദുവിലും സമുദ്രജലത്തിലേ സകലരാസായനികഗുണങ്ങളും ധർമ്മങ്ങളും ഇരിക്കുന്നതുപോലെ മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽ പ്രവഹിക്കുന്ന പ്രേമസ്രോതസ്സിന്റെ ഓരോ ബിന്ദുവിലും വിശുദ്ധമായ ഈശ്വരപ്രേമത്തിന്റെ കണിക നിഹിതമായിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യന്റെ ആ സ്നേഹം പരിശുദ്ധ (നിഷ്കാമ)മായാലും അശുദ്ധ (സകാമ)മായാലും അതിൽ ഈശ്വരപ്രേമത്തിന്റെ സ്വാഭാവികധർമ്മം നിശ്ചയമായും ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ താരതമ്യമനുസരിച്ചു ഇതിന് ഓരോഭാവവും ഗതിയും കാണുന്നുവെന്നു മാത്രമേയുള്ളു. ഇതു തന്റെ ചെറിയ വ്യക്തിത്വത്തിൽ പ്രവഹിപ്പിക്കുമ്പോഴും തന്റെ സ്വാർത്ഥം സാധിക്കാൻ മാത്രം നിയോഗിക്കുമ്പോഴും മൃഗീയപ്രേമമാണെന്നും പ്രതിഫലേച്ഛയാലോ പരസ്പരോപകാരത്തിനായോ അന്യരിലേക്കു പ്രവഹിക്കുമ്പോൾ ഇതു മനുഷ്യപ്രേമമാണെന്നും നിസ്വാർത്ഥഭാവത്തിൽ യാതൊരു പ്രതിഫലത്തേയും ആഗ്രഹിക്കാതെ ഈശ്വരാഭിമുഖമായി പ്രവഹിക്കുമ്പോൾ ഇത് ഈശ്വരപ്രേമം അഥവാ പരാഭക്തിയാണെന്നും മുൻപുതന്നെ പ്രസ്ഥാവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഈശ്വരപ്രേമം സകല ശോകങ്ങളേയും ദുഃഖങ്ങളേയും അരിഷ്ടതകളേയും സമ്പൂർണ്ണങ്ങളല്ലാതെയാക്കുന്നു. ഇതിന്റെ പ്രഭാവത്താൽ ജീവിസ്വാർത്ഥപരത, ആസക്തിമുതലായ സകല മായാപാശങ്ങളേയും ഭേദിച്ച് മോക്ഷധാമത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു അനന്തസുഖത്തിനധികാരിയാകുന്നു.

* ശ്രീരാമകൃഷ്ണദേവൻ ഈ യുഗത്തിൽ അവതരിച്ച് ശുദ്ധമായ ഭഗവൽപ്രേമാദർശത്തെ കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ ദർശിക്കയോ ആ ജഗദ്ഗുരുവിന്റെ ശിഷ്യത്വം പ്രാപിക്കയോ ചെയ്തിട്ടുള്ളവർ യഥാർത്ഥത്തിൽ ധന്യന്മാർതന്നെ.

സാധാരണയായി മനുഷ്യന്റെ സ്നേഹം പരിവർത്തനശീലമുള്ളതും നശ്വരവുമായ വസ്തുവിലാണ്. എന്നാൽ ഭഗവൽഭക്തന്മാരുടെ പ്രേമാസ്പദം, നിത്യനും സത്യസ്വരൂപനുമായ സനാതനപുരുഷൻ—ബ്രഹ്മാണ്ഡാധീശ്വരൻ മാത്രമാകുന്നു.

വേദാന്തധർമ്മം, സ്നേഹം മുതലായ ഉള്ളിലുള്ള കോമളവൃത്തികൾക്ക് അനുകൂലമോ സമർത്ഥകമോ അല്ല എന്ന് ചിലർ വിചാരിക്കുന്നു. ഇത് അവരുടെ തെററായ ധാരണ നിമിത്തമാണ്. യഥാർത്ഥമായും വേദാന്തോപദേശം ഇതിനു നേരേ വിപരീതവുമാണ്. സ്മരണാതീതകാലംമുതല്ക്കുതന്നെ വേദാന്തം പ്രചരിപ്പിച്ചു വരുന്നതു, പ്രേമത്തിന്റെ സരസത ഇല്ലാതെയിരുന്നാൽ നമ്മുടെ ജീവിതം വിശുഷ്കമായ മരുഭൂമിക്കു തുല്യമാകും എന്നാണ്. സ്വകാര്യനിരതന്മാരുടെ ശുഷ്കവും ഊഷരവുമായ ഹൃദയം സ്നേഹമാകുന്ന ശിശിരബിന്ദുവാൽ സിക്തമായില്ലെങ്കിൽ, ഓരോ ജീവാത്മാവിലും നിഹിതമായിരിക്കുന്ന അവ്യക്ത ഭഗവൽ പ്രേമബീജം എപ്രകാരം അങ്കുരിക്കയും വർദ്ധിക്കയും ചെയ്യും? എങ്ങിനെയാണ് അതു്, സ്നേഹം, ദയ മുതലായ രമണീയ പുഷ്പങ്ങളാൽ ശോഭിതമായി ഒടുവിൽ, ശാന്തി, മുക്തി, ആനന്ദം ഇവയുടെ അമൃതമയമായ ഫലത്തേ നൽകുന്നതു്? അതുകൊണ്ടു്, സാധാരണ മനുഷ്യഭൂമിയിൽ (ഭാവത്തിൽ) സ്ഥിതിചെയ്യുന്നിടത്തോളവും കാലം വളരെ സൂക്ഷിച്ച് മനുഷ്യസാധാരണമായ സ്നേഹസാധനയിൽ നാം താല്പര്യമുള്ളവരായിരിക്കതന്നെ വേണം. എന്നാൽ കഠോരങ്ങളായ ഘാതപ്രതിഘാതങ്ങളിൽ അകപ്പെട്ടു് തന്റെ സ്നേഹപാത്രം തുച്ഛമായ ഒരു നശ്വരപദാർത്ഥമെന്നു പഠിക്കയും തന്റെ പ്രേമാസ്പദജീവിതത്തിലെ ശാന്തിസൌധത്തിന്റെ മൂലഭിത്തികളുടെ ക്ഷണസ്ഥായിത്വത്തെ അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞു് ഒരു മഹത്തരവും അവിനാശിയുമായ വസ്തുവിനെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി വ്യാകുലനാകയും, സാധാരണ മനുഷ്യഭാവത്തേ—സ്ഥൂലമായ ഈ ദേഹമാനസക്ഷേത്രത്തെ അതിക്രമിച്ചു ആദ്ധ്യാത്മികക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് പരിണാമരഹിതമായ സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപത്തിന്റെ അല്പമായ ഒരു ബോധം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ, അവന് മനുഷ്യസഹജമായ അല്പത്വത്തിലും, അപൂർണ്ണതയിലും, ഹേയമായ സ്വാർത്ഥത്തേ അന്വേഷിച്ചോ, പ്രതിഫലത്തേ പ്രതീക്ഷിച്ചോ സന്തൃപ്തനാകാൻ എങ്ങിനെ സാധിക്കും? അപ്പോൾ ആ ജീവി അവന്റെ മഥിതഹൃദയത്തിലേ സകല പ്രവാഹങ്ങളേയും കാതരഹൃദയത്തിലേ ആ വേഗങ്ങളേയും അവിനാശിയും അനന്താനന്ദസ്വരൂപിയുമായ ഈശ്വരനിലേക്കു പ്രവഹിപ്പിക്കാൻ അത്യന്തം ബദ്ധശ്രദ്ധനാകുന്നു. അപ്പോൾ അവൻ വ്രജഗോപികളേപ്പോലെ പരമപ്രേമാസ്പദന്റെ വിരഹത്താൽ അത്യന്തം കാതരനായിത്തീരുന്നു. ഒരു അവ്യക്തമായ മർമ്മദാഹം അവന്റെ ഹൃദയത്തേ ജർജ്ജരമാക്കുന്നു. ലൌകികമായ ഒരു പദാർത്ഥത്താ

ലും അതു കുറയുന്നില്ല. എന്തു ലഭിച്ചാലും അതിന്റെ താല്ക്കാലിക വിസ്മൃതിപോലും ഉണ്ടാകുന്നില്ല. അപ്പോൾ അവൻ ലജ്ജാ, മാനം, മുതലായ ദേഹമനസ്സുകളുടെ അഭിമാനം മറന്നു് സമസ്തദുഃഖങ്ങളേയും പാദദളിതമാക്കി ശാന്തിമയമായ പ്രേമമാൎഗ്ഗത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചു് അവസാനത്തിൽ "പുത്രാദപി പ്രിയതരം അമൃതാൽരസമയ" എന്നു വൎണ്ണിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രേമാസ്പദത്തേ പ്രാപിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള ത്യാഗഭാവത്താൽ അനുപ്രാണിതമാകുന്നതുവരെ മനുഷ്യചിത്തത്തിൽ യഥാൎത്ഥമായ പ്രേമാകാംക്ഷ ഭഗവൽപ്രേമാകാംക്ഷ സ്ഫുരിക്കയില്ല. സാധാരണ ജീവിതത്തിൽ കൃത്രിമസ്നേഹം—അനിച്ഛാകൃതവും ലോകബോദ്ധ്യത്തിനായുമുള്ള സ്നേഹം—മധുരവും സ്ഥായിയും ആയിരിക്കുകയില്ല. അപ്രകാരം ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതത്തിലും ഏകാന്തമായ ഇച്ഛയോ തീവ്രവ്യാകുലതയോ ഇല്ലാത്തതായ ഭഗവത്പ്രേമം സ്വല്പകാലത്തേക്കു മാത്രമേ നിലനില്ക്കുകയുള്ളു. അതുകൊണ്ടു്, അല്പംപോലും ശാന്തിയോ ആനന്ദമോ ലഭിക്കുകയില്ല; ഭഗവൽപ്രേമം പ്രകൃതിയുടെ ഒരമൂല്യദാനമാണു്. ഇതു് ജീവിഹൃദയത്തിൽ സ്വതേതന്നെ വികസിക്കുന്നു. ദൃഢമായ ഏകനിഷ്ഠയും അനന്യചിത്തതയും ഇതിന്റെ സ്വാഭാവികധൎമ്മമാണു്. പ്രേമികൻ, തന്റെ പ്രിയതമനേ സ്വതേതന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നു. സൎവ്വസംസാരത്തെയും വിസ്മരിച്ചു് പ്രാണാധികരായ സ്ത്രീപുത്രപരിജനങ്ങളേയും മറന്നു് ആ പ്രേമാസ്പദത്തേ മാത്രം സ്നേഹിക്കുന്നു. എന്തിനു് സ്നേഹിക്കുന്നു എന്നു് അവനറിയുന്നില്ല. സ്നേഹിക്കാതെ അവനു് ജീവിച്ചിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അതിനാൽ, ഒരു കൃത്രിമോപായംകൊണ്ടു് ബലാൽക്കാരേണ ഭഗവൽപ്രേമത്തെ സമ്പാദിക്കാൻ ശ്രമിച്ചാൽ ജീവിതത്തിൽ പരമശാന്തിക്കു പകരം ബഹുവിധ ദുഃഖങ്ങളും അശാന്തികളും വന്നുചേരും. ഇതുകൊണ്ടു് ഭഗവത്പ്രേമം ശാന്തിവിധായകമായ ശ്രേഷ്ഠാദൎശമെന്നും, സാധാരണ സ്നേഹം തികച്ചും നിരൎത്ഥകമെന്നും വിചാരിക്കരുതു്. വേദാന്തശാസ്ത്രം ഇവയ്ക്കു രണ്ടിനും അതതിന്റെ സ്ഥാനത്തു വലുതായ ഉപകാരവും സാൎത്ഥകതയുമുണ്ടെന്നു് പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു.

(തുടരും) പി. ശേഷാദ്രി ബി. ഏ. ബി. എൽ.

ഭാഷാസാഹിത്യസിദ്ധാന്തങ്ങൾ

III

കോമളകലകളെ പൊതുവേയും സാഹിത്യകലയെ പ്രത്യേകിച്ചും ബാധിക്കുന്ന തത്വങ്ങൾ സാമാന്യേന പ്രസ്താവിച്ചുകഴിഞ്ഞു. വിശാലങ്ങളായ ഈ സമാന്യസിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കു് സൎവ്വലൌകികമായ സത്തു് ഉണ്ടു്.

സാർവ്വജനീനമായ ഭാഷയാണ് കോമളകല എന്നു പറയാം. പാശ്ചാത്യരെന്നും പൌരസ്ത്യരെന്നുമുള്ള വിഭാഗത്തെ കവിഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന ചില സമാനധർമ്മങ്ങൾ മനുഷ്യജാതിക്കു സഹജമായുണ്ട്. നിത്യഭ്രമണവതിയായ ഭൂമിപോലും പ്രതീചിയെ പ്രാചിയാക്കാനും, പ്രതീചിയും പ്രാചിയുമില്ലാതാക്കാനുമാണ് ശ്രമിക്കുന്നതു്. കലാകാരകനേയും കലാരസികനേയും സർവ്വമനുഷ്യരേയും ഒരുപോലെ ഘടനംചെയ്തു പ്രപഞ്ചം വലയം ചെയ്യുന്ന ചില വീണാതന്ത്രികളുണ്ട്. ആ പ്രപഞ്ചതന്ത്രികളിൽ ചെയ്യുന്ന മൃദുലഘട്ടനങ്ങളുടെ മനോഹരക്രമമാണ് വിശ്വമോഹനമായ കലയായി പ്രാദുർഭവിക്കുന്നതു്. വിശ്വവിശ്രുതന്മാരായ കവികളെല്ലാം, ഈവിധം സാർവ്വജനീനമായ ദിവ്യചൈതന്യത്തെ ഉണർത്തിയ മഹാപ്രഭാവന്മാരാകുന്നു. അവരുടെ കലാകൌശലം, ദേശകാലപരിമിതിയെ അതിക്രമിച്ചു സനാതനചേതനമായി വിജയിക്കുന്നു. ഇന്നത്തെ സമുദായവിശേഷത്തിന്റെ ഉപരിപ്ലവചലനങ്ങളൊ ഇവിടത്തെ സ്ഥിതിഭേദങ്ങളൊ കോമളകലക്കു വിഷയമാക്കുകയാണെങ്കിൽ അതിന്റെ രസജനകത്വം അത്രത്തോളം നിയന്ത്രിതമായിരിക്കുകയെ ഉള്ളു.

സൂക്ഷ്മസ്വഭാവത്തിൽ സാർവ്വലൌകികങ്ങളായ ഈ കലകൾക്കു ദേശകാലങ്ങൾ, പരിമിതിവരുത്തി സർവ്വജനരമ്യത ഇല്ലാതാക്കുന്നു. സംഗീതം, ചിത്രരഞ്ജനം മുതലായ കലകൾക്കു ദേശഭേദംകൊണ്ടു സ്വഭാവഭേദം ഉണ്ടാവുന്നുണ്ടെങ്കിലും, അവ, പ്രകൃതിയിൽനിന്നു സ്വീകൃതമായ സാമഗ്രികൊണ്ടുതന്നെ സൃഷ്ടങ്ങളാകുന്നതുകൊണ്ടു സഹൃദയനായ ഏതു മനുഷ്യനേയും കലാപ്രകാശനസമകാലംതന്നെ രസിപ്പിച്ചേക്കാം. ആ രസത്തിനു ദേശവ്യത്യാസംകൊണ്ട് സർവ്വപരിപൂർണ്ണത സിദ്ധിച്ചെന്നു വരികയില്ലെന്നെ ഉള്ളു.

ഭാഷകൊണ്ടു വ്യവഹാരം ചെയ്യുന്ന കാവ്യകലയുടെ സ്ഥിതി ഇതിൽനിന്നും വിഭിന്നമാകുന്നു. അത്, ഒരു പ്രത്യേകജനസമുദായത്തിലെ വ്യക്തികൾക്കുമാത്രം സർവ്വസമ്മതങ്ങളായ കൃത്രിമ സങ്കേതങ്ങളുടെ സംഘാതമാകകൊണ്ട്, ആ കൃത്രിമോപകരണകൃതമായ കലയുടെ രസം ആസ്വദിക്കണമെങ്കിൽ ആ സങ്കേതസംഘാതം മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ, ആ ഭാഷ മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞാലെ അതുകൊണ്ടു നിർമ്മിക്കുന്ന സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ കവാടോൽഘാടനം സുകരമാകയുള്ളു.

ഒരു സാഹിത്യത്തിന്റെ ആന്തരവും ബാഹ്യവുമായ അന്യാദൃശതക്കു പലഹേതുക്കളുമുണ്ട്. സാഹിത്യത്തിന്റെബാഹ്യസ്വരൂപം ഭാഷാശബ്ദങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തിന് അനുസരണമായി സിദ്ധിക്കുന്നതാകകൊണ്ട്, ആ ശബ്ദങ്ങളുടെ അന്യാദൃശതക്കു ഹേതുഭൂതമായ സകലവും സാഹിത്യത്തിന്റെ ബാഹ്യരൂപത്തെ ബാധിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രധാനമാ

യി, ശബ്ദസ്വഭാവത്തെ ബാധിക്കുന്നതു് ആ ദേശത്തിന്റെ ശീതോഷ്ണസ്ഥിതിയും, അതിനെ ആശ്രയിച്ചുള്ള ശബ്ദജനകാവയവങ്ങളുടെ സ്വഭാവ വിശേഷവുമാണു്. ഈ ഉപാധികളുടെ ശക്തിയെ അതിക്രമിച്ചു മററുഭാഷകളിലെ ശബ്ദങ്ങളുമായി ബാഹ്യസാജാത്യമുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു പ്രധാനശക്തിയാണു് ജനസമുദായങ്ങളുടെ പരസ്പരസംസർഗ്ഗം. ഭാഷ അന്യോന്യാശയപ്രകാശനത്തിന്നുപയോഗിക്കുന്നതാകകൊണ്ടു്, വ്യക്തിസഹജമായ സ്വതന്ത്ര്യഗതി അതിൽ സർവ്വഥാ നിയന്ത്രിതമായിരിക്കുന്നു.

ഭാഷയുടേയും സാഹിത്യത്തിന്റെയും ആന്തരമായ അസാധാരണതക്കു ഹേതുഭൂതമായി പലസംഗതികളുണ്ടു്. ദേശം, സമുദായം, മതം, രാഷ്ട്രം, വ്യക്തി ഇവയാണു് വിവിധഭാഷകളുടെ ആന്തരവൈചിത്ര്യത്തിന്നു ഹേതുക്കൾ. ഒരു ദേശത്തെ ശീതോഷ്ണസ്ഥിതി ആ ദേശവാസികളുടെ സ്വഭാവത്തേയും, അവരുടെ ആവശ്യങ്ങളേയും ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളേയും നിർണ്ണയിക്കുന്നു. ജലദൌർല്ലഭ്യംകൊണ്ടു പരിക്ലിഷ്ടരായി, സസ്യവൈരള്യംകൊണ്ടു് അസന്തുഷ്ടരായി, ഉഷ്ണാധിക്യംകൊണ്ടു വിഷമിച്ചു് സഹാറാ സൈകതഭൂമിയെ അധിവസിക്കുന്ന ഒരു ജനസമുദായം അതിന്റെ മതസങ്കല്പങ്ങളിൽ സ്വർഗ്ഗലോകം ഭാവനചെയ്യുന്നതു്, പുഷ്പഫലശോഭിതമായ സസ്യങ്ങളോടും, ശഷ്പാവൃതകൂലാലങ്കൃതകളായി നിത്യസ്രവന്തികളായ കല്ലോലിനികളോടും സാന്ദ്രചന്ദ്രികാശീതളങ്ങളായ ദിവസങ്ങളോടും കൂടി ആയിരിക്കാനാണു് അവകാശം. അതുപോലെ അവരുടെ സാഹിത്യസങ്കല്പങ്ങളിലും തദനുരൂപങ്ങളായ വൈചിത്ര്യങ്ങൾ സ്വാഭാവികങ്ങളാണു്. സമുദ്രതീരത്തിൽനിന്നും അതിദൂരത്തായി നാലുപാടുനോക്കിയാലും അകലത്തു നീലനിറത്തിൽ പൊങ്ങി നില കൊള്ളുന്ന ശൈലങ്ങളാൽ പരിവൃതരായി കഴിയുന്ന ഒരു ജനസമുദായം സൂര്യചന്ദ്രന്മാർ പർവ്വതത്തിൽനിന്നുദിക്കയാണെന്നും. പർവ്വതത്തിൽതന്നെ അസ്തമിക്കയാണെന്നും, പർവ്വതകാഞ്ചിയാണു് ഭൂമിയെന്നും സങ്കല്പിക്കുന്നതും സ്വാഭാവികമാകുന്നു. അതുപോലെതന്നെ, രണശൂരന്മാരുടെ ഒരു സമുദായത്തിന്റെ സങ്കല്പങ്ങളിൽ തെളിഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന രസം വീരരൌദ്രങ്ങളായിരിക്കും. ഈ വിധത്തിൽ, പരിതസ്ഥിതിവിശേഷങ്ങൾ ഒരു ജനതയുടെ സർവ്വതോമുഖമായ സ്വഭാവ വിശേഷതക്കും, അതിന്റെ ഭാഷാസാഹിത്യങ്ങളുടെ അസാധാരണതക്കും നിദാനമാകുന്നു.

കേരളീയഭാഷയിലും, സാഹിത്യത്തിലും കേരളത്തിന്റെ ഭൂസ്ഥിതിയുടേയും ശീതോഷ്ണാവസ്ഥകളുടേയും ദൃഢമുദ്രപതിഞ്ഞുകിടക്കുന്നുണ്ടു്.

"പച്ചയാംവിരിപ്പിട്ട സഹ്യനിൽ തലവെച്ചും
സ്വച്ഛാബ്ധിമണൽത്തിട്ടാം പാദോപധാനംപൂണ്ടും
പള്ളികൊണ്ടീടുന്നുനിൻ പാർശ്വയുഗ്മത്തെക്കാത്തു-
കൊള്ളുന്നു കുമാരിയും ഗോകർണ്ണേശനുമമ്മേ!

ആഴിവീചികളനവേലം വെൺനുരകളാൽ
തോഴികൾപോലേ തവ ചാരുതൃപ്പാദങ്ങളിൽ
തൂവെള്ളിച്ചിലമ്പുകളിട്ടുവിക്കുന്നു തൃപ്തി
കൈവരാഞ്ഞഴിക്കുന്നു പിന്നെയും തുടരുന്നു.
മിന്നൽക്കാറുകളായ പൊന്നണിദീപങ്ങളും
ഉന്നത സ്തനിതമാം പടഹസ്വനവുമായ്
ഭാസമാനേന്ദ്രായുധതോരണം വർഷോത്സവം
ഭാർഗ്ഗവക്ഷേത്രത്തിൽപ്പോലെങ്ങാനുമുണ്ടോവേറെ.
ചന്ദനവനക്കുളിർത്തെന്നലിൻകളികളാൽ
മന്ദമായ് ത്തലയാട്ടിക്കൊണ്ടുമാമലകളിൽ
ഉല്ലസിച്ചീടും ജയവൈജയന്തികൾ ഏലാ-
വല്ലികൾ നിൻ തൂമണമെങ്ങെങ്ങും വീശാറുള്ളൂ!
പഴുപ്പുകായ്കൾക്കെത്തുംകാലത്തു പവിഴച്ചാ-
ത്തഴകിലണിയുന്ന മുളകിൻകൊടികളും,
കനകക്കുടങ്ങളെച്ചുമന്ന കേരങ്ങളും
നിനക്കിൽ നിതാന്താഭിരാമമേ നിന്നാരാമം."

എന്നു വള്ളത്തോൾ മഹാകവിയുടെ മധുനിഷ്യന്ദികളായ വാക്കുകൾകൊണ്ടല്ലാതെ കേരളത്തിന്റെ ഭൂസ്ഥിതി എങ്ങിനെയാണ് വർണ്ണിക്കുക! അകൃഷ്ടപച്യമായ സസ്യസമ്പത്തുകൊണ്ടു സമൃദ്ധൈശ്വര്യയായി, മനോഹരപ്രകൃതിയുടെ വിലാസവൈചിത്ര്യംകൊണ്ട് സമഗ്രസൌന്ദര്യയായുള്ള കേരളദേവിയുടെ സന്താനങ്ങൾ സൌന്ദര്യസാരരസികരാണെങ്കിലും, "അലസതാവിലസിത"മായ ജീവിതംനയിക്കാൻ നിസർഗ്ഗസിദ്ധമായ വാസനയുള്ളവരാണ്. പ്രകൃതിദേവിയുടെ സുലഭങ്ങളായ അനുഗ്രഹങ്ങൾ ആരെയും അലസരാക്കിയേക്കാം; പക്ഷെ, നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർക്ക് ഈ അനുഗ്രഹങ്ങൾ, അവരുടെ പൌരുഷംകൊണ്ട്, വെച്ചുപുലർത്തേണ്ടുന്ന ആവശ്യം നേരിട്ടിരുന്നതുകൊണ്ട് അവർ ഊർജ്ജസ്വലന്മാരായിരുന്നു. സഹ്യാദ്രിസാനുക്കളിലെ ചന്ദനവും ഏലവും എല്ലായിടത്തും സമൃദ്ധമായിരുന്ന കുരുമുളകുംകൊണ്ട് അവർ നാവികവാണിജ്യംപോലുംചെയ്തു അഭിവൃദ്ധിപ്രാപിച്ചിരുന്നു. പല സമുദായങ്ങളുമായി അടുത്ത് ഇടപെട്ട് അവരുടെ മാനസവ്യാസം വിശാലപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ഭാരതഖണ്ഡം ഒട്ടുക്ക് ജൈത്രയാത്രചെയ്തു, സനാതനോത്തുംഗമായ വിജയവൈജയന്തികനാട്ടിയ ശ്രീ ശങ്കരാചാര്യർ ഒരു കേരളീയനാണെന്നതു നമുക്കു ശാശ്വതാഭിമാനത്തിന്നു അവകാശഹേതുകമാണ്. ശങ്കരാചാര്യരുടെ മാതൃത്വംവഹിച്ച ആ ദേവി ഇന്നും സന്താനവതിയാണെന്നും, ഭാവി ഭാരതത്തിന്റെ ഉൽകർഷസ്തംഭങ്ങളാകാനുള്ള മഹാപ്രഭാവന്മാർ കേരളീയയുവസമുദായത്തിൽനിന്നും മുന്നോട്ടു വരാതിരിക്കയില്ലെന്നും നിശ്ചയപൂർവം ദീർഘദൃഷ്ടികൾക്കു ശപഥംചെയ്യാം.

കേരളഭാഷയുടെ ബാഹ്യസ്വരൂപത്തിന്ന പ്രകടങ്ങളായ വിശേഷങ്ങളുണ്ട്. മലയാളത്തിലെ അനുനാസികാതിപ്രസരം ദൃഷ്ടിയിൽ പെടാത്തവർ അധികംപേരുണ്ടായിരിക്കയില്ല. അനുനാസികവ്യഞ്ജനങ്ങളോടു സന്ധിച്ചുനില്ക്കുന്ന ഖരമൃദുക്കൾ തത്തദ്വർഗ്ഗ്യങ്ങളായ അനുനാസികങ്ങളായി മാറുന്നതും, മാററി ഉച്ചരിക്കുന്നതും മലയാളത്തിലെ വ്യാപകമായ പതിവാണ്. ഈ വിശേഷഗതി മലയാളഭാഷയുടെ ബാഹ്യസ്വരൂപത്തെ സാർവ്വത്രികമായി എത്രത്തോളം ഭേദപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടെന്നു പറയാനില്ല. ഇതരദ്രമിഡഭാഷ സംസാരിക്കുമ്പോൾ ശ്വസിക്കുന്ന വായു ശുഷ്കമാണെങ്കിൽ, മലയാളി ശ്വസിക്കുന്ന വായു സരസമാണെന്നുള്ളതാകുന്നു ഇതിന്റെ ഹേതു.

ഈ മാതിരി മലയാളത്തിന്റെ ബാഹ്യരൂപത്തിലുള്ള വിശേഷവും, മലയാളികളുടെ സംസ്കാരവിശിഷ്ടമായ ഹൃദയസ്ഥിതിയും ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ ബാഹ്യാന്തഃസ്വരൂപങ്ങൾക്ക ആസ്വാദ്യമായ ഒരാകൃതി നല്കീട്ടുണ്ട്. ദ്രമിഡാക്ഷരമാല മുഴുവൻ സ്വാധീനമായിരുന്നതു പോരാഞ്ഞിട്ടു സംസ്കൃതത്തിലെ അതിഖരമൃദുഘോഷങ്ങൾ ശബ്ദഭണ്ഡാഗാരത്തോടുകൂടി കൈരളി സ്വീകരിച്ചു. ഈ നവസമ്മേളനത്തിന്റെ സ്വാരസ്യംകൊണ്ടു കൈരളിക്കു സിദ്ധിച്ച അംഗലാവണ്യത്തിന്, കേരളീയരുടെ കോമളതാഭിരുചി ഒന്നുകൂടി മാററുകൂട്ടിയപ്പോൾ ഉണ്ടായ പാഞ്ചാലീരീതിയുടെ മനോഹരത അനിർവ്വചനീയമത്രെ.

"പരിമളമഴപെയ്തിരിഞ്ഞുഭംഗ്യാ
തിരുകിനകുന്തളഭാര ലാളനീയാം
സ്മരനിഗമരഹസ്യമോതുമോമൽ-
തിരുമിഴിമേൽനിഴലിച്ച രാഗലോലാം

മട്ടമലർശരമേന്മചേർത്ത തോൾമേ
ലുടനണിയും മണികുണ്ഡലാഭിരാമാം
തുടുതുടെവിലസുന്ന ചോരിവായ്മേൽ
ഉടമയിൽവന്നിളകൊള്ളു മല്പഹാസാം.

ഘനകലശസുകാന്തിവെന്ന പീന-
സ്തനഭരലാളിതരത്നഹാരമാലാം
മണിമയകടകാംഗദാദിഭൂഷാ
ഗുരുഭരരഞ്ജിതമഞ്ജുഭാരവല്ലീം

മരതകലതികാഭിരാമമുൾക്കൊ-
ണ്ടരുളിനകോമളരോമവല്ലരീകാം
പരിഹിതമൃദുലാംശുകത്തിനുള്ളിൽ
സ്ഫുരിതനിതംബമനോഹരോരുകാണ്ഡാം

പ്രണിഹിതമണിനൂപുരാംഘ്രിപത്മാം
അനുപമകാന്തിധരീപരീതഗാത്രീം
ജനനയനസുധാം ത്രപാനരാഗ
ക്ഷണനതമുഗ്ദ്ധമുഖീം ദദർശ സീതാം"

[ഉത്തരരാമായണചമ്പു, സപത്ഗ്ഗാരോഹണം 59—63.

എന്ന 'മധുരമധുരഭാഷാസംസ്കൃതാന്യോന്യസമ്മേളനസുരഭില യായ' ഈ 'കാവ്യവാണീവിഭൂതി' കൈരളിക്കുള്ളപോലെ തികഞ്ഞിട്ടുള്ള ഇതരഭാഷകൾ അധികമില്ല. കോമളവ്യഞ്ജനങ്ങളുടെ മധുരസമ്മേളനമാണ് ഈ മനോഹരതയുടെ രഹസ്യം. അല്ലാതെ "പല മലയാളവിശേഷണങ്ങൾകഴിഞ്ഞു് ഒരു സംസ്കൃതവിശേഷ്യം വിഭക്ത്യന്തത്തോടുകൂടി വരുന്നതു"ല്ല ഈ രസത്തിന്നു കാരണം. ഇതൊരാശ്ചര്യവുമല്ല. ഒരു രസികനായ മലയാളിക്കു് ലളിതമധുരമായല്ലാതെ കവിതയെഴുതാൻ വയ്യ.

"കർക്കക്കശടറക്കർപ്പവൈ(കക്ക്വേണ്ടിയവൈ)കററപിൻ
നിർക്ക അതർക്കുത്തക" [തിരുക്കുറൾ]

എന്ന ഉരുട്ടുചെണ്ടമേളത്തിൽ കവിതയെഴുതുവാൻ ഒരു കേരളീയനു് സാദ്ധ്യമാകുമെന്നു വിചാരിക്കുവാൻ വയ്യ. അഥവാ, സാദ്ധ്യമായാൽ അതു വികൃതിയല്ലാതെ പ്രകൃതിയല്ല. [കവികുലവരേണ്യനായ തിരുവള്ളുവരുടെ കവിതാരീതിയെ കടുകിട പഴിക്കയല്ല; മലയാളികളുടെ മട്ടിന്റെ വിശേഷത പറകയാണ്] അവരുടെ സംസ്കൃതത്തിൽപോലുമുള്ള കവിതയുടെ ഭംഗിക്കു കിടനില്ക്കാൻ ജയദേവന്റെ "മധുരകോമളകാന്തപദാവലി"ക്കേ സാധിക്കയുള്ളു.

ബാഹ്യമായ ഈ സൌന്ദര്യത്തിനു് അനുഗുണമായ ആന്തരസൌന്ദര്യവും കൈരളിയിൽ സാർവ്വത്രികമായി കാണാവുന്നതാണ്. ലോകത്തിലെ രാമണീയകത്തിൽ രമിച്ചുള്ള പരമാനന്ദമേ കേരളകവിതയിൽ കാണ്മാനുള്ളു. പ്രഭാതത്തിൽ വിടൎന്ന ഇളങ്കാററിലാടുന്ന പുഷ്പങ്ങളെപ്പോലെ തുള്ളിക്കളിച്ചു മൃദുഹാസംചെയ്കയെ കേരളീയകവികൾ ചെയ്യാറുള്ളു. ഈയിടെയായി ഒന്നുരണ്ടു കവികൾ കരഞ്ഞുതുടങ്ങീട്ടുണ്ടെങ്കിലും മലയാളികൾ സാധാരണയായി ചിരിക്കാറേ ഉള്ളു.

ഭാരതഖണ്ഡത്തോടു പൊതുവെ സാംസ്കാരികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ ഒരു അഖണ്ഡബന്ധം കേരളത്തിനുണ്ടു്. ഭാരതീയസംസ്കാരത്തിന്റെ വീചിമാലകൾ സഹ്യപർവ്വതപംക്തികളെ ഉല്ലംഘിച്ചു കൂടക്കൂടെ കേരളത്തിൽ പ്രചരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കാളിദാസൻപോലും രഘുചക്രവർത്തിയുടെ യോധപടലത്തെ കേരളത്തിൽകടത്തി ശീതതരുച്ഛായയിലിരുത്തി ഏലാഫലസുരഭിലമായ നാളികേരാസവത്തെ ആസ്വദിപ്പിക്കുന്നു

ണ്ടു്. കാഞ്ചീപുരവുംകടന്നു രാജ്യസീമ വൎദ്ധിപ്പിച്ച കേരളരാജാക്കന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഭാരതത്തിന്റെ ഇതരഭാഗങ്ങളുമായി നിത്യസംസൎഗ്ഗത്തിലാണു് കേരളം വൎത്തിച്ചിരുന്നതും വൎത്തിക്കുന്നതും. ആൎയ്യസംസ്കാരം, ഇതരദേശങ്ങളിലെന്നോണമോ അതിലധികമോ, കേരളാന്തരീക്ഷത്തിന്റെ സൌരഭ്യം ശ്വസിച്ചു ഇവിടെ തഴച്ചു വളൎന്നിട്ടുണ്ടു്. കാവ്യം, മീമാംസ, വൈദ്യകം, ജ്യോതിഷം, വ്യാകരണം മുതലായവയുടെ അഭിവൃദ്ധി ആൎയ്യസംസ്കാരരഞ്ജനത്തിന്റെ പ്രകടചിഹ്നമാണു്. കൎക്കശപ്രായമായ ശബ്ദാനുശാസനംപോലും ഒരു കേരളീയകവി ആരംഭിക്കുമ്പോൾ—

“രാസവിലാസവിലോലം ഭജതമുരാരേൎമ്മനോരമംരൂപം
പ്രകൃതിഷുയൽ പ്രത്യയവൽ പ്രത്യേകം ഗോപികാസുസമ്മിളിതം.”

എന്നു ആലോചനാസേചതകമായേ നിൎഗ്ഗളിക്കുന്നുള്ളൂ.

പല കാലത്തായി പല സമുദായപരമ്പരകളും കേരളത്തിലേക്കു് ഒഴുകുകയും ഒന്നിനോടൊന്നു കലരാതെയും കലൎന്നും ഇവിടെ സ്ഥിതിയുറപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ജനസമുദായങ്ങളുടെമേൽ ധൎമ്മസിദ്ധാന്തപരമ്പരകൾ പാഞ്ഞു, നവീനധൎമ്മങ്ങളെ വാഴ്ത്താനും പുലൎത്താനും സാഹിത്യങ്ങൾ വളൎന്നു. വിവിധമതമത്സരങ്ങളും രാഷ്ട്രകലാപകോലാഹലങ്ങളുംകൊണ്ടു കേരളമാതാവു് കുഴങ്ങീട്ടുണ്ടു്.

ഈ ഘട്ടത്തിൽ കേരളീയരുടെ ഇടയിലുള്ള കാളീസേവയെപ്പറ്റിയും അതുസംബന്ധമായ സാഹിത്യത്തെപ്പറ്റിയും രണ്ടുവാക്കു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കാളിയുടെ ഉത്ഭവം ശിവങ്കൽനിന്നാകയാൽ ശൈവമതത്തിന്റെ അവസാനകാലത്തായിരിക്കണം കാളീമതത്തിന്റെ പ്രചാരമെന്നു് ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കളംപാട്ടു്, പാന, കരിങ്കാളിക്കുള്ള വെള്ളാട്ടു് എന്നീ സേവാക്രമങ്ങളെ നിങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. ഇവയെപ്പറ്റിയുള്ള സാഹിത്യം പലൎക്കും ഉപജീവനമാൎഗ്ഗമായിത്തീൎന്നിരിക്കകൊണ്ടു് അതിന്റെ പ്രകാശനത്തിനു പ്രതിബന്ധങ്ങളുണ്ടു്. കാളിസേവയെപ്പറ്റിയുള്ള സാഹിത്യം ഇപ്പോൾ ശേഖരിച്ചുവരുന്നുണ്ടെന്നറിഞ്ഞു സന്തോഷിക്കുന്നു.

ഈ സാഹിത്യത്തിൽ കാളിയുടെ ഉത്ഭവവും ദാരുകന്റെ വധവുമാണു് പ്രായേണ വിഷയമായിക്കാണുന്നതു്. പാനക്കാരുടെ ഇടയിൽ കാളിനാടകം എന്ന പേരാണു് ഈ സാഹിത്യത്തിനു പറഞ്ഞുവരുന്നതു്.

ഒരുകാലത്തു ബുദ്ധജൈനമതങ്ങൾ കേരളത്തിൽ സാൎവ്വത്രികമായി പ്രചരിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു് ധാരാളം ലക്ഷ്യങ്ങളുണ്ടു്. ഇന്നു കേരളത്തിലുള്ള ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ഏറിയ കൂറും ബുദ്ധദേവാലയങ്ങളായിരുന്നു എന്നുള്ളതു് ചരിത്രാന്വേഷണം തെളിയിക്കുന്ന വാസ്തവമാണു്. അക്കാലം ഭാരതത്തിന്റെയെന്നപോലെ, കേരളത്തിന്റെയും സുവൎണ്ണകാലമായിരുന്നുവെന്നു പറയാം.

ബുദ്ധധൎമ്മത്തിൻെറ പരാജയത്തിന്നുശേഷം ബ്രാഹ്മണമതം പ്രബലപ്പെട്ടു. ആൎയ്യസംസ്കാരവുമായി സംസൎഗ്ഗമനുഭവിച്ച ദ്രാവിഡർ, സ്വമതത്തിൽ ആൎയ്യസങ്കല്പങ്ങൾ പകൎത്തി ആൎയ്യദ്രാവിഡസംസ്കാരങ്ങളുടെ സംശ്ലേഷജാതങ്ങളായ ശൈവവൈഷ്ണവമതങ്ങൾ അംഗീകരിച്ചു. അവയിൽ ദ്രാവിഡസങ്കല്പഭൂയിഷ്ഠമായ ശൈവമതത്തേക്കാൾ ആൎയ്യകവികൾ കൂടുതൽ പ്രചരിപ്പിച്ചതു് വൈഷ്ണവമതത്തെയാണു്. ഭാരതം മുഴുവനും വൈഷ്ണവമതത്തിൻെറ നവപ്രവാഹത്തിൽ ആണ്ടു. ദേശീയഭാഷകളിലെല്ലാം രാമായണഭാരതഭാഗവതങ്ങൾ വിവിധവേഷങ്ങളിൽ രംഗപ്രവേശംചെയ്തു. ദുൎഗ്ഗമങ്ങളായ ജ്ഞാനയോഗമാൎഗ്ഗങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു്, സുഗമമായ ഭക്തിമാൎഗ്ഗമാണു് മുക്തിപ്രാപ്തിക്കു് അവലംബനീയമെന്നു് ഉച്ചൈസ്തരം ഉൽഘോഷിക്കുന്ന ഈ വൈഷ്ണവസാഹിത്യങ്ങൾ സാമാന്യജനങ്ങളെ വിദ്യുദ്വേഗത്തിൽ ആകൎഷണംചെയ്തു.

ഇതരദേശീയ കവികളെപ്പോലെ കേരളീയകവികളും സംസ്കൃതത്തിലുള്ള വൈഷ്ണവഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പരതന്ത്രങ്ങളും സ്വതന്ത്രങ്ങളുമായ വിവൎത്തനങ്ങൾകൊണ്ടു് ഭാഷനിറച്ചു. ഭാഷക്കുണ്ടായ ഈ നവ്യപുഷ്ടിക്കു് ഹേതുഭൂതമായ സംസ്കൃതത്തിലെ വൈഷ്ണവഗ്രന്ഥങ്ങളോടു് നാം നിത്യം ഋണാനുബദ്ധരാണു്.

വൈഷ്ണവസാഹിത്യത്തിൻെറ പ്രചാരത്തിന്നുമുമ്പും, അതിനോടു് സമകാലികമായും, അതിന്നുശേഷവും ദ്രാവിഡവൃത്തനിബദ്ധങ്ങളായി നാടോടികളായ ഒരുവിധം പാട്ടുകൾ മലയാളത്തിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്നു. ഇവ, നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൻെറ അസംസ്കൃതമായ ആദിരൂപവും, അന്നത്തെ സാമുദായികസ്ഥിതികളും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു.

ആംഗലചരിത്രകാരന്മാർ Age of chivalry എന്നു വ്യവഹരിക്കുന്ന ഒരു കാലത്തോടു് ഭൂയിഷ്ഠസാമ്യമുള്ള ഒരു കാലത്തിലേക്കാണു് 'തച്ചോളിപ്പാട്ടുകൾ' മുതലായവ നമ്മെ ആനയിക്കുന്നതു്. കേരളത്തിൻെറ ഈ വീരപൌരുഷദശയെ കുറിക്കുന്ന ഈ മാതിരി അസംസ്കൃതസാഹിത്യശാഖകൾ കേവലം വിസ്മൎയ്യകോടിയിൽ തള്ളാതെ സൂക്ഷിക്കേണ്ടവയാണു്.

തച്ചുള്ളിപാലാട്ട് കോമൻനായർ അരയിൽ കച്ചമുറുക്കുന്ന ഭാഗം ഇവിടെ ഉദാഹരിക്കാം:—

"നിലയറവാതുക്കൽചെന്നുനിന്നു–താക്കോലുകൂട്ടമെടുത്തുംകൊണ്ടു.
നിലയറവാതിൽതുറക്കുന്നുണ്ടേ–മെയ്‌വണ്ണപ്പെട്ടിതുറന്നുവെച്ചേ
ചമയങ്ങൾവേഗത്തിൽഎടുത്തുകോമൻ–പൂക്കച്ചമാറാപ്പുഅഴിക്കുന്നുണ്ടേ
കുഴലിൽതെരുത്തുള്ള പൂംകച്ചയും–ഉറുമി പരിച തൊഴുതെടുത്തു്
നിലയറപൂട്ടിപ്പുറത്തുപോന്നു–പടകളിമുററത്തുംചെന്നുനിന്നു.
അങ്കപ്പട്ടുങ്ങ ഞെറിഞ്ഞുടുത്തേ–മേൽമുണ്ടുനന്നായ് ചുററുന്നുണ്ടേ

നാടുതുനാട്ടിലും കേട്ടുനാദം" പടകളികൊണ്ടല്ലോ കോമനോക്ക്
ആലിലപോലെ വിറതുടങ്ങി—തഞ്ചംപകരുന്ന കോമനല്ലോ.
ആകാശംചൂണ്ടി എറിയുന്നുണ്ടേ—അയ്യാള് ഏകരത്തിൽവരുന്നമുമ്പിൽ
പകരിതിരിഞ്ഞങ്ങുകെട്ടികച്ച—വടക്കൻഞെറിവെച്ചുക്രന്തൽ
തെക്കൻഞെറിവെച്ചുഴകവെച്ചെ—ആനമുഖംവെച്ചുകെട്ടിവെച്ചു
കുതിരമുഖംവെച്ചുകെട്ടുന്നുണ്ടേ—അങ്കവാലുംതൊങ്കലുമിട്ടുകച്ചകെട്ടി
ചന്തംപെരുമയിൽകെട്ടികച്ച—അങ്കപ്പുലിവാലു ഉഴിഞ്ഞുകെട്ടി
കൊട്ടാപ്പടിവെച്ച പൊന്നരഞ്ഞാൺ—മീതെ അഴകിന്നുപൂട്ടുന്നുണ്ടേ
എലസ്സരഞ്ഞാളുരമുറുക്കി—ചമയങ്ങളൊക്കെച്ചമഞ്ഞൊരുങ്ങി
പൊന്നുംതൊപ്പിയുംതലക്കണിഞ്ഞ്—പൊങ്കുപ്പായമിട്ടു ഇടമുറുക്കി
ചുരികപരിചതൊഴുതെടുത്ത്—കാട്ടിലിളമാനും ചാടുംപോലെ
പടകളിമുററത്തുചാടിനിന്നു—പരിചയിളക്കിത്തുടക്കുതട്ടി
പൂത്തിടപോലെപരിചമുട്ടി—ഇടിവാളുപോലെ ചുരികെളക്കി

ഏകദേശം ഇക്കാലത്തോടടുത്താണ് വൈഷ്ണവസാഹിത്യം കേരളഭൂമിയിൽ പടന്നുതളിർത്തുതുടങ്ങുന്നത്. സംസ്കൃതാനഭിജ്ഞരായ സാമാന്യജനങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ച് വിനിർമ്മിതങ്ങളായ നൂതനഗ്രന്ഥങ്ങൾ അവക്ക് സുപരിചിതമായിരുന്ന ദേശീയവൃത്തക്കരുക്കളിൽ ആണ് വാർത്തു കാണുന്നത്.

കിളിപ്പാട്ട്, തുള്ളൽപ്പാട്ട് മുതലായവ, തുഞ്ചത്തുഗുരുക്കൾ, കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ ആദിയായവരുടെ സ്വതന്ത്രനിർമ്മതിയായിരുന്നു എന്ന ബോധം അടുത്തകാലംവരെ പരന്നിരുന്നു എങ്കിലും ഇന്ന് അങ്ങനെ വിശ്വസിക്കുന്നവർ അധികംപേർ കാണുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

പുരാതനങ്ങളായ ദ്രാവിഡവൃത്തരൂപങ്ങളെത്തന്നെ മലയാളികൾ സ്വീകരിച്ചപ്പോൾ അവയുടെ ആകൃതിക്കു വലിയ വ്യത്യാസം വരുത്തിയിരുന്നില്ലെങ്കിലും (രാമചരിതകാലത്തിന്നുശേഷം) പരിശുദ്ധസംസ്കൃതപദങ്ങളുടെ പ്രയോഗം കൊണ്ട് അവക്കുവന്ന പ്രകൃതിവ്യത്യാസം തമിഴ്പാട്ടുകളുമായുള്ള ദൃഢബന്ധത്തെ വിസ്മരിപ്പിച്ചു.

ഇന്നു കേവലം കേരളീയമെന്നു തോന്നുന്ന ഈ പാട്ടുകൾ ഏറിയക്രമം ഇതേരൂപത്തിൽ ഇതരദ്രാവിഡസഹോദരന്മാൎക്കും പരിചിതമായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിന്നു വലിയ തെളിവുകൾ ആവശ്യമില്ല.

"വിരിവിലാ അറിവിനാർകൾ വേറൊരുസമയംചെയ്തു
എരിവിനാൽ ചൊന്നാരേനും മെൽപിരാക്കേററതാകും"
(തിരുപ്പെരുവേലൂർ അപ്പൻ)

എന്ന ശീലുകളുടെ വൃത്തംതന്നെയാണ് വലിയരൂപവ്യത്യാസംകൂടാതെ

"ദ്രോണരോടൊരുമിച്ചു പഠിച്ചുവിദ്യകളും
സുരലോകംപുക്ക വൃഷതമഹീപതിയും"

എന്ന കേകാഭിധാനമായ കിളിപ്പാട്ടു വൃത്തമായി എഴുത്തച്ഛൻ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. പക്ഷെ തമിഴർ വൃത്തബന്ധത്തിൽ കുറേക്കൂടി സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കാകളിയിൽ അന്ത്യഗണത്തിന്ന് ഓരോപാദത്തിലും ഒരുവർണ്ണം കുറക്കുമ്പോളുണ്ടാകുന്ന "ദ്രുതകാകളി"വൃത്തം തന്നെയാണ് മലയാളത്തിൽ പാനയിലും കീർത്തനങ്ങളിലും എന്നതുപോലെ തമിഴുകവികളും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

"പൂക്കൈക്കൊണ്ടരൻപൊന്നടിപ്പോററിലാർ
നാക്കൈക്കൊണ്ടരൻനാമനനവററിലാർ
ആക്കൈക്കേ,യാരെത്തേടിയലമന്തു
ക്കാക്കൈക്കേയാരെയാക്കിക്കഴിവരെ.

"കുറികളുമടയാളവും കോയിലും
നെറികളുമവർനിൻറതോർനേർമെയും
അറിയമായിരമാരണമോതിലും
പൊറിയിലീർ,മനമെൻകൊൽപുകാതതെ." (അപ്പർ)

"കാളമേഘകളായങ്ങളെക്കാളും
കാളനാളീകപാളികളെക്കാളും
കാളിമകൊണ്ടുകാളുംകളേബരം
പനയന്നാർകാവിലീശപരിപാഹിമാം"
"ശാരികപ്പൈതലേ ചാരുശീലെവരി
കാരോമലേ കഥാശേഷവും ചൊല്ലുനീ"

എന്ന കാകളീവൃത്തംതന്നെയാണ്.

"തേകമിരുന്തല്ലോചിത്തെല്ലാമാടലാം
തേകമിരുന്താക്കാൽചരലാംപൂരണം
തേകമിരുന്താക്കാൽ ചെയലെല്ലാംപാക്കലാം
തേകമിരുന്താക്കാൽ ചേരലാം മുക്തിയെ"

എന്നു തമിഴപാട്ടിലും കാണുന്നതു്.

തരംഗിണി എന്നു വൃത്തമഞ്ജരിയിൽ നാമകരണം ചെയ്തിരിക്കുന്ന ഓട്ടൻതുള്ളൽ വൃത്തം, പലതുകൊണ്ടും, കൈരളീവൃത്തഗണനയിൽ സർവ്വപ്രധാനമായ ഒരു സ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്നുണ്ട്.

"അണിമതികലയുംസുരവാഹിനിയും
ഫണിപതിഗണഫണമണികളുമണിയും" (ഘോഷയാത്ര)

എന്നവൃത്തംതന്നെയാണ് ചമ്പൂകാരന്മാർ പലപ്പോഴും ഗദ്യരചനക്കു പ്രയോഗിക്കുന്നതു്.

"കൊണ്ടാലക്ഷ്മണ വില്ലും ശരവും
കണ്ടില്ലേതും വരുണമിടാന്നീം"

എന്ന് ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തത്തിലും ഈ വൃത്തംതന്നെയാണ് പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നു നോക്കുക. എന്നാൽ, ചമ്പുഗദ്യങ്ങളിൽ വിവിധവൈചിത്ര്യങ്ങളോടുകൂടിയാണ് ഈ വൃത്തം പ്രയോഗിക്കുന്നത്.

മല്ലീവല്ലീമല്ലാവലിരിഹ
മെല്ലെമെല്ലെവിരിയുന്നേരം,
പക്ഷികരംവൃക്ഷാവലിയിലടങ്ങി
യിണങ്ങിമയങ്ങിയുറങ്ങുന്നേരം" എന്നും

"ഞെട്ടഞെടെയുടനുടനടവികൾതോറും
കരടികൾകട്ടുതരമലറുന്നേരം,
ഗമനനിരാശാ കുഹചനദേശേ
നിഷസാദൈഷാമഹിതായോഷാ" എന്നും പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന വൈചിത്ര്യം കാണുക. ഇതുതന്നെയാണ്.

"നളിനീദളഗതജലമതിതരളം
തദ്വജ്ജീവിതമതിശയചപലം"

എന്നും മററുമുള്ള സംസ്കൃതകീർത്തനത്തിലും പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു് മാത്രാസമകങ്ങളായ ഈ വൃത്തങ്ങൾ ദ്രാവിഡഭാഷയിൽനിന്നും സംസ്കൃതത്തിലേക്കു പകന്നതായിരിക്കാനാണവകാശം. ആര്യസംസ്കാരത്തിനു കേരളത്തിൽ പ്രചുരമായ പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിരുന്നിട്ടും അതു്, കേരളസാഹിത്യത്തിൻെറ ബാഹ്യരൂപത്തെ ഇതേവരെ പ്രകടമായി ബാധിച്ചു കാണുന്നില്ല. എന്നാൽ, ക്രമേണ, ആ മഹാശക്തി വ്യാപിച്ചു വ്യാപിച്ചു സാർവ്വത്രികമായ ആകാരഭേദം കൈരളിക്കുവരുത്തിട്ടുണ്ടു്. സംസ്കൃതത്തിൻെറ അതിപ്രകടസംസർഗ്ഗംകൊണ്ടു് വിദ്യോതിക്കുന്ന ആ ഘട്ടത്തിലേക്ക് ഇനി കടന്നുകൊള്ളാം.

നന്തിയാരുവീട്ടിൽ പരമേശ്വരൻപിള്ള M. A.

സൌന്ദര്യഗീത.

(കേക)

വെൽവൂ! നീ മഹാസത്യസൌന്ദര്യപ്രഭാധരി!
വെൽവൂ! നീ ദിവ്യപ്രേമമാധുരീപ്രവാഹിനി!

നിസ്തബ്ദ്ധഗാനധാരാപീയൂഷം പൊഴിച്ചു നീ;
നിശ്ചലം ചരാചരമുന്മുഖം ചെവിക്കൊൾവൂ!
നിസ്തുലൽസുധാ ധാരതൻ മാധുരികലന്നോ-
രസ്ഥാനം നുകന്നു ഹാ മൂർച്ഛിപ്പൂ; പരാനന്ദം!

ശാശ്വതാനന്ദാമൃതൈകസന്ദാപയിത്രിനി
നൽശ്ശാന്തിസാമ്രാജ്യൈകപ്രതിഷ്ഠാപയിത്രിനി.

പാവനാത്മാവിൽനിന്നുകവിഞ്ഞുവഴിഞ്ഞീടും
ഭാവനാമാധ്വീധാരേ! വെൽവൂ! നീ ലോകാധാരേ!
വിയത്തിൻ സനാതനസൗഭാഗ്യമലർക്കാവിൽ
വിളങ്ങുംപൂങ്കുലയിൽ തുളുമ്പുംകളൂർമാധ്വി!
കൊച്ചുപൂഞ്ചിറകാർന്ന വണ്ടായി മൂളിപ്പാടി
യുച്ചലിച്ചാവൂ! മേല്പോട്ടാ;വോളം നുകർന്നാവൂ!
ഒഴുകും പ്രേമപ്പൈമ്പാൽപ്പുഴതന്നലകളിൽ
ത്തുഴയും വല്ലകൊച്ചുനുരയായ് കളിച്ചാവൂ!
മാനസം മദിപ്പിക്കുമദ്ദിവ്യനാദാമൃത—
മാധുരീലഹരി നീ നിർവൃതിപ്രദാത്രി നീ

വെൽവൂ! നീ മഹാസത്യസൗന്ദര്യപ്രഭോദ്ധരി!
വെൽവൂ! നീ ദിവ്യപ്രേമമാധുരീപ്രവാഹിനി!

കണ്ണാകളം — വിദ്വാൻ വി. പി. ശേഖരപിഷാരടി.

ഇന്ത്യയും ബുദ്ധമതവും. *

ആര്യപരിഷ്കാരത്തിന്റെ ആദിമകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ശക്തി കാലക്രമത്തിൽ കുറെയൊന്നു ക്ഷയിച്ചുവശമാവുകയും, അതു് നവീനമായ ഒരു രൂപത്തിൽ പ്രകാശിക്കുവാനുള്ള ലക്ഷണങ്ങൾ കണ്ടുതുടങ്ങുകയുംചെയ്തു. ആര്യസമുദായാന്തരീക്ഷത്തിന്റെ ചക്രവാളത്തിൽ ഒരു പരിവർത്തനജ്യോതിസ്സിന്റെ ഉദയരശ്മികൾ മിന്നിത്തുടങ്ങി എന്നാണു് ഇതിനെത്തന്നെ വേറൊരുവിധത്തിൽ പറയുകയാണെങ്കിൽ പറയേണ്ടതു്. മിഥിലയിൽ അല്ലെങ്കിൽ ഇന്നത്തെ ഉത്തരബീഹാറിൽ തത്വജ്ഞാനവിഷയത്തിൽ ബ്രാഹ്മണർക്കുള്ള പ്രാമാണ്യം ക്ഷയിക്കുകയും, ക്ഷത്രിയന്മാർ സ്വതന്ത്രചിന്തകന്മാരായിത്തീർന്നു് ബ്രാഹ്മണന്മാരുടെ ശ്രേഷ്ഠതയെ പ്രതിഷേധിച്ചുതുടങ്ങുകയും ചെയ്തതാണു് ഈ പരിവർത്തനത്തിന്റെ പ്രഥമലക്ഷണമായിരുന്നതു്. ഇന്ത്യയുടെ പരിണാമമുറയ്ക്കുള്ള വളർച്ചയുടെ ഗതിയിൽ ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു തിരിച്ചിൽ ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതായിരുന്നു എന്നുതന്നെ പറയാം.

* ഈ ലേഖനം കൽക്കട്ടാ യൂനിവേഴ്സിറ്റി പ്രൊഫസരും പ്രസിദ്ധ ചരിത്രകാരനുമായ ഡോക്ടർ യദുനാഥസർക്കാർ ഇയ്യിടെ മദിരാശി യൂനിവേഴ്സിറ്റിയുടെ ആവശ്യപ്രകാരം ചെയ്ത പ്രസംഗത്തിൽനിന്നു സംഗ്രഹിച്ചതാകുന്നു.

വൈദികമതത്തിന്റെ കർമ്മകാണ്ഡത്തിൽനിന്ന് വിഭിന്നമായി, ആദ്യം ബ്രാഹ്മണർഷിമാരുടെ പുണ്യാശ്രമങ്ങളിൽ ഉദിച്ചുയർന്ന ഉൽകൃഷ്ടമായ തത്വജ്ഞാനവിദ്യ പിന്നീട് ക്ഷത്രിയന്മാരായ രാജർഷിമാരുടെ രാജധാനികളിലേയ്ക്കു മാറിയിട്ടാണ് പുഷ്ടിയും വികാസവും പ്രാപിച്ചതു. ജനകൻ മുതലായ രാജർഷിമാർ വസിഷ്ഠൻ മുതലായ മഹർഷിമാർക്കുംകൂടി വന്ദ്യരായ തത്വവിദ്യാചാര്യ്യന്മാരായിത്തീർന്നതായിക്കാണുന്നുണ്ട്. തത്വചിന്തയുടെ ഗുരുത്വകേന്ദ്രം ഇങ്ങിനേ ബ്രാഹ്മണമണ്ഡലത്തിൽനിന്ന് ക്ഷത്രിയമണ്ഡലത്തിലേയ്ക്കു പകർന്നു കുറേ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, മഹാനായ ഒരു ക്ഷത്രിയതത്വജ്ഞാനിയുടെ ആവിർഭാവത്തിന്നിടയായി. ഈ തത്വജ്ഞാനി 'ചെങ്കോലു ദൂരത്തിട്ടു യോഗദണ്ഡെടുത്ത' ഗൌതമബുദ്ധനല്ലാതെ മറ്റാരുമല്ല. വേദവിഹിതങ്ങളായ കർമ്മങ്ങളെ മുറുകെപ്പിടിച്ചുനിന്നിരുന്ന ബ്രാഹ്മണമതത്തേ എതിർത്തുംകൊണ്ടു ഗൌതമബുദ്ധൻ ഒരു പുതിയ മതത്തേ പ്രസംഗിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അങ്ങിനേയാണ് ഇന്ത്യയുടെ ജീവിതത്തിലും വിചാരഗതിയിലും ഒരു പുതിയ ശക്തി കടന്നുകൂടി വ്യാപരിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതു്.

ബുദ്ധമതം ഇന്ത്യയ്ക്കു നല്കിയിട്ടുള്ളതെന്തെല്ലാമാണെന്നു നമുക്കൊന്നു നിരീക്ഷണംചെയ്യാം.

(1) ഒന്നാമതായി ബുദ്ധമതം ഇന്ത്യയ്ക്കു നല്കിയിട്ടുള്ളതു് സമസ്തജനങ്ങൾക്കും ഒരുപോലെ അനുസരിക്കാവുന്നതായ ഒരു പൊതുമതമാകുന്നു. ഈ മതത്തിൽ, പുരോഹിതജാതിക്കാർക്ക് മാത്രം അനുഷ്ഠിക്കുവാൻപാടുള്ളതായ കർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളോ, പഠിപ്പുള്ളവർക്കുമാത്രം മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതായ അനുഷ്ഠാനവിധികളോ, ഓരോ ജാതിക്കാർക്ക് ഓരോ വിധത്തിലായുള്ള ആചാരങ്ങളോ ഒന്നുമില്ലാത്തതിനാൽ ഇതു് എത്രയും എളുപ്പത്തിൽ സാമാന്യജനതയ്ക്കിടയിൽ പ്രചരിക്കുവാൻതുടങ്ങി. ഗൌതമബുദ്ധൻ പ്രസംഗിച്ച ബുദ്ധധർമ്മം എത്രയും ലളിതമായിട്ടുള്ളതാണ്. അതു് മതത്തിൽ, ലോകരക്ഷകനായി പുരുഷാകാരനായിട്ടുള്ള ഒരു ഈശ്വരനേ അവതരിപ്പിച്ചു. ആര്യ്യന്മാരുടെ വൈദികമതത്തിൽ പുരുഷീകൃതങ്ങളായ അനേകം പ്രകൃതിശക്തികളാണല്ലോ ആ സ്ഥാനത്തിലുള്ളതു്.

(2) ഇന്ത്യയിൽ വിഗ്രഹാരാധനാസമ്പ്രദായം ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതു് ബുദ്ധമതമായിരിക്കേണമെന്നാണ് മിക്കവാറും പറയേണ്ടതു്. ആദ്യകാലത്തു് കേവലം ബുദ്ധന്റെ സ്മാരകങ്ങൾ എന്നനിലയിൽ മാത്രം ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന പ്രതിമകൾ കുറേക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഈശ്വരപ്രതിമകളായിക്കരുതി ആരാധിക്കപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. ആ പ്രതിമകൾ നില്ക്കുന്ന ഗൃഹങ്ങളാണ് കാലാന്തരത്തിൽ ക്ഷേത്രങ്ങളായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടതു്. വൈദികാര്യ്യന്മാർ പുറത്തുള്ള വേദികകളിന്മേലായിരുന്ന ഹോമ

ങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്നതു് പേഷ്യയിൽ കുടിപാത്ത ആയ്യശാഖയുടേയും ആരാധനാരീതി ഇതുപോലെതന്നെയായിരുന്നു.

(3) ഇന്ത്യയിൽ മതസംബന്ധമായ സംഘംഘടനയും, മതസ്ഥാപനങ്ങളും ആദ്യമായുണ്ടാക്കിയതു് ബുദ്ധമതക്കാരാകുന്നു. മതാദ്ധ്യക്ഷനായി ഒരാൾ, ആ ആളുടെ കീഴിൽ അനേകം മതപ്രവത്തകന്മാർ, മതസ്ഥാപനങ്ങൾ എന്നീവക ഏപ്പാടുകൾ, ബുദ്ധമതത്തിന്റെ സൃഷ്ടികളാകുന്നു. ബുദ്ധമത'സംഘ'ങ്ങളാണു് മതസ്ഥാപനാഘടനകൾക്കു് മാതൃകാഭൂതങ്ങളായിരിക്കുന്നതു്.

(4) ബുദ്ധമതം നാടോടിഭാഷയിൽ മതസംബന്ധങ്ങളായ നിരവധി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിത്തീത്തു. ജനങ്ങൾ സംസാരത്തിന്നുപയോഗിക്കുന്ന നാടോടിഭാഷയിൽ മതഗ്രന്ഥങ്ങൾ ധാരാളം ഉണ്ടായതിന്റെ ഫലമായി ജനങ്ങളുടേ ഇടയിൽ ഉയന്ന വിദ്യാഭ്യാസംകൂടാതെതന്നേ സന്മാഗ്ഗബോധവും കൃത്യാകൃത്യജ്ഞാനവും പരക്കുന്നതിന്നിടയായി.

(5) ഇന്ത്യയ്ക്കു ബുദ്ധമതം നല്കിയിട്ടുള്ള കൂട്ടങ്ങളിൽ പ്രാധാന്യം വഹിക്കുന്നതു് പരിഷ്കരിച്ച കൊത്തുപണിയും ശില്പവിദ്യയുമാകുന്നു. ഇവ രണ്ടും വൈദികാര്യന്മാർ വലിയ ശ്രദ്ധവെക്കാതേ വിട്ടുകളഞ്ഞിട്ടുള്ളവയായിരുന്നു. ബുദ്ധമതാനന്തരമാണു് മേല്പറഞ്ഞ വിദ്യകൾ ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിൽ പരിഷ്കരിച്ച രൂപത്തിൽ വളന്നു പ്രചാരപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. ശില്പഭംഗിയുള്ള ബുദ്ധപ്രതിമകളുടേയും ബുദ്ധവിഹാരങ്ങളുടേയും മാതൃകയിലാണു് ഹിന്ദുക്കളും ജൈനരും ബിംബങ്ങളും ക്ഷേത്രങ്ങളും തീപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു കാണാം.

(6) ബുദ്ധമതം ഇന്ത്യയ്ക്കും ഇതരരാജ്യങ്ങൾക്കും തമ്മിൽ ഏറ്റവും അടുത്ത ഒരു ബന്ധം ഉണ്ടാക്കി എന്നുള്ളതു് ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല. ബുദ്ധമതമാണു് അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ ഇന്ത്യയുടെ സന്ദേശത്തേയും സംസ്കാര(Calture)ത്തേയും ശക്തിയോടുകൂടി പ്രചരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ക്രിസ്തുവിന്നുമുമ്പു് മൂന്നാം ശതാബ്ദംമുതല്ക്കു് ബുദ്ധമതഭിക്ഷുക്കളും ബുദ്ധമതവിദ്വാന്മാരുംവഴിയായി വിദേശങ്ങളിലേയ്ക്കു് പ്രവഹിക്കുവാൻതുടങ്ങിയ ഭാരതീയസംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രവാഹം അയൽരാജ്യങ്ങളെ ആകപ്പാടെ ഒന്നു സംസ്കരിച്ചു എന്നു പറയാം.

ഇന്ത്യയിൽനിന്നു് ബുദ്ധമതാചാര്യന്മാർ അന്യരാജ്യങ്ങളിലേയ്ക്കങ്ങോട്ടും, അന്യരാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു് ബുദ്ധമതജിജ്ഞാസുക്കൾ ഇന്ത്യയിലേയ്ക്കിങ്ങോട്ടും നിരന്തരം സംക്രമിച്ചു തുടങ്ങിയതിന്റെ ഫലമായി, പല കാരണങ്ങളാലും ഇന്ത്യയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന അകന്നൊഴിഞ്ഞുംകൊണ്ടുള്ള നിൽപ്പിന്നു് ഗണ്യമായ ഒരു കുറവുമുണ്ടായി. പിന്നീട്, ക്രൈസ്തവവഷം മൂന്നാംനൂററാണ്ടുമുതൽക്കുമേൽപ്പെട്ടു് ബുദ്ധമതക്കാരുടെ വഴിയേ

പിന്തുടൎന്ന് ഹിന്ദുക്കളും ഇന്ത്യയ്ക്കപ്പുറത്തുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ കടന്ന് മതപ്രചാരവേല നടത്തുകയും കുടിപാൎപ്പുറപ്പിക്കുകയും ചെയ്തതായി ചരിത്രരേഖകൾകൊണ്ടു് കാണുന്നുണ്ടു്. ബുദ്ധമതത്താൽ ആകൃഷ്ടരായി അസംഖ്യം അന്യരാജ്യക്കാർ ഇന്ത്യയിൽ വന്നു താമസമുറപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇപ്രകാരം ബുദ്ധമതം തുറന്നുവിട്ട വഴിയിൽക്കൂടെയുണ്ടായ ജനസംക്രമണവും വൎഗ്ഗസങ്കരവും ഇന്ത്യയ്ക്കും ഹിന്ദുമതത്തിനും സാരമേറിയ പല മാററങ്ങളും സംഭവിക്കുവാനിടയാക്കി.

മഹായാനബുദ്ധമതം ഇന്ത്യയ്ക്കപ്പുറം വടക്കുപടിഞ്ഞാറൻ ദേശങ്ങളിൽ പടൎന്നുപിടിക്കുകയും, മദ്ധ്യേഷ്യയിൽനിന്ന് കുഷാൻ വിജിഗീഷുക്കൾ ഗംഗയുടെ കിഴക്കുതെക്കുഭാഗങ്ങളെ ആക്രമിച്ചു കീഴടക്കുകയും ചെയ്തതിൻെറ ഫലമായി ഇന്ത്യയിൽനിന്നങ്ങോട്ടും ഇന്ത്യയിലേയ്ക്കിങ്ങോട്ടും വലിയ ഒരു ജനസംക്രമണമുണ്ടായി. മംഗോളിയർ, സിഥിയന്മാർ അല്ലെങ്കിൽ ശകന്മാർ, ഹൂണന്മാർ, ഗൂജർ ജാതിക്കാർ എന്നിങ്ങിനെ അനേകം വിദേശീയജനവൎഗ്ഗക്കാർ ഓരോരോകാലത്തു് ഇന്ത്യയിൽ കടന്നുകൂടുകയും, കാലത്താൽ പലപല പരിവൎത്തനങ്ങളും കഴിഞ്ഞു, 'ഇന്ത്യൻ മുദ്രപതിഞ്ഞു്, ഒടുവിൽ ഹിന്ദുസമുദായത്തിൽ ലയിച്ചുപോവുകയും ചെയ്തു. ഈ വിദേശീയനിവാസികളോടുള്ള സംബന്ധത്തെ സമുന്നയിക്കാവുന്ന (കാണിക്കുന്ന) 'സംസ്കൃതീകരിച്ച' പല വ്യക്തിനാമങ്ങളും സ്ഥലനാമങ്ങളും വംശനാമങ്ങളും ഇന്ത്യ ഇന്നും നിലനിൎത്തിപ്പോരുന്നുണ്ടു്. ഗൂജർസംബന്ധത്തെ കാണിക്കുന്ന 'ബോർ ഗൂജർ' എന്ന ഒരു രാജപുത്രവംശനാമവും, ഗൂജ്രൻവാല, ഗുജ്രരാഷ്ട്രം (ഗുജറാററ്) എന്നീ ദേശനാമങ്ങളും, സിഥിയൻ സംബന്ധത്തെ കാണിക്കുന്ന 'ശകാബ്ദം' എന്ന വൎഷനാമവും ഇവിടെ സ്മരണീയങ്ങളാകുന്നു.

മേൽ പ്രസ്താവിച്ചപ്രകാരം ക്രിസ്ത്വബ്ദം 1-ാം നൂററാണ്ടുമുതൽ 6-ാം നൂററാണ്ടുവരെ ഉണ്ടായ സിഥിയന്മാർ മുതലായ ഓരോ അന്യദേശജാതിക്കാരുടെ അഭിയോഗത്തിൻെറ ഫലമുണ്ടായ അല്പഭാനത്തിനു ശേഷം ഹൈന്ദവസമുദായം ഒന്നു് പുനഃസംഘടിതമായിത്തീരുകയുണ്ടായി. അക്കാലത്താണ് ജാതിഭേദവ്യവസ്ഥ എത്രയും ഉറപ്പോടുകൂടി വേരുറച്ചു വശമായതു്. ഹൈന്ദവസമുദായത്തിൻെറ ഈ പുനഃസംഘടനയുടെ പൂൎണ്ണമായ ഒരു ചരിത്രം കിട്ടുവാനുള്ള മാൎഗ്ഗം ഇതുവരേയും തുറന്നിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് അതിൻെറ കൎത്താക്കന്മാരായ നേതാക്കന്മാർ ആരായിരുന്നു എന്നും അന്നത്തെ പരിത സ്ഥിതികൾ എന്തെല്ലാമായിരുന്നു എന്നും ശരിക്കറിയുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ വന്നിരിക്കുന്നു. നിലവിലുള്ള ചില ഐതിഹ്യങ്ങളെ നിൎമ്മഥനം ചെയ്തു നോക്കിയാൽ ഇതുസംബന്ധിച്ചുകിട്ടുന്ന ചരിത്രസംബന്ധിയായ സത്ത് ഇത്രയുമാണു്: ബങ്കാളിൽ പറഞ്ഞുവരുന്ന ഒരു ഐതിഹ്യം അനുസരിച്ചു്, ഒരു രാജാ

വ് ഒരു യാഗം ചെയ്യാൻ നിശ്ചയിക്കുകയും, എന്നാൽ യാഗം നടത്തുന്നതിനുവേണ്ട പാണ്ഡിത്യവും പരിശുദ്ധിയുമുള്ള ബ്രാഹ്മണർ രാജ്യത്തിലെങ്ങുമില്ലാതെയിരുന്നതുകൊണ്ടു് കനൗജിൽ (കാന്യകുബ്ജം) നിന്നു അഞ്ചു് വൈദികബ്രാഹ്മണരെ കൊണ്ടുവന്നു് യാഗം നടത്തിക്കുകയും ചെയ്തുവെന്നു് കാണുന്നു. ഇതേ ബങ്കാൾ ഐതിഹ്യംതന്നേ അല്പാല്പം വ്യത്യാസത്തോടുകൂടി ഗുജറാത്ത്, ആസാം ഒറീസ്സ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലും ആളുകൾ പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ടു്. രാജാവിന്റെ യാഗാരംഭവും വിദേശത്തിൽനിന്നുള്ള വിശുദ്ധബ്രാഹ്മണരേ വരുത്തലും ആലോചിച്ചുനോക്കിയാൽ അക്കാലത്തു്, രാജാവിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ വിദേശീയരായ വിശിഷ്ടബ്രാഹ്മണരുടെ സഹായസഹകരണങ്ങളോടുകൂടി ഹിന്തുമതത്തിന്റെ പുനരുത്ഥാപനത്തിനായി ശക്തിയോടുകൂടിയ ഒരു പരിശ്രമം ഉണ്ടായതിനേയാണു് സൂചിപ്പിക്കുന്നതെന്നു കാണ്മാൻ കഴിയുന്നതാണു്.

ഇങ്ങിനെ ഹിന്തുമതത്തിനും ഹൈന്ദവസമുദായത്തിനും ഉണ്ടായ പുനരുത്ഥാനത്തിന്റെ ഫലമായി വർണ്ണസങ്കരം വരാതേയിരിക്കുന്നതിൽ ജനങ്ങൾക്കു് എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു നിഷ്കൎഷ ഉണ്ടായി. ഹൂണന്മാരുടെ കൂടിക്കലൎച്ച ഉണ്ടാകുന്നതിനുമുമ്പു് ഹൈന്ദവരക്തം ഇതരരക്തസങ്കലനമില്ലാതെ ശുദ്ധമായിട്ടുതന്നെയാണിരുന്നതു്. ഇങ്ങിനെ ജാതിവ്യവസ്ഥയുടെ ദൃഢീകരണം മുതലായ പ്രവൃത്തികൾകൊണ്ടു് നവീകരിക്കപ്പെട്ട ഹിന്തുസമുദായം ക്രിസ്ത്വബ്ദം 10-ാം നൂററാണ്ടുവരെ പ്രാബല്യത്തോടുകൂടി സ്ഥിതിചെയ്തു. അപ്പോഴയ്ക്കും സിഥിയന്മാർ മുതലായ അന്യരാജ്യജാതിക്കാരെല്ലാം തിരിച്ചറിയുവാൻ സാധിക്കാത്ത വിധത്തിൽ പൂർണ്ണ ഹിന്തുക്കളായിത്തീൎന്നുകഴിഞ്ഞു. രാജപുത്രജാതിക്കാർ പ്രാബല്യത്തോടുകൂടി ഉയൎന്നുവന്നു്, ഇൻഡസ്സിൽ അറേറാക്കു്മുതൽ തെക്കേ ബീഹാറിൽ പാലമവരേ സ്വാധിപത്യം സ്ഥാപിച്ചതും മേൽപ്പറഞ്ഞ കാലഘട്ടത്തിനുള്ളിലാണു്. നവീകൃതമായ ഹിന്തുമതത്തിന്റെ പ്രധാനസംരക്ഷകന്മാർ ഈ രാജപുത്രനായകന്മാരായിരുന്നു.

ഇന്ത്യയുടെ പ്രഭാവത്തിനും ഹിന്തുമതത്തിന്റെ ജനശ്രദ്ധാകൎഷകത്വത്തിനും ലക്ഷ്യങ്ങളായിട്ടുള്ള സംഗതികളിൽ ഒന്നു് മുൻപറഞ്ഞതുപോലെ അപരിഷ്കൃതന്മാരായ അനേകം അന്യരാജ്യക്കാരേ പരിഷ്കരിച്ചു രൂപാന്തരപ്പെടുത്തിയതാകുന്നു. ഹിന്തുമതം എന്നതു് കേടിച്ചാൽ പൊട്ടാത്ത കുറേ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ അടങ്ങിയതും ശക്തിയില്ലാത്തതുമായ ഒരു മതമല്ലെന്നും, സജീവമായ ഒരു സാമുദായികശക്തിയും സംസ്കരണശക്തിയും അതിനുണ്ടെന്നുമുള്ളതിന്നു് എത്രയോ അധികം തെളിവുകളുണ്ടു്. വിദേശീയാക്രമണങ്ങളും ഭരണപരിവൎത്തനങ്ങളും രാഷ്ട്രീയസമരങ്ങളും ധാരാളത്തിലധികമുണ്ടായിട്ടും, അതിന്റെ ആഭ്യന്തരഭാഗത്തിന്നു് വലിയ കോട്ടമൊന്നും തട്ടുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. അന്യരാജ്യജാതിക്കാരുടെ

സങ്കരംകൊണ്ടു് ഹൈന്ദവസമുദായത്തിൻെറ ബുദ്ധിശക്തിക്കും സാന്മാൎഗ്ഗികനിലയ്ക്കും അധഃപതനമുണ്ടാകുവാൻ ഇടയായിട്ടില്ല. അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ വൎണ്ണസങ്കരംകൊണ്ടു് മേൽപ്പറഞ്ഞവ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായിട്ടാണു് കാണുന്നതു്. പ്രസിദ്ധപൌരസ്ത്യചരിത്രജ്ഞനായ ഏ. എം. ടി. ജാക്സൻ 'ഇൻഡ്യൻ ആൻറികചറി' (Indian Antiquary) യുടെ ഒരു സഞ്ചികയിൽ ഇതിനേപ്പററി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഇപ്രകാരമാണു്: "ഹൈന്ദവചരിത്രയുദ്ധത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു സംഗതി വിഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഹൈന്ദവപരിഷ്കാരത്തിൻെറ മഹത്തായ ആകൎഷണശക്തിയല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ല അതു്. മുസൽമാന്മാരേയും യൂറോപ്യന്മാരേയും ഒഴിച്ചു് മററുള്ള എല്ലാ വിദേശീയരേയും അതു് സ്വാധീനപ്പെടുത്തി, ഹൈന്ദവമുദ്ര പതിച്ചു് സ്വന്തമാക്കിത്തീൎത്തിരിക്കുന്നു. മദ്ധ്യേഷ്യയിലെ അലഞ്ഞുനടന്നിരുന്ന അപരിഷ്കൃതജാതിക്കാരെയെല്ലാം പരിഷ്കരിച്ചു നന്നാക്കിത്തീൎത്തും അവരിൽ ഒരുവൎഗ്ഗക്കാരേ (Turkman tribes) വീൎയ്യവാരിധികളും പരിഷ്കാരികളുമായ രാജപുത്രജാതിക്കാരായി മാററിയതും ഹിന്തുമതശക്തിയാണെന്നറിയാത്ത ഇന്ത്യക്കാർ അവരുടെ സ്വന്തം രാജ്യത്തിൻെറ മഹത്വം എത്രത്തോളമുണ്ടെന്നുള്ള ബോധം ഇല്ലാത്തവരാണെന്നുതന്നെവേണം പറയുവാൻ."

ബുദ്ധമതം ഇന്ത്യയിൽ പലപല പരിവൎത്തനങ്ങളേയും പ്രാപിച്ചിട്ടാണു് അവസാനത്തിൽ ഇന്ത്യയിൽനിന്നു് അന്തൎഹിതമായിത്തീൎന്നതു്. ഏതൊരുമതം മനുഷ്യവൎഗ്ഗത്തിൽ കാലംശത്തെ അതിലേയ്ക്കു ചേൎത്തു് സ്വന്തമാക്കിത്തീൎത്തുവോ, അതേ ആ ബുദ്ധമതംതന്നേ അതിൻെറ സ്വന്തം ജന്മഭൂമിയിൽനിന്നു ഭ്രഷ്ടമായിത്തീൎന്നു എന്ന സംഗതി എത്രയും ആശ്ചൎയ്യകരമായിരിക്കുന്നു. പരമാൎത്ഥത്തിൽ, ബുദ്ധമതം ഹിന്തുമതത്തിൽനിന്നു തീരേ വിഭിന്നമായ ഒരു പുതിയ മതമല്ല. ഹിന്തുമതത്തിൽ ഇല്ലാത്തതോ ഹിന്തുമതത്തിൻെറ മൂലതത്വങ്ങൾക്കു് വിരുദ്ധമായിട്ടുള്ളതോ ആയ യാതൊന്നും ബുദ്ധദേവൻ പ്രസംഗിക്കുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. ബുദ്ധൻ ഒരു മതപ്രവാചകനാണെന്നു പറയുന്നതിലും യുക്തമായിട്ടുള്ളതു് ഒരു പരിശുദ്ധ സന്ന്യാസിയാണെന്നു പറയുന്നതാണു്. അദ്ദേഹം ജനങ്ങളോടു് പുതിയ ഒരു മതവിശ്വാസവും മതസിദ്ധാന്തവും സ്വീകരിക്കണമെന്നല്ല പറഞ്ഞതു്. എല്ലാ മതങ്ങളും ഒരുപോലെ നിഷ്പ്രബന്ധമായി അനുശാസിക്കുന്ന സാന്മാൎഗ്ഗികജീവിതത്തെ കൈക്കൊള്ളേണമെന്നും, അടപ്പിലിരിക്കുന്ന ദുഷിച്ച ആചാരങ്ങളേയും ദുൎന്നടവടികളേയും പരിത്യജിക്കേണമെന്നും മാത്രമാണു് അദ്ദേഹം പ്രസംഗിച്ചിട്ടുള്ളതു്. പുതിയ ഒരു ധൎമ്മശാസ്ത്രമോ പുതിയ ഒരു തത്വശാസ്ത്രമോ ബുദ്ധൻെറ സ്വന്തമായിട്ടുള്ളതായിക്കാണുന്നില്ല.

ബുദ്ധമതത്തിൻെറ അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങൾ ഹിന്തുമതത്തിലേ സാംഖ്യദൎശനത്തിലുള്ളവയാകുന്നു. മനുഷ്യജീവിതം ദുഃഖഭൂയിഷ്ഠമായി

ട്ടുള്ളതാണെന്നും, ദുഃഖനിവാരണത്തിനും സംസാരബന്ധവിച്ഛേദത്തിനു മുള്ള ഉപായം സംഗപരിത്യാഗവും ശമദമാദി സമ്പത്തിയുമാണെന്നും ബുദ്ധമതവും ഹിന്ദുമതവും ഒരുപോലെ പറയുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറയുക യാണെങ്കിൽ ആര്യമഹർഷിമാർ ആവിഷ്കരിച്ച ധർമ്മനിയമങ്ങളേയും, സിദ്ധാന്തങ്ങളേയും ബുദ്ധൻ വേറൊരു ഭാഷയിൽ ഭാഷണംചെയ്തു എന്നല്ലാതെ മറെറാന്നുമില്ല. ബുദ്ധതത്വശാസ്ത്രം വേദപ്രാമാണ്യത്തെ നിഷേധിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ള ഒരേ ഒരു സംഗതിയിലല്ലാതെ മറെറാന്നിലും അതിന് സാംഖ്യയോഗാദികളായ ഹൈന്ദവതത്വദർശനങ്ങളിൽനിന്ന് പറയത്തക്ക വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ല. അതിനാൽ ഇന്ത്യയുടെ മതചരിത്രത്തിൽ ബുദ്ധമതം ഹിന്ദുമതത്തെ പരിഷ്കരിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു പ്രസ്ഥാനമായിട്ടേ ഇരിക്കുന്നുള്ളു. വെറും കർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിലോ പ്രാർത്ഥനാശ്ലോകോച്ചാരണത്തിലോ ഒന്നുമല്ല ആത്മശുദ്ധി ഇരിക്കുന്നതെന്നും സാന്മാർഗ്ഗികമായ ജീവിതമാണ് ആത്മശുദ്ധിയെ ഉണ്ടാക്കുന്നതെന്നും ബുദ്ധമത'ജാതക'ങ്ങളിൽ ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ഹിന്ദുമതത്തിനു വിരുദ്ധമായിട്ടുള്ളതല്ലെന്നു മാത്രമല്ല; കർമ്മഠന്മാരായിത്തീൎന്ന ഹിന്ദുക്കളുടെ മൂലോപാധികളിൽനിന്ന് തെററിപ്പോയ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളെ പരിഷ്കരിക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുമാണ്. വലിയ ബുദ്ധമതപ്രചാരകനായിരുന്ന അശോകചക്രവർത്തിയുടെ രാജകീയവിളംബരങ്ങളിലെല്ലാം ബുദ്ധധർമ്മത്തിൻെറ യഥാർത്ഥോദ്ദേശ്യമെന്ന നിലയിൽ പ്രാധാന്യംകൊടുത്തു കാണുന്നതു് ഈ സാന്മാർഗ്ഗികജീവിതത്തിനാകുന്നു. അശോകൻെറ രണ്ടാം സ്തംഭശാസനത്തിൽ ബുദ്ധധർമ്മത്തെപ്പററി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:—"ധമ്മം നന്മയാകുന്നു. അന്യന്മാൎക്ക് നന്മ ചെയ്യുന്നതിലും, സാധുജനാനുകമ്പയിലും സത്യനിഷ്ഠയിലും ജീവിതശുദ്ധിയിലും ആണ് ധമ്മം ഇരിക്കുന്നതു്" പതിനാലാമത്തെ ശിലാശാസനത്തിൽ കുറേക്കൂടെ വിശദമായ വിധത്തിൽ ധർമ്മത്തിൻെറ വിവരണം കാണുന്നു:—"ധർമ്മത്തിന് മഹത്തായ ഫലങ്ങളുണ്ടു്; അധഃപതിച്ചിട്ടുള്ളവരോട് അനുകമ്പകാണിക്കുന്നതും, താഴെയുള്ളവരോട് ദയയും സമഭാവനയും കാണിക്കുന്നതും, മേലേയുള്ളവരെ ബഹുമാനിക്കുന്നതും, കാമക്രോധാദികളായ വികാരങ്ങളെ സംയമനം ചെയ്യുന്നതും ശ്രമണന്മാൎക്കും, ബ്രാഹ്മണൎക്കും ഭിക്ഷകൊടുക്കുന്നതും ആണ് ധമ്മം"

ഇന്നു നാം ബുദ്ധമതസംബന്ധമായിക്കാണുന്ന കർമ്മാനുഷ്ഠാനപദ്ധതിയും തത്വവാദവും ബുദ്ധൻെറ കാലത്തിനുശേഷം ഉണ്ടായിവന്നിട്ടുള്ളവയാണ്. ബുദ്ധൻ പുതുതായിട്ട് വല്ലതും ഏൎപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു് ബുദ്ധഭിക്ഷുസംഘമല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ല. സംഘം അനുസരിക്കേണ്ട മുറകളേ ഉറപ്പിക്കുന്ന പ്രമാണങ്ങളുംതന്നെയും പിൽക്കാലത്താണുണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. ബുദ്ധൻ പരമനിർവാണം അടഞ്ഞതിനുശേഷം രണ്ടുപ്രാവശ്യം ബുദ്ധഭിക്ഷുക്കൾ മഹാസഭകൂടി കർമ്മപദ്ധതി

കരം ആലോചിച്ചു് തീച്ചപ്പെടുത്തിയതായിക്കാണുന്നതിൽനിന്നുതന്നെ ഇതു് സുവ്യക്തമാകുന്നുണ്ടു്. ബുദ്ധമതം അതിൻെറ ദിവ്യനേതാവു് തിരോഹിതനായിത്തീന്നതോടുകൂടി ക്രമേണ പലതരത്തിലുള്ള പരിവത്തനങ്ങളേ പ്രാപിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ബുദ്ധൻെറ മഹാനിർവാണത്തിനുശേഷം, ബുദ്ധശിഷ്യന്മാരിൽ മുഖ്യനായിരുന്ന മഹാ കാശ്യപൻെറ നേതൃത്വത്തിൽ അഞ്ഞൂറു് ബുദ്ധഭിക്ഷുക്കൾ യോഗം ചേന്നു്, അതുവരെയും മുഖപാഠ (Oral) ങ്ങൾ മാത്രമായി നിലനിന്നിരുന്ന ബുദ്ധസൂക്തികളേ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ഒരു ബുദ്ധവേദവും ബുദ്ധധമ്മശാസ്ത്രവും നിമ്മിച്ചു. ഈ യോഗം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം ഒരു ശതാബ്ദംകഴിഞ്ഞു് മറെറാരു ഭിക്ഷു മഹായോഗം കൂടുകയുണ്ടായി. മതാചാരാനുഷ്ഠാനസിദ്ധാന്തങ്ങളേസ്സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം യാഥാസ്ഥിതികന്മാരും ഉൽപതിഷ്ണുക്കളും തമ്മിൽ തക്കവും വഴക്കും തുടങ്ങിയതിൻെറ ഫലമായിട്ടാണു് ഈ ദ്വിതീയയോഗം സമ്മേളനം ചെയ്യേണ്ടിവന്നതു്. എന്നാൽ പ്രസ്തുതയോഗംകൊണ്ടു് അഭിപ്രായവ്യത്യാസം തീന്നു രണ്ടുകക്ഷിയും തമ്മിൽ യോജിക്കുവാനുള്ള വഴിയുണ്ടായില്ല. ഒടുവിൽ ബുദ്ധമതക്കാർ രണ്ടുകക്ഷിയായിപ്പിരിഞ്ഞു് രണ്ടുമാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടെ ചരിക്കുവാൻ തുടങ്ങുകയാണുണ്ടായതു്. ഇങ്ങിനേ കാലക്രമേണ പലകക്ഷികളും ഉണ്ടായിവരികയും, അവസാനത്തിൽ പല പ്രതികൂലശക്തികളുടേയും വ്യാപാരത്തിൻെറ ഫലമായി ബുദ്ധമതം ഇന്ത്യയോടു് യാത്രപറഞ്ഞു പിരിയുകയും ചെയ്തു.

വിദ്വാൻ, സി. എസ്സ്. നായർ.

കഴിഞ്ഞ കഥ.

1-ാം അദ്ധ്യായം

(കുട്ടിക്കാലം)

അന്നു് എൻെറ വീട്ടിൽ ഒരു കുട്ടിയുടെ ആട്ടപ്പിറന്നാൾ ആയിരുന്നു. എൻെറ ചെറിയമ്മക്കു് സാരമായുണ്ടായ ആൺകുട്ടിയുടെ ആണ്ടുതികയുന്ന പിറന്നാളായിരുന്നതുകൊണ്ടു് പതിവിലധികം ആഘോഷമാക്കാൻ എല്ലാവരും ശ്രമിച്ചു. ബന്ധുക്കളേയും അടുത്തുള്ളവരേയും സദ്യക്കു് ക്ഷണിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

കോടതി പൂട്ടിയ കാലമായിരുന്നതുകൊണ്ടു് അമ്മാമനും അമ്മായിയും മക്കളും പിറന്നാളിനു തക്കവണ്ണം എത്തിയിരുന്നു. അമ്മാമൻെറ മൂത്തമകൻ കുഞ്ഞിശ്ശങ്കരനും ഞാനും എല്ലായ്പോഴും ഒന്നിച്ചു് എല്ലാടത്തും നടന്നു് ഓരോ വിനോദങ്ങളിൽ ഏപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഞങ്ങൾതമ്മിലുള്ള പെരുമാററം ഓരോ സമയത്തു് ഓരോ തരത്തിലാണു്. ചിലപ്പോൾ അതിസ്നേഹമാണു്. ചിലപ്പോൾ കണ്ടാൽ മിണ്ടുകപോലുമില്ല. ഈ വ്യവസ്ഥയില്ലായ്മക്കു കാരണം വേറെയൊന്നുമായിരുന്നില്ല. ഞങ്ങൾതമ്മിൽ കുറഞ്ഞൊരു കിടമത്സരം ഉണ്ടായിരുന്നു. നാട്ടിൽ പഴകിയ എനിക്ക് എന്റെ കിടക്കാരുടെ ഇടയിൽ ഒരു മേൽക്കോയ്മസ്ഥാനം ഉണ്ടായിരുന്നതു് കുഞ്ഞിശ്ശങ്കരൻ വന്നാൽ അവൻ വകവെക്കാറില്ല—പട്ടണത്തിൽ പരിചയിച്ചവനും, ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ഒന്നുരണ്ടടി മുന്നോട്ടുവെച്ചവനും ആയ കുഞ്ഞിശ്ശങ്കരന്നു് നാട്ടിലും തന്റെ വയസ്യന്മാരുടെ ഇടയിൽ പ്രാധാന്യം വേണമെന്നായി. പട്ടണത്തിൽ അവന്റെ പദവിയെപ്പററി ഞാൻ ക്ലേശിക്കാറില്ലാത്തതുപോലെ നാട്ടിൽ എനിക്കുള്ള നിലയ്ക്കു് അവൻനിമിത്തം ഹാനിതട്ടാതിരിക്കണമെന്നായിരുന്നു എന്റെ ശാഠ്യം. ഇങ്ങിനെ ഞങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യത്തെപ്പററി മത്സരമില്ലാത്തപ്പോഴെല്ലാം ഞങ്ങൾ നല്ല ചങ്ങാതിമാരാണു്. അല്ലാത്തപ്പോഴെല്ലാം കഴിയുന്നവിധത്തിൽ ശണ്ഠയുമാണു് പതിവു്. വക്കീലായിരുന്ന അമ്മാമന്നു് ഒരു ന്യായാധിപന്റെ നിലയിൽ ഞങ്ങളുടെ കേസ്സും പലപ്പോഴായി വിചാരണചെയ്യേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടു്. ഇതുവരെ വിധിപറഞ്ഞതെല്ലാം എനിക്കു വിപരീതമായിട്ടുതന്നെയാണു്. അതിന്നു് കാരണം അമ്മാമന്നു് മകനിലുള്ള പക്ഷപാതമോ മരുമകന്റെ സ്വഭാവത്തിലുള്ള അതിരററ ദോഷമോ എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ എനിക്കു ഇതുവരെ സാധിച്ചിട്ടില്ല.

അന്നും ഞങ്ങൾതമ്മിൽ ഒരു പിണക്കം വേണ്ടിവന്നു. പിറന്നാളിന്നു ക്ഷണിച്ചുവന്നവരായി അന്നു് അവിടെ പത്തിരുപതു് കുട്ടികളുണ്ടായിരുന്നു. കുഞ്ഞിശ്ശങ്കരൻ ഇവരുടെ ഇടയിൽ താൻതന്നെയാണു് പ്രമാണിയെന്നു് തെളിയിക്കാനായി പല വീരവാദങ്ങളും തുടങ്ങി. ക്ലാസ്സ്മാസ്റ്ററെ ഒരിക്കൽ ശതകംചൊല്ലിച്ചതും, ഫുട്ട്ബാൾ കളിക്കുമ്പോൾ രണ്ടുമൂന്നാളെ വീഴ്ത്തിയതും, ഒരിക്കൽ തീവണ്ടിയിൽവെച്ചു് ഒരു ശണ്ഠ നടത്തിയതും, ചായഷാപ്പുകാരനോടു ദേഷ്യപ്പെട്ടു് കോപ്പ മുതലായവ പുറത്തെറിഞ്ഞതും, എന്നുവേണ്ട ഇങ്ങിനെ പലതും ഈ വകുപ്പിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. അവസാനത്തിൽ അവരെല്ലാവരും (കുട്ടികൾ) അവൻ പറയുന്നതുപോലെ കേൾക്കുന്നതായാൽ എല്ലാം ഇഷ്ടംപോലെ സാധിപ്പിച്ചുകൊടുക്കാമെന്നു് ഒരു വാഗ്ദത്തവും ഉണ്ടായി. ഈ പ്രസംഗത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം മനസ്സിലാക്കിയ എനിക്കു് ഒടുവിൽ പറഞ്ഞതു് വെറും പിച്ചാണെന്നും ബോദ്ധ്യമായി. എങ്കിലും ഞാൻ കുറച്ചുനേരം മിണ്ടാതിരുന്നു. സഹിക്കാതായപ്പോൾ ഇങ്ങിനെ ചോദിച്ചു. "കുഞ്ഞിശ്ശങ്കരൻ ഇങ്ങിനെയൊക്കെയാണു് അവിടെ കഴിഞ്ഞുകൂട്ടുന്നതെങ്കിൽ, അമ്മാമൻ വെറുതെവിട്ടിരിക്കാൻ ഇടയില്ല.

കുഞ്ഞിശ്ശങ്കരൻ:—അച്ഛൻ ഇതൊന്നും അറിയില്ല. മാസ്റ്ററോട് ശണ്ഠ കൂടിയന്നു മാത്രം അച്ഛൻ എന്നെ വിളിച്ചു ശകാരിച്ചു. അല്ലാതെ കണ്ട് അടിക്കയൊന്നും ഉണ്ടായില്ല.

ഞാൻ:—അതു് മറവുള്ളതൊക്കെ കേട്ടാൽ ഉടനെ ഉണ്ടാവും.

കുഞ്ഞിശ്ശങ്കരൻ:—എന്താ കേൾപ്പിക്കാൻ ഭാവമുണ്ടോ ?

ഞാൻ:—എനിക്കുതന്നെ വിശ്വാസമായിട്ടില്ല. എന്നിട്ടുവേണ്ടെ വേറൊരാളോടു പറയാൻ.

കുഞ്ഞിശ്ശ:—എന്താ ഞാൻ പറയുന്നതൊക്കെ നൊണയാണെന്നാണൊ പറയുന്നതു് ?

ഞാൻ:—അതു് ഞാൻ പറയുന്നില്ല. ചിലതൊക്കെ കേട്ടാൽ അങ്ങിനെ തോന്നും.

കുഞ്ഞിശ്ശ:—ആഹാ !!

കുഞ്ഞിശ്ശങ്കരന്നു് ദ്വേഷ്യംവന്നു. എന്നെ ഒന്നടിക്കണമെന്നുകൂടി വിചാരിച്ചിരിക്കാം. എന്നാൽ ഒന്നുരണ്ടുതവണ എന്റെ ശക്തി അയാൾക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് എഴുനീല്ക്കുവാൻ മാത്രമെ ധൈര്യമുണ്ടായുള്ളു.

ഞാൻ:—കുഞ്ഞിശ്ശങ്കരൻ ശുണ്ഠിയെടുക്കേണ്ട. നാട്ടിലുള്ളവരായ ഈ കുട്ടികളെല്ലാം വിടുവിഡ്ഢികളാണെന്നു വിചാരിക്കേണ്ട. ഞങ്ങൾക്കും ചില വിദ്യകളൊക്കെയുണ്ട്. പുഴയിലിറങ്ങിയാലും, ആട്ടക്കളംപിടിക്കാൻവന്നാലും ചിലതൊക്കെ ഞാനും കാണിച്ചുതരാം.

കുഞ്ഞിശ്ശ:—ഓ. അങ്ങനെ. നമുക്കു ഊണ്കഴിഞ്ഞിട്ടു് ഒരാട്ടക്കളം നില്ക്കണം.

അപ്പോഴെക്ക് ഞങ്ങളെ ഉണ്ണാൻവിളിച്ചു. കുട്ടികൾക്കെല്ലാം വടക്കിനിയിലാണ് ഇലവെച്ചിരുന്നതു്. ഞങ്ങൾ എല്ലാവരും അവിടെ പോയിരുന്നു. കുഞ്ഞിശ്ശങ്കരൻ ഒരു തലക്കലും ഞാൻ മറെറാരു തലക്കലുമായിട്ടാണ് ഇരുന്നതു്. പപ്പടം ഉപ്പേരി മുതലായതെല്ലാം ആദ്യം വിളമ്പി. ഉടനെ,

കുഞ്ഞിശ്ശ:—എല്ലാവരും എനിക്ക് ഓരോ പപ്പടം തരണം. അതല്ലെങ്കിൽ ആട്ടക്കളംനില്ക്കുമ്പോൾ ചിലക്കെല്ലാം തല്ല് ജാസ്തികിട്ടും.

ഇതു് തല്ലിന്നു് പേടിയുള്ളവരെല്ലാം കുഞ്ഞിശ്ശങ്കരന്റെ ഭാഗത്തു് ചേരുവാൻ അവൻ എടുത്ത വിദ്യയാണു്. അങ്ങിനെ അവന്റെ കൂട്ടത്തിൽ ആളുകൾ ജാസ്തിയുണ്ടായാൽ ആട്ടക്കളംനില്ക്കുവാൻ കഴികയില്ലെന്നുവിചാരിച്ചു് ഞാൻ പിന്മാറുമെന്നായിരിക്കണം അവൻ ഓർത്തതു്.

ഞാൻ:—തല്ല്പേടിച്ചിട്ടു് പപ്പടംതരുമെന്നു് വിചാരിക്കണ്ട. പപ്പടം ഇനിയും വേണമെങ്കിൽ വിളമ്പുന്നാളോട്ചോദിച്ചു് ഞാൻ വാങ്ങിത്തരാം.

കുഞ്ഞിശ്ശ:—അതു് എനിക്കായിക്കളടെ—(എന്നു് ഉറക്കെപ്പറഞ്ഞു)

ആ സമയത്തേക്കു് ചോറും കൂട്ടാനും എല്ലാം എത്തി. വിളമ്പുന്നവരിൽ ചിലർ ഞങ്ങളുടെ കാരണവന്മാരായിരുന്നതുകൊണ്ടു് അവരെ ഭയപ്പെട്ടു് തല്ക്കാലം സംസാരം നിൎത്തി.

ഊൺകഴിഞ്ഞു. ഞങ്ങൾ എല്ലാവരും വീട്ടിന്റെ പടിഞ്ഞാറുഭാഗത്തു് കൂടി—വീട്ടിന്നു് നാലുഭാഗവും മുററമുണ്ടായിരുന്നു. ഉമ്മറത്തു് അമ്മാമനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പല സ്നേഹിതന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു്, അവിടെ ഞങ്ങളുടെ വിനോദത്തിന്നു് വട്ടംകൂടിയില്ല.

ആട്ടക്കളത്തിന്നായി ഞങ്ങൾ ചേരിപിരിഞ്ഞുനിന്നു. കുഞ്ഞിശ്ശങ്കരന്റെ ഭാഗത്താണു് അധികം കുട്ടികൾ കൂടിയതു്. ആദ്യം അവർ നിന്നു.

ഞാൻ കളത്തിന്റെ നാലുഭാഗവും ഓട്ടംതുടങ്ങി. അടിക്കാൻ ഇടകൊടുക്കാതെ കൈവലിച്ചു കളത്തിന്റെ പുറത്തേക്കു ആക്കുകയായിരുന്നു എന്റെ വിദ്യ. രണ്ടുമൂന്നാളുകളെ ഒരുതല്ലും കിട്ടാതെ പുറത്താക്കിയതിന്നുശേഷം കുഞ്ഞിശ്ശങ്കരനോടടുത്തു. എന്റെ കൂട്ടുകാർ മററുള്ളവരോടും നേൎത്തു. കളത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ നില്ക്കുന്നവൎക്കു് പിടിക്കാൻ വരുന്നവരെ യഥേഷ്ടം അടിക്കാമെന്നാണു് നിശ്ചയം. ഉള്ളിൽ നില്ക്കുന്നവർ വരയ്ക്കുപ്പുറമായാൽപിന്നെ അടിക്കാനും പാടില്ല. രണ്ടുമൂന്നാളെ ഞാൻ വലിച്ചിട്ടന്നതു കണ്ടപ്പോൾ കുഞ്ഞിശ്ശങ്കരന്നു് ഒരിളക്കംതുടങ്ങി. ഒരടിയെങ്കിലും അടിക്കാതെ പുറത്തുപോവുന്നതു് പോരായ്മയാണെന്നും തോന്നിയിരിക്കാം. പോരെങ്കിൽ അന്നു് ഒന്നുരണ്ടുപ്രാവശ്യം ഞാൻ അയാളുടെ സമ്പാദിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. ഇതിനെല്ലാം പകവീട്ടാൻ വേറൊരവസരം കിട്ടുകയില്ലെന്നും അവന്നു ബോദ്ധ്യമായിരിക്കണം. അവൻ തിരിഞ്ഞു് തിരിഞ്ഞു് കൈവീശാൻ തുടങ്ങി. കൊണ്ടാൽ നല്ലവണ്ണം ഊക്കിലായിരിക്കണമെന്നുകരുതി, കൈവീശിയിരുന്നതു് തനിക്കുള്ള ശക്തിയൊക്കെ കൂട്ടീട്ടായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ കുറെ വീശിയപ്പോൾ അവന്റെ കൈ കുഴഞ്ഞു. ആ തഞ്ചംനോക്കി ഞാൻ അവനെ വലിച്ചു പുറത്താക്കി. അടിക്കാൻ തരമാവാത്തതിലുള്ള ഈൎഷ്യയോടുകൂടി എന്റെ കൈ അവൻ കടിച്ചു. ഞാൻ ഉടനെ അവന്റെ കഴുത്തു്പിടിച്ചു് ഞെക്കി വിടുവിച്ചു. അപ്പോൾ അവൻ ഉറക്കെ കരഞ്ഞു. കരച്ചിൽ കേട്ടു് അമ്മാമൻ പടിഞ്ഞാറുഭാഗത്തു് വന്നു. ദേവീദാസൻ എന്റെ കഴുത്തു് ഞെക്കിക്കൊല്ലാറാക്കി" എന്നുപറഞ്ഞു് ഒന്നുകൂടി നിലവിളിച്ചു. അമ്മാമൻ ഓടിവന്നു് എന്നെ പിടിച്ചു "എടാ കഴുതെ നീ എന്താ ചെയ്തതു്" എന്നു ചോദിച്ചു.

ഞാൻ:—എന്റെ കൈയ്ക്കു് കുഞ്ഞിശ്ശങ്കരൻ കടിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ കഴുത്തു് പിടിക്കയുണ്ടായി. അതു കടിവിടാനാണു്. അവൻ ക

ടിച്ച കടികണ്ടൊ എന്ന് മറുപടി പറഞ്ഞു ഞാൻ എൻെറ കൈ കാണിച്ചുകൊടുത്തു, മുറിയിൽ നിന്ന രക്തം വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അമ്മാമൻ അതൊന്നും നോക്കാതെ എന്നാൽ കഴുത്ത് ഞെക്കാൻ പാടുണ്ടോ നായെ! എന്ന പറഞ്ഞ് കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന വടി കൊണ്ട് എൻെറ കാലിൻെറ നെരിയാണിക്ക് നാലഞ്ചടി അടിച്ചു. എനിക്ക വല്ലാതെ വേദനിച്ചു. ഞാൻ അവിടെ ഇരുന്നു കരയാനും തുടങ്ങി. മററ കുട്ടികളെല്ലാം അവിടം വിട്ടുപോയി. അമ്മാമൻ കുഞ്ഞിശ്ശങ്കരനേയും കൊണ്ടുപോവുകയും ചെയ്തു. എൻെറ അമ്മ ഇതെല്ലാം മുകളിൽനിന്ന് കാണുന്നുണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാവരും പോയശേഷം എൻെറ അരികത്തുവന്നു വികൃതിക്കൊന്നും പോവരുത് എന്നുപറഞ്ഞാലും കേൾക്കില്ല. ഇപ്പോൾ അമ്മാമൻെറ കയ്യിൽനിന്ന് നല്ലവണ്ണം കിട്ടിയില്ലെ സമ്മാനം. ഇനിപോരെ എന്നുപറഞ്ഞു എന്നെ വലിച്ചു. അടികൊണ്ടഭാഗം വീങ്ങിയിരുന്നതിനാൽ എനിക്ക നടക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. "കൊല്ലത്തിൽ ഒരുകുറി വന്ന് ഇങ്ങിനെയൊന്ന് സമ്മാനിച്ചാൽ മതി അമ്മാമൻ. ഇനി ഇതിന്ന ചികത്സിക്കാൻ തുടങ്ങല്ലെ വേണ്ടുള്ളൂ." എന്ന് അമ്മ പിറുപിറുത്തു. ആ സമയം അമ്മായി പടിഞ്ഞാറുഭാഗത്തിന്ന് തൊട്ടുള്ള ഒരു മുറിയിൽനിന്ന് അമ്മ പിറുപിറുത്തതു കേട്ടു.

(തുടരും) ദേവീദാസൻ.

"ഞങ്ങൾതൻ കൺതുറന്നാവൂതാക്കുന്നു"

(ചെറുശ്ശേരിരീതി)

I

എൻനാട്ടുണരുന്നില്ലെൻനാട്ടുണരുന്നി—
ല്ലെൻനാട്ടുണരുന്നില്ലെന്തുകഷ്ടം!
അന്തിമയാമ സമാഗമവേളയെ
ച്ചിന്തിച്ചുപൂങ്കോഴിക്കൂട്ടം നീളെ
തൻകാററുനാളം വളച്ചു തലപൊക്കി
മംഗളകാഹളമൂതിയിട്ടും,
ഘോരാന്ധകാരനിശ്ശബ്ദഗംഭീരമാം
മാറിലുറങ്ങിയപ്രാതഃസന്ധ്യാ
പൂങ്കോഴിക്കൂട്ടങ്ങൾ പള്ളിശ്ശംഖൂതവെ
പൂർണ്ണസന്തോഷമുണർന്നുവേഗം
പാഴിരുൾമൂടിയപൂർവ്വാംബരോപരി
പാൽതിരിമംഗിയിൽക്കത്തിച്ചിട്ടും,

പൂവല്ലിക്കൂട്ടത്തെച്ചുംബിച്ചുചുംബിച്ചു
പൂമണംമെയ്യാകെപ്പൂശിപ്പൂശി
നൂതനചൈതന്യവാഹിയാംപൂന്തെന്നൽ
ജാതസന്തോഷംതലോടിയിട്ടും,
കൂട്ടമത്യാനന്ദമൊന്നിനാൽതങ്ങൾതൻ
കൂട്ടുകൾക്കുള്ളിലിരുന്നുകൊണ്ടേ
പൈങ്കിളിക്കൂട്ടങ്ങളവ്യാജഭക്ത്യാസു
സങ്കീർത്തനാവലിപാടിയിട്ടും,
കൂരിരുൾക്കുന്തളംകെട്ടിയതിൽശ്ശുക്ര
താരകപ്പൂവണിഞ്ഞെത്തിദേവി
വാരൊളിപ്പുഞ്ചിരിപൂണ്ടങ്ങുകാശ്മീര
സാരാംഗരാഗത്തെപ്പൂശിയിട്ടും,
വൻതമോഗർത്തത്തിലാണ്ടഭൂദേവിയെ
പ്പൊന്തിച്ചുചൈതന്യപൂർണ്ണയാക്കാൻ
വാസവദിക്കൊരുതേജഃസ്വരൂപന്റെ
വത്സലമാതാവായ്മാറിയിട്ടും,
രാവിന്റെനിഷ്ഠുരക്കുത്തടക്കീട്ടുവാ–
നാവിർഭവിച്ചദിനാധിനാഥൻ
‘അംബരചക്ര’സമാശ്രയംപൂണ്ടു,നിഷ്–
ക്കന്മഷരശ്മികൾ നീട്ടിയിട്ടും,

II

വാനവാധീശദിങ്മണ്ഡലംമന്നിലും
വാനിലുംവാരിവർഷിച്ചിടുവാൻ
വെള്ളവിരിച്ചതിൽവച്ചു നൽകാന്തിച്ചാർ
കൊള്ളിച്ചതങ്കക്കുടമൊന്നിപ്പോൾ!

യാമാന്ത്യവേളയിൽ കാലംകഴിച്ചിട്ട
കോമളമായപ്രകാശബീജം
പൂർവ്വാംബരോപരിവായ്ച്ചുതഴച്ചിതാ
പൂത്തുതേജസ്സുചൊരിഞ്ഞുനിൽപ്പൂ!

രാവിന്റെയന്തിമശ്വാസവികാരങ്ങ–
ളാവാംനാംകേൾപ്പതുകൂടെക്കൂടെ!
അർത്ഥമില്ലാതല്ലൊ കോഴിതൻകൂവലാ–
യന്തരംഗത്തിൽ ധരിച്ചുപോയി!!

വിസ്തൃത വ്യോമത്തിൽ ചിന്നിച്ചിതറിയ
നിസ്തുലശ്രീയേലും പൊന്മണികൾ

വാരിയെടുത്തത്രെ, കാലകളാദനീ-
നേരത്തുതങ്കപ്പതക്കംതീർത്തു!
ആവേലക്കാരൻതൻശില്പഫലംപ്രാപി-
ക്കാവേളയ്ക്കത്യന്തകാന്തികൂട്ടി!

ദേവാധിവാംബരഭിത്തിയിൽഭാസ്കര-
ദേവസദ്രൂപമെഴുതുവാനായ്
സുപ്രഭാതാഹ്വയ ചിത്രകൃത്തെത്രയോ
സുന്ദരരൂപംവരച്ചുമായ്ച്ചു!

ക്ഷീണനായിസന്ധ്യയ്ക്കുപശ്ചിമസിന്ധുവിൽ
താണവിയന്മണി കാണായ്കയാൽ
മുപ്പതുനാഴികദുഃഖിച്ചലോകത്തി-
നുൾപ്പൂവികസിക്കാറായിതല്ലോ!

'നിസ്തേജ'നായിത്തണുത്തതെന്തിങ്ങനെ
നിസ്തുലശ്രീകരനായഭാസ്വാൻ?
വൻകടൽക്കല്ലോലമാലയിൽനീന്തിയോ
തങ്കക്കരങ്ങൾതളർന്നിവണ്ണം
ആളുകൾക്കീക്ഷണസുന്ദരനായ് പുലർ-
വേളതൻമാറിൽക്കിടന്നീടുന്നു!

നീലവിശാലമാമാകാശശാലയിൽ
നീളെനിറഞ്ഞസുവർണ്ണചൂർണ്ണം
വാരി, നിശയിലീവാസരാധീശ്വരൻ
വാരുററതങ്കക്കതിർനീട്ടുവാൻ!

എൻകണ്ണിലിന്നലെയല്ലുപുരട്ടിയ
പങ്കംകഴുകിക്കളയുവാനോ
നീളുന്നിതിക്കരം; നിത്യമഹർമ്മുഖ-
വേളയിലൊന്നുപുണർന്നാവൂ! ഞാൻ

III

ഭാസുരലക്ഷ്മിതൻവാത്സല്യഭാജനം-
വാസവദിക്കിൻെറതങ്കപ്പൈതൽ-
ശശ്വൽപ്രകൃതിയാൾനിത്യവുമാകാശ
ശാലയിൽക്കാണിക്കുംവിദ്യുദ്ദീപം-
ലോകത്തിനൊക്കെയുമൊന്നുപോൽചൈതന്യ
മേകുന്നനിസ്തുലദിവ്യൗഷധി-
മഞ്ഞുനീർത്തുള്ളിയെച്ചൂടുന്നപുല്ലിനും
മഞ്ജുളമുത്തേകുംഭാസ്വൽബിംബം-

വാരററനക്ഷത്രഗോളസഹസ്രത്തെ
വാസരംകൊണ്ടുപണിഞ്ഞുരാവിൽ
നീലനീരന്ധ്രവിശങ്കടമാംനഭ-
ശ്ശാലയിൽകാഴ്ചകാണിക്കുംശില്പി-
ബ്രഹ്മാണ്ഡഭണ്ഡാരമൊട്ടുക്കുനൽക്കാന്തി
ചെമ്മേചൊരുന്നതേജഃപുഞ്ജം–,
നിത്യംജയിച്ചാലും! നിത്യംജയിച്ചാലും!!
നിത്യനാംഭാസ്കരസ്വാമിൻ, ദേവ!!!
അങ്ങെമഹാമഹസ്സിങ്ങോട്ടുവീശിയാൽ
ഞങ്ങൾതൻകൺതുറന്നാവൂ! താനേ

പരിയക്കാലിൽ കേശവനുണ്ണിത്താൻ.

പരശുരാമവാദം.

അരുണോദയത്തിന്റെ പ്രാരംഭത്തിൽത്തന്നെ പരശുരാമനെ അറിവാൻ ഒരു ശ്രമവും ചെയ്തു തുടങ്ങീട്ടുണ്ട്. ഓരോ ലേഖനവും ഓരോ പണ്ഡിതന്മാരുടെ ബുദ്ധിക്കു ഗോചരമായ വിധത്തിൽ പരശുരാമകഥയുടെ അത്ഥവാദം വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ യത്നിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. അതിനാൽ ആ വിഷയത്തിൽ എന്റെ ഒരു ലേഖനം കേവലം അനാവശ്യമായി പരിണമിക്കില്ലെന്നുള്ള ധൈയ്യംകൊണ്ടാണ് എന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളും വായനക്കാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ കൊണ്ടുവരുവാൻ തീച്ചപ്പെടുത്തിയതു്. ചരിത്ര സംബന്ധമായ ചില കുറിപ്പുകൾ വസുമതി പത്രത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന കൂട്ടത്തിൽ ഈ ലേഖനത്തിന്റെ സാരവും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും ഈ വിഷയത്തെ സവിസ്തരം അരുണോദയത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തേണമെന്നുള്ള എന്റെ വിചാരം കാരണം കൂടാതെയല്ല. ഈ വാദം നടത്തുവാൻ ആദ്യം അരുണോദയത്തിലാണാരംഭിച്ചതു്. എല്ലാ വാദങ്ങളും അതു മുഖേന നടക്കട്ടെ എന്നു വെച്ചിട്ടുമാത്രമാകുന്നു.

ശ്രീ പരശുരാമൻ മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ അവതാരമാണെന്നു രാമായണാദി ഇതിഹാസങ്ങളിലും ഭാഗവതാദിപുരാണങ്ങളിലും കാണുന്നുണ്ട്, കൃതയുഗത്തിലാണ് ഈ വൈഷ്ണവാവതാരമെന്നു തൽഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും വ്യക്തമാണ്. പരശുരാമൻ വാസ്തവത്തിൽ ഈ ഭൂമിയിൽ അവതരിച്ച ഒരു മഹാപുരുഷനാണൊ? അതോ, കവികല്പിതമായ ഒരു പുരാണപാത്രമൊ? ഇങ്ങിനെ ഒരു വാദത്തിന്നാരംഭിക്കുന്നതു് ചിലരുടെ മതവിശ്വാസത്തിന്നു വിരോധമായിത്തീരുമെന്നുള്ള ഏകകാരണത്താൽ

ആ വാദത്തെ തൽക്കാലം നിൎത്തിവെക്കുന്നു. അതെങ്ങിനെയായാലും കൃതയുഗത്തിലെ പരശുരാമനും, കലിയുഗത്തിലെ കേരളത്തിന്നും പരസ്പരം യാതൊരുബന്ധവുമില്ലെന്നു ഒരു വിശ്വാസം ദൃഢമായി എനിക്കുള്ളതുകൊണ്ടു് ചരിത്രസംബന്ധമായ മററന്വേഷണങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കേരളീയരുടെ പരശുരാമ കഥയെക്കുറിച്ചും ചിന്തിക്കയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പരശുരാമ സാമ്രാജ്യം എങ്ങിനെയുണ്ടായി എന്നു നാം നോക്കുക. ക്ഷത്രിയ ധൎമ്മത്തെ അംഗീകരിച്ച ചില ബ്രാഹ്മണർ തങ്ങളുടെ അവിവേകത്തെ നീതീകരിക്കുവാൻ വേണ്ടി പരശുരാമനെ തങ്ങളുടെ കുലദേവതയാക്കിവെച്ചതാണെന്നാണ് ഒരു പ്രബലമായ വ്യൂഹം ഈ വിഷയത്തിൽ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു. കദംബരാജവംശത്തിലെ മയൂര ശൎമ്മ എന്ന രാജാവു് ഒരു ബ്രാഹ്മണനായതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിൻെറ വംശജന്മാരാണ് ഈ കഥക്ക് ഹേതുഭൂതന്മാർ എന്നും വിശ്വസിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. ഈ വംശത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഐതിഹ്യം ഇവിടെ കൊടുക്കുന്നതു സന്ദൎഭോചിതമായിരിക്കും.

ദക്ഷിണഇന്ത്യയിലെ പുരാതനരാജവംശങ്ങളിൽ ഒന്നാകുന്നു കദംബരാജവംശം. ഈ രാജാക്കന്മാരുടെ രാജ്യം മാളവരാജ്യത്തിൻെറ പശ്ചിമസീമമുതൽ പശ്ചിമസമുദ്രംവരേ പരന്നുകിടന്നിരുന്നു. ഇതിൻെറ തലസ്ഥാനം അഥവാ രാജധാനി 'വനവാസി, എന്നും "വനവാടി" എന്നും പേരോട്ടുകൂടിയ ഒരു നഗരമായിരുന്നു. ക്രി. വ. 168 ൽ "ടോലമീ" എന്ന ഗ്രീക്ക് കപ്പിത്താൻ ത്രിനേത്രകദംബൻ എന്ന ഒരു രാജാവിനെപ്പററി തൻെറ സഞ്ചാരകഥയിൽ പറയുന്നുണ്ട്. 1894-ൽ മൈസൂർ രാജ്യത്തിൽ തലക്കോണ്ട എന്ന ദിക്കിൽനിന്നുകിട്ടിയ ഒരു ശാസനത്തിൽ ഈ രാജവംശത്തിൻെറ വാസ്തവത്തെ വെളിപ്പെടുത്തീട്ടുള്ള വിധം ഇവിടെ പറയാം. മാനവ്യഗോത്രക്കാരായി ഹാരിതപുത്രന്മാർ എന്നുപറയുന്ന ഒരു ഉൽകൃഷ്ടബ്രാഹ്മണകുഡുംബമുണ്ടായിരുന്നു. അവർ ഒരു കദംബവൃക്ഷത്തെ ഗൃഹാങ്കണത്തിൽ നട്ടുവളൎത്തി, അതിൻെറ പുഷ്ടിയെ അനുസരിച്ചു് അവരും ക്രമേണ അഭിവൃദ്ധിയടഞ്ഞുവന്നു. ഈ വംശത്തിൽ മയൂരശൎമ്മ എന്നൊരു ബ്രാഹ്മണൻ ജനിച്ചു. അദ്ദേഹം വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നുവേണ്ടി ഗുരുകുലത്തിൽ വസിക്കുന്ന കാലം ഒരിക്കൽ ഗുരുവിൻെറ ഒരുമിച്ചു് പല്ലവരാജധാനിയായ കാഞ്ചീപുരത്തിൽ ചെന്നു. അവിടെ കുതിരകളേയും, കുതിരപന്തികളേയും സംബന്ധിച്ചു് പ്രബലമായ ഒരു വാദം ഉണ്ടായി. ആവാദത്തിൽ മയൂരശൎമ്മക്ക് അവമാനം തട്ടത്തക്കവിധത്തിൽ അപജയം സംഭവിച്ചു. തന്നിമിത്തം കോപാന്ധനായ ആ ബ്രാഹ്മണകുമാരൻ പല്ലവന്മാരെ ജയിക്കുവാൻ വേണ്ടി ഒരു ക്ഷത്രിയനായി ആയുധാഭ്യാസം ചെയ്വാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ഇദ്ദേഹം വനവാസത്തിന്നുപോയി അവിടെ വെച്ചു് ആയുധാഭ്യാസങ്ങളെല്ലാം മുറക്ക് ശീലിച്ചു, വേടന്മാരിൽനിന്നും കുറെ ഭടന്മാരെ തിര

ഞെതട്ടത്ത് ആയുധാഭ്യാസം ചെയ്യിച്ചതിന്നുശേഷം അവരോടുകൂടി ചെന്ന് പല്ലവരാജധാനിയെ നിരോധിച്ചു. പല്ലവന്മാരെ യുദ്ധത്തിൽ തോല്പിച്ചു. പിന്നെ പല്ലവന്മാർ ഇദ്ദേഹവുമായി സമാധാനിച്ചു സന്ധിചെയ്തു. അപ്രകാരം അദ്ദേഹത്തെ ഒരു സ്വതന്ത്രരാജാവായി സമ്മതിക്കുകയും, മാളവരാജ്യത്തിന്റെ അതിരുവരെയുള്ള പശ്ചിമതീരത്തെ അദ്ദേഹത്തിന്നു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെ മയൂരശർമ്മമയൂരവർമ്മയായി മൈസൂരിന്റെ വടക്കുപടിഞ്ഞാറെ ഭാഗം ഭരിച്ചുവന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു 6–ാമത്തെ രാജാവായ ശാന്തിവർമ്മൻ ക്രി. വ. 5–ാം ശതവൎഷത്തിൽ രാജ്യം ഭരിക്കുന്ന കാലത്താണ് ഈ ശാസനം എഴുതീട്ടുള്ളതു് എന്ന് അതിൽനിന്നുതന്നെ വ്യക്തമാകുന്നു. ഇതാണ് കദംബരാജവംശത്തിന്റെ ഐതിഹ്യം.

മേൽപറഞ്ഞ ശാന്തിവർമ്മന്റെകാലത്തു് തെക്കൻകർണ്ണാടകവും, വടക്കൻകർണ്ണാടകവും മററും ആ രാജാവിന്റെ രാജ്യത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതായിരുന്നു. ഉടുപ്പി, മൂകാംബിക, ഗോകർണ്ണം, കൊങ്കണം ഈ സ്ഥലങ്ങളൊക്കെയും ഈ രാജാവിന്റെ അധീനത്തിലായിരുന്നു. ഈ സ്ഥലങ്ങളിലുള്ള മഹാക്ഷേത്രങ്ങളെല്ലാം ഈ രാജാവിന്റെ വകയായിരുന്നു. ഈ ക്ഷേത്രങ്ങൾക്കെല്ലാം സംസ്കൃതത്തിൽ ക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യങ്ങളുണ്ട്. ഈ ക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യങ്ങളിലാണ് പരശുരാമനും, കേരളവുമായിട്ടുള്ള സംബന്ധത്തെ ആദ്യം കണ്ടുതുടങ്ങീട്ടുള്ളതു്. രജതപീഠം എന്ന ഉടുപ്പിയിലെ സ്ഥലമാഹാത്മ്യത്തിൽ ഒരു ഭാഗം താഴെ കാണിക്കുന്നു.

1. പുണ്യേ ഭാരതവൎഷേസ്മിൻ കൎമ്മഭൂമാവഘച്ഛിദി
   ക്ഷേത്രം പരശുരാമസ്യ പശ്ചിമാബ്ധിതടേ ശുഭേ.
2. നാതിദൂരേരൌപ്യ പീഠമിതിഖ്യാതം ദ്വിജോത്തമ
   തസ്യനാമനിമിത്തഞ്ച കഥ്യമാനം നിബോധ മേ.
3. ദുഷ്ടക്ഷത്രിയസംഹൎത്ത്യൈ ദേവോ നാരായണോ വിഭുഃ
   ജമദഗ്നേ രേണുകായാം ജാതോ രാമാഭിധഃ സ്വയം.
4. ത്രിസ്സപ്തകൃത്വഃ കുപിതോനിഃ ക്ഷത്രാമകരോന്മഹീം
   രമ്യസഹ്യാദ്രിശിഖരേ രാമോപ്യത്ഭുതവിക്രമഃ
5. കദാചിൽസന്നിവിഷ്ടോ സൌ മനസേദമചിന്തയൽ
   നാനാജനപദൈൎയ്യുക്താം നാനാക്ഷേത്രസമന്വിതാം.
6. നാനാപുണ്യനദീഭിശ്ച നാനാദ്രിവനശോഭിതാം
   ക്ഷ്മാമാദിപീഡാരഹിതാംകരിഷ്യേസൃഷ്ടിമുത്തമാം.
7. ഇതിസഞ്ചിന്ത്യ ഭഗവാൻ രാമഃ പ്രഹരതാംവരഃ
   ബാണം മുമോചജലധൌ നിഹതാസ്ത്രേനപത്രിണാ
8. അംബുധിസ്ഥാ മഹാദൈത്യാ അബ്ധിശ്ചാപ്യദ്രവത്തദാ
   ദൂരപ്രയാപിതേപ്യബ്ധൌ തന്ദേശം ഭാൎഗ്ഗവോവിഭുഃ

9. വൃതന്നോൽസത്യസങ്കല്പോ യഥാപൂർവ്വം വ്യചിന്തയൽ
തദ്ദേശപാലനായാഥ രാമേണ സ്ഥാപിതോ നൃപഃ

10. രാമഭോജ ഇതിഖ്യാതോ വിക്രാന്തസപ്തഗുണൈര്യുതഃ
പ്രജാ രരക്ഷവിധിവദ്രാമ സ്യാജ്ഞാമനുസ്മരൻ."

ഇങ്ങിനെ ശൌനകാദികളോട്ട് സൂതൻ പറയുന്നതായിട്ട് കാണുന്നുണ്ട്. പിന്നെ കൊങ്കണമാഹാത്മ്യത്തിൽ പരശുരാമനാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട സപ്തകൊങ്കണങ്ങൾ താഴെ പറയുംപ്രകാരമാകുന്നു.

"കേരളാശ്ചതുലംഗാശ്ച തഥാസൌരാഷ്ട്രവാസിനഃ
കൊങ്കണാഃ കരഹാടാശ്ച കരനാടാശ്ച ബർബ്ബരാഃ
ഇത്യേതേസപ്തദേശാ വൈ കോങ്കണാഃ പരികീർത്തിതാഃ"

പിന്നെ കോലാപുരിമാഹാത്മ്യത്തിൽ പാണ്ഡ്യം, ചോളം, കൊങ്കണം, തുളുവം മുതലായതുകൂടി പരശുരാമന്റെ സൃഷ്ടിയാണെന്നു പറയുന്നു. ആ പുരാണത്തിൽ 16-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനെ ഇവിടെ എടുത്തു പറയുന്നു.

"പുരാ ഭൃഗുസുതോ രാമോ രാജവംശാന്തകപ്രഭുഃ
നാനാശസ്ത്രാസ്ത്രസമ്പന്നഃ സത്യസന്ധോ മഹാശയഃ
വാസുദേവാംശസംഭൂതസ്തപസ്വീ ബ്രാഹ്മണപ്രിയഃ
സാഗരൈർബ്ബാധിതഞ്ചാബ്ധിം ക്ഷേത്രമേതച്ചപുത്രക!
ആക്രമ്യാന്തന്നിഗ്രഹം യ ല്ലോകാനാം ഹിതകാമ്യയാ
മഹാബ്ധിം പാവകാസ്ത്രേണ ഉപതാപ്യ പ്രചേതസാ
സംപ്രാർത്ഥ്യമാനഃ കൃപയാതം വിസൃജ്യാംഭസാസഹ
ഗോകർണ്ണാദി മഹാക്ഷേത്രാണ്യേ തൽക്ഷേത്രോത്തമോത്തമം
മോചയാമാസ വാർദ്ധേസ്തു ജാനീഹീദം തപമത്ഭുതം."

ഇങ്ങിനെ സ്ഥലമാഹാത്മ്യങ്ങളിൽനിന്നാണ് പരശുരാമന്റെ സാമ്രാജ്യസൃഷ്ടിയെ കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ സ്ഥലപുരാണങ്ങളെല്ലാം കദംബരാജവംശക്കാർ രാജ്യംഭരിക്കുന്നകാലത്തുണ്ടായവയാണെന്നതിന്നു യാതൊരു ശങ്കയും എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. കേരളത്തിൽ ഈ സ്ഥലമാഹാത്മ്യങ്ങളിൽനിന്നാണ് പരശുരാമകഥയുടെ വ്യാപ്തി. പരദേശത്തിൽ (അതായ്ത് തമിഴകത്തിൽ) അഗസ്ത്യമുനിയുടെ കഥയല്ലാതെ പരശുരാമന്റെ കഥയില്ലാത്തതുകൊണ്ടും, കർണ്ണാടകദേശത്തിൽ ഈ കഥ സുലഭമായി കാണുന്നതുകൊണ്ടും, കേരളത്തെക്കൂടി കർണ്ണാടകദേശക്കാർ തങ്ങളുടെകൂട്ടത്തിൽ ചേർത്തിയിരിക്കകൊണ്ടുമാണ് ഈ കഥക്ക് കേരളത്തിൽ പ്രചാരംസിദ്ധിച്ചത്. ഒരു ക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യം എഴുതുമ്പോൾ ആ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ അധീനത്തിൽ പലേ രാജ്യങ്ങളും അങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നു കാണിച്ചാൽ മാത്രമെ ആ ദിക്കുകളിൽനിന്നെ

ല്ലാം തീൎത്ഥയാത്രക്കാർ ആ ക്ഷേത്രത്തിലേക്ക് ചെല്ലുകയുള്ളു. അപ്ര കാരം ഗോകൎണ്ണാദിക്ഷേത്രങ്ങൾ കേരളീയൎക്ക് പ്രധാനമാകുവാനുള്ള കാരണവും ഇതുതന്നെയാകുന്നു.

പിന്നെ, പെരുമാക്കന്മാരുടെ വാഴ്ചകാലത്ത് ബ്രാഹ്മണാധിപത്യത്തിന്ന് പ്രബലത അധികം ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. പെരുമാക്കന്മാരും, ബ്രാഹ്മണരുംതമ്മിൽ സ്വരച്ചേൎച്ചയില്ലാതെയായിരുന്നു എന്ന് കാണിപ്പാൻ പല കഥകളുമുണ്ട്. ഇതിന്നു മുഖ്യ കാരണം അയൽദേശക്കാരായ തമിഴരുടെ മതപ്രസ്ഥാനങ്ങളാണ്. തമിഴു രാജ്യങ്ങളിൽനിന്ന് ബൌദ്ധരും, ജൈനരും, വൈഷ്ണവന്മാരും, ശൈവന്മാരും, കേരളത്തിൽകടന്ന് ഒരുത്തരല്ലെങ്കിൽ മറെറാരുത്തർ പെരുമാക്കന്മാരെ സ്വാധീനമാക്കിയിരുന്നു. ശൈവവൈഷ്ണവന്മാരുടെ മുഷ്കനിമിത്തം കേരളത്തിലെ വൈദികമതത്തിന്നും, ഭാട്ടമതത്തിന്നും ഉടവുതട്ടി. രാജാവ് വൈഷ്ണവനൊ, ശൈവനൊ ആയിത്തീൎന്നാൽ വൈദികകൎമ്മങ്ങൾ എങ്ങിനെ നടക്കും? യജനം, യാജനം, അദ്ധ്യയനം, അദ്ധ്യാപനം മുതലായ കൎമ്മങ്ങൾ നടക്കുവാൻ പ്രയാസമായിത്തീൎന്നു. ഒരിക്കൽ വൈദികമതത്തെ രക്ഷിച്ചു വരാഹമൂൎത്തിയെ ഭാട്ടമതക്കാരായ നമ്പൂതിരിമാർ പ്രതിഷ്ഠിച്ച് പരദേശികളുടെ ആക്രമണത്തെ നിൎത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചു. പന്നിയൂർ ഗ്രാമക്കാർ, അവൎക്ക്, വിരോധികളായിനിന്നതിനാൽ പരദേശികൾ വീണ്ടും കേരളത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുതുടങ്ങി. വരാഹമൂൎത്തിയുടെ ശക്തിയെ കറയ്ക്കുകനിമിത്തം പന്നിയൂർ ഗ്രാമക്കാരായിട്ടും വഴക്കുണ്ടായി. അതിന്നു ശേഷമാണ് കൎണ്ണാടകദേശക്കാരുടെ പരശ്ശുരാമകഥയെ പരിഷ്കരിച്ച് നമ്പൂതിരിമാർ കേരളത്തിൽ പ്രചാരമാക്കിയത്. ഏകദേശം അക്കാലത്തുതന്നെ ശങ്കരാചാൎയ്യസ്വാമിയുടെ മതപ്രസ്ഥാനവും വന്നുചേൎന്നു. പെരുമാൾവാഴ്ച അവസാനിക്കുകയും ചെയ്തു. വൈദികമതം വീണ്ടും ഉൽകൃഷ്ടാവസ്ഥയിൽ എത്തിയതോടുകൂടി കേരളോല്പത്തി, കേരളമാഹാത്മ്യം, ശാങ്കരസ്മൃതി മുതലായവയുണ്ടായി. ഇങ്ങിനെയാണ് കേരളവും, പരശ്ശുരാമനുമായിട്ടുള്ള ബന്ധം. നമ്പൂതിരിമാർ കൎണ്ണാടകദേശത്തിൽ ഉണ്ടായ സ്ഥലപുരാണങ്ങളെ വിശ്വസിച്ചതല്ലാതെ അവർ മനഃപൂൎവമായി യാതൊന്നും കെട്ടിക്കൂട്ടി ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ചരിത്രപുസ്തകങ്ങളെ ഇക്കാലത്തുള്ള പണ്ഡിതന്മാർ വിശ്വസിക്കുംപോലെ, വേദങ്ങളെപ്പോലെ സത്യവാക്യങ്ങളാണെന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്ന പുരാണങ്ങളെ അവരും വിശ്വസിച്ചിരുന്നു എന്നു മാത്രമെയുള്ളു. ഈ ഊഹാപോഹങ്ങളെല്ലാം ചരിത്രപണ്ഡിതന്മാരുടെ ചിന്താവിഷയമായി സജ്ജനസമക്ഷം അവതരിപ്പിക്കുക മാത്രമാണ് ഞാൻ ചെയ്യുന്നത്. വാസ്തവത്തെ മററു തെളിവുകളെക്കൊണ്ടും സ്ഥാപിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

കോരങ്ങാട്ട് കുഞ്ഞൻ നായർ.

ചില പഴഞ്ചൊൽ കഥകൾ. (തുടച്ച)

5. "അതുമില്ല; ഇതുമില്ല; അമ്മടെ ദീക്ഷയുമില്ല."
അഥവാ
"വെളുത്തേടൻെറ ദീക്ഷപോലെ"

ഒരിക്കൽ ചെറുപ്പക്കാരനായ ഒരു വെളുത്തേടന്നു തൻെറ ജന്മിയായ ഒരു നാട്ടുവാഴി നായരുടെ ഭാൎയ്യയിൽ ആഗ്രഹം ജനിച്ചു. വെളുത്തേടന്നു അമ്മ മരിച്ച ദീക്ഷയുമായിരുന്നു. അന്തൎഗ്ഗതം പുറത്തറിയിച്ചാൽ നാട്ടിൽനിന്നുകൂടി തന്നെ ഓടിക്കുന്നതാണെന്ന ഭയംകൊണ്ട് തൻെറ ആഗ്രഹം ഒരു വിധത്തിലും സാധിപ്പാൻ വഴിയില്ലെന്നോൎത്തു കുണ്ഠിതപ്പെട്ടിരുന്നിരുന്ന കാലത്തൊരു ദിവസം തൻെറ ജന്മി നായർ തനിക്കു അഹിതയില്ലാത്തവിധത്തിൽ ഒരു ചെറുമിയുമായി സല്ലാപംചെയ്യുന്നതു വെളുത്തേടൻെറ ദൃഷ്ടിയിൽ പെടുവാനിടയായി. വെളുത്തേടൻ ഈ വൎത്തമാനം പുറത്തുപറഞ്ഞാൽ താൻ ജാതിഭ്രഷ്ടനായിതീരുമെന്നു ഭയന്ന് നായർ അതിൽപിന്നെ വെളുത്തേടനെ പൂൎവ്വാധികം വിശ്വാസത്തിലെടുപ്പാനും; അവന്നു വേണ്ടുന്ന സൎവ്വം ചോദിക്കേണ്ടതാമസം—കണക്കുകൂടാതെ കൊടുത്തിട്ടെങ്കിലും അവൻെറ പ്രീതിസമ്പാദിപ്പാനും ബദ്ധശ്രദ്ധനായിത്തുടങ്ങി. ഈ തരംകണ്ടതോടുകൂടി വെളുത്തേടനും തൻെറ അപേക്ഷകളെ ഏതും ചുരുക്കിയതുമില്ല. മുമ്പ് വല്ലപ്പോഴും വീട്ടിൽ പട്ടിണിയാകുമ്പോൾ, വല്ലതും യജമാനനടുത്തുചെന്നു അപേക്ഷിച്ചു നോക്കുക എന്ന തോതു വിട്ട് ഇപ്പോൾ ദൈനം ദിനം ചാക്കും കൊട്ടയുമായിചെന്നു അധികാരത്തോടെ ആവശ്യമുള്ളതെല്ലാം ചോദിച്ചു വാങ്ങിക്കൊണ്ടുപൊകയെന്ന തരത്തിലായി. അവനെന്തൊന്നു ചോദിക്കുമ്പോഴും ഇല്ലെന്നുപറവാനൊ കൊടുക്കാതിരിപ്പാനൊ, നായൎക്കു ധൈൎയ്യമില്ലാതെ കുഴങ്ങുന്നമട്ടുകണ്ടു, ആയാളുടെ ഭാൎയ്യ തൻെറ ഭൎത്താവിൻെറ ഈ കൈകടന്ന ദാനശീലത്തിൻെറ കാരണമാരായുവാനുറച്ചു ചോദിച്ചപ്പോൾ, "അവൻ ദരിദ്രനല്ലെ? ഇല്ലാഞ്ഞിട്ടായിരിക്കാം വന്നുചോദിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടു പാവംതോന്നി കൊടുക്കയാണ്" എന്നും, "ഇങ്ങോട്ടു മടക്കിത്തരാമെന്ന നിശ്ചയത്തിന്മേൽ വായ്പയായി കൊടുക്കയാണെന്നും" മററും പറഞ്ഞ് ഏതാനുംദിവസം കഴിച്ചുകൂട്ടി.

എന്നാൽ ഇല്ലാത്ത ഒരുവൻ വന്ന് യാചിക്കുമ്പോഴോ, മുതലാളിയുടെ അടുത്തുവന്നു വായ്പചോദിക്കുമ്പോഴൊ ഒരുവനിൽ ഉണ്ടാകേണ്ടു, വിനയാദരങ്ങളൊ, നന്ദിയോ പ്രദൎശിപ്പിക്കാത്ത ഒരു അധികാരഭാവമാണ്, കൊടുക്കുമ്പോഴത്തെ നന്ദിയേക്കാൾ അധികം രജകനിൽ കാണാവുള്ളത് അതുകൊണ്ട് ഭൎത്താവ് തന്നെ മാച്ചുവെച്ച കാൎയ്യമെന്തായാലും പറയേണമെന്ന് വാശികൂട്ടുകയാൽ നാട്ടുവാഴി പിണഞ്ഞേടത്തോളം അബദ്ധങ്ങളും അപരാധങ്ങളും ഭാൎയ്യയേ ഒളിച്ചുവെക്കാതെ പറഞ്ഞു.

ബുദ്ധിമതിയായ ഭാൎയ്യ, ആവട്ടെ ഇതിന്ന നിവൃത്തിയുണ്ടാക്കാമെന്ന പറഞ്ഞു സമാധാനപ്പെടുത്തി. ആ കാലത്തും വെളുത്തേടന്റെ നോട്ടങ്ങളിലും, തന്നെക്കാണുമ്പോഴത്തെ ഭാവങ്ങളിലും അവന്റെ മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന ആഗ്രഹത്തിന്റെ ബഹിഃപ്രദൎശനമുണ്ടായിരുന്നതായി ആ സ്ത്രീക്ക തോന്നിയിരുന്നു. എന്നുതന്നെയല്ല അവൻ കുറേക്കൂടെ അതിർകടന്ന് സംസാരിപ്പാനും ഒരുമ്പെട്ടുവരുന്നുണ്ടെന്നും ആ സ്ത്രീക്ക് മനസ്സിലായി. എങ്കിലും അതുവരേയും താൻ ഗൌരവത്തോടുകൂടി മാത്രം പെരുമാറിവരികയാൽ, ഒന്നിന്നും ധൈൎയ്യവും അവസരവുമില്ലാഞ്ഞുഴലുകയാണെന്നും ആ വരേംഗിതജ്ഞ ഗ്രഹിച്ചിരുന്നു.

മേൽപറഞ്ഞ സംഭാഷണം കഴിഞ്ഞതിൽപിന്നെ ആ സ്ത്രീയുടെ വെളുത്തേടനോടുള്ള പെരുമാററം രജകനെ കുറെ അധികം ധീരചിത്തനാക്കിത്തീൎത്തു. തൽഫലമായി ഒടുവിൽ വെളുത്തേടൻ തന്റെ അഭീപ്സിതം യജമാനത്തിയെ അറിയിക്കതന്നെ ചെയ്തു. കേട്ട ഉടനെ യാതൊരു ഭാവഭേദവും കൂടാതെ, ഈ "ദീക്ഷക്കാലം കഴിഞ്ഞിട്ടായാൽ പോരെ? എന്നാണ് ചോദിക്കയുണ്ടായത്. ഇത്രത്തോളവും കേട്ടാറെ ദുരാഗ്രഹിയായ വെളുത്തേടൻ "ശുഭസ്യശീഘ്രം" എന്നനയംതന്നെ അംഗീകരിപ്പാനാണ് തീൎച്ചയാക്കിയത്. അതെന്തായാലും ഈ വളൎത്തിയതാടിയും തലയും കളഞ്ഞ് കുറെവൃത്തിയോടുംകൂടി ഒരു സുന്ദരവേഷത്തിൽ വന്നല്ലാതെ താനനുവദിക്കുന്നതല്ലെന്നും പറഞ്ഞു. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ അന്നേദിവസംതന്നെ ഭൎത്താവ് എങ്ങോ പോകുന്നുണ്ടെന്നും അതിനാൽ രാത്രി വരുന്നതായാൽ ഇംഗിതലബ്ധിക്ക് തടസ്ഥമില്ലെന്നും അറിയിച്ചു.

കാമാന്ധനായ വെളുത്തേടനാകട്ടെ ഒട്ടും വൈകിക്കാതെ അന്നുതന്നെ ഉപായത്തിൽ ഒരു ക്ഷുരകന്റടുത്തുപോയി ക്ഷൌരവും മററും കഴിച്ച് ആവുന്നേടത്തോളം വേഷപ്പകിട്ടുകൂട്ടി സ്വാമിനി മുൻകൂട്ടി നിൎദ്ദേശിച്ചതനുസരിച്ച് പത്തായപ്പുരയുടെ മുകളിലുള്ള മുറിയിലേക്കു ചെല്ലുവാൻ കോണികയറി. മുറിയിലെത്തിയെന്നു കണ്ടപ്പോൾ, മുൻകൂട്ടി ഭാൎയ്യയുടെ ഹിതാനുസാരേണ മറവിലിരുന്ന അടുത്തമുറിയിൽനിന്ന് ഗൃഹസ്ഥൻ ഉടനെതന്നെ നമ്മുടെവെളുത്തേടന്റെമുമ്പിൽ ആവിൎഭവിച്ചു. "ആരാത് ചങ്കരനോ ഇതെന്താകഥ?" എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ, അൎഹതയില്ലാത്ത സ്ഥലത്തുണ്ടായ തന്റെ പ്രവേശനത്തിന്റെ അപരാധത്തിന്റെ ഓൎമ്മ വിദ്യുച്ഛക്തിയുടെ ഹഠാൽപ്രവേശംപോലെ അവനിലുദിച്ചു. വന്നുപോയ ബുദ്ധിമോശത്തിന്റെയെല്ലാംകൂടി ഒരു പട്ടിക കണക്കാക്കി ഓടി കോണിയിറങ്ങുമ്പോൾ പറഞ്ഞതാണ് മേലെഴുതിയ "അതുല്ല ഇതുല്ല അമ്മടെ ദീക്ഷില്ല" എന്ന വാക്കുകൾ. യജമാനൻചെയ്ത അപരാധമായ അതും; ഇവൻ ചെയ്ത അപരാധമായ ഇതും; അമ്മമരിച്ചതിന്നു

ശേഷം ഇതുവരേയും കൈക്കൊണ്ട ദീക്ഷയും ഒന്നും മുമ്പുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു കരുതണം എന്നാൎത്ഥം, അല്ലെങ്കിൽ പട്ടിണികിടക്കുമ്പോഴത്തെ ചില വിനുള്ള വകയായ അതും; കാമതാപത്തിന്നുപരിശാന്തിയായ ഏതൽ കാമനീസംയോഗവും; ഇതുവരെ ദീക്ഷിച്ച ദീക്ഷയും ഒന്നും ഇല്ലാതായി എന്നിങ്ങിനെയും അവനുദ്ദേശിച്ചിരിക്കാം. അന്നുമുതൽക്ക് ഇങ്ങിനെ ഒരു പഴഞ്ചൊല്ലുണ്ടായിതീൎന്നു.

(തുടരും) വി. ടി. ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ.

ആധുനികഭാഷാസാഹിത്യവും അദ്ധ്യാത്മചിന്തയും.

മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ സംസ്കാരാഭിവൃദ്ധിയ്ക്കു നിദൎശനങ്ങളും നിദാനങ്ങളുമായിരിക്കുന്ന കലാവിദ്യകളിൽവെച്ച് പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായിട്ടുള്ളതു് സാഹിത്യമാകുന്നു. സാഹിത്യത്തിന്നു ഇങ്ങിനെ സൎവ്വോന്നതമായ ഒരു സ്ഥാനം ലഭിക്കുവാനുള്ള കാരണം, "ആത്മാവിന്നു നിർവൃതിയും, മനസ്സിന്നാഹ്ലാദവും, ബുദ്ധിയ്ക്കു വികാസവും" ഉളവാക്കത്തക്ക ഒരു ദിവ്യചൈതന്യം അതിൽ അന്തൎഭവിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടത്രേ. വിശ്വപ്രകൃതിയിൽ വിവിധരൂപത്തിൽ വിളങ്ങിക്കാണുന്ന പരമാത്മചൈതന്യത്തെ വാഗ്രൂപേണ സഹൃദയന്മാരുടെ ഹൃദയത്തിന്നു വിഷയമാക്കിക്കൊടുത്തു്; നാനാത്വത്തിൽ അന്തൎല്ലീനമായിരിയ്ക്കുന്ന ഐക്യത്തെ അനുഭവപ്പെടുത്തി, തദ്വാരാ അവരെ നിത്യവും നിഷ്കളങ്കവുമായ ആത്മാനന്ദത്തിൽനിമജ്ജിപ്പിയ്ക്കുകയത്രേ സാഹിത്യത്തിന്റെ ആന്തരോദ്ദേശ്യം. ഉൽകൃഷ്ടമായ ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തിന്റെ വിജയം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു് അദ്ധ്യാത്മസാഹിത്യത്തിലാകുന്നു. സാഹിത്യം ആത്മപ്രധാനമായിത്തീൎന്നാൽ മാത്രമേ അതിന്നു ശരിയായ ഉൽകൎഷമുണ്ടാകയുള്ളു. ഇതിലേയ്ക്കു് "ബോധാക്കരശ്മ്യങ്കുര"ങ്ങളായ ആത്മീയതത്വങ്ങൾ സാഹിത്യരസത്തോടു കൂടിച്ചേൎന്നുകതന്നെ വേണം. ഈശ്വരന്നും, പ്രപഞ്ചത്തിന്നും, മനുഷ്യനുംതമ്മിൽ ആന്തരമായ ഐക്യമുണ്ടു്. ഇതിനെ സൎവ്വപ്രധാനമാക്കിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടു്, ഈശ്വരമാഹാത്മ്യത്തേയും, പ്രപഞ്ചരഹസ്യത്തേയും, ജീവിതതത്വത്തേയും വെളിപ്പെടുത്തുന്ന സരസസൂക്തികൾ ഏതൊരു സാഹിത്യത്തിലുണ്ടോ, അതിനെ അദ്ധ്യാത്മസാഹിത്യമെന്നു പറയാം. ഏതാദൃശമായ സാഹിത്യത്തിന്നുമാത്രമേ അതിന്റെ യഥാൎത്ഥോദ്ദേശ്യത്തെ നിറവേററുവാൻ കഴികയുള്ളു.

ഇദാനീന്തനന്മാരായ അദ്ധ്യാത്മകവികളിൽവെച്ച് രവീന്ദ്രനാഥടാഗ്ഗോറിന്റെ നാമധേയമാണ് പ്രഥമഗണനീയമായിട്ടുള്ളത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശേഷാത്തരങ്ങളായ കവനതല്ലജങ്ങൾ ആത്മീയചൈതന്യത്താൽ നിത്യോജ്ജ്വലങ്ങളാകുന്നു. പ്രകൃതിയിൽ തെളിഞ്ഞു വിളങ്ങുന്ന അമൃതമയമായ സച്ചിൽപ്രകാശത്തെ ആസ്വദിച്ചുകൊണ്ടു ആ കവിവര്യൻ തൂകുന്ന കളഗാനങ്ങൾ "ആരോമൽപ്പൈങ്കിളിക്കൊഞ്ചൽ പോലേ" "ആരാരെക്കൊൾമയിർക്കൊള്ളിയ്ക്കയില്ല"!

* "പാരിടമെങ്ങും വഴിഞ്ഞൊഴുകും പ്രകാശമേ,
സ്വൈരമെൻമിഴികളെത്തഴുകും പ്രകാശമേ,
മാനസംകുളുർപ്പിച്ചു ജീവജാലങ്ങൾക്കെല്ലാ-
മാനന്ദമേകും പരിപാവനപ്രകാശമേ!

സ്പഷ്ടമെൻജീവിതത്തിൻ നടുനായകക്കല്ലായ്
നടനംചെയ്യുന്നുണ്ടീച്ചുട്ടലപ്രഭയെന്നും
മാമകപ്രണയമാം വീണക്കമ്പിമേൽത്തട്ടി
ക്കോമളസ്വരമുളവാക്കുന്നുണ്ടീ പ്രകാശം!

* * * * *

ചെന്തളിരുകൾതോറുമാനന്ദകുതൂഹല-
മന്തമെന്നിയേ പരന്നീടുന്നു നിരന്തരം.
പാവനിയാകും സുരവാഹിനിക്കൂലംകവി-
ഞ്ഞാനന്ദപ്രവാഹത്താൽ പാരിടം നനയ്ക്കുന്നു."

(ഗീതാഞ്ജലി)

മേലെഴുതിയ വരികൾ ഏതൊരു സഹൃദയന്റെ ഹൃദയത്തിലും പരമാനന്ദരസത്തെ കോരിത്തുകുമെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. മുക്തിയുടെ രഹസ്യത്തേയും കമ്മയോഗത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തേയുംപററി വർണ്ണിയ്ക്കുന്ന മറെറാരു ഭാഗം നോക്കുക!

"സാധനമാരാധനം പൂജനം ഭജനമി-
ത്യാദികളുടൻ വെടിഞ്ഞീടുക സമസ്തവും.
ആരെയാണാരാധനംചെയ്യുതീയിരുട്ടുള്ള
കോവിലിൻകോണിൽകതകൊക്കയുമടച്ചു നീ?
കണ്ണുകളുന്മീലനംചെയ്തു നോക്കുക! കാണ്മാ-
നില്ലല്ലോ മുറിയ്ക്കുള്ളിലെങ്ങുമേ തവ ദൈവം!
കട്ടിമണ്ണുഴുതീടുന്നവനും കരിങ്കല്ലു
പൊട്ടിച്ചുകഷ്ടപ്പെട്ടു പാതകൾതീക്കുന്നോനും

* ടാഗ്ഗൂർ കൃതികളിൽനിന്നു ഇവിടെ ഉദാഹരണത്തിന്നെടുത്ത ഭാഗങ്ങൾ, ശ്രീമാൻ, വി. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻനായരവർകൾ തർജ്ജിമചെയ്തിട്ടുള്ളവയാണ്,--(ലേഖകൻ)

മേവുന്നദിക്കിൽ വഷാതപങ്ങൾസഹിച്ചത്രേ
മേവുന്നവനെന്നും പാംസുലവാസസ്സുമായ്

മുക്തിയോകൊള്ളാ, മെവിടുന്നതുകിട്ടീടുന്നു?
മുക്തിയെന്നതു ലോകത്തിങ്കലെങ്ങിരിയ്ക്കുന്നു?
വന്ദ്യനാമസ്മൽസ്വാമിപോലുമെന്നെന്നും സൃഷ്ടി-
ബന്ധങ്ങൾ സ്വതമേററുകൊണ്ടല്ലീ മരുവുന്നു?

കുസുമാച്ഛനവുമിദ്ധ്യാനവും മതിയാക്കു;
വസനംമുഷിഞ്ഞൊട്ടുകീറുകിലില്ലദോഷം.
ഘമ്മബിന്ദുക്കൾ നെററിത്തടത്തിൽപ്പൊടിയട്ടേ!
കമ്മയോഗത്തിലസ്മൽ സ്വാമിയോടൊരുമിക്കു!

(ഗീതാഞ്ജലി)

ഇങ്ങിനെ നോക്കുന്നതായാൽ ടാഗ്രർ സാഹിത്യത്തിലെങ്ങും ആദ്ധ്യാത്മികമായ ഒരു പാവനപരിമളം പരന്നു പരിലസിയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരിയ്ക്കും. ആധുനികഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ ടാഗോർസാഹിത്യത്തിൽ കാണുന്നതുപ്രകാരമുള്ള ഈ അദ്ധ്യാത്മചിന്ത സ്ഥാനമുറപ്പിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. വേദാന്തവിഷയങ്ങളെ സ്ഥൂലരൂപത്തിൽ കാണിക്കാതേ കല്പനാശില്പംകൊണ്ടു സുന്ദരങ്ങളാക്കി പ്രദശിപ്പിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം നവീനസാഹിത്യത്തിന്നു സവിശേഷമായ ഒരു വൈശിഷ്ട്യം ഉണ്ടാക്കിത്തീത്തിട്ടുണ്ട്. 'മലയാളി ടാഗോർ' എന്നു പ്രഖ്യാതനായ മഹാകവി വള്ളത്തോളിൻേറയും, മഹാകവി കുമാരനാശാൻേറയും കവിതകൾ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ പ്രകൃഷ്ടങ്ങളായിട്ടുള്ളവയാകുന്നു. വള്ളത്തോളിൻെറ മിക്ക കവിതകളും സാഹിത്യം ആത്മപരമാകുമ്പോൾ ഉത്ഭുതമാകുന്ന ഒരുൽക്കൃഷ്ടത്തെ ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്തുന്നവയാണ്. "വള്ളത്തോൾക്കവീന്ദ്രൻെറ വേണുഗാനങ്ങൾ" ആത്മാവിൽനിന്നും നേരിട്ടു പുറപ്പെടുന്ന ദിവ്യസന്ദേശങ്ങളായിട്ടാണ് സാഹിത്യലോകത്തിൽ മുഴങ്ങുന്നത്. സ്വതവേ ശുഷ്കങ്ങളായിത്തോന്നുന്ന വേദാന്തതത്വങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഭാഷയിൽക്കൂടെ പുറത്തുവരുമ്പോൾ തുലോം ചമൽക്കാരകാരകങ്ങളായിത്തീരുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്നായി ചിലതിവിടെ ഉദ്ധരിയ്ക്കാം:—

അമ്മേ ജയിക്കയ്ക്ക, ജയിയ്ക്കുക! സൽസ്സത്യ-
ധമ്മാദിദേവതേ, ധന്യധന്യേ!
നിന്മഹിമാവൊന്നുതാനല്ലോനിശ്ശേഷ-
ബ്രഹ്മാണ്ഡഭാണ്ഡങ്ങൾക്കേകാലംബം!

*   *   *   *   *

ശ്രീമത്താം നേർവഴികാട്ടുംപ്രദീപമേ,
ഹാ മത്ത്യജാതിതൻദുർമ്മോഹങ്ങൾ

മാറാലകൊണ്ടു മറയ്ക്കാംപോലെന്നെന്നും
മാറാതെനിൽപ്പതാംനിൻവെളിച്ചം
അററമില്ലാത്തനിൻപ്രേമമോനിന്നുടെ
കററക്കിടാങ്ങളെക്കാത്തുനിൽപ്പൂ! (സത്യഗാഥ)

സത്യസ്വരൂപിണിയായ പരാശക്തിയുടെ മാഹാത്മ്യത്തെ വൎണ്ണിയ്ക്കുന്ന മേലുദ്ധരിച്ച ഭാഗം സാഹിത്യസൌന്ദൎയ്യംകൊണ്ടും വേദാന്ത തത്വസൌരഭ്യംകൊണ്ടും തുലോം ആലോചനാമൃതമായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിൽ രണ്ടുപക്ഷമുണ്ടാകുവാൻ തരമില്ല.

"ചെങ്കോലുദ്ദൂരത്തിട്ടു യോഗദണ്ഡെടുക്കുന്നു;
പൊൻകിരീടത്തെജ്ജടാജൂടമായ് മാററീടുന്നു;
സ്വൎഗ്ഗവുംതൃണപ്രായം നിങ്ങൾക്കു ജഗത്തിങ്കൽ
മുഖ്യമായൊന്നേയുള്ളു സ്വാതന്ത്ര്യം—സാക്ഷാൽമോക്ഷം
പൂതമോങ്കാരംപോലെത്ര്യക്ഷരാത്മകമാമി-
സ്വാതന്ത്ര്യംസാധിപ്പാനായ് കരണത്രിനയത്താൽ
സാദരംപ്രയത്നിപ്പിൻ! സാഫല്യപ്പെടുത്തുവിൻ!
സോദരന്മാരേ, നിങ്ങൾ സാരമാംനരജന്മം! (പുരാണങ്ങൾ)

എന്നിങ്ങിനെ യഥാൎത്ഥകവി ഹൈന്ദവാദൎശത്തെ ആസ്പദമാക്കിക്കൊണ്ടു സാരമായ നരജന്മത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തെ നമുക്കു സുഗ്രഹമാകും വണ്ണം എത്ര സരസമായി ഉപദേശിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു!

"ശ്യാമപ്പൂമെത്ത, ചഞ്ചൽക്കിളിവിശറി, മണീ-
കീൎണ്ണമാം നീലമേലാ-
പ്പോ,മൽത്തങ്കക്കളോപ്പീ,വകവിലവതം
ചേൎന്നകളീഗൃഹംമേ
പ്രേമത്താലേസ്വയംതന്നതളിയപരമോ
ദാരശീലന്റെമുമ്പിൽ
ക്കാമത്താൽ കൊച്ചുകൈക്കുമ്പിളിതഹഹ ഹാ
മലൎത്തുന്നഞാനെത്രമോഷൻ!" (ചിന്താശകലങ്ങൾ)

പരമോദാരശീലനായ സൎവ്വേശ്വരന്റെ ദിവ്യമഹിമാവിനെ പുകഴ്ത്തുന്നതും, മനുഷ്യന്റെ ദുരന്തമായ ദുരാഗ്രഹത്തെപ്പഴിയ്ക്കുന്നതുമായ പ്രകൃതപദ്യം വിചാൎയ്യമാണരമണീയമാണ്. ഏതാദൃശങ്ങളായ സൂക്തിരത്നങ്ങൾ "വള്ളത്തോൾ സാഹിത്യഖനി"യിൽനിന്നു എത്ര വേണമെങ്കിലും എടുത്തുദ്ധരിയ്ക്കുവാൻ കഴിയും. വള്ളത്തോൾകൃതികൾ "വികൃതചാൎവ്വാകവേദങ്ങ"ളാണെന്നും മററും ജല്പിയ്ക്കുന്ന കൂട്ടർ മേലെഴുതിയവരികളെ നിൎമ്മത്സരബുദ്ധ്യാ ഒന്നു വായിച്ചുനോക്കട്ടെ!

ആത്മീയമായ ഔന്നത്യം കുമാരനാശാന്റെ കാവ്യങ്ങളിലെല്ലാം കാണാവുന്നതാകുന്നു. ഭാവഗംഭീരങ്ങളും, തത്വചിന്താപരങ്ങളു

മായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ മനുഷ്യഹൃദയത്തെ "വിമലവും വിപുലവു"മാക്കി, ആദ്ധ്യാത്മികവിചാരത്തിലേയ്ക്കു് നയിയ്ക്കുവാൻ തുലോം പര്യാപ്തങ്ങൾതന്നെയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ "വീണപൂവ്" "ചിന്താവിഷ്ടയായ സീത", "പ്രരോദനം മുതലായ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ തത്വചിന്താപരങ്ങളായ കവനങ്ങൾക്ക് മാർഗ്ഗദർശികളായിട്ടാണ് സാഹിത്യലോകത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്.

"സാധിച്ചുവേഗമഥവാ നിജജന്മകൃത്യം
സാധിഷ്ഠർപോട്ടിഹ;സദാനിരിപാന്ഥപാളം
ബാധിച്ചുരുക്ഷശിലവാഴ്‌വതിൽനിന്നുമേഷ-
ജ്യോതിസ്സുതൻ ക്ഷണികജീവിതമല്ലികാമ്യം?"

(വീണപൂവ്)

"പിരിയാത്തതുമാത്മങ്ങളൊ-
ന്നൊരുവിശ്രാന്തിയെഴാത്തജീവിതം
തിരിയാംഭുവനത്തിൽനിത്യമി-
ങ്ങിരുപക്ഷംപെട്ടമിന്ദുപോലവേ" (സീത)

വിരിന്നരീതിയിലാണെങ്കിലും ജീവിതവിമർശനപരങ്ങളായ മേലുദ്ധരിച്ച പദ്യങ്ങൾ തത്വചിന്തയുടെ സന്താനങ്ങളല്ലെങ്കിൽ മററെന്താണ്? "പ്രരോദന"ത്തിലെ ശ്മശാനമാകുന്ന അദ്ധ്യാത്മവിദ്യാലയത്തിൽവെച്ചു് ആ കവിഗുരു പല പാഠങ്ങളും നമ്മേ പഠിപ്പിയ്ക്കുന്നുണ്ടു്. നാം "ആപത്തിൽ പരകാഷ്ഠയായ പുലി"യാണെന്നു കരുതി ഭയപ്പെട്ടു വരുന്ന മൃതിയേ

"പ്രാണിയ്ക്കിന്നെടുജീവിതപ്പെരുവഴിക്ലേശം കഴിച്ചെത്രയും
ക്ഷീണിയ്ക്കും ഹൃദയത്തെമൂടിയൊടുവിൽച്ചേർക്കുന്നസൌഖ്യംമൃതി"

* * * *

"ജീവന്നിങ്ങുബഹുക്രിയാജലമാമിട്ടീഹയാത്രാകഥ-
യ്ക്കാവശ്യംമൃതിയാം വിരാമതിലകം സ്വാർത്ഥപ്രതീതിയ്ക്കുമേ"

(പ്രരോദനം)

എന്നീ രീതിയിൽ വർണ്ണിച്ചു "പച്ചതൃണരാശിതിന്നരിയപാലേകുന്ന"പശുവാണെന്നു ആശാൻ നമുക്കുപദേശിച്ചുതരുന്നു. ഇതിലധികം മരണത്തിന്റെ വരണീയതയെ വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ മററാർക്കു കഴിയും?

ഇനി നമുക്ക് ഉള്ളൂർ സാഹിത്യത്തെയൊന്നു പരിശോധിച്ചു നോക്കുക! കവിതിലകൻ ഉള്ളൂർ പരമേശ്വരയ്യരവർകളുടെ പല കവിതകളും ജീവിതമത്സരത്തിൽപ്പെട്ടു നട്ടം തിരിയുന്നവർക്കു അനല്പമായ ആശ്വാസത്തെക്കൊടുക്കത്തക്ക അനഘങ്ങളായ ആശയങ്ങൾ അടങ്ങിയവയാണ്.

"പോയതെത്രയോപോയീ പൂർവ്വകാലാഹസ്സുക-
ളായതോർത്തന്തസ്താപമാർന്നാലെന്തയ്യോഫലം?
മേൽവരാമഹസ്സുകൾ; വന്നിടാതെയുംപോകാം;
ദൈവത്തിൻഹസ്തത്തിലാണത്തരക്ഷണസ്ഥിതി!
സൂചിഞാൻതറപ്പീലെൻ സ്വാന്തത്തിൽ;മാനംനോക്കി-
യാശപ്പാഴ്ക്കണൽത്തരിക്കോട്ടയും കെട്ടുന്നീല!
ശുദ്ധമേമിനക്കേട്ടുരണ്ടും; ഞാൻ മഥിയ്ക്കിലീ-
വർത്തമാനാബ്ധിതന്നേ നൽകുമേദേവാമൃതം!
വാടിപ്പോയ്പ്പോയപൂക്കൾമണ്ണോടുചേർന്നീടട്ടേ!
വാടികച്ചെടികളിൽമൊട്ടുകൾ വളരട്ടേ!
സൌരഭ്യംരണ്ടിന്നുമില്ലെന്മനോനാസാരന്ധ്രം
പാരമീവർത്തമാനഫുല്ലത്താലല്ലോധന്യം!" (അഹമ്മന്ത്രം)

"ജന്മത്തിലോരോരോ ഞൊടിയും നമുക്കു
ദൈവംതരുംരത്നമനന്തമൂല്യം;
തദ്വിക്രയംനാം വിധിപോലെചെയ്തു
സാക്ഷാൽപുമർത്ഥാപ്തി കൃതാർത്ഥരാകാം!"

(എപ്പോൾ)

എന്നിങ്ങിനെ ജീവിതരഹസ്യത്തെ ആരാഞ്ഞറിഞ്ഞു ജന്മോദ്ദേശ്യമെന്തെന്നു സുവ്യക്തമാക്കിത്തരുന്ന ഭാഗങ്ങൾ ആർക്കാണാശ്വാസത്തേയും ആനന്ദത്തേയും കൊടുക്കാതിരിക്കുന്നതു്?

പ്രസിദ്ധകവിയായ നാലപ്പാട്ടു നാരായണമേനോനവർകളുടെ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളും ഈ ഘട്ടത്തിൽ സവിശേഷം സ്മരണീയങ്ങൾ തന്നെയാണു്.

"ഉരുക്കിടുന്നുമിഴിനീരിലിട്ടു
മുക്കുന്നുമുറ്റുംഭുവനൈകശില്പി
മനുഷ്യഹൃത്താംകനകത്തെയെന്തോ
പണിത്തരത്തിന്നുപയുക്തമാക്കാൻ!"

(കണ്ണുനീർത്തുള്ളി)

കണ്ണുനീർത്തുള്ളിയെ ആകമാനം ശോഭമാനമാക്കിത്തീർക്കുന്നതാകുന്നു ഈ പദ്യം. ഇതിൽ, ഈശ്വരൻ മനുഷ്യഹൃദയത്തെ ദുഃഖാഗ്നിയിലിട്ടു തപിപ്പിയ്ക്കുന്നതു, അതിന്നു വിശുദ്ധിയും ഉൽക്കർഷവും കൊടുക്കുവാൻ മാത്രമാണെന്നുള്ള തത്വത്തെ എത്ര ഭംഗിയായി പ്രതിപാദിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു! ദൈവികമായ പ്രേമത്തെ കാമക്കറകലർത്താതേയും, ആദ്ധ്യാത്മികമായ നിറംകൊടുത്തു മഹത്വപ്പെടുത്തിയും വർണ്ണിയ്ക്കുവാൻ നാലപ്പാടന്നു പ്രത്യേകം നൈപുണ്യമുണ്ടെന്നു താഴെ എഴുതുന്ന വരികളിൽനിന്നു് തെളിയുന്നുണ്ടു്.

"ആനന്ദപൂർണ്ണമാമാദിമബ്രഹ്മത്തി-
ന്നാദിപ്രകൃതിയാംതന്ത്രിയയിൽ
ഈയമട്ടനദിനമെന്നുമുദിപ്പൊരു-
പ്രേമവികാസമേ വെൽവൂതാക!

* * * *

ജീവിതപ്പോരിലിരുപുറംമുട്ടിഞാ-
നാവതില്ലാതോരോപാഴ്ച്ചുളിയിൽ
ചെന്നുപൂഴ്ത്തീടിനകണ്ണിന്നുമുന്നിൽനീ
നിന്നുമുദസ്മിതംകൊളംവൂതാക!"

(പ്രേമവികാസമേവെൽവൂതാക)

"കൊച്ചുതൃണങ്ങളെപ്പൊൻകറിചാർത്തിയും
സച്ഛകരങ്ങളംനിൻസ്പഷ്ടരൂപം
ഏതാണെഴുതിയുംമാച്ചുമഹോ,"നേതി
നേതി"വാക്യാർത്ഥത്തെക്കാണിയ്ക്കുന്നു!
അന്ധതാമിസ്രവുംനിന്തിരുമെയ്യായ്ക്ക
ണന്തരാകോളമയിർക്കൊളംവനോഞാൻ!

* * * * *

രാവുംപകലുമാംശ്വാസനിശ്വാസങ്ങളം
താവുമിപ്പാരിൽഞാൻചെയ്യുതെല്ലാം
പ്രാണനുംപ്രാണനാമങ്ങയ്ക്കുപൂജന-
മാണെന്നനുഭവംതോന്നാവൂമേ"

(പ്രാണനും പ്രാണൻ)

പ്രാണനും പ്രാണനായ പ്രേമത്തിൻെറ മാഹാത്മ്യത്തെപ്പററി ഇതിലുമധികം ഹൃദയംഗമമായി കീർത്തനം ചെയ്യുന്നതെങ്ങിനെ?

ഉത്തമയുവകവികളായ ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്, കെ. കെ. രാജാ, കല്ലന്മാരുതൊടി രാമുണ്ണിമേനോൻ മുതലായവരുടെ ചില കൃതികളിലും ആത്മീയചൈതന്യം പ്രകാശിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്. ഇത്രയും പ്രസ്താവിച്ചതിൽനിന്നു ആധുനികഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ അദ്ധ്യാത്മചിന്താകവനപ്രസ്ഥാനത്തിനുള്ള പ്രകൃഷ്ടസ്ഥാനം ഏതാണെന്നു് വെളിപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. വിസ്തരഭയത്താൽ ഇപ്പോൾ ഇതിലധികം എഴുതുന്നില്ല.

തിരുവേഗപ്പുറ— ചെറുളിയിൽ കുഞ്ഞുണ്ണി നമ്പീശൻ;

കുചേലവൃത്തം.

ഒരു പഴയ കൃതി.

മൂന്നാം പുസ്തകം

പകർപ്പവകാശം സ്വായത്തം.

1. കളഭകസ്തൂരിയാദികളെക്കൊണ്ടും
തെളിവെഴും മലർമാലകളെക്കൊണ്ടും
അലംകരിച്ചു കുചേലമനന്തരം
നളിനലോചനൻ രാമ രമാപതേ!

2. അരികിലാമ്മാറു ചെന്നിരുന്നോരോന്നേ-
യരുളിച്ചെയ്തു കുചേലനോടീവണ്ണം.
സരസിജേക്ഷണൻ കീഴിലെ വൃത്താന്തം
സരസമാംവണ്ണം രാമ രമാപതേ!

3. ഗുരുവിനന്പോടു ദക്ഷിണചെയ്താറേ
പ്പെരികെ വൈകിലല്ലീ സമാവർത്തനം
വിരവിൽ മേളമായ് വേളിയുമവ്വണ്ണം
സരസമായല്ലീ രാമ രമാപതേ!

4. സദൃശയല്ലീ ഭവാനു കുടുംബിനീ
മതമറിഞ്ഞോരോ വേലയെടുക്കുമോ
ചതികൂടാതെ മടിയാതെ വേണ്ടുമ്പോ-
ളുചിതമാംവണ്ണം രാമ രമാപതേ!

5. പതിവ്രതയായിരിക്കേണമേററവു-
മതു വരേണ്ടതു നാരിമാൎക്കൊക്കെയും.
അതെല്ലാമങ്ങനേയല്ലീയിരിക്കുന്നു
മതിമതാംവര! രാമ രമാപതേ!

6. ഗുരുകുടുംബിനി ചൊന്നതു കേട്ടുടൻ
വിറകൊടിപ്പാനായ് പോയൊരു നാളിൽ നാം
വിറപിടിച്ചൊരു രാത്രി പൊറുത്തതും
മറന്നുപോയല്ലീ രാമ രമാപതേ!

7. ഇന്ധനങ്ങളില്ലാതേ തിരഞ്ഞു നാം
സന്ധ്യയോളം, വിശക്കുന്ന നേരത്ത്
ഹന്തയന്തു വഴിയും തിരിയാതേ
എന്തെല്ലാം ദുഃഖം രാമ രമാപതേ!

8. സന്ധ്യാ ഗായത്രിയില്ല സമിധയും
എള്ളുനല്ല നാമെന്നോടു ചൊന്നതും

ചിത്തത്തിങ്കൽ നിനച്ചെന്നു ബന്ധിക്കാ
സന്ധ്യാകർമ്മങ്ങളും രാമ രമാപതേ!

9. കാട്ടിൽ കണ്ട മൃഗങ്ങൾ കരകയും
കേട്ടു പേടിച്ചു മിണ്ടാതിരിക്കയും
കാററടിച്ചു മരങ്ങൾ പൊളികയും
പൂട്ടിക്കൈകെട്ടി രാമ രമാപതേ!

10. ആട്ടമാമയിൽപ്പേട കരകയും
കോടമാമഴ മാരി ചൊരികയും
ചൂട്ടുവാനില്ല മൂട്ടുവാനേതുമേ
കോടിനിന്നു നാം രാമ രമാപതേ!

11. പരിയറക്കുഴി നീളേ വരുംവെള്ളം
പൊരുതികൂടാതെ വേരിന്മേലേറി നാം
അലറിടുന്ന ഇടിവെട്ടു കേട്ടു നാം
മരവും പററീട്ടു രാമ രമാപതേ!

12. ആവലാതികളങ്ങുന്നു പേടിച്ചു-
മവരവരോടു ചെന്നുടൻ ചോദിച്ചും
വിവശമോരോരുപായങ്ങൾ ചിന്തിച്ചും
ശിവ ശിവ ശിവ! രാമ രമാപതേ!

13. ചിന്തനൊന്നു ഗുരുവും കുടുംബിനി-
യെന്തു സങ്കടമായതു ദൈവമേ!
നൊന്തു നൊന്തു കരംകൂപ്പിയെന്തെല്ലാം
മന്ത്രം ചൊന്നതും രാമ രമാപതേ!

14. കാട്ടുപോത്തു കരടി പുലികളും
കൂട്ടത്തോടേ വരാഹങ്ങൾ നാഗവും
കേടുകൂടാതെ രക്ഷിക്കയെല്ലാരും
ഇന്നുരാത്രിയിൽ രാമ രമാപതേ!

15. കോഴി കൂകുന്നു കാകൻ കരയുന്നു
തോഴിമാർ ജലം കോരുന്നകേട്ടിട്ട്
കാടിറങ്ങി വഴിയേ നടകൂടി
ഓടിവന്നു നാം രാമ രമാപതേ!

16. പുലർകാലേ നമ്മെക്കണ്ടൊരു സന്തോഷാൽ
തലയിൽ തൊട്ടവർ ചൊന്നതുകൊണ്ടല്ലോ
പലർ കൂടുന്നേരം നമ്മുടേ വിദ്യകൾ
തെളിവായ്‌വന്നതും രാമ രമാപതേ!

17. ഗുരുകടാക്ഷമൊഴിഞ്ഞൊരു വസ്തുവും
കരുതിടേണ്ടാ ഗുണത്തെ വരുത്തുവാൻ
അറിയാതെതന്നെ വന്നിടും വിദ്യയും
വിരവിൽ മോക്ഷവും രാമ രമാപതേ!

18. "ഗുരുകടാക്ഷവും മോക്ഷവും വിദ്യയും
പരമപൂരുഷ! നിൻകളിയെല്ലാ"മെ-
ന്നരചെയ്യുന്ന കുചേലൻെറ ചിത്തതാ-
രറിഞ്ഞു മല്ലാരി രാമ രമാപതേ!

19. ദ്വിജവരനൊരു കാംക്ഷയില്ലേതുമേ
നിജകളത്രനിയോഗത്താൽ വന്നിതും
വിജിതമാനസനെന്നതറിഞ്ഞുടൻ
വിജയസാരഥി രാമ രമാപതേ!

20. സുരവിഭൂതി പുകഴ്ത്തുന്ന ഭൂതിയും
പുരിയുമമ്പോടു നൽകിൻറു ഞാനിപ്പോൾ
പരിജനങ്ങളെയുമങ്ങോട്ടുചെല്ലുമ്പോ-
ളുരുമയാംവണ്ണം രാമ രമാപതേ!

21. കരളിലീവണ്ണം കല്പിച്ചു കാർവർണ്ണൻ
അരുളിച്ചെയ്തു കുചേലനോടീവണ്ണം
അരികെയെന്തൊന്നു കണ്ട പൊതിയെടോ
തരുവാനോ മമ രാമ രമാപതേ!

22. പൃഥുകമോ കദളിക്കനിയോ സഖേ!
ഹിതമെനിക്കിതു വല്ലതും നൽകിനാൽ
വദനമെന്തിനു താഴ്ത്തുന്നു തന്നാലും
പൊതിയഴിച്ചാലും രാമ രമാപതേ!

23. കുസുമപത്രഫലാദികളെങ്കിലും
ഹിതമെനിക്കിതു സാധുക്കൾ നൽകിനാൽ
ചതി പെരുത്തവരാന തരികിലും
മതി വരാ മമ രാമ രമാപതേ!

24. പൃഥുകം ചെന്നു പിടിച്ചൊരു പോങ്ങയ-
ങ്ങുമുതുചെയ്തിട്ടു രണ്ടാമതാഞ്ഞപ്പോൾ
മതി മതിയെന്നു തൂക്കൈ പിടിച്ചാള-
മ്മതുമലക്കനി രാമ രമാപതേ।

25. അവനിദേവൻെറ സേവകൊണ്ടെന്നെ നീ
യവനു മുററമടിക്കമാറാക്കൊല്ലാ

അവധിക്കൂടാതെ ഭൂതിയിതുകൊണ്ട-
ങ്ങവനു വന്നിടും രാമ രമാപതെ!

26. കസുമമാനിനിയീവണ്ണം ചൊന്നാരേ
മതമറിഞ്ഞു മധുവൈരി മെല്ലവേ
പൃഥുകവും വെച്ചുകൊണ്ടരുൾചെയ്തിതു
പുതുമയോരോന്നേ രാമ രമാപതെ!

27. ഭുവനനായകസൽകൃതനായിട്ട-
ങ്ങവിടെത്തന്നേസ്സുഖിച്ചു വസിച്ചാൻ പോൽ
അവനീപാലനേപ്പോലേ കുചേലനാ-
മവനിദേവേശൻ രാമ രമാപതെ!

28. ഭുവനനായകി നാഥ! ദയാനിധെ!
കുവലയദളകോമള! ഗോപതെ!
ശിവശിവ ശിവവിഗ്രഹ! പാഹിമാം
ഭവഭയഹര രാമ രമാപതെ!

വിമൎശവീഥി.

"കോമളം"

ഗ്രന്ഥകൎത്താവ്—ശ്രീമാൻ കെ. വി. ശങ്കരൻ നായർ. എം. ഏ.
വില ഒരു ഉറുപ്പിക.
മംഗളോദയം പ്രസ്സ് തൃശ്ശിവപേരൂർ.

ഗദ്യവും പദ്യവും എഴുതി ഒരുപോലെ ഫലിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന യുവസാഹിത്യകാരന്മാരിൽ കേളികേട്ട ഒരാളാണ് ശ്രീമാൻ കെ. വി. ശങ്കരൻ നായർ. വിദ്യാൎത്ഥിയായിരുന്ന കാലത്തുതന്നെ സാഹിത്യപരിശ്രമം നിരന്തരമായി ചെയ്തിരുന്ന മിസ്റ്റർ നായർ സാഹിത്യതിലകം എന്ന പദ്യഗ്രന്ഥംകൊണ്ടും, കഥാമൃതം (ചെറുകഥകൾ) എന്ന ഗദ്യഗ്രന്ഥംകൊണ്ടും തൻെറ ഭാഷാഭിമാനം ഇതിന്നുമുമ്പുതന്നെ വെളിവാക്കീട്ടുണ്ട്. ജീവിതരംഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതിന്നുശേഷവും വാസന യില്ലാതെവിധം പ്രയത്നിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതിലേക്ക് ഒരു നല്ല ദൃഷ്ടാന്തമാണ് പ്രകൃതഗ്രന്ഥം.

ഇതു സാമുദായികമായ ആത്മീയസംസ്കാരത്തെ ഉദ്ദേശിച്ച് എഴുതീട്ടുള്ള ഒരു കഥയാണ്. നായികാനായകന്മാർ വിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ടു സിദ്ധിക്കേണ്ടുന്ന മനോവികാസത്തിന്നു പാത്രമായവരും നിഷ്കളങ്കപ്രേമത്തിന്ന് മാതൃകകളുമായിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ ഇത്ര പച്ചപ്പാ

വങ്ങളായിപ്പോയി. നാട്ടുപുറങ്ങളിൽ സാധാരണ കാണാവുന്നവരുടെ മാതിരി ഒരു പോക്കിരിവേഷം കെട്ടിയ കുമാരനുണ്ണി, ഭീഷണിപ്പെടുത്താൻ വേണ്ടി എഴുതിയ ആ എഴുത്തുകണ്ട ക്ഷണം, നാടും വീടും തന്റെ പ്രേമസർവ്വസ്വത്തെയും എല്ലാമുപേക്ഷിച്ച്, ആ രാത്രിതന്നെ ഒളിച്ചോടിപ്പോയി, ഒരു ഭ്രാന്തന്റെ മാതിരി അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞത്, വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു് ബുദ്ധിവികാസം സിദ്ധിച്ച ഗംഗാധരൻ നായരുടെ അവസ്ഥക്ക് വലിയ ഭീരുതയായിപ്പോയി. കോമളം അന്യാനുരക്തയാണെന്നുള്ള ശങ്കയും, തന്മൂലം തനിക്കുപറ്റിയ ഇച്ഛാഭംഗവും, മനസ്സിന്റെ നിഷ്കളങ്കതയിൽ കവിഞ്ഞ ശുദ്ധതയുമായിരിക്കാം ഇതിന്നുകാരണമെങ്കിലും അതു് മതിയാവുന്നില്ലെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം.

പ്രതിനായകനും നായികയുമായി നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളവർ സർവ്വഥാ സ്തുത്യർഹന്മാർതന്നെ. വളരെ കാലമായി നായികയിൽ ഗാഢമായ അനുരാഗം വെച്ചു വളർത്തിക്കൊണ്ടുപോന്ന ആശാൻ, കോമളത്തിന്ന് ഗംഗാധരൻ നായരിലാണ് പ്രേമമെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ, മനോനിഗ്രഹം ചെയ്തു്, ഓടിപ്പോയ ഗംഗാധരൻ നായരെ തേടിപ്പിടിച്ചു്, കോമളത്തോടു ചേർത്തതിൽ കാണിച്ച പൌരുഷവും ആത്മത്യാഗവും അനുകരണീയമാണ്. എന്നാൽ ഇതിലധികം പ്രശംസനീയമായിരിക്കുന്നത്, ഗംഗാധരൻ നായരുടെ വലിയമ്മ മരണശാസനത്താൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പത്നിയായി തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ളവളും, അദ്ദേഹത്തിൽ അളവില്ലാത്ത അനുരാഗമുള്ളവളുമായ ശാരദ, പ്രേമത്തിന്റെ ദിവ്യമായ മഹത്വമോർത്ത്, കോമളത്തിന്നുവേണ്ടി, തന്റെ പ്രേമസർവസ്വത്തെ വിട്ടുകൊടുത്തു് ഐഹികസുഖങ്ങളെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചതിൽ കാണിച്ച മനോധൈര്യമാകുന്നു. താൻ സ്നേഹിക്കുന്ന ആൾക്ക് നേരിടുന്ന ദുഃഖമാണ് തനിക്കു ദുഃഖം അദ്ദേഹത്തിന്നു ലഭിക്കുന്ന സുഖംതന്നെയാണ് തന്റേയും സുഖം; ഈ ഉറപ്പ് വിശേഷിച്ചും നവയൌവനസമ്പന്നയായി, പല ചാപല്യങ്ങൾക്കും വശംവദയായിപ്പോവുമെന്നു ഗണിക്കാവുന്ന ഒരു അബലാമണിക്ക്—ഉണ്ടായതിൽ പ്രത്യേകം പ്രശംസിക്കേണ്ടതാണല്ലൊ. പുരാതനകാലം മുതൽക്കേ സുപ്രസിദ്ധമായ—"ഭാരതസ്ത്രീകൾതൻ ഭാവശുദ്ധി"ക്ക് ഈ മഹിളാരത്നം ഒരു ഉദാഹരണമായിട്ടുണ്ട്.

നാരായണൻ നായർ, കുളക്കടവ് മുതലായ ഇതരസൃഷ്ടികൾ നാഗരികം ചുരുങ്ങിയ നാട്ടുപുറങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥനിദർശനങ്ങളായിട്ടുണ്ട്.

ആകപ്പാടെ ഈ ചെറുപുസ്തകം വായിക്കുന്നവരുടെ മനോഗതിയിൽ ഉത്തമങ്ങളായ പല പരിഷ്കാരങ്ങളും നൽകുവാൻ മതിയായിട്ടുമുണ്ട്. ആഖ്യായികാപ്രസ്ഥാനത്തിൽ മിസ്റ്റർ ശങ്കരൻ നായരുടെ "ഗണപതിക്കള്ള്" ഇത്രമേൽ നന്നായതിനെക്കുറിച്ച് ഞങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ അഭിനന്ദിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

"കപോതസന്ദേശം."

ഗ്രന്ഥകൎത്താവ്—ശ്രീമാൻ ഒടാട്ടിൽ കേശവമേനോൻ. മൂവ്വാററുപുഴ.

വില—എട്ടണ.

സന്ദേശകാവ്യങ്ങൾ, തൎജ്ജമയായും അനുകരണമായും സ്വതന്ത്രകൃതിയായും, ഭാഷാസാഹിത്യത്തിലും സാമാന്യം പുഷ്ടിയായ നിലയിലെത്തിയിരിക്കുന്നു. സ്ഥലകാലപുരുഷഭേദമൊഴികെയുള്ള സംഗതികളിൽ അവക്കു തമ്മിൽ ഒട്ടാകെ ഒരു ഐകരൂപ്യമുണ്ടെന്നുള്ളതു് കുറച്ചു് രസഭംഗകരമായും തീൎന്നിരിക്കുന്നു. ആ ഗതാനുഗതികരീതി വിട്ടു പുതിയ ഒരു പ്രസ്ഥാനമാണ് ശ്രീമാൻ കേശവമേനോൻ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നായി ബിലാത്തിക്കുപോയ നായകൻ, അടുത്തകാലത്തു് കഴിഞ്ഞ ലോകമഹായുദ്ധത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ, യുദ്ധനയങ്ങളാൽ മടങ്ങിപ്പോരാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ ജൎമ്മനിയിൽ കുടുങ്ങിപ്പോവുകയും, അവിടെ നിന്ന്, തൃശ്ശിവപേരൂരുള്ള തന്റെ പത്നിയെ വിവരം പറഞ്ഞാശ്വസിപ്പിക്കുവാൻ ഒരു കപോതത്തെ സന്ദേശവാഹകനായയക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് കഥാവസ്തു.

ഇതൊരു പുതിയ മനോധൎമ്മമായിട്ടുണ്ടെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. യുദ്ധം നിമിത്തം കമ്പി എഴുത്തു മുതലായവമൂലം വിവരമറിയിക്കുവാൻ പോലും നിവൃത്തിയില്ലാതാവുകയും, വരേണ്ടുന്ന അവധിയായിട്ടും നായകൻ വരാതിരിക്കുകയും, യുദ്ധത്തിന്റെ ഭയങ്കരതയോൎത്തു നായിക പരിഭ്രമിക്കാൻ അവകാശമുണ്ടായിരിക്കുക, ഈ വക സംഗതികൾ ഈ സന്ദേശത്തിന്റെ ഔചിത്യത്തിനാസ്പദങ്ങളാണ്.

ജൎമ്മനിയുടെ തെക്കെ അതിൎത്തിയിലുള്ള "മൂനിച്ച്" എന്ന നഗരത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടു്, തീവണ്ടിയും കപ്പലും വഴിയായും മററും ബോംബായിലെത്തി, അവിടെനിന്ന് മൈസൂർ വഴിയായി പറന്നു മംഗലാപുരത്തുവന്ന്, പിന്നെ തീവണ്ടിവഴിയെ ഷൊറണ്ണൂരും അവിടെനിന്ന് തൃശ്ശിവപേരൂരും എത്താനുള്ള മാൎഗ്ഗം ഉചിതമായി വൎണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിവിസ്തരങ്ങളെക്കൊണ്ടും വൎണ്ണനവൈചിത്ര്യങ്ങളാലും കാവ്യത്തിനു കണക്കില്ലാത്ത സ്ഥൂലതവരുത്താൻ ശ്രമിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും, ആൽപ്സ് പൎവ്വതം, വഴിക്കവിടവിടെയുള്ള കാഴ്ചകൾ മുതലായവ സന്ദൎഭത്തിന്നനുസരിച്ചും സരസമായും വൎണ്ണിക്കാതെ വിട്ടിട്ടില്ല.

"ദൂരാവസ്ഥയ്ക്കൊരുവകതമസ്സന്തികം പുക്കതെല്ലോ—
ന്നാരായുംപോൾ ഘനതരരജോരൂപ,മാദ്യന്തമോൎത്താൽ
നേരാം ശശ്വൽസുഖമരുളിടും സത്വ,മേവംവിധംചേ—
ന്നാരാൽകാണാം സ്ഥിരപദവിയുള്ളാല്പ്സ്ശൈലശൃംഗം"

എന്നിങ്ങനെ ശ്ലേഷഭൂഷിതങ്ങളായ ആൽപ്സ് പർവ്വതത്തിന്റെ വർണ്ണനങ്ങളും

"നീലാകാശപ്രഭയിൽ വിലസിശ്ശുഭ്രമായ്, സ്വച്ഛദത്തിൻ–
മേലായ്യൊങ്ങുംകൊടുമുടികളും, കാർനിറം ചേർന്നകാടും
ഭൂലാവണ്യപ്രദമൃദുതൃണാച്ഛാദിതം സസ്യസംപൽ–
സ്ഥൂലാഭംതാഴ്‌വരയു,മൊരടിക്കാദ്യമായ് തത്രകാണാം"

ഇത്യാദി പ്രകൃതിവർണ്ണനങ്ങളും വളരെ നന്നായിരിക്കുന്നു.

അതിദീർഘമായ കടൽയാത്രകഴിഞ്ഞു ഭാരതോർവ്വീഭാഗം മനോദൃഷ്ടിയിലെത്തുമ്പോൾ കവിക്കുണ്ടാവുന്ന വികാരം സ്വാഭാവികവും ഹൃദയംഗമവുമായിരിക്കുന്നു.

"ദിക്കാകെച്ചേർത്തരചർപലരുംകാത്തു പേർപെററരാജ്യം,
മുക്കാലംകണ്ടവർമുനികൾ വാണിന്നുമത്യന്തപൂജ്യം
എക്കാലത്തുംതെളിവിലുയരും സത്യസങ്കേതമീനി–
ന്നുൾക്കാമ്പിൽതന്നിട്ടുമുരുസുഖം ഭാരതോർവ്വീവിഭാഗം"

എന്നിങ്ങനെ വാസ്തവത്തെ അതിലംഘിക്കാതെയുള്ള വർണ്ണനത്തിൽ തിളങ്ങുന്ന സ്വരാജ്യപ്രതിപത്തി പ്രശംസനീയംതന്നെ.

എല്ലാററിലും വിശേഷവിധിയായി ഒന്നു പറയാനുള്ളത് ഈ കവിതയിൽ ആദ്യവസാനം കാണുന്ന ശയ്യാഗുണവും ആശയശുദ്ധിയുമാണ്. ക്ലിഷ്ടത തോന്നിക്കുന്ന ഒരു പദ്യമെങ്കിലും ഇതിൽ കാണുന്നില്ലെന്നുള്ളതു് കവിയുടെ വാസനാവൈഭവത്തിന്റെ ഒരു നല്ല വിളംബരംതന്നെയാണ്. ഉദാഹരണം കാണിപ്പാൻ പുറപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ ഗ്രന്ഥംതന്നെ പകർത്തേണ്ടതായിരിക്കുന്നതിനാൽ സഹൃദയന്മാരുടെ ശ്രദ്ധ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുകമാത്രമെ തൽക്കാലം നിവൃത്തിയുള്ളു.

സംഭോഗശൃംഗാരത്തിന്റെ സ്പർശംകൂടാതെ സന്ദേശകാവ്യത്തിന്ന് രസപുഷ്ടിയുണ്ടാവില്ലെന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുന്നവരെ മിസ്റ്റർ മേനവൻ അല്പം വിഷമിപ്പിക്കുന്നതാണ്. നായികയുടെ കേശാദിപാദവർണ്ണനയോ, ലീലാവിശേഷങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്ന സന്ദേശവാക്യമോ ഇതിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചു കാണുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, ആ സ്ഥാനത്ത് ഒരു സാധാരണ സ്ത്രീയെയും ഒരു സാധാരണ സംഭവവുമാണ് കപോതസന്ദേശകർത്താവ് അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ബാഹ്യസൌന്ദര്യത്തെക്കാൾ ആന്തരസൌന്ദര്യത്തിന്നാകർഷണശക്തികൂടുമെന്നുള്ളതു പ്രപഞ്ചരഹസ്യങ്ങൾ സൂക്ഷ്മമായി ആരാഞ്ഞറിയുന്നവർക്ക് അനുഭവപ്പെടുന്നതാണല്ലോ. അത്തരത്തിലുള്ള ഗാഢചിന്തയുടെ ഫലമായിട്ടാണ് പ്രകൃതകാവ്യം ഉത്ഭവിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന് അതിലെ ഓരോ വരിയും വിളിച്ചു പറയുന്നുണ്ട്.

പ്രൗഢവും സരസവും ആയ ശൃംഗാരപ്രതിപാദനം, അക്ലിഷ്ടസുകമാരമായ രചനാസൌഷ്ഠവം ഹൃദയംഗമമായ ആശയശുദ്ധി എന്നീ ഗുണങ്ങൾകൊണ്ടു ഭാഷാസന്ദേശങ്ങളുടെ മുന്നണിയിൽ നില്ക്കുന്നതായ പ്രകൃതഗ്രന്ഥത്തിന് താമസിയാതെ ചില സഹോദരന്മാരുണ്ടായി കാണ്മാൻ ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നതോടുകൂടി ഗ്രന്ഥകർത്താവിനെ ഞങ്ങൾ ഹാർദ്ദമായി അഭിനന്ദിക്കയും ചെയ്തുകൊള്ളുന്നു.

വിചാരവീചി.

"ഡിവാൻ ബഹദൂർ എം. കൃഷ്ണൻ നായർ"

മദിരാശി ഗവൺമെണ്ടിന്റെ നിർവ്വാഹകസംഘത്തിൽ ലോ (നിയമം) മെമ്പറായി ഡിവാൻ ബഹദൂർ എം. കൃഷ്ണൻനായരെ നിയമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു വായനക്കാർ പത്രങ്ങളിൽനിന്ന് അറിഞ്ഞിരിക്കാനിടയുണ്ടു. ഈ നിയമനംകൊണ്ടു (ഒരു മലയാളിക്ക് ഈ സ്ഥാനം കിട്ടുന്നതു ആദ്യമാണ്) കേരളത്തിനെ ഒട്ടാകെ ബഹുമാനിച്ച മദിരാശി ഗവൺമെണ്ടിനേയും, ഈ മാന്യപദവിക്ക് അർഹനായിത്തീൎന്ന ഡിവാൻ ബഹദൂർ കൃഷ്ണൻനായരവർകളേയും ഞങ്ങൾ ഹാർദ്ദമായി അഭിനന്ദിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

"പരേതനായ ആർ. കൃഷ്ണപിള്ള"

ജനനവും മരണവും സാധാരണയാണ്. സദാ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ ലോകത്തിൽ പ്രതിനിമിഷം എത്രയോ ജനനവും മരണവും നടക്കുന്നതുമുണ്ടാവാം. എന്നാൽ അവയെല്ലാം ആരറിയുന്നു? ആര്ക്കറിയണം? അറിഞ്ഞിട്ടെന്ത്? പ്രപഞ്ചം അങ്ങനെ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കും. ഇങ്ങനെയാണെങ്കിലും വല്ലപ്പൊഴുമൊരിക്കൽ അങ്ങുമിങ്ങും ഒന്നോ രണ്ടോ ആളുകൾ വലിയ ജീവിതോദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി ജനിക്കാറുണ്ടു. ജനശ്ലാഘയ്ക്കു പാത്രമായിത്തീൎന്നു തങ്ങളുടെ കാലശേഷവും യശശ്ശരീരന്മാരായിട്ടു ലോകത്തിൽ നിലകൊള്ളുന്നതും അത്തരം മഹാന്മാരാണ്.

ഈ മീനം 16-ാംനു- വ്യാഴാഴ്ച അപ്രതീക്ഷിതമായവിധം ഇഹലോകജീവിതം അവസാനിച്ച ആർ. കൃഷ്ണപിള്ള ഇങ്ങനെയുള്ള മഹാന്മാരുടെ പേരിനു സർവ്വഥാ അർഹനായിരുന്നു എന്നതിൽ രണ്ടുപക്ഷത്തിനവകാശമില്ല. 1047-ൽ ഭൂലോകജാതനായ ഇദ്ദേഹം വളരെ ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ ബി. ഏ. ബി. എൽ. എന്നീ പരീക്ഷകൾ ശ്ലാഘ്യമായവിധം ജയിച്ചു തിരുവിതാംകൂർ ഗവൺമെണ്ടുദ്യോഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. 20 ക. മാസപ്പടിയുള്ള ഒരു ക്ലാൎക്കിന്റെ സ്ഥിതിയിൽനിന്ന്

ക്രമേണ ഉയൎന്നു, തിരുവിതാംകൂറിലെ സ്ഥിരം ദേവസ്വം കമ്മീഷണരുദ്യോഗത്തിലെത്തി 1000 ക. ശമ്പളം വാങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും രണ്ടുപ്രാവശ്യം അക്ടിംഗ് ദിവാനായിരിക്കുകയുംചെയ്തു എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാപ്തിയേയും മററുംപററി ചുരുക്കത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചുകഴിഞ്ഞു.

എന്നാൽ ഈ മഹാൻ ഈവകകളെക്കൊണ്ടു നേടിയിട്ടുള്ളതിലുമധികം ശാശ്വതമായ യശസ്സു സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളതു്, തന്റെ കൃത്യനിഷ്ഠ, സ്വരാജ്യസ്നേഹം, രാജഭക്തി, സമുദായപ്രതിപത്തി, സകല സമുദായങ്ങളോടുമുള്ള സഹോദരസ്നേഹം, സ്വപരിഷ്കൃതവും അനുകരണീയവുമായ ജീവിതരീതി, മുതലായി സർവ്വസാധാരണങ്ങളല്ലാത്ത വിശിഷ്ടഗുണങ്ങളെക്കൊണ്ടാകുന്നു. സമത്വം, സ്വാതന്ത്ര്യം, സാഹോദര്യം എന്നീവക ബഹളം സർവ്വത്ര മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു് ജനസമ്മതമായവിധം ജീവിതം കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതുപോലും വിഷമമായിരിക്കെ, ഒരു സംസ്ഥാനത്തുള്ള—ഉത്തരവാദമുള്ള—വലിയൊരു ഉദ്യോഗം ജനങ്ങൾക്കും ഗവർമ്മെണ്ടിനും തൃപ്തികരമായവിധം ഭരിച്ചു നല്ലൊരു പേരെടുത്തിട്ടുള്ളതുതന്നെയാണ് ഈ മഹാപുരുഷന്റെ ശാശ്വതമായ ജയസ്തംഭം. തിരുവിതാംകൂറിൽ ജനിച്ചുവളൎന്നു് ഉദ്യോഗം ഭരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരാളാണ് ഇപ്പോൾ നഷ്ടമായിരിക്കുന്നതെങ്കിലും ഇത്തരം മാതൃകാപുരുഷന്മാർ ചുരുക്കമായാൽ ഈ നഷ്ടം ഒരു സംസ്ഥാനത്തിന്നോ പ്രത്യേകസമുദായത്തിന്നോ മാത്രമല്ല ബാധിച്ചതു്. നാടടക്കം സകല സമുദായങ്ങൾക്കും ബാധിച്ച ഒരു വമ്പിച്ച നഷ്ടമായി വിചാരിക്കണം. ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്നു പിരിയേണ്ട കാലം രണ്ടുകൊല്ലത്തോളം മുമ്പിൽത്തന്നെ ആയിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്യോഗകാലാവധി രണ്ടുപ്രാവശ്യം ഓരോ കൊല്ലത്തേക്കായി നീട്ടിക്കൊടുക്കാനിടയായതു് കൃത്യനിഷ്ഠയിലുള്ള സംതൃപ്തികൊണ്ടായിരിക്കാമെങ്കിലും, ഈ മാതിരി മഹാന്മാർ ജീവിതംമുഴുവൻ പ്രവൎത്തിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടും എന്നതിന്നൊരു ദൃഷ്ടാന്തമില്ലയൊ എന്നും സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

“ശൈശവേഭ്യസ്തവിദ്യാനാം യൌവനേ വിഷയൈഷിണാം
വാൎദ്ധകേ മുനിവൃത്തീനാം”

എന്ന മഹാകവിവചനംപോലെ വാൎദ്ധക്യത്തിൽ ഉദ്യോഗം വിട്ടു മുനിവൃത്തിയിലിരിക്കാൻ ഈ മഹാനുഭാവനു സാധിച്ചില്ലെങ്കിലും, സംസ്ഥാനത്തിലുള്ള ക്ഷേത്രങ്ങളുടേയും ദേവസ്വങ്ങളുടേയും ഭരണമെന്ന തത്തുല്യമായ ഒരു സ്ഥിതിയിൽ അന്ത്യകാലം കഴിച്ചുകൂട്ടാനിടവന്നതും ആ ജീവന്റെ അനന്യസാധാരണത്വത്തിന്നൊരു ലക്ഷ്യമായി വിചാരിക്കാം.

വിജ്ഞാനസൌധം.

"കേരളചരിത്രം"

പണ്ഡിതന്മാരുടെ പക്ഷാന്തരം.

1. കേരളത്തിന്റെ പൂർവ്വചരിത്രം എഴുതുന്നതിൽ നമ്മെ സഹായിക്കുന്ന മൂന്നു ചെമ്പുതകിടുകളുണ്ട്. ഈ തകിടുകളുടെ കാലത്തെപ്പററി ഇന്നു പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഇടയിലുള്ള പക്ഷാന്തരം കാണുമ്പോൾ നാം അമ്പരന്നു പോകാനാണു വഴി.

2. ഇവയിൽ ഒരു തകിടു ഭാസ്കരരവിവർമ്മനെന്ന രാജാവു അഥവാ പെരുമാൾ ജൂതന്മാൎക്കു കൊടുത്തതാകുന്നു. ഇതാണ് ഏററവും പഴയ തകിടു എന്നത്രെ സാധാരണ പറഞ്ഞുവരുന്നതു. കേരളത്തിൽ ജൂതന്മാർ കടന്നുകൂടിയതു ക്രൈസ്തവം ആദ്യത്തെ നൂററാണ്ടുകളിലാണ്. അവർ അന്നു താമസം തുടങ്ങിയതു ഇന്നു കൊച്ചിരാജ്യമായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളിലാണത്രെ. ക്രിസ്ത്യാനികളും ഏതാണ്ടു ഇക്കാലത്തുതന്നെയാണ് കടന്നുകൂടീട്ടുള്ളതു. സ്വന്തം പരിശ്രമംകൊണ്ടും, മദ്ധ്യധരണ്യാഴിയുടെ തീരത്തുള്ള രാജ്യങ്ങളുമായുള്ള വാണിജ്യം കൊണ്ടും ഈ ഇരുവൎഗ്ഗക്കാരും കേരളത്തിൽ മാന്യമായ ഒരു സ്ഥാനത്തെത്തി. അതുകൊണ്ടു അന്നത്തെ നാട്ടുരാജാക്കന്മാർ അവൎക്കു ചില അധികാരങ്ങൾ ചെമ്പുതകിടുകളിൽ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തു. സ്വസമുദായഭരണത്തിനുള്ള അധികാരമാണ് ഈ തകിടുകൊണ്ടു് അവൎക്കു സിദ്ധമായതു. ജോസഫ് റാബ്ബൻ എന്നാളെ ജൂതന്മാരുടെ തലവനായും ഇരവിക്കൊത്തൻ എന്നാളെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ തലവനായും നിശ്ചയിച്ചു. ഈ തകിടുകൾ അവൎക്കു സിദ്ധമായതുകൊണ്ടു അവർ നാട്ടുവാഴിപ്രഭുക്കന്മാരുടെ സ്ഥിതിയിലെത്തി. ആയുധം കൊണ്ടുനടക്കുവാനുള്ള അധികാരവും കൂടി ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു കൊടുത്തുവത്രെ. പരദേശികളുടെ ആക്രമണങ്ങളെ തടയുന്നതിൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ചെയ്ത സഹായം നിമിത്തമാണു ആയുധം കൊണ്ടുനടപ്പാനുള്ള അധികാരവും കൂടി അവൎക്കു സിദ്ധമായതു.

3. ജൂതന്മാരുടെ പട്ടയദാനമുണ്ടായതു എ. ഡി. 8-ാം ശതവൎഷത്തിലാണ് എന്നത്രെ ഡോക്ടർ ബർണലിന്റെ അഭിപ്രായം. ജൂതന്മാൎക്കു കൊടുത്ത പട്ടയത്തിന്റെ ഒരു തൎജ്ജമ കൊച്ചിരാജ്യത്തെ ഈട്ടുവപ്പിൽ സൂക്ഷിച്ചുവച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പഴയ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്. അതുപ്രകാരം ആ പട്ടയത്തിന്റെ കാലം എ. ഡി. 1215-ന് ശരിയായ കൊല്ലവൎഷം 390-ാമാണ്ടാകുന്നു. ഇത്രയും സംഗതികൾ കൊച്ചി സ്റ്റേററുമാന്വൽ എന്ന പുസ്തകത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നതാണ്.

4. ജൂതന്മാൎക്കു ഈ പട്ടയദാനമുണ്ടായതു എ. ഡി. 192-ലാണ് എന്നത്രെ മിസ്റ്റർ കനകസഭാ പിള്ളയുടെ അഭിപ്രായം.

5. ജൂതന്മാർ ഇവിടെ കടന്നുകൂടിയതു് ക്രൈസ്തവം ആദ്യത്തെ നൂററാണ്ടുകളിലാണെന്ന സംഗതിയിലും അവൎക്കു പട്ടയം കൊടുത്തതു ഭാസ്കര രവിവൎമ്മനാണ് എന്ന സംഗതിയിലും ഭിന്നാഭിപ്രായം കാണുന്നില്ല. എന്നാൽ ഈ ഭാസ്കര രവിവൎമ്മൻ എന്നതു് ഒരു പെരുമാളുടെ പേരാണെന്നും, ഒരു കൊച്ചിരാജാവിന്റെ പേരാണെന്നും പക്ഷാന്തരമുണ്ടു്. ഈ ചെമ്പു തകിടുകൾ കൊടുപ്പാൻ പെരുമാക്കന്മാൎക്കു മാത്രമേ അധികാരമുള്ളു എന്ന ധാരണയാണു് ഭാസ്കരരവിവൎമ്മനെന്നതു് ഒരു പെരുമാളുടെ പേരായിരിക്കണമെന്ന വാദത്തിനു് അടിസ്ഥാനം. കേരളത്തിന്റെ പൂൎവ്വചരിത്രമെഴുതീട്ടുള്ള ഡോക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുചരന്മാരും ഈ അഭിപ്രായക്കാരാണു്. എന്നാൽ നാട്ടുരാജാക്കന്മാരാണു് പട്ടയങ്ങൾ കൊടുത്തതു് എന്നു അനുമാനിക്കാനാണു് കേരളചരിത്രം നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതു് എന്നത്രെ സ്റ്റേററുമാനുവൽ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ അഭിപ്രായം. ജൂതന്മാൎക്കും ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കും പട്ടയം കൊടുത്തതു് കൊച്ചിരാജാവാണെന്നും, ഈ പട്ടയദാനത്തിനു് ഒരു പെരുമാളുടെ ഛായയെ ആവാഹിച്ചുകൊണ്ടുവരേണ്ടുന്ന ആവശ്യം കാണുന്നില്ലെന്നും അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

6. കലിദിന സംഖ്യകളെ കുറിക്കുന്ന ചില വാക്യങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണല്ലോ കേരളീയർ പൂൎവ്വകാലത്തു് കാലനിൎണ്ണയം ചെയ്തിരുന്നതു്. കേരളത്തിൽ ഇദംപ്രഥമമായി ഒരു പെരുമാളെ വാഴിച്ചതു് ഇന്നകൊല്ലത്തിലാണെന്നറിവാൻ നമ്മെ സഹായിക്കുന്നതു് ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു വാക്യമാണു്. "ഭൂമൻ ഭൂപോയം പ്രാപ്യ" എന്നാണു് ആ വാക്യം. ആദ്യത്തെ പെരുമാളെ ഇവിടെ അവരോധിച്ചതു് എ. ഡി. 216-ാമാണ്ടിലാണു് എന്നത്രെ ഈ വാക്യംകൊണ്ടു് സിദ്ധിക്കുന്നതും. ഈ കൊല്ലംവരെ കേരളം ഭരിച്ചിരുന്നതു് ബ്രാഹ്മണരായിരുന്നുവെന്നാണു് ജനങ്ങൾ സാധാരണയായി വിശ്വസിച്ചുവരുന്നതു്. എ. ഡി. 216-ാമാണ്ടിലാണു് ആദ്യത്തെ പെരുമാളെ അവരോധിച്ചതു് എന്ന സംഗതിയിൽ വലിയ പക്ഷാന്തരം കാണുന്നില്ല. ഒരു പെരുമാളാണു് ജൂതന്മാൎക്കു മുൻപറഞ്ഞ പട്ടയം കൊടുത്തതു് എന്നുതന്നെ ഇരിക്കട്ടെ. അക്കാൎയ്യം എങ്ങിനെ എ. ഡി 102-ൽ സംഭവിച്ചുവെന്നു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. മുൻപറഞ്ഞ തരത്തിലുള്ള വല്ല കലിദിനസംഖ്യയേയും അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണോ മിസ്റ്റർ കനകസഭാ പിള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിച്ചിരിക്കുന്നതു്? ഇതറിയേണ്ടുന്ന ഒരു സംഗതിയാണു്

7. എ. ഡി. 8-ാം ശതവൎഷത്തിലായിരിക്കണം ജൂതന്മാരുടെ പട്ടയം നല്കപ്പെട്ടതു് എന്നാണല്ലോ ഡോക്ടർ ബർണലിന്റെ അഭിപ്രായം. ക്രൈസ്തവം ആദ്യത്തെ നൂററാണ്ടുകളിൽ കേരളത്തിലെത്തിയ ജൂതന്മാർ ഏകദേശം 6 ശതാബ്ദങ്ങൾക്കു ശേഷമാണു് ഇവിടെ വ്യാപാരസംബന്ധമായി പ്രബലമായ ഒരു സംഘമായിത്തീൎന്നതെന്നു

തിൽ അസംഭാവ്യമായി യാതൊന്നുമില്ല. എന്നാൽ ഏതുപ്രമാണത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് ഈ അഭിപ്രായം ആ ഡോക്ടർ പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു കാണിട്ടില്ല. കൊച്ചിരാജ്യത്തെ ഈടുവെപ്പിലുള്ള ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്ന തിയ്യതിയും ശരിയായിരിക്കാം. എന്നാൽ എ. ഡി. 1215-ാമാണ്ട് എന്ന തിയ്യതി ഏതു പ്രമാണത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി സിദ്ധമായതാണ് എന്നും അറിയേണ്ടതുതന്നെ. "പൌരസ്ത്യതൻ"

"ബർനാർഡ്ഷാ തന്നെപ്പററി പറയുന്നതു്"

ഏകദേശം നാലുവഷമായി ഞാൻ നാടകശാലാദാസനായിത്തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടുകയാണ്. ദുർഗ്ഗന്ധംനിറഞ്ഞ വായു ശ്വസിക്കാൻമാത്രം നിവൃത്തിയുള്ള ഒരു സ്ഥലത്തു്, പുല്ലില്ലാത്ത സ്വല്പം സ്ഥലത്തുമാത്രം സഞ്ചരിക്കത്തക്ക സ്ഥിതിയിൽ കെട്ടിയിട്ടിരിക്കുന്ന ആടിനെപ്പോലെ എന്നെ കെട്ടിയിട്ടിരിക്കയാണ്. ആഴ്ചതോറും നാടകങ്ങൾക്കു ആവശ്യക്കാരുണ്ട്. ഞാൻ ചക്രംചവിട്ടുന്നവനെപ്പോലെയാണ്. എനിക്കു കാലു നിലത്തുകുത്താനിടയില്ല. ഒരില ചവിട്ടുമ്പോഴേക്കു മറേറതു ചവിട്ടാൻ തയ്യാറായി വന്നുകഴിഞ്ഞു. ചവിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ എൻെറമേൽ അതു വന്നു തല്ലും.

ഈവിധം ജീവിതംനയിക്കാൻ എന്നോടാവശ്യപ്പെടുന്നതു് ന്യായമാണോ? എൻെറ നില ഒന്നു് ഓത്തുനോക്കു. ബുദ്ധിഹീനരായ ജനതയ്ക്കും, അയോഗ്യമായ ഒരു സ്ഥാപനത്തിനുംവേണ്ടി ഞാൻ ചെലവിടുന്ന അപാരമായ പരിശ്രമത്തെയും അതിശയനീയമായ ബുദ്ധിവികാസത്തേയും അത്ഭുതാവഹമായ സാമത്ഥ്യത്തേയും ആരെങ്കിലും അറിയുന്നുണ്ടോ; മാനിക്കുന്നുണ്ടോ? ലവലേശമില്ല. എൻെറ സമയത്തിൽ പകുതിയും ഞാൻ സമത്ഥനാണെന്നുപറയാനായി ചെലവിടുന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ സാമത്ഥ്യമായി പ്രവത്തിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രം യാതൊരു ഫലവും ഇല്ല. അനേകവഷക്കാലം അവരെ ഇടവിടാതെ ബുദ്ധിമുട്ടിപ്പഠിപ്പിച്ചാലല്ലാതെ ഇംഗ്ലീഷുകാക്ക് ഒരഭിപ്രായമുണ്ടാകയില്ല. കഴിഞ്ഞ പത്തുകൊല്ലമായി ഒഴിയാതെ, വാശിയോടെ അവരോടു ഞാൻ ഒരസാധാരണ ഫലിതക്കാരനാണ്, അതിബുദ്ധിമാനാണ്, അതിസമത്ഥനാണ് എന്നു പറഞ്ഞുവരികയാണ്. ഇതാ ഇപ്പോൾ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ അതു് ഒരു പൊതുജനാഭിപ്രായമായി. ഭൂമിയിലും സ്വഗ്ഗത്തിലും ഉള്ള ഒരു ശക്തിക്കും അതിളക്കാൻ ഇനി സാധിക്കയില്ല. ഞാൻ വിഡ്ഢിത്തംപറയട്ടെ, ഗോഷ്ടികാണിക്കട്ടെ, ചവിതചവ്വണംചെയ്യട്ടെ, മററുള്ളവർ പറഞ്ഞതാവത്തിച്ചു പറയട്ടെ, അടുത്ത തലമുറക്കാർ എന്നെ ആക്ഷേപിക്കട്ടെ, എന്നെനോക്കി ചിരിക്കട്ടെ എന്തൊക്കെയായാലും എൻെറ മാനത്തിന് ഹാനിയില്ല. അതു് ഷേക്‌സ്പീയരുടേതുപോലെ അഭേദ്യമായനിലയിൽ നിബന്ധമായ ആവത്തനത്താൽ അടിയുറച്ചു്, സ്ഥിരമായി പണിയപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു." (സവ്വീസ്.)

Reg. No. M. 2250. C. 102.

അരുണോദയം

ARUNODAYAM

Vol. I] MAY 1928 [No. 12.

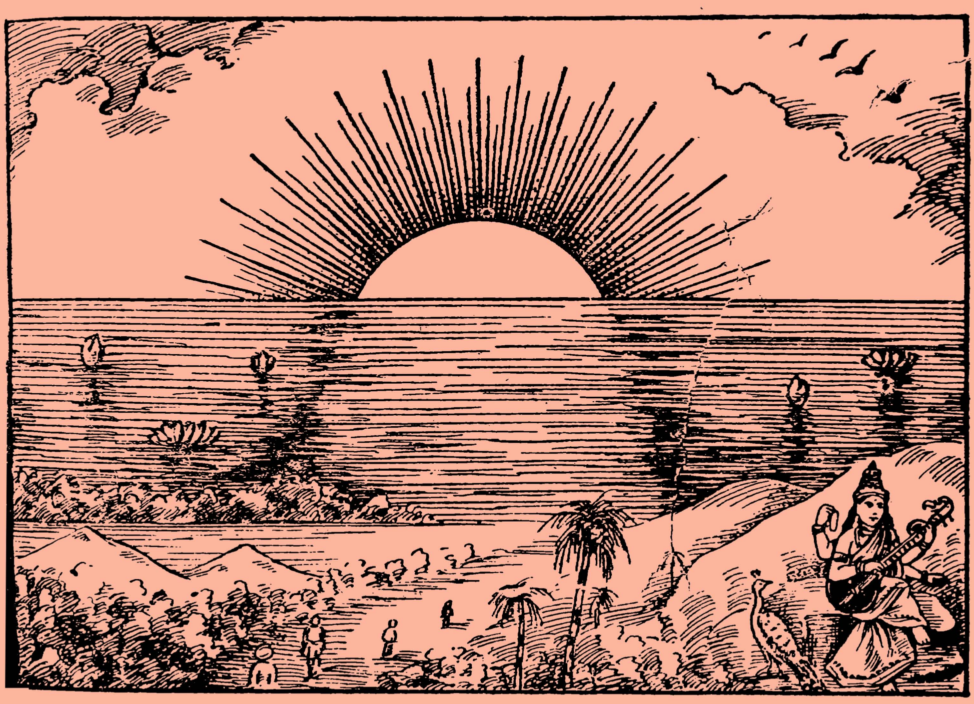

സാഹിത്യനായകന്മാർ :

1. ചേലനാട്ടു് അച്ച്യുതമേനോൻ B. A.

2. വിദ്വാൻ സി. എസ്സ്. നായര്

ഉടമസ്ഥൻ :

പി. നാരായണൻ നായര്.

വിഷയവിവരം.

1. ഭാഷാസാഹിത്യസിദ്ധാന്തങ്ങൾ (ഗദ്യം) 626

നന്തിയാരുവീട്ടിൽ പരമേശ്വരൻപിള്ള M. A.

2. കുചേലവൃത്തം (പദ്യം) 633

3. അന്ധവിശ്വാസം (ഗദ്യം) 637

ശ്രീമാൻ വട്ടോളി കോമുമേനോൻ.

4. കഴിഞ്ഞകഥ ഗദ്യം) 646

ദേവീദാസൻ.

5. തിരുജ്ഞാനസംബന്ധർ (ഗദ്യം) 650

എ. കെ. വാരിയർ ബി. ഏ. എൽ. ടി

6. മനുഷ്യസ്നേഹവും ഈശ്വരപ്രേമവും (ഗദ്യം) 659

പി. ശേഷാദ്രി ബി. എ. ബി, എൽ.

7. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ആദർശം (ഗദ്യം) 6[illegible]

എൻ. സുന്ദരേശമേനോൻ ബി. ഏ.

8. കുയിൽ (പദ്യം) 6[illegible]

പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ.

9. വിമർശവീഥി 671

10. വിചാരവീഥി

11. വിജ്ഞാനസൌധം 67[illegible]

സാഹിത്യകൌതുകം.

മൂന്നാം ഭാഗം

ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്.

മഹാകവി വള്ളത്തോളിന്റെ മഹോജ്ജ്വലമായ ആമുഖം.

ശ്രീമാൻ. കെ. യം. പണിക്കരുടെ സരസമായ അവതാരിക.

മംഗളോദയം പ്രസ്സ്, തൃശ്ശിവപേരൂർ.

ഓം

അരുണോദയം

പുസ്തകം 1.] 1103 മേടം [ലക്കം 12.

ഭാഷാസാഹിത്യസിദ്ധാന്തങ്ങൾ.

സംസ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസം ചിരകാലമായി കേരളത്തിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്നുവെന്നുവരികിലും വിദ്വാന്മാരായ മലയാളികൾ സംസ്കൃതത്തിൽതന്നെ സാഹിത്യശ്രമം ചെയ്തിരുന്നതുകൊണ്ട് വളരെ നാളത്തേക്കു കേരളഭാഷ വലിയ പുരോഗതി കൂടാതെതന്നെ വൎത്തിച്ചു, എന്നാൽ ഉഭയകവീശ്വരന്മാരായ പുനംനമ്പൂതിരി-നിരണം കവികൾ മുതലായവർ സ്വഭാഷയെ ആദരിക്കാൻ തുടങ്ങിയതോടുകൂടി മലയാളസാഹിത്യത്തിൻെറ മട്ടൊന്നു മാറി. സംസ്കൃതരീതിയെ ആശ്രയിച്ചുള്ള മനോഹരകാവ്യങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ ആവിർഭവിച്ചു. പുരാതന ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങൾ തന്നെ അവരിൽ പലരും സ്വീകരിച്ചെങ്കിലും, ക്രമേണ കേരളസാഹിത്യത്തിനു സൎവ്വാംഗീണമായ മാററം സംഭവിച്ചു. സംസ്കൃതപ്രസ്ഥാനങ്ങളെ അനുകരിച്ചുള്ള കാവ്യസരണികൾ ഭാഷയിൽ നാൾക്കുനാൾ തുറന്നുവന്നു. ചമ്പൂകാവ്യങ്ങളെ അനുകരിച്ചു ഭാഷാചമ്പുക്കളുണ്ടായി. സന്ദേശകാവ്യങ്ങളെ അനുകരിച്ചു സന്ദേശങ്ങളുണ്ടായി. മഹാകാവ്യങ്ങളെ അനുകരിച്ചു മഹാകാവ്യങ്ങളുണ്ടായി. സംസ്കൃതത്തിൽ കവിത രചിക്കുന്നതു സംസ്കൃതവൃത്തത്തിലും മലയാളത്തിൽ കവനം ചെയ്യുന്നതു ദ്രാവിഡവൃത്തത്തിലും എന്നുള്ള നിയമം പോയി, സംസ്കൃതവൃത്തത്തിൽത്തന്നെ ഭാഷാകവിതയെഴുതാൻ മലയാളികൾ മുതിൎന്നു, സംസ്കൃതവൃത്തത്തിൽ കവിത വൎദ്ധിച്ചതോടുകൂടി വിഭക്ത്യന്തങ്ങളോടുകൂടിയുള്ള സംസ്കൃതപദപ്രയോഗങ്ങളും അവർ നിരങ്കുശമായി നടത്തിപ്പോന്നു. സംസ്കൃതസംബന്ധംകൊണ്ടുണ്ടായ ആ പ്രാകൃതരീതി വളൎന്നു പടൎന്നു ഇന്നലെവരെ തഴച്ചുനിന്നു. ഇന്നും ആ പരിശ്രമത്തിൻെറ ജീൎണ്ണശാഖകൾ ചില ദുൎബ്ബലാങ്കുരങ്ങളെ കാട്ടി ഇടക്കിടക്കു അണയാൻ പോകുന്ന ദീപത്തിൻെറ ശിഖപോലെ ഇളകാറില്ലെന്നില്ല.

"ഏതായാലും ഒരു കാൎയ്യം തീൎച്ചപറയാം. മനോഹരങ്ങളായ ഈ സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങൾക്കു മലയാളത്തിൽ സ്ഥിരമായ സ്ഥിതി ഒരു

നാളും സാധ്യമല്ല. ഒരുപോലെ നിരപ്പാക്കി നീളവും വളവും ശരിപ്പെടുത്തിയ നാലുകാലിൽ നില്ക്കുന്ന ഈ സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങൾ മലയാളഭാഷയുടേയൊ മലയാളികളുടെയൊ മനസ്ഥിതിക്ക പററിയതല്ല. സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങൾ മനോഹരങ്ങൾ തന്നെ. എന്നാൽ ഒരു മലയാളിയുടെ അകൃത്രിമഹൃദയത്തിന്നു മലയാളവൃത്തങ്ങൾ മനോഹരതരങ്ങളാണ്. ഈ ഒരു കാരണം മാത്രമാണ് അമൃതമധുരങ്ങളായ കോമളപദ്യങ്ങളടങ്ങിയ ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം മുതലായ കൃതികൾ വളരെ നാളത്തേക്ക മലയാളത്തിൽ വിസ്മൃതപ്രായമാവാൻ.(?)

സംസ്കൃതഭാഷയുടെ വൎദ്ധിച്ചുവരുന്ന പ്രചാരവും കേവലസംസ്കൃതവൃത്തങ്ങൾക്ക് ഭാഷയിലുണ്ടാവാനിടയുള്ള അസ്ഥിരതയും ഓൎത്തിട്ടായിരിക്കണം എഴുത്തച്ഛൻ ദ്രാവിഡവൃത്തസാജാത്യമുള്ള സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിൽ ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തം രചിക്കാനിടയായത്. ഏതാദൃശങ്ങളായ പരിശ്രമങ്ങൾ മലയാളത്തിലെന്നപോലെ മററു ദ്രാവിഡഭാഷകളിലും പ്രകടിതമായിട്ടുണ്ട്. ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തത്തിലെ ആറാംവൃത്തമായ "മല്ലിക" തന്നെയാണ് തമിഴകവിശ്രേഷ്ഠനായ തിരുജ്ഞാനസംബന്ധർ—

"ആഗമത്തൊട്ടമന്തിരംകളമൈത്തസംഗതപാകമായ്
പാകതത്തൊടിരൈത്തുരൈത്തജനംകൾവേട്കറുപക്കമാ"

എന്നു പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

സംസ്കൃതത്തിനേയും മലയാളത്തേയും ഒരുമിച്ചുൾമിപ്പിച്ചു കൊണ്ടുപോകാനുള്ള ഒരു യത്നത്തിൻെറ ഫലമാണ് ഈ വൃത്തങ്ങൾ; എങ്കിലും അവയും കേരളഭാഷയിൽ വേരുറപ്പിക്കുമെന്ന് ഊഹിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. "കൈരളിക്ക ചിരകാലമായി ഭൂഷണഭൂതങ്ങളായ കിളിപ്പാട്ട്, ഗാഥ, തുള്ളൽപ്പാട്ട് മുതലായവയിലുള്ള വൃത്തങ്ങളാണ് ശാശ്വതസമ്പത്തെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല!'

ഇന്നു കൈരളിയിൽ എവിടെ നോക്കിയാലും ഒരു ഉണർവു കണ്ടുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ആധുനികയുവകവികൾ സംസ്കൃതവൃത്തത്തിലുള്ള പ്രതിപത്തിയെ ക്രമേണ ഉപേക്ഷിച്ചു ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഈ നവ്യപരിവൎത്തനം കേവലഗുണഭൂയിഷ്ഠമായ ഒരു സംരംഭമാണെന്ന അഭിപ്രായപ്പെടാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഒരു കാൎയ്യം വിസ്മരണീയമല്ല, അതു പറയാം.

സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളിൽ കവിതയെഴുതുവാൻ ലാഘവമുണ്ട് പക്ഷെ വാസനയും അഭ്യാസവുമുള്ള കവികൾക്ക് ഏതു വൃത്തത്തിൽ കവിത ചമയ്ക്കുന്നതും ശ്രമാവഹമല്ല. ഭാഷാവൃത്തങ്ങളിലുള്ള അവരുടെ കവിത വിശിഷ്യ ആസ്വാദ്യമായിരിക്കും, അതുപോലെ തന്നെ കവിയശഃപ്രാൎത്ഥികളായ അശിക്ഷിതന്മാ

ക്ക ദ്രാവിഡഗാനങ്ങൾ സുകരങ്ങളാണെങ്കിലും അവയുടെ ഹൃദ്യതക്ക ഗണ്യമായ ഹാനി കാണും.

ആധുനികയുവകവികൾ ഏറിയ കൂറും കൃഷ്ണഗാഥയിലെ മഞ്ജരിയിലാണ് കവനം ചെയ്യുന്നതു്. ഈ പക്ഷപാതത്തിന് ആസ്പദമായ ചില വൈശിഷ്ട്യങ്ങൾ മഞ്ജരിക്കില്ലെന്നില്ല. എന്നാൽ ഭാഷാവൃത്തരത്നാകരത്തിൽ മനോമോഹനങ്ങളായ അനവധി രത്നങ്ങൾ അഗണിതങ്ങളായി കിടപ്പുണ്ടെന്നും അവയെ സൂര്യപ്രകാശം കാട്ടി പ്രോജ്ജ്വലത്താക്കേണ്ടതു് ഉൽപതിഷ്ണുക്കളായ ഈ യുവകവികളുടെ കടമയാണെന്നും ഓക്കേണ്ടതാണ്.

ഇന്നു നാം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങൾ തേച്ചു മിനുക്കി ഐകരൂപ്യംവരുത്തുന്നതിലുള്ള ഉദ്യമം ഉത്തരോത്തരം വർദ്ധിച്ചു ഒടുവിൽ ആംഗലഭാഷയിൽ Heroic Couplet എന്ന വൃത്തത്തിനെ പതിനെട്ടാം നൂററാണ്ടിൽ ബാധിച്ച അതികൃത്രിമത്വം ഭാഷാവൃത്തങ്ങളേയും ബാധിക്കാനിടയുണ്ടെന്നും ശോച്യമായ ആ പരിണാമത്തെ നിവാരണം ചെയ്യാനായി ഉത്തിഷ്ഠമാനന്മാരായ യുവകവികളുടെ സ്വച്ഛന്ദഗതിയെ ഒരിക്കലും നിയന്ത്രണം ചെയ്യരുതെന്നും നാം ഓക്കണം.

ഭാവിയിലെ ഭാഷാവൃത്തങ്ങൾ എന്തായിരിക്കണം, ഇപ്പോഴുള്ള വൃത്തങ്ങളെ ഏതുവിധത്തിൽ പരിഷ്കരിക്കണം, ഇംഗ്ലീഷിൽ Blank Verse എന്നു പറയുന്ന മാതിരിയുള്ള ഏതെങ്കിലും വൃത്തം നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമായതുകൊണ്ടു് അതിന് ഏതു വൃത്തത്തെ സ്വീകരിക്കണം എന്നുള്ള ചില പ്രശ്നങ്ങളാണ് ഈ അവസരത്തിൽ നമുക്കാലോചനാർഹങ്ങളായുള്ളതു്.

കേവലനൂതനങ്ങളായ വൃത്തങ്ങളുടെ നിർമ്മാണം അത്ര സുകരമല്ല. നമുക്ക ഭാവിയിലെ ആവശ്യത്തിനു കരണീയമായുള്ളതു് ഇതുവരെ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഷാവൃത്തങ്ങളുടെ പുനഃസ്വീകരണവും, സന്ദർഭാനുകൂലവും കാലാനുകൂലവുമായ ചില നവീകരണങ്ങളുമാണ്. അപ്രയുക്തപൂർവങ്ങളായ വൃത്തങ്ങളുടെ നൂതനനിർമ്മാണം സാധാരണന്മാക്കു സാധ്യമല്ല. അസാധാരണന്മാക്കുപോലും കൃച്ഛ്രസാധ്യമാണ്. ആവശ്യമുള്ളപക്ഷം നമുക്ക ബംഗാളി മുതലായ ഭാഷകളിലുള്ള ചില വൃത്തങ്ങളെ ഇനിയും ഭാഷയിലേക്ക സ്വീകരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ദോഷമില്ല. എന്നാൽ ഭാഷയുടെ സ്വഭാവഗതിക്ക അനുകൂലങ്ങളായ വൃത്തങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ നല്ല വാസനാവൈഭവം വേണ്ടിയിരിക്കും.

ഇംഗ്ലീഷിൽ Blank Verse എന്നു പറയുന്ന രീതിയിലുള്ള വൃത്തത്തിൻെറ ഉൽപാദനമാണെങ്കിൽ, അതിനു നമുക്കവലംബമായുള്ളതു് തുള്ളൽപ്പാട്ടാണ്. പക്ഷെ തുള്ളൽവൃത്തങ്ങൾക്ക് ഇന്നു് ഒരു ദോഷം പിണഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഹാസ്യരസപ്രധാനങ്ങളായ കൃതികളുടെ നിർമ്മാ-

ണത്തിന്നുമാത്രം ഉപയോഗിച്ചുപയോഗിച്ചു ആ വൃത്തങ്ങളുടെ പുറവും ഹാസ്യരസം പ്രവഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ഒരു പ്രതീതി നമുക്കു ശ്രവണക്ഷണത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടു്. ചമ്പൂഗദ്യത്തിന്നുപയോഗിക്കുന്ന തരംഗിണീവൃത്തം സന്ദർഭാനുഗുണമായ ശയ്യാദാർഢ്യത്തോടുകൂടി ഉപയോഗിച്ചാൽ നൂതനമായ ഈ അവിരാമവൃത്തം അഭിരാമമായിരിക്കുമെന്നുതോന്നുന്നു.

കേരളീയ സാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രത്യേകതയെപ്പററിയാലോചിക്കുമ്പോൾ ആദ്യമായി ചിന്താപഥത്തിലെത്തിച്ചേരുന്നതു് കേരളീയരുടെ കഥകളിപ്രസ്ഥാനമാണു്. "കേരളത്തിലെ നാട്യകലയുടെ ആദിമാംകുരങ്ങൾ കാണുന്നതു്—ചാക്യാർക്കൂത്തു്, കൂടിയാട്ടം, യാത്രക്കളി മുതലായവയിലാണു്." ഈ സ്ഥിതിയിൽനിന്നും ഒന്നുകൂടി മുന്നോട്ടുകടന്നു കൃഷ്ണനാട്ടമായി മാറുമ്പോളാണു് കേരളനാട്യകലയുടെ അരുണോദയം. ദേവാലയങ്ങളിൽ മാത്രം പ്രചരിച്ചിരുന്ന ഈ രീതി സാമാന്യജനാകർഷകമാക്കുന്നതിന്നുള്ള ഉദ്യമമാണു് രാമനാട്ടമായി മാറുന്നതു്. ജനാകർഷണോന്മുഖമായ ഈ ഉദ്യമത്തിൽ ആട്ടക്കാരനു നേരിട്ട ശ്രമത്തെ ലഘൂകരിക്കാനായി പാടിയാടിക്കൊണ്ടിരുന്ന ആട്ടക്കാരൻ ആട്ടുക മാത്രമേ വേണ്ടു എന്നു നിയമംമാറി.

ഈ നൂതനപരിഷ്കാരം ആംഗ്യസങ്കേതബഹുലമായ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ കൃത്രിമത്വത്തെ ശതഗുണം വർദ്ധിപ്പിച്ചു.

ആട്ടത്തിലുപയോഗിക്കുന്ന ഗാനങ്ങൾ കേരളത്തിനു പ്രത്യേകമായുള്ള ഒരു രീതിയിലാണു് പാടുന്നതു്. പക്ഷെ ഏതാദൃശഗാനരീതി ബംഗാളത്തും ഉണ്ടായേക്കാനിടയുണ്ടു്.

കഥകളിയുടെ പരിഷ്കരണത്തിനു് ചില നൂതനശ്രമങ്ങൾ നടനകലാരസികന്മാരായ ചില മഹാന്മാരുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതെത്രത്തോളം സഫലമാകുമെന്നു കണ്ടുതന്നെ അറിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഏതായാലും പ്രാകൃതങ്ങളും അതി കൃത്രിമങ്ങളുമായ പല ചടങ്ങുകളും ഭേദപ്പെടുത്തി, എല്ലാ കഥകളിലും ഒന്നുപോലെ കാണുന്ന ചില നീരസരംഗങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ചു് പരിഷ്കരിക്കയാണെങ്കിൽ ആസ്വാദ്യമായ ഒരു കലയാണു് ആട്ടം. പക്ഷെ മൃതപ്രായമായ ഈ കലയുടെ ഉജ്ജീവനത്തിന്നുള്ള ശ്രമം എത്രത്തോളം സഫലമാകുമെന്നു് ഇപ്പോൾ പ്രതിജ്ഞചെയ്യാൻ കഴികയില്ല.

കേരളീയ ജനതയുടെ ആംഗലവിദ്യാഭ്യാസം കൈരളിക്കു മാത്രമല്ല കേരള ഭൂമുഖത്തിന്നുപോലും സാർവ്വത്രികമായ ഭാവഭേദം വരുത്തി. നവയൌവനോദ്ധതവും ഊർജ്ജസ്വലവുമായ ഒരു വിദേശീയ സംസ്കാരവുമായുള്ള സംസർഗ്ഗസംഘടനങ്ങൾ യഥാസ്ഥിതികമൂർദ്ധന്യരുടെ അവലോകനകോടിക്കുപോലും വ്യതിയാനംവരുത്തി. കേരളീയരുടെ പ്രവർത്തനമണ്ഡലത്തിൽ ആസകലം വ്യാപിച്ച ആ നൂതനശക്തി അവരു

ടെ സാഹിത്യലോകത്തിൽ ഒരു നവപ്രബോധപ്രവാഹം പരത്തി. സംസ്കൃതസംസർഗ്ഗംകൊണ്ട് അതുവരെ സാഹിത്യത്തിൻെറ പദ്യശാഖയിൽ നിന്നും മധുരാക്ഷരക്രൂജനം ചെയ്തിരുന്ന കേരളകവികൾക്കു ഗദ്യശാഖയുടെ ആകർഷണീയത തെളിയിച്ചതു് ആംഗലഭാഷയാണു്.

"അങ്കത്തട്ടിട്ട് അങ്കമാടിക്കരേറി; കട്ടത്തില ഇടകടഞ്ഞു, മുനകടഞ്ഞു, മുനയിൽ കതിരവനെയും തെളിയിച്ചു നീട്ടകിൽ നെഞ്ചുപിളപ്പൻ, അടക്കകിൽ കളരിക്കു പുറത്തെറിഞ്ഞത്തമ്മാനമാടുവൻ, അവൻെറ വലത്തെ പിലാവിനൊന്നു വെട്ടിക്കണ്ടാൽ വെട്ടിയതു് ഇരുമുറിയും പാലക്കാട്ടുശ്ശേരി ഇട്ടുണ്ണിരാമത്തരകൻെറ വെള്ളിക്കോൽക്കു തൂക്കിക്കണ്ടാൽ കന്നിമഞ്ചാടി മാകാണിക്കു നീക്കമുണ്ടെങ്കിൽ, വെട്ടിയതുവെട്ടല്ല, കത്തിയതു കത്തല്ല, മലനാട്ടിൽനിന്നും ഇളനാട്ടിലേക്കു പോരുന്നോനല്ല, ഇളനാട്ടിൽനിന്നും മലനാട്ടിൽ ചവിട്ടുന്നോനല്ല, വല്ല പട്ടാകരുക്കളെന്നും ചൊല്ലുവേണ്ട".

എന്നമട്ടിൽ ശക്തിയും ദാർഢ്യവുമുള്ള ഗദ്യരീതി പ്രാചീന മലയാളത്തിൽ അദൃഷ്ടപൂർവ്വമല്ലായിരുന്നെങ്കിലും ഉൽകൃഷ്ടമായ ഈ സാഹിത്യശാഖ ആംഗലിയുടെ സംസർഗ്ഗപരിസംസ്പർശംകൊണ്ടു തഴച്ചു പുഷ്ടിക്കുന്നുള്ളു.

ആധുനിക ഗദ്യത്തിൻെറ ജനയിതാവെന്നു സുപ്രസിദ്ധനായ കേരളവർമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻെറ കാലം മുതൽക്കു് ഭാഷാഗദ്യത്തിൻെറ പ്രചാരം ദൃശ്യമാകുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ 'അക്ബർ' ആണു് ഗദ്യസാഹിത്യസൌധത്തിൻെറ ശിലാസ്ഥാപനകർമ്മം നടത്തിയതു്. ഭാഷാഗദ്യത്തിൻെറ 'ഉദയപർവ്വതനിതംബത്തിൽ ലംബമാനമാകുന്ന ഈ അംബുജബന്ധുബിംബത്തിൽ'നിന്നുള്ള ഗീർവ്വാണഗോപ്രസരപ്രവാഹത്തിൻെറ പ്രാരംഭം സംസ്കൃതാനഭിജ്ഞന്മാരെ ഒന്നു അന്ധരാക്കിയേക്കുമെങ്കിലും അതു ക്രമേണ സുദർശനശോഭ വിതറുന്നുണ്ടു്. കോയിത്തമ്പുരാൻെറ അദ്ധ്യക്ഷത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന തിരുവിതാംകൂർ പാഠപുസ്തകക്കമ്മിററിയുടെ ശ്രമങ്ങൾ ഗദ്യാഭിവൃദ്ധിയുടെ ഗണനയിൽ പ്രസ്താവ്യങ്ങളാണു്.

ഇങ്ങനെ ഒരു ഗദ്യസരണിഭാഷയിൽ തുറന്നതോടു കൂടി ആംഗലഭാഷയിലെ നോവൽഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ മാതൃകയിൽ മലയാളനോവലുകൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അപ്പുനെടുങ്ങാടിയുടെ കുന്ദലതയാണു ആദ്യത്തെ മലയാളനോവലെങ്കിലും ലളിതകോമളയും നവസംസ്കാരസരസയുമായ ഇന്ദുലേഖയാണു മലയാളികളെ ആദ്യമെ ആകർഷിച്ചതു്. ചന്തുമേനോൻെറ അനന്തരസന്താനമായ ആ മനോഹരകുമാരിയുടെ—ശാരദയുടെ—പരിണയോത്സവമാഘോഷിക്കാൻ വാത്സല്യനിധിയായ ആ പിതാവിന്നു സാധിക്കാതെ പോയതു കേരളീയരുടെ ഭാഗ്യദോഷമെന്നേ വിചാരിക്കാനുള്ളു.

ആക്ബറിനെത്തുടന്നു മലയാളത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമാകുന്നതു സി. വി. രാമൻപിള്ളയുടെ മാത്താണ്ഡവമ്മയാണു്. തിരുവിതാംകൂർ ചരിത്രസംഭവങ്ങളെ സ്വഹിതാനുകൂലം സംഭാവനചെയ്തു സൃഷ്ടിച്ച ഈ വിശിഷ്ടകൃതിയൽ ചൈതന്യവിജൃംഭിതങ്ങളും വാസ്തവാഭാസങ്ങളുമായ സംഭവപരംപരകളിൽ—നമ്മെ ആത്യവസാനം ആമഗ്നരാക്കുന്നു. മാത്താണ്ഡവമ്മയെത്തുടന്നു 'ധമ്മരാജാ'വും 'രാമരാജാബഹദൂരു'ം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. തന്മയത്വം തികഞ്ഞ പാത്രസൃഷ്ടിയിലുള്ള നൈസർഗ്ഗികവൈഭവംകൊണ്ടും ദൃഢഘടിതങ്ങളായ ഉൽകടസംഭവങ്ങളുടെ ഉൽകണ്ഠോൽപാദകമായ ക്രമപ്രകടനത്തിലുള്ള വൈദഗ്ദ്ധ്യംകൊണ്ടും സർവ്വോപരി ക്രാന്തദശിയായി വിശ്വാന്തവ്യാപിയായുള്ള ഭാവനാശക്തിയുടെ ഉദ്ദീപ്തികൊണ്ടും പ്രശോഭിതങ്ങളായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഖ്യായികകൾ മലയാളസാഹിത്യമുള്ളകാലത്തോളം കേരളീയസങ്കല്പശക്തിയുടെ മഹത്വത്തെ തെളിയിച്ചു. വിജയിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. ഉഗ്രപ്രതാപന്മാരായ മൂന്നു സഹോദരന്മാരുടെ ശാന്തയായ സഹോദരിയെന്നോണമാണു പ്രേമാമൃതം ദൃശ്യമാകുന്നതു്. ഗംഭീരമായ സാഹിത്യയത്നങ്ങൾക്കിടയിൽ ഒരു വിശ്രാന്തിക്കായെന്നോണം വിരചിതങ്ങളായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഹസനങ്ങൾ മലയാളഭാഷയിലെ ഹാസ്യസാഹിത്യത്തിൽ അതിപ്രധാനമായ സ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്നുണ്ടു്.

മാസികകളുടെയും പത്രങ്ങളുടെയും ആവിർഭാവത്തോടുകൂടി മലയാളത്തിൽ ഉത്ഭവിച്ചിട്ടുള്ളതാണു ഉപന്യാസങ്ങൾ, അനുദിനം അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചുവരുന്ന ഒരു ശാഖയാണിതു്. ഉപന്യാസങ്ങളെപ്പററി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ആദ്യമായി സ്മൃതിപഥവിയിലെത്തുന്നതു് 'കേസരി' എന്ന അപരാഭിധാനത്താൽ മലയാളികളറിയുന്ന വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞിരാമൻ നായനാരുടെ ഹാസ്യരസമധുരങ്ങളായ പ്രബന്ധങ്ങളാണു്. ആ രസികാഗ്രണി, ലോകത്തെ നോക്കി ചിലപ്പോൾ മന്ദഹസിക്കയും ചിലപ്പോൾ പ്രകടമായി പൊട്ടിച്ചിരിക്കയും ചെയ്യാറുണ്ടു്. അനവദ്യമായ ആ മനസ്ഥിതിയിൽനിന്നുരുന്ന ഫലിതങ്ങൾ നമുക്കേററവും ആസ്വാദ്യമാണു്. ശ്രീമാന്മാരായ സുകുമാരൻ മൂക്കോത്തു കുമാരൻ മുതലായവരുടെ പേരുകൾ ഈ മാതിരി സരസന്മാരായ ഉപന്യാസകാരന്മാരുടെ വകുപ്പിൽ കൊള്ളിക്കാം.

ലോകത്തിലെ ഏതു കാൎയ്യവും ഉപന്യാസത്തിന്നു വിഷയമാണു്. ഉറുമ്പു മുതൽ പരബ്രഹ്മംവരെയുള്ള വിഷയങ്ങളെപ്പററി മലയാളത്തിൽ ഉപന്യാസങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ടുതാനും. ഉപന്യാസരചനയിൽ പ്രസിദ്ധന്മാരായവർ അസംഖ്യപ്രായമാണു്. ആയതുകൊണ്ടു് അവരെപ്പററി പ്രത്യേകിച്ചു പ്രസ്താവിക്കേണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല.

ഗദ്യസാഹിത്യത്തിന്റെ ക്രമപ്രവൃദ്ധമായ ഈ വളച്ചയെ സഷ്ടാത്മനാ സഹായിച്ചവരുടെ കൂട്ടത്തിൽപണ്ഡിതസാൎവ്വഭൌമനായ രാ

ജ രാജ വർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻെറ നാമധേയം പ്രത്യേകം സ്മരണീയമാണ്. സാഹിത്യസാഹ്യം എന്ന ആ ശ്രേഷ്ഠഗ്രന്ഥത്തിൻെറ രചന ഒന്നുകൊണ്ടുമാത്രം മലയാളികൾ എന്നെന്നേക്കും അദ്ദേഹത്തോടു കടപ്പെട്ടിരിക്കണം.

ഗദ്യസാഹിത്യത്തിൽ ഉപന്യാസത്തിനുള്ള സ്ഥാനമാണ് പദ്യസാഹിത്യത്തിൽ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾക്കുള്ളതു്. കുമാരനാശാൻ; ഉള്ളൂർ, വള്ളത്തോൾ എന്നീ മൂന്നു മഹാകവികളാണ് ഖണ്ഡകാവ്യകർത്താക്കളുടെ കൂട്ടത്തിൽ മികച്ചുനില്ക്കുന്നതു്. സർവ്വഥാ വിഭിന്നങ്ങളായ മൂന്നു സരണികളെയാണ് ഈ മൂന്നുപേരും ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഇററുവീഴുന്ന കണ്ണീരിൻെറ ധാരയിൽക്കൂടിയാണ് കുമാരനാശാൻ പ്രകൃതിസൌന്ദര്യത്തെ വീക്ഷിക്കുന്നതെങ്കിൽ പാറപോലെ നിർവികാരനല്ലാതെയും എന്നാൽ ആഴിപോലെ ആലോലനാകാതെയുമാണ് ഉള്ളൂർ രാമണീയകം ദർശിക്കുന്നതു്. വള്ളത്തോളാകട്ടെ കൊച്ചുകുട്ടിയെപ്പോലെ ചിലപ്പോൾ തുള്ളിക്കളിച്ചു കൂത്താടിയും ചിലപ്പോൾ പിടഞ്ഞുവീണു നിലവിളിച്ചും നമ്മെ രസിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. ഗംഭീര ചിന്തനങ്ങളുടെ തിരതല്ലൽകൊണ്ടു സാധാരണന്മാൎക്കു അധൃഷ്യനായാണ് കുമാരനാശാൻ നിലകൊള്ളുന്നതെങ്കിൽ സർവ്വജനമനോഹരങ്ങളായ പ്രകൃതിരംഗങ്ങളെ പ്രദർശിപ്പിച്ചു ആനന്ദിപ്പിക്കയാണ് വള്ളത്തോൾ. ഉള്ളൂരാവട്ടെ ഇവരുടെ രണ്ടുകൂട്ടരുടെയും രസം ആസ്വദിച്ചു രണ്ടുകൂട്ടൎക്കും മദ്ധ്യസ്ഥനായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു.

ഒരു നികൃഷ്ടാൎത്ഥത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷിലെ Lyric എന്നു പറയുന്ന സ്വച്ഛന്ദഗീതങ്ങളോടു സമാനങ്ങളായ കവിതകൾ ഈ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കാണ്മാൻ കഴിയും. കുമാരനാശാൻെറ വീണപൂവ് ഉള്ളൂരിൻെറ സ്വപ്നദർശനം വള്ളത്തോളിൻെറ ഒരു ചിത്രം എന്നിവപോലുള്ള കവിതകൾ അത്തരത്തിലുൾപ്പെട്ടതാമെങ്കിലും സുന്ദരങ്ങളായ നിർഗളവികാരങ്ങളുടെ ഛന്ദോനിബദ്ധമായ നീരന്ധ്രധാര എന്നു വിവരണം ചെയ്യാവുള്ള സ്വച്ഛന്ദഗീതങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ ദുർല്ലഭമാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആ ശാഖയെ പരിപോഷിപ്പിക്കാനുള്ള ചുമതല ഇന്നത്തെ യുവകവികളിലാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്.

സാഹിത്യത്തെ പൊതുവെയും ഭാഷാസാഹിത്യത്തെ പ്രത്യേകിച്ചും ബാധിക്കുന്ന പല സാഹിത്യനിയമങ്ങളും പ്രസ്താവിച്ചുകഴിഞ്ഞു. പരമാൎത്ഥത്തിൽ സാഹിത്യസഞ്ചാരികളുടെ മാൎഗ്ഗണനിരീക്ഷിതമായ പ്രദേശത്തിൻെറ സീമാകല്പനമാണ് നിരൂപണം. നിരീക്ഷിതപ്രദേശത്തിൻെറ പ്രകൃതിയെപ്പററി പ്രതിപാദനംചെയ്വാൻ നിരൂപകനവകാശമുണ്ടെങ്കിലും മാൎഗ്ഗണദൃഷ്ടങ്ങളല്ലാത്ത ദേശവിശേഷങ്ങളെപ്പററിയുള്ള ആയാളുടെ ദീൎഘദർശനങ്ങൾ സർവ്വത്ര സാധുവായിരിക്കണമെന്നില്ല. എന്നാൽ, കുശലനായ ഒരു നിരൂപകൻെറ ക്രാന്തദർശിത്വം ഭൂതവൎത്ത

മാനങ്ങളുടെ സ്ഥിതിഭേദംകൊണ്ട് ഭാവിയിലേക്കു സൂക്ഷ്മബുദ്ധിയോടു കൂടി പ്രവേശിച്ചു എന്നുവരാം.

ഏതായാലും മലയാളഭാഷയുടെ ഭാവിയെപ്പററി നിരൂപണം ചെയ്യുന്നതിന്ന് വലിയ ദീൎഘദൎശിത്വമാവശ്യമില്ല.

പരിപൂൎണ്ണശോഭമായ ഒരു മഹാഭാവിയുടെ അരുണകിരണങ്ങൾ ഇതാ ദൃശ്യമാകുന്നുണ്ട്. ശോഭനമായ ആ പ്രഭാതത്തിലെ പ്രബുദ്ധതയുടെ സ്ഥൂലചിഹ്നമാണ് ഇക്കഴിഞ്ഞ സാഹിത്യപരിഷത്തുപോലും. ചേരമാൻ പെരുമാൾക്കും ഇളംകോവടികൾക്കും മാതാവായ കേരളദേവി—എഴുത്തച്ഛനും ചെറുശ്ശേരിക്കും മാതൃത്വം വഹിച്ച മലയാളം—ശ്രീ ശങ്കരാചാൎയ്യരുടെ ജനനിയായ ആ ദിവ്യമാതാവ് ഇന്നും രത്നഗൎഭയാണെന്നു നാം ഓൎക്കണം. രവീന്ദ്രനാഥ ടാഗോറിന്റെ മാതൃത്വം വഹിക്കാൻ ഭാഗധേയം സിദ്ധിച്ച വംഗഭാഷയോടു കിടനിൽക്കത്തക്ക ഒരു മഹാഭാഷയാണ് മലയാളമെന്ന് പ്രസ്പഷ്ടമാക്കി വിശ്വാന്തവിശ്രാന്തമായ വിഖ്യാതി നേടാൻ അൎഹതയുള്ള യുവകവികളുടെ അവ്യക്തകളകളം ആ മനോഹരപ്രഭാതത്തെ വിളംബരംചെയ്യുന്നുണ്ട്. ആ പ്രഭാതത്തിന്റെ വൈതാളികത്വം സിദ്ധിച്ച എന്റെ ഭാഗ്യമാണല്ലൊ ഭാഗ്യം.

നന്തിയാരുവീട്ടിൽ പരമേശ്വരൻ പിള്ള യം. എ.

കുചേലവൃത്തം.

നാലാം വൃത്തം

ഒ രു പ ഴ യ കൃ തി.

[പകൎപ്പവകാശം.]

1. ഉഴെപ്പതിന്നു പാൎത്തിരുന്നു നീരുമൂൎത്തുസന്ധ്യയും
കഴിച്ചുടൻ ത്രിപുണ്ഡ്രകം ധരിച്ചിരുന്നു ഭൂസുരൻ
കഴൽക്കു കൈവണങ്ങിനാനനംഗവൈരിവന്ദിതൻ
മുഴുത്ത ഭക്തിയോടുടൻ മുകുന്ദരാമ പാഹിമാം.

2. 'നമശ്ശിവായ'യെന്നെയല്ലൊ വേണ്ടുവെന്നു തദ്വിജൻ
സമസ്തലോകനാഥനോടു യാത്രചൊല്ലി മെല്ലവേ
രമാവരൻ തദാനയാത്രയോടുടൻ തഥാസ്തുതേ
നമോസ്തുവെന്നയച്ചു യാത്ര രാമ രാമ പാഹിമാം.

3. പറഞ്ഞവണ്ണമല്ലയോ ധനംതരാഞ്ഞതെന്തുവാൻ
മറന്നുപോകയല്ലയല്ലിയെന്നതോൎത്തു പിന്നെയും
മറിഞ്ഞുനോക്കി നോക്കി യാത്ര ഭൂമിദേവനങ്ങുപോയ്-
മറഞ്ഞുകൂടുവോളവും മുകുന്ദരാമ പാഹിമാം.

4. വഴിക്കനീളെയിങ്ങനേ നിനച്ചുയാത്രചേതസാ
പിഴച്ചതില്ല രണ്ടുജാതിയും മുകുന്ദദൎശനം
പഴിക്കുമിന്നു പത്നിയങ്ങു ജാതഖേദമെന്നതേ
പിഴച്ചതുള്ളു പാൎക്കിലിന്നു രാമ രാമ പാഹിമാം.

5. മനസ്സുകെട്ടു കിഞ്ചിലില്ലമാം പ്രതീതിനിൎണ്ണയം
ധനംമുഴക്കിൽ ഞാനഹംകരിച്ചതന്നെയെന്നുമേ
നിനക്കയില്ലതന്നെയെന്നതോൎത്തു മല്ലവൈരിതാൻ
അനുഗ്രഹിക്കചെയ്തതും മുകുന്ദരാമ പാഹിമാം.

6. പുരന്ദരൻപുരത്തിലും വിരുന്നിനിത്രവെണ്മയി-
ല്ലരക്ഷണംപിരിഞ്ഞുതില്ല ചെന്നുപോരുവോളവും
മുരാരിമാം പുണൎന്നിതല്ലൊ ഹന്തകണ്ടവണ്ണമേ
നിരപ്പുകേട്ടുചേരുമോ മുകുന്ദരാമ പാഹിമാം.

7. വെറുപ്പെനിക്കു മററുമൊന്നുകൊണ്ടുമില്ലമാനസേ
നറുങ്ങുഖേദമുണ്ടുതാനുമില്ലതാനുമെങ്കിലും
പറഞ്ഞവണ്ണമെന്നതോൎത്തു പാൎത്തിരുന്നു വല്ലഭാ
കഥിക്കു മുന്നിരിക്കുമങ്ങു രാമ രാമ പാഹിമാം.

8. കൊടുക്കണം കുടുംബിനീതുണക്കവൎക്കു തണ്ഡുലം
നടന്നുകൊണ്ടിലായഹം കിടപ്പെനിക്കുകിട്ടുമോ
കൊടുക്കുമെന്നുനിൎണ്ണയം നിനച്ചുകൊണ്ടുപോയതും
കടാക്ഷമില്ലയായ്കയോ മുകുന്ദരാമ പാഹിമാം.

9. ദരിദ്രനായിരിക്കയെന്നെനിക്കുബ്രഹ്മകല്പിതം
ഒഴിക്കരുതരിക്കുമങ്ങരന്നുമെന്നു നിൎണ്ണയം
ഇരന്നുകൊണ്ടു ഭിക്ഷയും നടന്നുകൊണ്ടു സദ്യയും
കഴിക്കയെന്നുകല്പനാ മുകുന്ദരാമ പാഹിമാം.

10. മനക്കുരുന്നിലിങ്ങനേ നിനച്ചിരുന്നവണ്ണമേ
മണത്തപൂമരങ്ങൾകണ്ടു ഹേമസൌധശൃംഗവും
കനക്കരത്നതോരണങ്ങൾ നാലുഗോപുരങ്ങളും
കിനാവുകണ്ടപോലെയങ്ങു രാമ രാമ പാഹിമാം.

11. വിമാനമാനയാദിയായ യാനസാധനങ്ങളും
കുമാരിമാർ നിരക്കെ നില്ക്ക നീളെ നില്ക്ക നാരിമാർ
അമേയകാന്തി പൂണ്ടെഴുന്ന കാന്തരോടു ചേൎന്നുടൻ
സുമന്ദഹാസവിഭ്രമം മുകുന്ദരാമ പാഹിമാം.

12. ഇടക്ക മദ്ദളങ്ങളിത്തരങ്ങൾ കൊട്ടുമാറു പാ-
ന്തടിക്കുമററു ചിന്തുപാടിയാടുമാറു നാടകം

നടിക്കുമാറു ബാലമാതരിങ്ങനേ വിശേഷമു-
ണ്ടൊട്ടുക്കമില്ലയാത കാഴ്ച രാമ രാമ പാഹിമാം.

13. രമാസമാനയായ്ചമഞ്ഞ ഭാര്യയാവിതെന്തുവാൻ
പിഴച്ചു പിന്നെയും മുകുന്ദമന്ദിരത്തിലാകയോ
നമഃശിവായ വിശ്വലോകനായകന്റെ മായയോ
നിമിത്തമെന്തിതിന്നു ഹന്ത രാമ രാമ പാഹിമാം.

14. ഉഴക്കു നെല്ലിടിച്ചു കാഴ്ചവെച്ചു കണ്ടതിൻഫലം
പിഴച്ചു കാററടിച്ചു വന്നണഞ്ഞ കപ്പൽ പോലെയും
മുഴുത്ത കാറെടുത്തുവന്നു പെയ്ത മാരിപോലെയും
പൊഴിഞ്ഞിതിന്നു ഭൂതിയും മുകുന്ദരാമപാഹിമാം.

15. എനിക്കു മറെറാരുത്തരല്ല ഹന്ത തന്നതിങ്ങനേ
മുനീന്ദ്രവന്ദിതാംഘ്രി, ഞാനപേക്ഷിയാതെ താനറി-
ഞ്ഞനുഗ്രഹിക്കു ചെയ്തതും കൃപാംബുരാശി ന്യൂനമെ-
ന്മനസ്സിലേ വെറുപ്പുകണ്ടു രാമ രാമ പാഹിമാം.

16. ഇവണ്ണമുള്ള വിസ്മയങ്ങൾ കണ്ടുകണ്ടു ഭൂസുരൻ
യദൃച്ഛമേ നടേത്തതിൽ പതിന്മടങ്ങു ഭക്തിപൂ-
ണ്ടതിക്രമിച്ചു മായയെജ്ജയിച്ചുകൊണ്ടു തദ്വിജൻ
സദാലപൽ കഥാ ഹരേർമ്മുകുന്ദ രാമപാഹിമാം

17. തിറത്തൊടങ്ങൊരോരൊ കൌശലങ്ങൾ നോക്കി നില്ക്കവേ
നിറക്കുടം സുവർണ്ണദീപതാല തണ്ഡുലാദിയും
ധരിച്ചുവന്നെതിർത്തുകൊണ്ടു ബാലമാതരാദരാൽ
നിറച്ചുവെച്ചു പാർത്തിനാർ മുകുന്ദരാമ പാഹിമാം

18. കുളിപ്പതിന്നു ചൂടുനീരു കാച്ചുവെച്ചൊരുക്കിയും
അടുത്ത * * * തേച്ചുകൊണ്ടു മെല്ലവേ
കുളിച്ചുടൻ തലക്കുമുണ്ടുടുപ്പതിന്നിണപ്പുട
കടുക്കനെ അകത്തുട്ടെക്കു രാമരാമ പാഹിമാം.

19. അടുത്തകർമ്മമൊക്കെയും കഴിച്ചു വിപ്രരോട്ടുടൻ
എടുക്കമോരുപസ്തരിക്കു കാദളം ഗുളങ്ങളും
എടുത്തുതാൻ കുടിക്കുനീരു കൃഷ്ണനെ സ്തുതിക്കയും
അടുത്തവണ്ണമൂട്ടിനാർ മുകുന്ദരാമ പാഹിമാം.

20. ദെയ്തു വന്നു രണ്ടുവാട്ടിവെച്ചുപത്രമന്യഥാ
സുദാരമദ്വിജോത്തമം സുവർണ്ണപീഠരേസ്ഥിതം
സുധാരസോപമാനപായസാദിയൂട്ടിനാ
രുദാരരായി നാരിമാർ മുകുന്ദരാമ പാഹിമാം

21. തഥാപി ചെററിളക്കമില്ല ചിത്തകാമ്പിലദ്വിജ-
നാധോക്ഷജാംഘ്രിപങ്കജം ഭജിക്കകൊണ്ടു സാദരം
മഠം തുടങ്ങിയുള്ളതൊക്കെയുള്ളിൽനിന്നു പോയ്ക്കഴി-
ഞ്ഞസംഗനായ് ചമഞ്ഞിതാശു രാമരാമപാഹിമാം.

22. അകാമനായനന്തരം വിധിച്ച കർമ്മനിഷ്ഠയാ
മുകുന്ദസേവയാ തഥാ വിശുദ്ധയാ ച ഭാര്യയാ.
നികേതരക്ഷണാദി ചെയ്തിരിക്കവേ ജഗന്മയം
ജഗാമ പുംസുഖാത്മകം മുകുന്ദ രാമ പാഹിമാം.

23. ഇരന്നവർക്കു ഭിക്ഷയും വരുന്നവർക്കു സദ്യയും
പെരുവഴിക്കു കൂപവും ഉടജശാല വേലയും
ഇരുന്നകാലമങ്ങനേ കഴിച്ചുകൊണ്ടു ഭൂസുരൻ
ധരിച്ചുകൊൾകയേവരും മുകുന്ദരാമ പാഹിമാം

24. ദരിദ്രനായിരിക്കിലും ധനം മുഴുത്തുകൊൾകിലും
ഹരിഹരന്റെ നാമമൊന്നു ഭക്തിയാൽ ജപിച്ചിടിൽ
ഇരിക്കിൽ വേണ്ടതെത്തിടും, മരിക്കിൽ മോക്ഷവും വരും
ധരിച്ചുകൊൾകയേവരും മുകുന്ദരാമ പാഹിമാം.

25. അരക്ഷണം മിനക്കെടാതെ ഭക്തിയോടുകൃഷ്ണനേ
സ്തുതിപ്പവർക്കു നല്ലതെന്നറിഞ്ഞുകൊൾകയേവരും
ദരിദ്രനാം കുചേലനിക്കുബേരതുല്യനാവുമെ-
ന്നൊരുത്തരോർത്തിരുന്നിതോ മുകുന്ദരാമപാഹിമാം.

26. മുകുന്ദഭക്തവത്സലത്വ,മക്കുചേലഭക്തിയും
പുകഴ്ന്നു പാടുവോർക്കു പാരിലുള്ള ദുഃഖമൊക്കയും
അകന്നുപോകുമില്ലുകില്ലുമല്ലവൈരിതാൻ തെളി-
ഞ്ഞകക്കുരുന്നിൽ വാഴുമാശു രാമ രാമ പാഹിമാം.

27. മുകുന്ദ കേശവാഖിലേശകൃഷ്ണരാമ പാഹിമാം
ജഗന്നിവാസ വാസുദേവ ദേവ ദേവ പാഹിമാം
ശിഖണ്ഡിബാലബർഹശേഖരാഘനാശ പാഹിമാം.
രഘുപ്രവീര രാമചന്ദ്ര രാമ രാമ പാഹിമാം.

കുചേലവൃത്തം സമാപ്തം.

വേലും മയിലും മുൻനടക്ക,

ഗുരു സാക്ഷി.

അന്ധവിശ്വാസം.

അന്ധന്മാരുടെ വിശ്വാസമെന്നോ അന്ധമായ വിശ്വാസമെന്നോ ഈ പദത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കാം. എന്നാൽ കണ്ടതും കേട്ടതുമൊക്കെ യാതൊരാലോചനയും കൂടാതെ വിശ്വസിക്കുന്ന ഈ സ്വഭാവത്തിന്നു കുറച്ചധികം യോജിക്കുന്നതു രണ്ടാമത്തെ വ്യാഖ്യാനമാണെന്നു തോന്നുന്നു.

അന്ധവിശ്വാസം ഒരിക്കലും ഒരുവിധത്തിലും ആശാസ്യമല്ലെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. "കാട്ടിയതു കാട്ടിയാൽ കഴവേറും;" "കണ്ടതും കേട്ടതുമൊക്കെ പ്രമാണമായ്ക്കൊണ്ടു വിചാരവും കൂടാതെ ചെയ്യുവൻ പണ്ടൊരു മൂഢക്ഷുരകനു വന്നോരു ചെണ്ടത്തമെന്നതുപോലെ തരം കെടും" എന്നും മററും പല പഴഞ്ചൊല്ലുകളും നമ്മുടെ ഇടയിലുള്ളതുതന്നെ ഇതിന്നു ലക്ഷ്യമാണു്.

ആദ്യന്തമില്ലാതെ വിലസിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിപുലതരമായ ഈ ബ്രഹ്മാണ്ഡമണ്ഡലത്തിൽ പ്രതിനിമിഷം നടക്കുന്ന വൈചിത്ര്യങ്ങൾക്കു കയ്യുംകണക്കുമില്ല. ആ വൈചിത്ര്യങ്ങളുടെ വല്ലതുമൊരു ഭാഗം നാമധിവസിക്കുന്ന ഈ ഭൂമിയേയും അതിൻെറ പരിധികളെയും സംബന്ധിക്കുന്നവയുമായിരിക്കും. അത്തരം സംഭവങ്ങളുടെ ഏതാനും ഭാഗമോ മുഴുവൻതന്നെയൊ ഇന്ദ്രിയഗോചരമായിത്തീരുമ്പോൾ അതു നമ്മുടെ ചിന്തക്കു വിഷയമാവുന്നു. ഇതിൻെറ ഫലരൂപേണയുള്ള പരിണാമമാണു് ജ്ഞാനം. ജ്ഞാനത്തിലുള്ള ദൃഢബുദ്ധി വിശ്വാസമായും പരിണമിക്കുന്നു ചിന്തക്കടിസ്ഥാനങ്ങളായ ഗോചരങ്ങളുടെ താരതമ്യം, ചിന്തയുടെ ഏകാഗ്രത, ഊഹാപോഹങ്ങളുടെ പരിപൂർണ്ണത മുതലായി ചിന്തകൻെറ അതാതവസ്ഥാഭേദങ്ങളനുസരിച്ചു് ആ ജ്ഞാനത്തിന്നും തജ്ജന്യമായ വിശ്വാസത്തിന്നും വ്യത്യാസം വരാം. ആ ജ്ഞാനം പൂർണ്ണമായെയൊ; അപൂർണ്ണമായെയൊ; ശരിയായെയൊ, തെററായെയൊ; മിശ്രമായെയൊ ഇരിക്കാം. ഒരു തത്വാന്വേഷി ഏതെങ്കിലുമൊരു വിഷയത്തെസ്സംബന്ധിക്കുന്ന ഉപാധികളെ ആസ്പദമാക്കിച്ചെയ്തു വിമർശനത്തിൻെറ ഫലമായി സിദ്ധിച്ച തത്വമല്ല മറെറാരു ചിന്തകൻെറ അന്വേഷണത്തിൽ കണ്ടെത്തുന്നത് എന്നുവരുന്നതും സാധാരണമാണു്. ഇതുതന്നെയാണു്—"ജ്ഞാനം അപൂർണ്ണമാണു്!" "സർവ്വജ്ഞൻ ഈശ്വരൻ ഒരാളെ ഉള്ളു;" എന്നൊക്കെ ജ്ഞാനികൾ പറയുന്നതും കേവലം അജ്ഞനു് ഈ വക ആലോചനകളൊന്നും ബാധകമല്ല. വിശേഷജ്ഞനു് തൻെറ ജ്ഞാനത്തിൻെറ അപൂർണ്ണതയെപ്പററി ബോധമുണ്ടായിരിക്കും. കിഞ്ചിജ്ജ്ഞന്മാരാണു് കിട്ടിയതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെട്ടു സർവ്വജ്ഞന്മാരായി ക്ഷമകൂടാതെ ഉൽഘോഷിക്കുവാൻ പുറപ്പെടുന്നതു്.

ഇത്രയും പ്രസ്താവിച്ചതുകൊണ്ടു്, ജ്ഞാനം എന്നതു് ഒരിക്കലും പൂർത്തിയാവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത ഒന്നാണെന്നും, ഏതെങ്കിലും ഒരു

വിഷയത്തെപ്പററി സിദ്ധാന്തപക്ഷമെന്നും സൂക്ഷ്മതത്വമെന്നും വ്യവഹരിച്ചുവരുന്നതിന്ന്—ആ വിഷയത്തെസ്സംബന്ധിച്ചു, മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഉപാധികളെ ആസ്പദമാക്കി, തങ്ങൾക്കു സാധിക്കുന്നേടത്തോളം ആലോചിച്ചതിൽ കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള അറിവ്—എന്നുമാത്രമെ അൎത്ഥമുള്ളുവെന്നും വ്യക്തമാണല്ലൊ. ഈ നിലയിൽ പരപ്രത്യയനേയബുദ്ധികളായി, അന്യന്മാരുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ കണ്ണടച്ചു വിശ്വസിക്കുന്നതും, നിഷേധിക്കുന്നതും അയുക്തമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ല. ഇങ്ങനെയാണെങ്കിലും പഴയമതങ്ങളെ ഏകാഗ്രമായും ക്ഷുലംകഷമായും പൎയ്യാലോചിക്കാതെ അടിച്ചുടച്ച് അന്ധവിശ്വാസമെന്നു തള്ളുന്നത് ഒരുവിധം പരിഷ്കാരമായൊ വിജ്ഞാനപ്രകടനമായൊ ആധുനികന്മാരിൽ പലരും വിചാരിക്കുന്നു. പഴയ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ അക്ഷരംപ്രതി വിശ്വസിക്കത്തക്കവയാണെന്നൊ, അവ യാതൊരുയുക്തിക്കും അഭേദ്യങ്ങളാണെന്നോ അഭിപ്രായപ്പെടുകയല്ല ചെയ്യുന്നത്. ആ വക സിദ്ധാന്തങ്ങൾ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ മനഃസ്ഥിതിയും ഊഹാപോഹക്രമവുമറിയാതെ, സാഹസമായി, ചൊട്ടച്ചാൺബുദ്ധിയിലടങ്ങാത്തവയെല്ലാം ഒന്നായി തള്ളിക്കളയുന്നതും, അവരുടെ മതങ്ങളെ നിരാകരിക്കുന്നതിലേറെ വലിയ അന്ധവിശ്വാസമായിരിക്കും എന്നു മാത്രമേ പറയുന്നുള്ളു.

ഭൂതപ്രേതാദികളിലുള്ള വിശ്വാസം പാമരലക്ഷണമാണെന്നു ഇപ്പോൾ പ്രായേണ—വിശേഷിച്ചും നവീനവിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ ഇടയിൽ—അഭിപ്രായമുണ്ട്. പ്രാചീനാചാൎയ്യന്മാർ അപരിഷ്കൃതരായ അന്ധവിശ്വാസികളായിരുന്നു എന്നു അവർ ക്ഷണത്തിൽ തീൎച്ചപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ മന്ത്രവാദവും മററും വെറും കപടമിശ്രമായ ധാൎഷ്ട്യമാണ്. ഈ വാദത്തിനാസ്പദമായ ലക്ഷ്യമോ—ഭൂതപ്രേതങ്ങളെ ഒരിക്കലും കണ്ടിട്ടില്ലെന്നും, ഒരാൾ ഒരു ദിക്കിലിരുന്ന് ചില അക്ഷരങ്ങൾ—അൎത്ഥമില്ലാത്ത ചില അക്ഷരസമൂഹങ്ങൾ—ജപിച്ചാൽ അതിന്റെ ഫലം അന്യനിൽ ഏല്ക്കുമെന്നു വിചാരിക്കാൻ യുക്തിയില്ലെന്നും, ഭൂതപ്രേതാദിബാധകളാണെന്നുപറഞ്ഞു പലരും മന്ത്രവാദം ചെയ്യിക്കുന്നമാതിരി ഉപദ്രവങ്ങൾ നിപുണന്മാരായ വൈദ്യന്മാരുടെ ചികിത്സകൊണ്ടുതന്നെ സുഖപ്പെടാറുണ്ടെന്നും മാത്രമാണ്.

ഈ മതവൈപരീത്യത്തിനു കാരണം പ്രാചീനന്മാരുടെ ഭൌതികസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ തത്വം ശരിയായി മനസ്സിലാക്കാത്തതുതന്നെയാണെന്നെ പറയാനുള്ളു. പ്രാചീനസിദ്ധാന്തപ്രകാരം ലോകവും അതിലുള്ള സകലവും പഞ്ചഭൂതമയമാണ്. സൂക്ഷ്മങ്ങളായ മഹാഭൂതാംശങ്ങൾ ലോകം മുഴുവൻ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും, അവ ഓരോന്നും യഥാസ്ഥിതിയിൽ വെവ്വേറെയിരിക്കുമ്പോൾ ഇന്ദ്രിയഗോചരമല്ല. അ

ഷ്യുടെ സമവായ സ്ഥിതിയിൽ ഇന്ദ്രിയഗോചരമായ സ്ഥിതിയുണ്ടാവുന്നു. പഞ്ചമഹാഭൂതങ്ങളുടെ പ്രത്യേകതോതിലുള്ള സംകലനംകൊണ്ടാണ് ലോകത്തിലുള്ള സമസ്തവസ്തുക്കളുമുണ്ടായിരിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ ദേഹവും ഈ നിയമത്തിന്നു വ്യത്യസ്തമല്ല. ഭൂമിക്കു ചുററും വ്യാപിച്ചു കിടക്കുന്ന സൂക്ഷ്മഭൂതങ്ങളുടെ വ്യാപാരം എപ്പോഴും എവിടെയും നടക്കുന്നുണ്ട്. അക്കൂട്ടത്തിൽ വല്ല യാദൃച്ഛികസംഭവങ്ങളെക്കൊണ്ടും നമ്മുടെ ദേഹത്തിലെ ഭൌതികസ്ഥിതിക്ക് വിപരീതമായ—അഥവാ വൈഷമ്യം (സമനിലയിൽനിന്നു തെററ്) വരുത്തുന്ന—സൂക്ഷ്മഭൂതങ്ങൾ ദേഹത്തിൽ ഏല്ക്കുന്നതു് അസുഖത്തിന്നു കാരണമായിത്തീരുന്നു. ആ ഭൂതാംശങ്ങൾ ശരീരകൃത്യങ്ങളെ നിർവഹിക്കുന്ന അംഗങ്ങളുടെ സ്ഥിതിക്കു വൈഷമ്യം വരുത്താം. അഥവാ മനോവഹങ്ങളായ നാഡികളെ ദൂഷിപ്പിച്ചു എന്നുവരാം. തന്മൂലം ശാരീരമൊ മാനസികമൊ ആയ രോഗങ്ങളും സംഭവിക്കാം. അവക്കുള്ള പരിഹാരങ്ങളാണ് ചികിത്സ. രോഗം ശാരീരമെന്നും മാനസമെന്നും രണ്ടായി പിരിഞ്ഞപോലെ ചികിത്സയും പിരിയണമെല്ലൊ. കുശലനായ വൈദ്യൻ രോഗിയുടെ ശരീരത്തിലെ ഭൌതികവൈഷമ്യത്തിന്റെ തരതമവിഭാഗം ഗ്രഹിച്ചു, ഉചിതമായ ഔഷധം, ആഹാരം മുതലായവയെക്കൊണ്ട്, വർദ്ധിച്ചതിനെ ക്ഷയിപ്പിച്ചിട്ടൊ, ക്ഷയിച്ചതിനെ വർദ്ധിപ്പിച്ചിട്ടൊ ഭൂതസാമ്യം വരുത്തി സുഖപ്പെടുത്തുന്നു.

സ്ഥൂലമായ ശരീരത്തെ ബാധിക്കുന്നതിൽനിന്ന് ഇങ്ങനെ എളുപ്പത്തിൽ രക്ഷപ്പെടുത്താമെങ്കിലും സൂക്ഷ്മമായ മനസ്സിനെ ബാധിക്കുന്നവയെ ഈ വിധം ക്രമപ്പെടുത്താൻ എളുപ്പമില്ല. അതല്ലെങ്കിൽ—ഇങ്ങനെ സുഖപ്പെടുത്തുന്നതിനേക്കാൾ എളുപ്പം മനശ്ശക്തി ഉപയോഗിച്ചു രോഗിയുടെ മനശ്ശക്തിയേയും വർദ്ധിപ്പിച്ചു സുഖപ്പെടുത്തുന്നതാണ് അതുതന്നെയാണ് മന്ത്രവാദി ചെയ്യുന്നതു. അതിഗംഭീരവും വിശാലവുമായ മന്ത്രശാസ്ത്രത്തിന്റേയും അതിലെ തത്വങ്ങളുടേയും ജ്ഞാനമില്ലാത്തതിനാൽ അതിനെപ്പററി ആക്ഷേപിക്കുന്നവർ പോലും, അതിന്റെ ഒരു വിഭാഗം മാത്രമെന്നു പറയാവുന്നതും, അടുത്തകാലത്തെ "കണ്ടുപിടിത്ത"മെന്ന നിലയിൽ പുറത്തുവന്നിട്ടുള്ളതുമായ "മെസ്മറിസം" "ഹിപ്നോട്ടിസം" എന്ന വിദ്യകളുടെ അചിന്ത്യപ്രഭാവത്തെ തലകുലുക്കിസ്സമ്മതിക്കുന്നതുമുണ്ടല്ലൊ. ആത്മവിദ്യാ ലേശം ലഭിച്ചുതുടങ്ങിയതോടുകൂടി യൂറോപ്യന്മാർക്കും പ്രേതദർശനം ലഭിക്കുകയും അതിൽ വിശ്വാസം ജനിക്കുകയും ചെയ്തുതുടങ്ങിയതിനോടൊപ്പം നമ്മുടെ കൂട്ടക്കാർ ഒരു ഇടയിളക്കം കാണുന്നതിനാൽ ആ വിഷയത്തെപ്പററി അധികം പറയണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല.

മലയാളികളുടെ ഗൃഹനിർമ്മാണരീതിയേയും തച്ചുശാസ്ത്രത്തേയും പററി അപലപിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു മാസികയിൽ ഈയിടെ ഒരു ലേ

ഖനം കാണുകയുണ്ടായി. ഗൃഹങ്ങളുടെ കൈകണക്കുകളേയും, വീടുപണിയിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്ന പറമ്പിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങളേയും, വീട്ടിന്റെ ഇന്നിന്നഭാഗത്ത് ഇന്നിന്നതുണ്ടായിരിക്കണം (വാതിൽ, ജനൽ, കിണറ്, അടുക്കള മുതലായവ) പറമ്പിൽ ഇന്നിന്നഭാഗത്ത് ഇന്നിന്ന മരങ്ങളും മററുമുണ്ടായിരിക്കണം എന്നുള്ള നിയമങ്ങളേയും, അത്ഥമില്ലാത്ത വിധികളെന്നു പറഞ്ഞു് അദ്ദേഹം ഖണ്ഡിക്കുന്നു. ഈ വക നിയമങ്ങളുടെ ശല്യമൊഴിഞ്ഞ് സുഖവാസയോഗ്യമായ വീടു പണിയിക്കാൻ സാധിക്കാത്ത പാവങ്ങളുടെ ദയനീയസ്ഥിതിയോത്ത് പരിതപിക്കുന്നു. ഇന്നിന്ന നിലയിൽ വീടു പണിചെയ്താൽ ഐശ്വര്യമാണ് ഫലം എന്നു ശാസ്ത്രത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കെ ലോകത്തിൽ ദരിദ്രന്മാരുടെ സംഖ്യ അധികമുള്ള കേരളത്തെ സംഗതാപദൃഷ്ട്യാ നോക്കുന്നു. ഇത്തരം മൂഢവിശ്വാസങ്ങളെപ്പററി അനുശോചിക്കുന്നു.

ലേഖനത്തിലെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളേയും പ്രത്യേകം നിരൂപണം ചെയ്യാനൊ സമാധാനമെഴുതാനൊ ഈ ചെറിയ ലേഖനത്തിൽ തല്ക്കാലം ഒരുങ്ങുന്നില്ല. ഗൃഹനിമ്മാണം സംബന്ധിച്ച് വിശേഷബുദ്ധികൊണ്ടാലോചിച്ചാൽ അറിയാവുന്ന ചില സാധാരണനിയമങ്ങളെക്കൊണ്ടു് സമാധാനിക്കാൻ നോക്കാം.

ഉദയാസ്തമയങ്ങൾ കിഴക്കുപടിഞ്ഞാറല്ലാതെ വരില്ലല്ലൊ. സൂയ്യരശ്മിക്കും വെളിച്ചത്തിനും ചില പ്രത്യേകശക്തികളുണ്ടെന്നും അവ ജീവിവഗ്ഗത്തിന്റെ ആരോഗ്യത്തിനും ദീഘായുസ്സിനും അത്യന്താപേക്ഷിതങ്ങളാണെന്നും ഏതു പരിഷ്കാരിയും സമ്മതിക്കുന്ന ഒന്നാണ്. അതുപോലെതന്നെ പ്രഭാതത്തിലും സായങ്കാലത്തുമുള്ള വായുവിനും ചില പ്രത്യേകമഹിമകൾ ഉണ്ടെന്നു സവ്വസമ്മതമാണ് പ്രത്യേകം ചില വൃക്ഷങ്ങളുടേയും ചെടികളുടേയും മേൽതട്ടിവരുന്ന കാററിന്നു ചില പ്രത്യേകഗുണങ്ങളുണ്ടെന്നും ശാസ്ത്രസിദ്ധവും ലോകസമ്മതവുമാണ്. ആ സ്ഥിതിക്കു കാററും വെളിച്ചവും നിബ്ബാധമായി പ്രവരിക്കത്തക്കവണ്ണം ഇന്നിന്ന ദിക്കിലേക്കു മുഖംവേണം, വാതായനം വേണം, ഇത്ര ദീഘവിസ്താരങ്ങൾ വേണം, ഇത്ര വിശാലതയുള്ള ഗൃഹത്തിന്നു ഇന്നിന്ന ഭാഗത്തു് ഇന്നിന്ന വിഭാഗങ്ങളാവും എന്നും മററുമുള്ള നിയമനങ്ങൾ കേവലം നിരത്ഥകങ്ങളാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല ദീഘവിസ്താരങ്ങളുടേയും ഉയരത്തിന്റെയും കണക്കുകൾ അന്യോന്യം ഘടിപ്പിച്ചതും നിരത്ഥകമാണെന്നു വിചാരിച്ചുകൂടാ ഈ നിയമത്തെ ലംഘിച്ചാൽ, വെയിൽ, മഴ, കാററ് മുതലായ പ്രകൃതിയിലെ ക്ഷോഭങ്ങളെ തടുക്കുവാൻ സാധിക്കാതെ വരുമെന്നു് അല്പം ആലോചിച്ചാലറിയാം. ലംഘിച്ചിട്ടുള്ള ഏതാനും അനുഭവങ്ങളേയും ഉദാഹരിക്കാൻ കഴിയുമെന്നാണ് വിചാരിക്കുന്നതു്.

ഗൃഹത്തേക്കാൾ ഉയൻപോവുന്ന വൃക്ഷങ്ങളെ ഗൃഹോപാന്തത്തിൽ വളത്തിക്കൂടാ എന്നുള്ള വിധിയുടെ അനൌചിത്യവും തന്മൂലം വേനൽക്കാലത്ത് വീട്ടിലിരുന്നു പൊറുക്കാൻ വയ്യാതായിരിക്കുന്നതും ലേഖകനെ പരിതപിപ്പിക്കുന്നു. എങ്കിലും, അതിൽ, അല്പം കരുതൽ ശാസ്ത്രകാരന്മാരുപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നെങ്കിലും അദ്ദേഹം സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളത് ആശ്വാസകരം തന്നെ. ഗൃഹനിർമ്മാണത്തെ സംബന്ധിച്ച മററു നിയമങ്ങളെ ലംഘിക്കാതിരുന്നാൽ വീട്ടിന്നടുത്തു നീണ്ടുയൻപടൻപിടിച്ച വന്മരങ്ങൾ ഇല്ലാത്ത ദോഷം കൊണ്ടു വേനൽക്കാലത്ത് ആരും വെന്തുരുകിപ്പോവാനിടയില്ലെന്നേ ഈ സംഗതിയിൽ പറയേണ്ടതുള്ളു.

ഇനിയൊന്നു പറയാനുള്ളത് ഐശ്വയ്യത്തിൻെറ സംഗതിയാണ്. ഇന്നിന്ന കൈകണക്കിലുള്ള ഭവനം ഐശ്വയ്യപ്രദമാണ് എന്നുള്ള വിധിക്ക്, അങ്ങനെ ഒരു വീടുണ്ടാക്കിയാൽ ഐശ്വയ്യം തനിയെ ഉണ്ടായിക്കൊള്ളുമെന്ന അൎത്ഥം വ്യാഖ്യാനിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു സാഹസംതന്നെ. ദാരിദ്ര്യത്തിന്നു ഹേതുക്കൾ പലതുണ്ട്. ആവക ഓരോന്നിൻെറ നിരാകരണംകൊണ്ടല്ലാതെ ദാരിദ്ര്യം നീങ്ങുകയുമില്ല. ആ വകയൊന്നുംകൂടാതെ അതു ബാധിക്കയുമില്ല. ഈ ഭാഗത്തെപ്പററി വിസ്തരിക്കുകയാണെങ്കിൽ "മലബാറിലെ ദാരിദ്ര്യവും നിവാരണമാൎഗ്ഗവും" എന്ന അതിദീൎഘമായ ഒരു ഉപന്യാസംതന്നെ എഴുതേണ്ടതാകയാൽ ഇവിടെ അതിന്നൊരുങ്ങുന്നില്ല. "മിതഭക്ഷണം ആരോഗ്യപ്രദമാണ്;" എന്നു ശാസ്ത്രം വിധിക്കുന്നു. എന്നുവെച്ച്. മിതഭക്ഷണശീലം തെററിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും ആരോഗ്യനിയാമകങ്ങളായ ഇതരവിഷയങ്ങളിൽ അലസനായിരിക്കുന്ന ഒരാൾക്ക് ആരോഗ്യം സുലഭമാവാൻ തരമില്ലല്ലൊ. അതുകൊണ്ടു മിതഭക്ഷണവിധി നിരൎത്ഥകമാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ സ്വീകാൎയ്യമാവുമൊ? ഐശ്വയ്യദായകങ്ങളായ ഇതരാംഗങ്ങളെ ഗണിക്കാതെ അഥവാ ലംഘിച്ചു കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നവൎക്ക് വീട്ടിൻെറ മഹത്വംകൊണ്ടു് ധനപുഷ്ടിയുണ്ടാവുന്നില്ല എന്നുള്ള ആക്ഷേപത്തിന്ന് ഇതിലധികം വിലയുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വീടുകളുടെ ശ്രീയും അശ്രീയും, വലിപ്പച്ചെറുപ്പംകൂടാതെ, വിവേചനശക്തിയുള്ള കണ്ണിന്ന് എളുപ്പം ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയുന്നതായിരിക്കെ ഈ സംഗതിയെപ്പററി ഈ ഉപന്യാസത്തിൽ ഇതിലധികം വിസ്തരിക്കുന്നില്ല.

ഇതുപോലെയുള്ള മറെറാരു സംഗതിയെടുക്കാം. സാമാന്യം വിദ്യാഭ്യാസമുള്ളവരുടെ ഇടയിൽ നമ്മുടെ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം വെറും അന്ധവിശ്വാസമാണെന്നുള്ള ഒരഭിപ്രായം വളരെ പരന്നിട്ടുണ്ട്. അഭിജ്ഞന്മാരെന്നു വെച്ചിട്ടുള്ളവരും സാമാന്യജനങ്ങളുടെ മുന്നണിയിൽ നില്ക്കുന്നവരുമായ ജനങ്ങളിൽനിന്ന് ഇത്തരം അഭിപ്രായങ്ങൾ പുറപ്പെ

ട്ടാൽ ക്ഷണംപരക്കാനും പലരും വിശ്വസിക്കാനും എളുപ്പമുണ്ട്. അതു് അത്ര ആശാസ്യമാണൊ എന്നു സംശയിക്കുന്നു. നമ്മുടെ കണിയാന്മാർ കവിടിവാരിവെച്ചു് സരസ്വതീവിലാസംപോലെ തട്ടിവിടുന്ന അഭിപ്രായങ്ങളെല്ലാം വിശ്വസിക്കത്തക്കവയാണെന്നൊ, ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം പരിപൂർണ്ണമായ ഒരു ശാസ്ത്രമാണെന്നൊ അല്ല പറയുന്നതു്.

നാം അധിവസിക്കുന്ന ഭൂമിയേയും അതിന്നു പുറവുമുള്ള വസ്തുക്കളേയും സംബന്ധിച്ച അന്വേഷണങ്ങൾ തന്നെ പൂർത്തിയാക്കാൻ നാം അശക്തന്മാരാണ്. ഭൂമിയിലും പുറമെയുമുള്ള പല ശക്തികളെയും മനുഷ്യൻ ബുദ്ധിശക്തികൊണ്ടു് കണ്ടെത്തുകയും സ്വാധീനപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് വാസ്തവവും അഭിമാനകരവും തന്നെ പക്ഷെ, കണ്ടെത്താതെയും സ്വാധീനപ്പെടാതെയും ഇനിയുമുണ്ടാവാവുന്നവയെപ്പററി ആലോചിച്ചാൽ, ആ അഭിമാനം, നാലഞ്ചക്ഷരം പഠിച്ച സർവ്വജ്ഞപീഠം കയറാൻ പുറപ്പെടുന്നതുപോലെ പരിഹാസയോഗ്യമാണെന്നു കാണാം. ആ സ്ഥിതിക്കു നമ്മുടെ വാസഭൂമിയിൽ നിന്നു് ഊഹഗോചരംപോലുമല്ലാത്ത ദൂരത്തിൽ, അചിന്ത്യമായ വലിപ്പത്തിൽ, എണ്ണിയാലൊടുങ്ങാതെ തിളങ്ങിക്കാണുന്ന തേജഃപുഞ്ജങ്ങളെ തൂക്കിക്കണക്കാക്കി കൈകാര്യം ചെയ്യാൻപുറപ്പെടുന്നതു മൌഢ്യത്തിലും വലിയമൌഢ്യമായിരിക്കും.

എന്നാൽ—ഒരു ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉൽപത്തി എങ്ങനെ എന്നാലോചിക്കേണ്ടതാണ്. വിദ്യാവിനയവിവേകാദികളെക്കൊണ്ടു് വിജ്ഞന്മാരായ വിശാലഹൃദയന്മാർ ഏതെങ്കിലും വിഷയത്തെപ്പററി ആദ്യമായി ഊഹിക്കുന്നു. പിന്നെ ആ ഊഹത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി യുക്തിയും ചേർത്തു ഏകാഗ്രമായി ആലോചിക്കുന്നു. ആ ഗാഢാലോചനയുടെ ഫലമായി സിദ്ധിച്ച ജ്ഞാനത്തെ രേഖപ്പെടുത്തുകയും ഭൂതവർത്തമാനസംഭവങ്ങളോടു ഒപ്പിച്ചുനോക്കി പരിശോധിക്കുകയും, മുമ്പു ശേഖരിച്ച ജ്ഞാനത്തിൽ വല്ല ഭേദഗതിയും വരുത്തുവാനുണ്ടെങ്കിൽ അതുകുടിച്ചെയ്തു ഭാവിയെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. പിന്തുടരുന്നവർ ആ പരിശോധന വീണ്ടും തുടരുന്നു. ഇങ്ങനെ അനേകകാലത്തെ പലതലമുറകളുടെ പരിശോധനാഫലമായി, ഊഹയുക്ത്യനുഭവസിദ്ധമായ തത്വമാണ് ശാസ്ത്രമായി പരിണമിക്കുന്നതു്. അതിൽ അസാംഗത്യങ്ങളും വൈകല്യങ്ങളും ഉണ്ടായിക്കൂടെന്നില്ല.- എന്നുവെച്ചു് സകലം അസംബന്ധമാണെന്നു വാദിക്കുന്നതു് സാഹസമായിരിക്കും. നമ്മുടെ ജ്യോതിഷവും ഈ ന്യായത്തിൽനിന്നു വ്യതിരിക്തമാവാൻ തരമില്ല.

ഒരു മാന്യൻ ഒരവസരത്തിൽ ജ്യോതിഷത്തെപ്പററി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു നമുക്കൊന്നു നോക്കാം. അദ്ദേഹം സ്വാഭിപ്രായ

മെന്ന നിലയിലല്ല ഇതു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതു്. കഥാപാത്രം വഴി യായി—എല്ലാവിധത്തിലും യോഗ്യനായ—ചെറുപ്പക്കാരുടെ സംശയ ങ്ങൾക്കും തെററിധാരണകൾക്കും പരിഹാരം വരുത്തുന്ന ഉപദേഷ്ടാവി ന്റെ നിലയിലുള്ള— ഒരു കഥാപാത്രം മുഖേന—തന്റെ മതം പ്രകടിപ്പിച്ചിരിക്കയാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ ഉപദേശം വി ദ്യാർത്ഥികളുടേയും ജനസാമാന്യത്തിന്റേയും ഇടയിൽ കുറച്ചധികം പ രന്നിട്ടുമുണ്ടു്. അദ്ദേഹം പറയുന്നതു നോക്കുക.—"ഛി! ഛി! ആ വി ശ്വാസത്തേക്കാൾ അധികമായ ഒരു ഭോഷത്വം ഉണ്ടെന്ന് എനിക്ക് തോന്നുന്നില്ല. അജ്ഞാനതിമിരാന്ധന്മാരായ അനവധി ജനങ്ങൾ നിത്യത പറഞ്ഞുവരുന്ന നിരർത്ഥകങ്ങളായ വാക്കുകളും, ചെയ്തുവരുന്ന നിഷ്പ്രയോജനങ്ങളായ ബഹുകർമ്മങ്ങളും, പ്രായേണ ആ അബദ്ധമാ യ വിശ്വാസത്തിൽനിന്നുളവാകുന്നതാണെന്നു നിർവിവാദമാണ്. ഈ തേജഃപുഞ്ജങ്ങൾ എത്രയോ വലിയ ഗോളങ്ങൾ; നമ്മുടെ ഈ ഭൂമി അ തിൽ ചില ഗോളങ്ങളുടെ ശതാംശം വലിപ്പമില്ല. അങ്ങനെയുള്ള ആ ഗോളങ്ങളുടെ മഹിമയെ വിചാരിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ എത്രയോ നിസ്സാ രമായിതോന്നുന്ന ഈ ഭൂമിയിൽ, അതി നിസ്സാരന്മാരായിരിക്കുന്ന ഈ മനുഷ്യരുടെ തുച്ഛങ്ങളായ സുഖദുഃഖങ്ങളെ ക്രമീകരിക്കുവാനാണ് ആ മഹീയസ്സുകളായ തേജഃപുഞ്ജങ്ങൾ സഞ്ചരിക്കുന്നതു് എന്നു ചില മൂഢാ ത്മാക്കൾ വിശ്വസിക്കുന്നതിനു കാരണം, ഒന്നാമത് ഏററവും ദൂരസ്ഥ ന്മാരായിരിക്കുന്ന ആ ഗോളങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മമായ വലിപ്പത്തെ അറിയാ ത്തതിനാലുള്ള തുച്ഛഭ്രമം; രണ്ടാമതു പ്രപഞ്ചത്തിൽ കാണുന്നതത്രയും മനുഷ്യരായ നമ്മുടെ സുഖത്തിനും പ്രയോജനത്തിനുംവേണ്ടി സൃഷ്ടിച്ച താണെന്നുള്ള അതിനിന്ദ്യമായ തന്നിഷ്ടവിചാരം; ഇതുകളാകുന്നു· അ തിന്ന് ഒരു ഉദാഹരണം പറയാം. സമുദ്രത്തിൽ അനവധി വലിയ കപ്പലുകൾ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും പോകുന്നതിന്റെ ഗതിഭേദംകൊണ്ടു് ചുവട്ടിൽ തുള്ളിക്കളിയ്ക്കുന്ന മീനങ്ങളുടെ സുഖദുഃഖാവസ്ഥയെ ഗണി ക്കാമെന്ന് ആ ക്ഷുദ്രജീവികൾ വിചാരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ എത്ര അബദ്ധ മാണ് അവയുടെ വിചാരം എന്ന് നമുക്ക് ഉടനെ തോന്നുന്നില്ലേ? ദേഹികളുടെ സുഖദുഃഖങ്ങൾ പലപ്പോഴും അവരുടെ പ്രവൃത്തിയിൽനി ന്നുതന്നെ ഉത്ഭവിക്കുന്നവയാണെന്നു നമുക്കു അനുഭവമാണെല്ലോ. അ ങ്ങനെയിരിക്കെ മർത്ത്യന്മാർ ദ്യൂതം, മദ്യപാനം, ചോരണം, മാരണം എന്നിങ്ങനെ ഓരോ ദുഷ്ടകർമ്മങ്ങളിൽ നിരതന്മാരായി തജ്ജന്യങ്ങളാ യ കഷ്ടതകളെയൊ, തൽഫലങ്ങളായ ദണ്ഡനകളെയൊ അനുഭവിക്കു മ്പോൾ അടുത്തിരിക്കുന്ന അവയുടെ പ്രത്യക്ഷമായ ഹേതുക്കളെ ഗണി ക്കാതെ ആ ഫലങ്ങളോടു യാതൊരു സംബന്ധവുമില്ലാത്ത ദൂരത്തെ ങ്ങാനമുള്ള ഗ്രഹങ്ങളുടെ ഗതിഭേദങ്ങളാണ് അവയുടെ ഹേതുക്കളെന്നു ഭ്രമിച്ചു് നിരപരാധികളായ ആ ഗ്രഹങ്ങളുടെ മേൽ ദോഷാരോപണം

ചെയ്യുന്നതു്, ഹേതുഫലങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെ സൂക്ഷ്മമായി അന്വേഷിച്ചറിവാൻ ബുദ്ധിശക്തിയില്ലാത്തവരും അവ്യുൽപന്നന്മാരുമായ ബഹുജനങ്ങളുടെ സ്വഭാവമാകുന്നു," ഇനി നമുക്കു് പ്രകടമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള ഈ മതമൊന്നു പരിശോധിച്ചുനോക്കാം.

ഒന്നാമതു് അദ്ദേഹം സ്ഥാപിക്കുന്നതു് ഗ്രഹങ്ങൾ ഈ ഭൂമിയേക്കാൾ എത്രയോ വലിപ്പമേറിയവയും അതിദൂരത്തുള്ളവയുമായിരിക്കയാൽ ഭൂമിയിലെ നിസ്സാരന്മാരായ മനുഷ്യരുടെ സുഖദുഃഖങ്ങൾക്കു നിദാനമായിരിക്കാൻ തരമില്ലെന്നും, അവയെപ്പററി അങ്ങനെ തെററിധരിക്കുന്നതു് മൂഢത്വംകൊണ്ടും ബുദ്ധിഭ്രമംകൊണ്ടുമാണെന്നുമാണല്ലൊ. ഗ്രഹങ്ങളും നക്ഷത്രങ്ങളും അതിദൂരെയാണെന്നുള്ള സംഗതി ഭൂലോകത്തെയും തദ്വാസികളെയും ഒരു വിധത്തിലും സംബന്ധിക്കുവാൻ തരമില്ലെന്നതിനു മതിയായ സംഗതിയാവുമൊ എന്നു സംശയിക്കുന്നു. എത്രയോ വലിപ്പവും മഹത്വവും കൂടുന്നവയാണെന്നതോ ഈ വാദത്തെ താങ്ങുന്നില്ലെന്നുമാത്രമല്ല ഭൂമിയേയും അതിലുള്ളവയേയും തങ്ങളുടെ ശക്തിക്കധീനമാക്കി നിർത്താൻ കഴിവുള്ളവയാണെന്നുകൂടി സ്ഥാപിക്കയും ചെയ്യും. നിരാലംബമായ ആകാശത്തു് അന്യോന്യാകർഷണശക്തിക്കധീനമായ നിലയിൽ ദ്രുതഗമനം ചെയ്തുപോരുന്ന ഭൂമിയും ഗ്രഹങ്ങളും തമ്മിൽ യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലെന്നൊ, ആ ബന്ധവും, ഗതിഭേദം കൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന സ്ഥിതിഭേദവും തദ്വാസികളുടെ നിലക്കു യാതൊരു മാററവും വരുത്താൻ തരമില്ലെന്നൊ സ്ഥാപിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു കുറച്ചു സാഹസമായിത്തോന്നുന്നു. ഈ സംഗതി കുറച്ചുകൂടി വിസ്തരിച്ചാലോചിച്ചാൽ ഗ്രഹങ്ങളുടെ സ്ഥിതിഭേദത്തിന്നും ഭൂവാസികളുടെ അവസ്ഥാഭേദത്തിന്നും തമ്മിൽ ചില ബന്ധങ്ങളുണ്ടാവാമെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. പിന്നെയൊന്നു പറയുന്നതു്—ഇത്ര മഹത്തരങ്ങളായ ആ തേജഃപുഞ്ജങ്ങൾ നമ്മുടെ സുഖദുഃഖസൂചകങ്ങളാണെന്നു ഗണിക്കുന്നതു് ലോകത്തിലുള്ള സകലവും മനുഷ്യരുടെ ഇഷ്ടത്തിന്നുവേണ്ടി സൃഷ്ടിച്ചവയാണെന്നുള്ള നിന്ദ്യമായ തന്നിഷ്ടവിചാരംകൊണ്ടാണെന്നാകുന്നു. ആ വിധം വിചാരം നിന്ദ്യംതന്നെ. എന്നാൽ ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഗ്രഹങ്ങളുടെ സ്ഥിതികൊണ്ടു് ഇന്നിന്ന ഫലമുണ്ടാവുന്നു എന്നല്ല. ഫലമുണ്ടാവാൻ വേണ്ടി ഗ്രഹങ്ങൾ പ്രത്യേകനിലയിൽ നില്ക്കുകയൊ, അങ്ങിനെ നില്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു പ്രത്യേകഫലങ്ങൾ ഉണ്ടാവുകയൊ ചെയ്യുന്നില്ല. ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നു ശാസ്ത്രം വിധിക്കുന്നതുമില്ല. മനുഷ്യൻ അനുഭവിക്കാനിടയുള്ള ഫലങ്ങൾ ഇന്നിന്നവയാണെന്നു് ഗ്രഹസ്ഥിതി സൂചിപ്പിക്കുമെന്നും, അതു് ശാസ്ത്രരീത്യാ പരിശോധിച്ചാൽ അറിവുള്ളവൎക്കു ഊഹിക്കാൻ കഴിയുമെന്നും മാത്രമെ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നുള്ളു. എന്നിരിക്കെ അ

തിൽ തന്നിഷ്ടവിചാരമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് നിന്ദ്യതയുമില്ലെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.

സ്വമതം തെളിയിക്കാൻ വേണ്ടി കാണിച്ചിരിക്കുന്ന ഉദാഹരണം തീരെ ശരിയായിട്ടില്ലെന്നുതന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വെള്ളത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന കപ്പലും വെള്ളവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധമല്ല ഭൂമിയും ഗ്രഹങ്ങളും തമ്മിലുള്ളതു്. വെള്ളം ആധാരവും കപ്പൽ അതിന്റെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്ന ആധേയവുമാണു്, ഭൂമി മററുഗോളങ്ങളെപ്പോലെ തന്നെ ആകാശത്തു് നില്ക്കുന്ന ഒരു ഗോളമാണു്. അവതമ്മിൽ ആധാരാധേയബന്ധമില്ല. അന്യോന്യം ആകർഷണശക്തിക്കധീനമായ നിലയിൽ, അതാതിന്റെ അയനമാർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു വ്യതിചലിക്കാതെ വർത്തിക്കുന്നു. അവയുടെ സാമീപ്യം മുതലായ സ്ഥിതിഭേദങ്ങൾ, അതാതുഗോളത്തിന്റെ ശക്തിഭേദത്തിന്നനുസരിച്ചു്, മററുള്ളവയുടെ അവസ്ഥകൾ പല മാററങ്ങളും വരുത്താതിരിക്കാൻ ന്യായമില്ല. ഏതുവിധമുള്ള ഗതിഭേദവും ഒരേവിധം മാററം വരുത്തുവാനും തരമില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, ഭൂതലവാസികളുടെ അവസ്ഥാഭേദങ്ങളും, ഭൂമിയും ഇതരഗോളങ്ങളുമായുള്ള ബന്ധവും തമ്മിൽ അഭേദ്യമായവിധം യോജിച്ചിരിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കാം. വെള്ളത്തിൻ മീതെ ഓടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കപ്പലും വെള്ളവും തമ്മിൽ ഭൂമിയും മററുഗോളങ്ങളും തമ്മിലുള്ളപോലെ അന്യോന്യബന്ധമില്ലെന്നു വന്നാൽതന്നെ ആ ഉപമ ശരിയായില്ലെന്നു സിദ്ധിച്ചുവല്ലൊ. പിന്നെ—കപ്പൽ പോവുന്നതുകൊണ്ടു് വെള്ളത്തിന്റെ സ്ഥിതിക്കു് യാതൊരു മാററവുമുണ്ടാവാതിരിക്കുന്നില്ല. ഘനമുള്ള ഏതു വസ്തുവിന്നും സമ്മർദ്ദം എന്നൊരു അവസ്ഥയുണ്ടു്. കപ്പൽ വെള്ളത്തിൽ കിടക്കുമ്പോൾ ആ സമ്മർദ്ദം വെള്ളത്തിൽ ഏല്ക്കുന്നു. ആ സമ്മർദ്ദം നിമിത്തം വെള്ളത്തിന്നടിയിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന ക്ഷുദ്രജീവികളായിരിക്കുന്ന മത്സ്യങ്ങളുടെ സുഖാവസ്ഥക്കു വല്ല മാററവുമുണ്ടോ എന്നു് ആ മിണ്ടാപ്രാണികൾക്കല്ലെ അറിഞ്ഞുകൂടൂ. ശാസ്ത്രീയമായ യുക്തികൊണ്ടു്, മത്സ്യങ്ങളുടെ സുഖസ്ഥിതിക്കു മാററമുണ്ടാവാമെന്നുതന്നെ വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ കരയിൽ ഭവനങ്ങളിൽ വസിക്കുന്ന മനുഷ്യൎക്കു അതു് അനുഭവഗോചരമാവാൻ വിഷമം. മത്സ്യങ്ങളുടെ സുഖദുഃഖാവസ്ഥകളെ അന്വേഷിച്ചറിഞ്ഞിട്ടല്ലല്ലൊ മനുഷ്യൻ കപ്പലോടിക്കുന്നതു്. അഥവാ ആ ക്ഷുദ്രജീവികൾക്കു യാതൊരു ദുഃഖവുമില്ലെന്നു സങ്കല്പിക്കുന്നതായിരിക്കും, ആദായം ലഭിക്കുന്നതിന്നും തന്നിഷ്ടം നേടുവാനുമായി കപ്പലോടിക്കുന്ന മനുഷ്യൎക്കു സമാധാനപ്രദമായിരിക്കുന്നതും.

മനുഷ്യരുടെ സുഖദുഃഖാദ്യവസ്ഥകളും ഗ്രഹസ്ഥിതികളും തമ്മിൽ ജന്യജനഭാവമല്ലെന്നു മുമ്പുതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കെ, മനുഷ്യരു

ടേ സുഖദുഃഖാദികൾക്കു കാരണം അവരവരുടെ കർമ്മങ്ങളാണെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഭാഗത്തെപ്പററി ഒന്നും പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതില്ല. മനുഷ്യരുടെ ഇഹലോകത്തിലെ അനുഭവങ്ങൾ കർമ്മഫലങ്ങളാണെന്നുള്ള സംഗതി ആരും സമ്മതിക്കുന്നതുമാണല്ലൊ. പക്ഷെ ആ കർമ്മഫലം ഗ്രഹങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നതെങ്ങനെ എന്നുള്ള സംഗതി പര്യാലോചിക്കുമ്പോൾ കർമ്മത്തെ രണ്ടുതരമായി ഭാഗിക്കേണ്ടിവരും. താൽക്കാലികങ്ങളായ കർമ്മങ്ങൾക്കു പുറമെ പ്രാക്തനകർമ്മങ്ങൾ കൂടി ജീവിതഗതികൾക്കടിസ്ഥാനമായി നിൽക്കുന്നുണ്ടെന്നു പ്രതിപാദിക്കേണ്ടിവരും. അപ്പോൾ ജന്മാന്തരം, പുനർജ്ജന്മം, കർമ്മവാസന മുതലായി അന്ധവിശ്വാസങ്ങളെന്നു ഗണിച്ചുവരുന്ന മററു ചിലവയെക്കൂടി സംഗ്രഹിക്കുന്നത് ആവശ്യകമായിത്തീരും. അതു മറെറാരിക്കൽ തുടൎന്നുകൊള്ളാം.

ശ്രീമാൻ വട്ടോളി കോമുമേനോൻ.

കഴിഞ്ഞകഥ.

അദ്ധ്യായം 2.

വിദ്യാരംഭം.

എന്നെ മുകളിൽ കൊണ്ടുപോയിക്കിടത്തി വേദന മാറാൻ കുറെ നേരം കാലിന്മേൽ ഒരു കുഴമ്പു പുരട്ടി അമ്മ ഉഴിഞ്ഞുതന്നു. സന്ധ്യയായപ്പോൾ എനിക്ക് എന്തെങ്കിലും കഴിക്കാൻ കൊണ്ടുവരാമെന്നു പറഞ്ഞു അമ്മ താഴത്തേക്കു പോയി. ആ സമയം അമ്മായി ഞാൻ കിടക്കുന്ന മുറിയിൽവന്നു എന്റെ കാൽവീങ്ങിയ ഭാഗത്ത് തൊട്ടുനോക്കി.

"ദേവീദാസന് വല്ലാതെ വേദനിക്കുന്നുണ്ടോ· അമ്മായി കുറച്ചു ഉഴിഞ്ഞു തരാം." എന്ന് പറഞ്ഞ് എന്റെ അരികത്തിരുന്നു.

അമ്മായി—എന്തിനെ അമ്മാമൻ ഇങ്ങിനെ അടിച്ചത്.

ഞാൻ—അമ്മായി എല്ലാം താഴത്തെ തെക്കെ അറയിൽനിന്നു കണ്ടിട്ടുണ്ടല്ലൊ. പിന്നെ ഞാനെന്തിനാണ് പറയുന്നത്.

അമ്മായി—എന്താ ചെയ്യാ. കുഞ്ഞിശ്ശങ്കരന്റെ വികൃതി സഹിക്കാൻ വയ്യാതായിത്തുടങ്ങി. അമ്മായി അവനെ നല്ല കണക്കിലൊന്ന് കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.

ഞാൻ—എനിക്ക് അമ്മാമൻ എന്നെ അടിച്ചതിലല്ല വ്യസനം. എന്നെ മാത്രം കുററക്കാരനാക്കി ശിക്ഷിച്ചില്ലെ. എനിക്ക് കുഞ്ഞിശ്ശങ്കരന്റെ കടിയും കിട്ടി അമ്മാമന്റെ തല്ലുംകിട്ടി.

അമ്മായി—ആട്ടെ ദേവീദാസന്ന് സങ്കടം വേണ്ട. ഞാൻ അമ്മാമനോട് വാസ്തവമെല്ലാം പറഞ്ഞ് കുഞ്ഞിശ്ശങ്കരൻെറ കുറുമ്പ് മാററിക്കാം.

ഞാൻ—അതൊന്നുംവേണ്ട. അവനെ ഇനിയെന്തിനാ വെറുതെ അടിക്കുന്നത്. ഞങ്ങൾ കളിക്കുമ്പോൾ ഇങ്ങിനെയൊക്കെ ഉണ്ടാവാറുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ മുഷിച്ചിലൊന്നും ഉണ്ടാവാറില്ല. തമ്മിൽക്കണ്ടാൽ പിന്നെയും ഞങ്ങൾ ചങ്ങാതിമാരാണ്.

അമ്മായി—ഞാനൊന്നു ചോദിക്കട്ടെ. ദാസൻ കോടതി തുറന്ന് ഞങ്ങൾ പോകുമ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ കൂടെ കോഴിക്കോട്ടേക്ക് വരുന്നുവോ? ദാസന്ന് പഠിക്കാൻ മോഹമുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ അമ്മാമനോട്ട പറയാം.

ഞാൻ—എനിക്കു മോഹം ധാരാളമുണ്ട്. പക്ഷെ എന്താ ചെയ്യാ. എൻെറ അച്ഛൻെറ കയ്യിൽ പണമില്ലത്രെ. അമ്മാമന്ന് ഒരു ദയ തോന്നിയാൽ നന്നായിരുന്നു. എൻെറ വലിമാമ (വലിയ അമ്മാമ) മരിച്ചില്ലെങ്കിൽ—. ഇത്രയുമായപ്പോഴെക്ക് എൻെറ കണ്ണിൽ വെള്ളം നിറഞ്ഞു.

അമ്മായി—ദാസൻ കരയണ്ടാ. വലിയമ്മാമൻ എത്ര നല്ല ആളായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഇരുന്നെങ്കിൽ ഈ തറവാട്ടേക്കുതന്നെ എന്തെല്ലാം ഗുണങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. നമ്മുടെ നിർഭാഗ്യം അമ്മാമൻ കളിച്ചുവന്നുവെന്നു തോന്നുന്നു. ഞാൻ അങ്ങോട്ട പോകട്ടെ.

അപ്പോഴെക്ക് അമ്മ വന്നു അമ്മായിയെ കണ്ടപ്പോൾ.

അമ്മ—എന്താ ചെയ്യാ അമ്മായി, ഈ ചെക്കൻ വെറുതെ ഇരിക്കില്ല. അമ്മാമൻ ചെയ്തതു വളരെ നന്നായി. ഇത്ര പോരെന്നുണ്ടായിരുന്നു എനിക്ക്.

അമ്മായി—അങ്ങിനെ പറയരുതേ. കുട്ടികളാവുമ്പോൾ ഇങ്ങിനെയൊക്കെയിരിക്കും. ഞാൻ അമ്മാമനെത്തന്നെയാണ് കുററം പറയുക. കയ്യിൽകിട്ടിയതുകൊണ്ടൊക്കെ കുട്ടികളെ അടിക്കേവല്ല കേടും പററിയാലൊ, ഞാൻ അന്നു ഇശ്ശി പറഞ്ഞു. ദേഷ്യം വന്നാൽ പിന്നെ കണ്ണും മൂക്കും ഇല്ല. കുഞ്ഞിശ്ശങ്കരനേയും ഞാൻ വെറുതെ വിട്ടിട്ടില്ല. നല്ല കണക്കിൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. അതാണ് ഇപ്പോൾ പുറത്തു കാണാത്തത്. ഞാൻ ഇത്തിരി കഴിഞ്ഞിട്ട വരാം. ഈറൻ മാറാൻ കൊടുക്കട്ടെ.

അമ്മായിയെപ്പററി വായനക്കാരോട് രണ്ടുവാക്കു ഈ ഘട്ടത്തിൽ പറയുന്നതു ആവശ്യമാണെന്നു തോന്നുന്നു. മരുമക്കായത്തിന്ന് വല്ല ദോഷങ്ങളുമുണ്ടെങ്കിൽ അവയെ പത്തിരട്ടി വദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന്ന്

“പഞ്ചതന്ത്രങ്ങളും” പ്രയോഗിക്കുന്ന അമ്മായിമാരെയാണ് നമുക്ക് അധികം പരിചയമുള്ളത്. എന്റെ അമ്മായിയുടെ സ്വഭാവം ഈ തരത്തിലുള്ളതല്ല. ഭർത്താവിന്റെ വീട്ടിലുള്ളവരെ ഏഷണിപറഞ്ഞ് തമ്മിൽത്തല്ലിക്കുക, “തലയണമന്ത്രം” ജപിച്ച് ഭർത്താവിനേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീട്ടുകാരേയും എന്നെന്നേക്കുമായി അകററുക, ഭർത്താവിന്റെ സമ്പാദ്യം കഴിയുന്നതും തനിക്കാക്കുവാനായി ശ്രമിക്കുക. എന്നീ അപരാധങ്ങൾ ഏതുതറവാട്ടിലും അമ്മായിയെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം രേഖപ്പെട്ടുത്താറുള്ളതാണ്. എന്റെ അമ്മായിക്ക് ഈ വക യാതൊന്നിലും പങ്കില്ലെന്നു മാത്രമല്ല അമ്മാമനേയും വീട്ടുകാരേയും കഴിയുന്നവിധം യോജിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുപോകുവാനുള്ള ശ്രമം സദാ ചെയ്യാറുമുണ്ട്. കോടതി പൂട്ടിയകാലത്ത് അമ്മാമന്റെ കൂടെ വന്നാൽ പോകുന്നതുവരെ ഞങ്ങൾക്കൊക്കെ ബഹുസുഖമാണ് വരുമ്പോൾതന്നെ ഞങ്ങൾക്കൊക്കെ പല സമ്മാനങ്ങളും കൊണ്ടുവന്നുതരും. പോകുന്നതിന് മുമ്പായി എന്റെ അമ്മക്കും അവിടെ ബാക്കിയുള്ള സ്ത്രീകൾക്കും ജാക്കററിന്ന് ശീലയായിട്ടും വിചിത്രസാമാനങ്ങളായിട്ടും പലതും കിട്ടാറുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് കോഴിക്കോട്ടെ അമ്മാമന്റെ * അമ്മായി വരുന്നത് എന്റെ വീട്ടിലുള്ള എല്ലാവരും കാത്തിരിക്കുകയാണ് പതിവ്. ഞങ്ങളുടെ തറവാട്ടിലുള്ള ഓരോരുത്തർക്കും ഇന്നിന്നസാധനങ്ങളാണ് അധികം ഇഷ്ടമെന്നു അമ്മായിയെപ്പോലെ അതാതാളുകൾക്കുതന്നെ അറിയുമൊ എന്ന് സംശയമാണ്. കുട്ടികളുടെ കുപ്പായം കീറുകയൊ മററൊ ഉണ്ടായാൽ “ഇനി അമ്മായി വരുന്നതുവരെയല്ലെ കാക്കേണ്ടു” എന്ന് എന്റെ തറവാട്ടിലുള്ള സ്ത്രീകൾ സാധാരണ പറയാറുണ്ട്. അന്ന് ഞങ്ങൾക്ക് കാര്യമായുണ്ടായിരുന്ന അമ്മായിയും വക്കീലമ്മാമന്റെ ഭാര്യതന്നെയായിരുന്നു “പഴക്കത്തിലെ അമ്മായി കരിഞ്ഞിട്ടും പുകഞ്ഞിട്ടും” എന്നുള്ള ചൊല്ല് ഭവാനി (അമ്മായിയുടെ പേർ) അമ്മായിക്കു ബാധകമല്ല. അമ്മായിയുള്ളപ്പോൾ അവിടെ പിറന്നാൾ മുതലായ വല്ല വിശേഷവിധിയും ഉണ്ടായാൽ അമ്മാമനോടു പറഞ്ഞ് തറവാട്ടുവകകൂടാതെ പ്രത്യേകമായി ചിലവുചെയ്യിച്ച് സദ്യ വളരെ കേമമാക്കും. അമ്മായിയുടെ ദാക്ഷിണ്യത്തിന്റെ ഒരുദാഹരണം എന്റെ കൺമുമ്പിൽവെച്ചുണ്ടായത് ഇവിടെ വിവരിക്കാതിരിപ്പാൻ എനിക്കു മനസ്സു വരുന്നില്ല. ഒരിക്കൽ അമ്മാമനും കുട്ടികളും കോഴിക്കോട്ടേക്കു പോകുന്നതിനുമുമ്പായി ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിലുള്ള ഗ്രാമസ്കൂൾ തുറന്നു. അന്നുതന്നെ ഇൻസ്പെക്ടർ പരിശോധനക്കു വരുന്നുവെന്നു കേൾക്കയാൽ കുട്ടികളെല്ലാവരും “ശുഭ്രവസ്ത്രാലംകാരാദികളോടു വരേണമെ

* അമ്മാമൻ പണിയെടുക്കുന്ന സ്ഥലത്തിന്റെ പേരുംകൂട്ടി അമ്മാമനെ വിളിക്കുന്നതു ചിലദിക്കിൽ സാധാരണയാണ്. മദിരാശി പണിയെടുക്കുന്ന അമ്മാമൻ—മദിരാശി അമ്മാമൻ. നീലഗിരിയാണെങ്കിൽ—നീലഗിരിയമ്മാമൻ. ഇങ്ങിനെ

ന്ന് രണ്ടുദിവസംമുമ്പെ തന്നെ ഹേഡ്മാസ്റ്റർ ശിപായി മുഖാന്തരം കുട്ടികളെയെല്ലാം അറിയിച്ചിരുന്നു. അവിടെനിന്നു പോകുന്ന കുട്ടികളെയെല്ലാം മോടിയോടുകൂടി അയക്കാനായി അമ്മമാർക്ക് അത്യുത്സാഹമായി. എല്ലാവരിലുംവെച്ച് മൂത്തവൻ ഞാനായിരുന്നതുകൊണ്ടു എല്ലാവരേയും കൊണ്ടു പോകേണ്ട ഭാരം എനിക്കായിരുന്നു. കുട്ടികൾ മിക്കവരും പുറപ്പെട്ടു. ചിമ്മുണ്ണി ചെറിയമ്മയുടെ കുട്ടിയെ മാത്രം കൂട്ടത്തിൽ കണ്ടില്ല. ഞാൻ അന്വേഷിച്ചു അകത്തു ചെന്നപ്പോൾ മററു കുട്ടികൾക്കുള്ളതുപോലുള്ള കുപ്പായവും മുണ്ടും കിട്ടാത്തതുകൊണ്ട് ആ കുട്ടി അമ്മയുടെ മുമ്പിൽ ശാഠ്യം പിടിച്ചു നില്ക്കുന്നതു കണ്ടു. ആ കുട്ടിയുടെ അച്ഛൻ പണക്കാരനല്ലാത്തതുകൊണ്ട് കുപ്പായമൊന്നും ആ കുട്ടിക്കു വാങ്ങിക്കൊടുത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. വെറും മുണ്ടു ചുററീട്ടു ആ കുട്ടി സ്കൂളിൽ പോവാറുള്ളു. അതും ഇതും വേണം എന്നുപറഞ്ഞ് ശാഠ്യം പിടിക്കുന്ന പതിവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇന്നെന്തോ കുപ്പായം വേണമെന്നായി. കുട്ടിയുടെ ശാഠ്യം കാണുന്തോറും അമ്മക്കു വ്യസനവും കൂടിത്തുടങ്ങി. അച്ഛൻ വന്നാലുടനെ ഒരു കുപ്പായം വാങ്ങിക്കൊടുപ്പിക്കാമെന്നൊക്കെ പറഞ്ഞിട്ടും കുട്ടി അടങ്ങുന്നില്ല. അവിടെയുള്ള മററു സ്ത്രീകൾക്കാക്കും ഈ കുട്ടിയുടേയും അമ്മയുടേയും സങ്കടം കണ്ടിട്ട് യാതൊരു ഭാവഭേദവും ഉണ്ടായില്ല. തങ്ങളുടെ കുട്ടികൾക്ക് ഡസൻ കണക്കായി ചെറുകുപ്പായങ്ങൾ തുന്നി പെട്ടിയിൽ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ളവർ അവിടെ ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. ആ സമയം പത്തായപ്പുരയുടെ മുകളിലായിരുന്ന അമ്മായി ഉടനെ വന്നു. കുട്ടിയെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി തന്റെ കുട്ടികൾക്കു തുന്നിവെച്ചിട്ടുള്ളതിൽനിന്ന് ആ കുട്ടിക്കുപാകമായിട്ടുള്ള ഒരു കുപ്പായം നോക്കിയെടുത്തു കൊടുത്തു, അവനെ സമാധാനമാക്കി. ഇതു കണ്ടപ്പോൾ അവിടെയുള്ള തറവാട്ടമ്മമാർക്കെല്ലാം കുറഞ്ഞൊരു ലജ്ജയുണ്ടായെന്നുള്ള വാസ്തവം മറച്ചുവെക്കത്തക്കതല്ല. ഈ സംഭവത്തിന്നുശേഷം ചിമ്മുണ്ണിച്ചെറിയമ്മ അമ്മായി വന്നാൽ അവരെ പിരിയാതെയായി. അമ്മായിയുടെ ഗുണങ്ങൾ ഒന്നിന്നു പത്താക്കി എല്ലാവരോടും പറവാനും തുടങ്ങി.

അന്നുരാത്രി അമ്മാമനും അമ്മായിയുംകൂടി താഴെ പറയുന്ന പ്രകാരം ഒരു സംഭാഷണമുണ്ടായിയെന്നു ഞാൻ പിന്നീടറിഞ്ഞു.

അമ്മായി:—പിന്നെ കുട്ടികളെ തല്ലുന്ന കാര്യത്തിൽ കുറെ സൂക്ഷിക്കണമെന്ന് ഞാൻ എത്ര കുറിയായി പറയുന്നു. കണ്ടില്ലെ ആ ദേവീദാസൻ കാലുവീങ്ങിക്കിടക്കുന്നത്. എത്രയായാലും ആ കുട്ടിയുടെ അമ്മക്ക് സുഖമാവോ. പിന്നെ തരക്കേടില്ല സകല അന്വേഷണവും ഇവിടെയാണെങ്കിൽ ഇങ്ങിനെയുള്ള ശിക്ഷകൾ കണ്ടു സഹിച്ചുവെന്നു വന്നേക്കും. അതൊന്നുമൊട്ടില്ലതാനും. എനിക്കാണെങ്കിൽ ഇവിടുത്തെപ്പററി ആരെങ്കിലും ഒന്നു പിറുപിറുക്കുന്നതു കേൾക്കാനിട വന്നാൽ പിന്നെ അതുതന്നെ ഒരാധിയായി.

അമ്മാമൻ—എന്താ അവരു വല്ലതും പറകയുണ്ടായോ?

അമ്മായി—ഉണ്ടെങ്കിൽതന്നെ ഞാൻ കേരക്കെ പറയോ. എണീക്കാൻ വയ്യാതാകത്തക്കവണ്ണം ഒരു കുട്ടിയെ ദേഹ്യം ചെയ്താൽ എത്രയായാലും പെററ തള്ളയ്ക്കു സഹിക്കയില്ല. കനകം വാരി ചൊരിയുന്ന അച്ഛനായാൽകൂടി നാലുവാക്ക് അമ്മ കടന്നുപറയാതിരിക്കയില്ല. പിന്നെ കൊല്ലത്തിലൊരിക്കൽ കാണുന്ന അമ്മാമനാണെങ്കിൽ നോക്കണോ.

അമ്മാമൻ—അപ്പോഴത്തെ ദേഷ്യത്തിന് അടിച്ചുവെന്നേയുള്ളൂ. പിന്നെ എനിക്കുതന്നെ വല്ലാതെയായി. അവൻെറ കാലു വല്ലാതെ വീങ്ങിട്ടുണ്ടോ?

അമ്മായി—എന്നാൽ അവിടെവെച്ചു തന്നെ കുഞ്ഞിശ്ശങ്കരനും രണ്ടു കൊടുക്കായിരുന്നില്ലേ. എൻെറ അന്വേഷണത്തിൽ അവനാണ് വലിയ കുററക്കാരൻ. സ്വന്തം കുട്ടിയായതുകൊണ്ട് അവനെ ഒന്നും ചെയ്തില്ല എന്നല്ലെ മററുള്ളോൎക്കു തോന്നൂ.

അമ്മാമൻ കുണ്ഠിതത്തോടുകൂടി മൌനം ഭാവിച്ചു.

അമ്മായി—ആട്ടെ ഞാനൊന്നു പറയട്ടെ. ദാസനെ നോക്ക് കോഴിക്കോട്ടേക്കു കൊണ്ടുപോവ്വാ. നല്ല ബുദ്ധിയുള്ള കുട്ടിയാണത്രെ. നമ്മുടെ കൂടെനിന്ന് പഠിക്കട്ടെ. അവൻ സംസാരിക്കുന്നതു കേട്ടാൽ ആൎക്കും കൌതുകം തോന്നും, അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ ദാസൻെറ അമ്മക്കു കുറച്ചെങ്കിലും ഒരു സമാധാനമുണ്ടാവും.

അമ്മാമൻ—ഓ. അങ്ങിനെയാവാം.

പിറെറ ദിവസം എൻെറ അമ്മയെ വിളിച്ച് എന്നെ അക്കരെ പോകുമ്പോരു കൂടെക്കൊണ്ടുപോകുന്നുവെന്നും, എനിക്ക് പഠിക്കാവുന്നേടത്തോളം പഠിപ്പിക്കാനൊരുക്കമാണെന്നും അമ്മാമൻ പറഞ്ഞു.

ദേവീദാസൻ.

തിരുജ്ഞാനസംബന്ധർ.

തവസ്തന്യംമന്യേധരണിധരകന്യേഹൃദയതഃ
പയഃപാരാവാരം പരിവഹതിസാരസ്വതമിതി
യദാവത്യാദത്തം ദ്രവിഡശിശുരാസ്വാദ്യതവയൽ
കവീനാംപ്രൌഢാനാമജനികമനീയഃ കവയിതാ

എന്നു പൂജ്യപാദനായ ശ്രീമച്ഛങ്കരാചാൎയ്യസ്വാമികളാൽ സൌന്ദൎയ്യലഹരിയിൽ 76-ാം ശ്ലോകത്തിൽ വിനീതഭക്തിയോടുകൂടെ സ്മരിക്ക

പ്പെട്ടവനും 'ഭക്തവിലാസ'മെന്ന സംസ്കൃതഗ്രന്ഥത്തിൽ 47-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ,

അഥവക്ഷ്യേകഥാംജ്ഞാനസംബന്ധസ്യമുനീശ്വര
സ്തന്യാമൃതപ്രദാനേന യസ്യധാശ്രീഹിമാദ്രിജാ

എന്നുതുടങ്ങിയുള്ള പദ്യങ്ങളേക്കൊണ്ടു വിവരിക്കപ്പെട്ടവനും ആയ ശിവഭക്തോത്തമനാണ് 'തിരുജ്ഞാനസംബന്ധർ' എന്ന തിരുനാമത്താൽ അറിയപ്പെടുന്നതു്.

ദ്രാവിഡഭൂമിയായ ദക്ഷിണഖണ്ഡത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ശിവഭക്തന്മാരിൽ തിരുജ്ഞാനസംബന്ധർ നിർവിവാദം പ്രഥമസ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്നു. ഭക്തശിരോമണി എന്ന നിലയിലും, ഗാനവൈശിഷ്ട്യംകൊണ്ടു് തമിഴസാഹിത്യഭണ്ഡാരം പോഷിപ്പിച്ചവൻ എന്ന നിലയിലും, അത്ഭുതകർമ്മങ്ങളെക്കൊണ്ടു് അനശ്വരകീർത്തിനേടിയവൻ എന്ന നിലയിലും, അപരമതഘാതകനെന്ന നിലയിലും, ദ്രാവിഡശൈവരുടെ വേദാചാര്യർ എന്ന നിലയിലും ഇദ്ദേഹത്തെ ശൈവന്മാരായ തമിഴരാജ്യക്കാരെല്ലാവരും ഇന്നും കുലദൈവമായിക്കൊണ്ടാടിപ്പോരുന്നു. തമിഴരാജ്യത്തിലുള്ള മിക്ക ശിവക്ഷേത്രങ്ങളിലും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ബിംബം വെച്ചാരാധിച്ചുവരുന്നുണ്ടു്. പല ശിവാലയങ്ങളിലും കൊല്ലംതോറും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ ഉത്സവങ്ങൾകൊണ്ടാടി, തദവസരങ്ങളിൽ ഇദ്ദേത്തിന്റെ ദിവ്യചരിത്രം പൊതുജനങ്ങളുടെ അറിവിന്നായി നാടകരൂപത്തിൽ ആടിവരുന്നുമുണ്ടു്. തന്റെ സമകാലീനനായിരുന്ന അപ്പർ, തനിക്കുശേഷം സ്വല്പകാലത്തിന്നിടയിൽ ഉണ്ടായ സുന്ദരർ മുതലായവർ തുടങ്ങി അടുത്തകാലത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള പുരാണകർത്താക്കൾവരെയുള്ള എല്ലാവിധ കവികളും, ശുദ്ധവേദാന്തിയായ 'തതാരായർ' (1) മുതൽ ദ്വൈതസിദ്ധാന്തിയായ 'അരുൾനന്ദിശിവാചാര്യർ'

(1)"തത്വരായർ" സുമാറു് 880 വഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു് 'വീരൈ' എന്ന സ്ഥലത്തിൽ ബ്രാഹ്മണകുലത്തിൽ ജനിച്ചു. സംസ്കൃതത്തിലും തമിഴിലും അതിപാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചശേഷം ഇദ്ദേഹം തന്റെ സബ്രഹ്മചാരിയായിരുന്ന 'സ്വരൂപാനന്ദ'നോടുകൂടെ ജ്ഞാനഗുരുവേത്തേടിപ്പുറപ്പെട്ടു ഇരുവരും തങ്ങളിൽ ആക്കാദ്യം ഗുരുവിനേ ലഭിക്കുന്നുവോ അവൻ മററവന്നു ഗുരുവായിരിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു, ഒരാൾ ഉത്തരദേശങ്ങളിലും മററാൾ ദക്ഷിണഭൂമിയിലും സഞ്ചരിച്ചു. തെക്കുപോയ സ്വരൂപാനന്ദൻ ഒരു സൽഗുരുവിനെ പ്രാപിച്ചു ജ്ഞാനഗ്രന്ഥങ്ങൾ പഠിച്ചു് ജ്ഞാനസിദ്ധിനേടി. പിന്നെ, മുൻകരാറിൻപടി തത്വരായർ സ്വരൂപാനന്ദനെ ഗുരുവായി സ്വീകരിച്ചു് ജ്ഞാനശാസ്ത്രങ്ങളേ പഠിച്ചു. ഇദ്ദേഹം ശശിവണ്ണബോധം, പാടുതുറൈ, ശിവപ്രകാശവെൺപാ, ജ്ഞാനവിനോദൻ കലമ്പകം, ദശാംഗം, നെഞ്ചുവിടുതൂത്, കവിമടൽ

(3) വരെയുള്ളവരും, വിഗ്രഹാരാധനദ്വേഷിയായ 'കണ്ണുടയവള്ളലാർ' കലിത്തുറൈയന്താദി, അജ്ഞവദൈപ്പരണി മുതലായ പലതും ചെന്തമിഴിൽ പാടീട്ടുണ്ട്. ഇദ്ദേഹം ഒരു മഹാജ്ഞാനിയായിരുന്നു.

(2) അരുൾനന്ദിശിവാചാര്യർ:

ഏകദേശം 650 വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് 'ശ്വേതവനം' എന്നു പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട തിരുവെണ്ണെയ്നല്ലൂരിൽ ശൈവവെള്ളാർ കുലത്തിൽ 'ശ്വേതവനപ്പെരുമാൾ' എന്ന ഒരു ബാലൻ ജനിച്ചു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കുലഗുരുവായി ആദിശൈവകുലജാതനായ 'സകലാഗമപണ്ഡിതൻ' എന്ന ഒരു മഹാവിദ്വാൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ശ്വേതവനപ്പെരുമാളെ ശൈശവത്തിൽ വിദ്യയഭ്യസിച്ചുപോന്നു. ഇങ്ങിനെയിരിക്കെ ശ്വേതവനപ്പെരുമാൾക്ക് നാലുവയസ്സു പ്രായമായ കാലത്തു് ഒരു നാൾ അകസ്സന്താനഗുരുക്കളിൽ നാലാമനായ 'പരംജ്യോതി' 'മുനി' ആകാശമാർഗ്ഗമായി കൈലാസത്തിൽ നിന്നു 'പൊതികമല'യെന്ന അഗസ്ത്യാശ്രമത്തിലേക്കു പോകുമ്പോൾ 'ശ്വേതവനപ്പെരുമാൾ' മണൽകൊണ്ടു ശിവലിംഗമുണ്ടാക്കിക്കളിക്കുന്നതു കണ്ടു. ബാലന്റെ സാമാന്യബുദ്ധിയും പരിപക്വതയും കണ്ടറിഞ്ഞു പരംജ്യോതിമുനി ഈ കുട്ടിക്ക് ശിവജ്ഞാനബോധോപദേശം ചെയ്തു് 'മെയ്കണ്ടാർ എന്ന ദീക്ഷാനാമം കൊടുത്തു. (മെയ്കണ്ടാർ എന്ന പദത്തിനു സത്യം കണ്ടവൻ എന്നർത്ഥം) അതിനുശേഷം മെയ്കണ്ടാർ പരമജ്ഞാനിയായിത്തീർന്നു. അനേകം പേർ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നായി ഇദ്ദേഹത്തെ പ്രാപിച്ചു. ക്രമേണ, തന്റെ പൂർവ്വഗുരുവായിരുന്ന സകലാഗമപണ്ഡിതരുടെ ശിഷ്യന്മാർ ഓരോരുത്തരായി എല്ലാവരും അദ്ദേഹത്തെ വിട്ടു് മെയ്കണ്ടാരുടെ ശിഷ്യരായി വന്നുകൂടി. സകലാഗമപണ്ഡിതർ ഇതുകണ്ടു് മെയ്കണ്ടാരുടെ ശ്രേഷ്ഠത്വമഹിമയെന്നറിയേണമെന്നു കരുതി, അദ്ദേഹത്തെ കാണ്മാൻ പുറപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം വന്നസമയം, മെയ്കണ്ടാർ ശിഷ്യന്മാൎക്കു 'ആണവമലം' അഥവാ അജ്ഞാനം എന്ന വിഷയത്തെ വിവരിച്ചുകൊടുക്കുകയായിരുന്നു. തന്റെ ശിഷ്യനായിരുന്ന ഈ ചെറുക്കൻ അജ്ഞാനമെന്ന ഗംഭീരവിഷയത്തെ വിവരിക്കുവാൻ തുനിയുന്നതുകണ്ടു് സഹിക്കവയ്യാതെ "അജ്ഞാനമെന്നാലെന്താണെന്നു നിനക്കറിയുമൊ?" എന്നു ചോദിച്ചു. മെയ്കണ്ടാർ വളരെ ശാന്തതയോടെ അദ്ദേഹത്തെ ആപാദചൂഡം നോക്കി, "അറിയാം, ഇതാ എന്റെ മുമ്പിൽ നില്ക്കുന്ന അങ്ങുതന്നേ" എന്നു മറുവടി പറഞ്ഞു. സകലാഗമ പണ്ഡിതർ ഇതു കേട്ടു് ലജ്ജിച്ചു് തന്റെ അജ്ഞതയേയറിഞ്ഞു്, അന്നുമുതൽ മെയ്കണ്ടാരുടെ ശിഷ്യനായിത്തീർന്നു. മെയ്കണ്ടാരുടെ നാല്പ്പത്തെമ്പതു ശിഷ്യന്മാരിൽ ഇദ്ദേഹം പ്രധാനനായി ഭവിച്ചു. മെയ്കണ്ടാർ ഇദ്ദേഹത്തിന്നു ശിവജ്ഞാനമുപദേശിച്ചു, "അരുൾനന്ദിശിവാചാര്യർ" എന്നു ദീക്ഷാനാമം കൊടുത്തു.

മെയ്കണ്ടാരാണ് ആദ്യമായി "ശിവജ്ഞാനബോധം"തമിഴിൽ എഴുതിയത്. അദ്ദേഹംതന്നെ അതിന്നു 'വാൎത്തികപ്പൊഴിപ്പു' എന്ന ഒരു വ്യാഖ്യാനവും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്, അരുൾ നന്ദിശിവാചാൎയ്യർ പിന്നീടു ശിവജ്ഞാനബോധത്തിന്നു "ശിവജ്ഞാനസിദ്ധി" എന്നു പേരായ ഒരു വ്യാഖ്യാനമെഴുതി. ഈ ഗ്രന്ഥം ശൈവസിദ്ധാന്തികളുടെ ഒരു മുഖ്യഗ്രന്ഥമാകുന്നു. അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ വേദങ്ങൾക്കും ശിവാഗമങ്ങൾക്കും ഇതൊന്നുമാത്രമാണ് ശരിയായ ഭാഷ്യം. ഇതുകൂടാതെ ഇദ്ദേഹം "ഇരുപാ ഇരുപഹ്രത്" എന്ന വേറൊരു ചെറുഗ്രന്ഥവുമെഴുതീട്ടുണ്ടു്.

മെയ്കണ്ടാർ, അരുൾനന്ദിശിവാചാൎയ്യർ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യൻ മറജ്ഞാനസംബന്ധർ, തച്ഛിഷ്യൻ ഉമാപതിശിവാചാൎയ്യർ, ഇങ്ങിനെയുള്ള നാലു ശിഷ്യപരമ്പരയേ പുറസ്സന്താനഗ്ഗുരവർ (ഗുരുക്കൾ) എന്നു വിളിച്ചു വരുന്നു. കൈലാസത്തിൽ മാത്രം ഉണ്ടായിരുന്ന 'ശിവജ്ഞാനബോധം' പുറമെ ആദ്യമായി മെയ്കണ്ടാൎക്കും ആ വഴിക്ക് തന്റെ ശിഷ്യന്മാൎക്കുമാണുപദേശിക്കപ്പെട്ടതു്. അതുകൊണ്ടാണിവരെ പുറസ്സന്താനഗ്ഗുരുക്കളെന്നു വിളിച്ചു വരുന്നതു്

കൈലാസവാസികളായ അകസ്സന്താനഗ്ഗുരവർ നാലുപേർ. സൎവജഗൽഗ്ഗുരുവായ ദക്ഷിണാമൂൎത്തി കൈലാസത്തിൽ 'ശിവജ്ഞാനബോധം' ആദിയിൽ സനകന്നുപദേശിച്ചു. സനകൻ അതിനെ സനൽക്കുമാരന്നുപദേശിച്ചു. സനൽക്കുമാരനിൽനിന്നു സത്യജ്ഞാനദൎശനിക്കുപദേശം ലഭിച്ചു. സത്യജ്ഞാനദൎശനിയിൽനിന്നു പരംജ്യോതിൎമ്മുനിക്കുപദേശം കിട്ടി. ഇങ്ങിനെ കൈലാസത്തിന്നകത്തുള്ള നാലുപദിഷ്ട പരമ്പരയാണ് അകസ്സന്താനഗ്ഗുരവർ.

പുറസ്സന്താനഗ്ഗുരുവരിൽ മറജ്ഞാനസംബന്ധർ പ്രത്യേകം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഒന്നും എഴുതീട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യൻ ഉമാപതി 'സിദ്ധാന്താഷ്ടകം' എന്നു പറയപ്പെടുന്ന എട്ടുശൈവസിദ്ധാന്തഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ടു്. മറജ്ഞാനസംബന്ധന്റെ കാലം ഇന്നതാണെന്നറിയുന്നില്ല. ഉമാപതി ചിദംബരദീക്ഷിതകുലത്തിലുൾപ്പെട്ടവനായിരുന്നു.

(3) ഒരു ജ്ഞാനസംബന്ധഭക്തൻ. 'ഒഴിവിൽ ഒടുക്കം' എന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കൎത്താവു്.

(4) ഇദ്ദേഹം ഏകദേശം 280 കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പ് കാഞ്ചീപുരത്തിൽ 'വീരശൈവ'കുലത്തിൽ ജനിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അച്ഛന്റെ 'കുമാരസ്വാമിദേശികട'. ജ്ഞാനദേശികൻ എന്നു പ്രസിദ്ധനായ 'ബാലസിദ്ധന്റെ ശിഷ്യനായിരുന്നു ശിവപ്രകാശകർ. ഇദ്ദേഹവും, തന്റെ

ന്ഥകർത്താക്കന്മാരും അവരവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ആരംഭത്തിൽ പരമകാരുണികനായ തിരുജ്ഞാനസംബന്ധരുടെ വരാനുഗ്രഹങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അദ്ദേഹത്തെ ഒന്നുപോലെ സ്തുതിക്കുന്നു. ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു തമിഴ്ശൈവരുടെ ഇടയിൽ തിരുജ്ഞാനസംബന്ധർക്കുള്ള പദവി എത്രതന്നെ ഉന്നതമാണെന്നൂഹ്യമാണല്ലോ.

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ അവതാരകാലത്തേപ്പററി ചരിത്രകാരന്മാരുടെ ഇടയിൽ വളരെ ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങൾ ഉണ്ട്. എന്നാൽ, സാധാരണയായി ക്രിസ്ത്വാബ്ദം 7-ാംനൂററാണ്ടിന്റെ ആദ്യകാലങ്ങളിലായിരിക്കണമെന്നാണിപ്പോൾ പ്രായേണ ഊഹിക്കപ്പെടുന്നതു്; ആ കാലം ഏതായിരുന്നാലും അതു് ദക്ഷിണ ഖണ്ഡത്തിലെ മതചരിത്രത്തിൽ ഒരു പ്രധാനഘട്ടമായിരുന്നിരിക്കണമെന്നതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. അക്കാലത്തെ മതസ്ഥിതിയും തിരുജ്ഞാനസംബന്ധരുടെ അവതാരോദ്ദേശവും ശരിയായറിയേണമെങ്കിൽ ദക്ഷിണഖണ്ഡത്തിലെ മതചരിത്രത്തിന്റെ ഒരേകദേശജ്ഞാനമെങ്കിലും ആവശ്യമാകയാൽ തദ്വിഷയങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കാതെ ആ ചരിത്രത്തിന്റെ പ്രധാനഘട്ടങ്ങളെ മാത്രം ഇവിടെ അവലോകനം ചെയ്യാം.

ചരിത്രലക്ഷ്യങ്ങളില്ലാത്ത ഏററവും പുരാതനമായ ഒരു കാലത്തു്, ദ്രാവിഡജാതിക്കാർക്കു് സ്വന്തമായ ഒരുതരം അപരിഷ്കൃതമതം നടപ്പിലുണ്ടായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ വളരേക്കാലം കഴിഞ്ഞശേഷം ഉത്തരദേശങ്ങളിൽനിന്നു ക്രമേണ ആര്യമതമായ വേദാചാരങ്ങൾ വ്യാപിച്ചു പുരാതനമതത്തെ കീഴടക്കി. അതിന്നുശേഷം ജൈനബുദ്ധമതങ്ങൾ വൈദികമതത്തെ പിൻതുടൎന്നുവന്നു. വളരെക്കാലം ഈ മതങ്ങൾ അന്യോന്യബഹുമാനാദരങ്ങളോടുകൂടെ സ്ഥിതിചെയ്തശേഷം ജൈനബൌദ്ധമതങ്ങൾ ക്രമേണ വൈദികമതത്തെക്കീഴടക്കി സ്ഥാനംപിടിച്ചു.

രണ്ടു സഹോദരന്മാരും ഒരു സഹോദരിയുമെല്ലാം മഹാവിദ്വത്വമുള്ളവരായിരുന്നു. ശോണശൈലമാല,നാൽവർനാൻ മണിമാല മുതലായി 33 ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ടു്. ഇതിന്നു പുറമെ 'കാളഹസ്തിപുരാണം' ഇദ്ദേഹവും തന്റെ രണ്ടു സോദരന്മാരും കൂടി ഉണ്ടാക്കിയതാണ്. 32-ാം വയസ്സിൽ ശിവപ്രകാശകർ നിര്യാണം പ്രാപിച്ചു

നാന്മണി മാലയിൽ ഇദ്ദേഹം തിരുജ്ഞാനസംബന്ധരെ ഇങ്ങിനെ സ്തുതിക്കുന്നു:

പൂവാൻ മലിമണിനീർപ്പൊയ്ക്കെക്കരയിനിയർ
പാവാൻ മൊഴിഞ്ഞാൻപ്പാലുണ്ടു—നാവാൻ
മറിത്തെഞ്ചെവിയമുതായ് വാത്തപിരാൻതണ്ടെ
വെറിത്തൺ കമലമേ വീടു

കുറെക്കാലം പ്രചരിച്ച ആ മതങ്ങളും മാലിന്യപ്പെട്ടധഃപതിച്ചുപോയി ഈ അധഃപതനകാലത്ത് വൈദികമതം പുനർജ്ജീവിച്ച്, വാൎദ്ധക്യം പ്രാപിച്ച ജൈനബൌദ്ധമതങ്ങളോടു മല്ലിട്ടുതുടങ്ങി. ബൌദ്ധന്മാരോട് ആദ്യമായി എതിൎപ്പാൻ മുതിൎന്നതു് വൈദികമതശാഖക്കാരായ ശൈവന്മാർ(ശിവാരാധനക്കാർ) ആയിരുന്നു. അക്കാലത്തു് ശൈവന്മാരും വൈഷ്ണവന്മാരും തമ്മിൽ ഇപ്പോഴുള്ളതായ മത്സരം തുടങ്ങിയിരുന്നില്ല. അന്ന് മത്സരം വൈദികമതക്കാരും ജൈനബൌദ്ധന്മാരും തമ്മിൽ മാത്രമായിരുന്നു, അവർ തമ്മിലുള്ള മത്സരം വളരെക്കാലം നിലനിന്നിരിക്കണം. ഈ മത്സരം ഏറിവന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ സംബന്ധരുടെ അവതാരത്തിന്നുള്ള കാലം സമീപിച്ചു.

സംബന്ധരുടെ ജനനത്തിന്നു കുറച്ചുമുമ്പായി അക്കാലത്തെ ദക്ഷിണപാടലീപുത്രമായിരുന്ന 'തിരുപ്പാതിരിപ്പുലിയൂർ'ലെ ഒരു പ്രസിദ്ധ ബുദ്ധസന്യാസിയായിരുന്ന അപ്പർ എന്ന മഹാൻ പരസ്യമായി ബുദ്ധമതത്യാഗം ചെയ്തു് ശൈവമതത്തെ അംഗീകരിച്ചു. സംബന്ധൎക്കുശേഷം ഒന്നുരണ്ടു പുരുഷാന്തരത്തിന്നുള്ളിൽ സുന്ദരമൂൎത്തി എന്ന ഒരു ഭക്തനും ഉണ്ടായി. ജൈനബൌദ്ധമതങ്ങളേ എതിൎത്ത്, ദക്ഷിണഖണ്ഡത്തിൽനിന്നുച്ചാടനം ചെയ്യുന്നതിൽ ഈ മൂവ്വരാണ് പ്രാധാന്യം ചെയ്തവർ. അവരുടെ പ്രയത്നഫലമായി ദക്ഷിണേന്ത്യയിലെങ്ങും മലവെള്ളംപോലെ അടിച്ചുകേറിപ്പരന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ജൈനബുദ്ധമതങ്ങളുടെ വ്യാപ്തി പെട്ടന്നു് വ്യാഹതമായിത്തീൎന്നു. ഇവൎക്കുശേഷം കുറച്ചുകാലം കൂടെ ഈ മതക്കാർ അവിടവിടെയുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും അവൎക്കു പിന്നീടൊരിക്കലും അവരുടെ മുൻസ്ഥിതി പ്രാപിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഈ മൂവ്വരുടെ അവതാരകാലങ്ങളിലാണു് ഭക്തിയും അത്ഭുതകൎമ്മങ്ങളും പ്രചാരപ്പെട്ടുവന്നതു്. തമിഴ്ദേശങ്ങളിൽ ഇപ്പോൾ കണ്ടുവരുന്ന അനേകായിരം ക്ഷേത്രങ്ങൾ ഏകദേശം ഇക്കാലത്തു്, സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടവയായിരിക്കണം. ഇങ്ങിനെ ജൈനബൌദ്ധമതങ്ങളുടെ അധഃപതനവും വൈദികാചാരങ്ങളുടേയും ശൈവഭക്തിയുടേയും ഉദ്ധാരണവും ക്ഷേത്രനിൎമ്മാണങ്ങളും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ വിഷ്ണുഭക്തോത്തമന്മാരായ 'ആൾവർ'മാരുത്ഭവിച്ചു. മൂവ്വരാലാരംഭിക്കപ്പെട്ട അപരമതോച്ചാടനം ആൾവർമാരാൽ പൂൎണ്ണമാക്കിച്ചെയ്യപ്പെട്ടു. ആൾവർമാരുടെ കാലത്തിന്നുശേഷം ആചാൎയ്യകാലമായി. ആചാൎയ്യന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനായ ജഗൽഗുരു ശങ്കരാചാൎയ്യർ അദ്വൈതമതം സ്ഥാപിച്ചു. ശങ്കരാചാൎയ്യരെ പിൻതുടൎന്നു വിശിഷ്ടാദ്വൈതമതസ്ഥാപകനായ രാമാനുജാചാൎയ്യർ, ദ്വൈതവാദിയായ മാധ്വാചാൎയ്യർ മുതലായ വൈഷ്ണവാചാൎയ്യന്മാർ ആവിൎഭവിച്ചു.

മേൽപ്പറഞ്ഞ വിവരണത്തിൽനിന്നു തിരുജ്ഞാനസംബന്ധരുടെ അവതാരോദ്ദേശം മനസ്സിലായിരിക്കുമല്ലോ. (1) അജ്ഞാനമാൎഗ്ഗങ്ങളേ അമച്ചുചെയ്തു് സത്യമാൎഗ്ഗമായ ശിവമതത്തിൻെറ ഉദ്ധാരണമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജീവിതോദ്ദേശ്യം. തിരുജ്ഞാനസംബന്ധർ ശങ്കരസൂനുവായ സാക്ഷാൽ ശ്രീ സുബ്രഹ്മണ്യൻെറ അവതാരമാണെന്നു * അരുണഗിരിനാഥർ മുതലായ മഹാന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ ദിവ്യത്വത്തിന്നു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. തിരുജ്ഞാനസംബന്ധർ ആകെ പതിനാറു സംവത്സരം മാത്രമേ ഭൂമിയിൽ ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടുള്ളൂ. മൂന്നാം വയസ്സിൽ സ്വമാതാവായ ശ്രീപാൎവ്വതിയാൽ ജ്ഞാനാഭിഷേകം ചെയ്യപ്പെട്ടു എന്നാണു് പറയപ്പെടുന്നതു്. അനന്തരം അദ്ദേഹം പതിമ്മൂന്നു സംവത്സരകാലം ദേശസഞ്ചാരം ചെയ്തു് അനേകായിരം ശിവസ്ഥലങ്ങൾ സന്ദൎശിച്ചും അതാതു സ്ഥലങ്ങളിലുള്ള ഈശ്വരന്മാരെപ്പററി സ്തോത്രം പാടി സ്തുതിച്ചും അനേകാത്ഭുതകൎമ്മങ്ങളേക്കൊണ്ടു ജനങ്ങളുടെയിടയിൽ ശിവഭക്തി വിശ്വാസങ്ങൾ വൎദ്ധിപ്പിച്ചും അപരമതങ്ങളെ വാദംചെയ്തു് തോല്പിച്ചും തൻെറ ദിവ്യശക്തികൊണ്ടു ദീനസംരക്ഷണചെയ്തും കഴിച്ചുകൂട്ടിയതിന്നുശേഷം ശിവസായൂജ്യമടഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ അല്പായുഷ്കാലത്തിന്നിടയിൽ ചെയ്ത മഹത്തായ ലോകസേവയും ഒന്നുതന്നേ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ചരിത്രത്തേ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠിതമാക്കിത്തീൎത്തിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ദീനകാരുണ്യവും അപരിമിത ഭക്തിയും അനേകാത്ഭുതകൎമ്മങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദിവ്യത്വത്തെ ഉച്ചത്തിൽ വിളംബരപ്പെടുത്തുന്നവയാകുന്നു.

ജ്ഞാനസംബന്ധസ്വാമികളുടെ ജീവിതം ആരംഭംമുതൽ അവസാനംവരെ ഭക്തിമയവും അത്ഭുതകൎമ്മങ്ങളാൽ നിറയപ്പെട്ടതുമാണു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഭക്തി സ്വയംജാതമാകുന്നു. മൂന്നാം വയസ്സിൽ പാൎവ്വതീപരമേശ്വരന്മാരെ ഈ ശിശുവിന്നു ദൎശനം സിദ്ധിച്ചു എന്നാണു് ഐതിഹ്യം. അന്നുമുതൽ അവരെ അദ്ദേഹം മാതാപിതാക്കന്മാർ എന്ന നിലയിലല്ലാതെ ഒരിക്കലും വേറൊരു നിലയിൽ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല.

(1) അക്കാലത്തെ ക്ഷപണകന്മാരുടേയും ബൌദ്ധന്മാരുടേയും ചില വൎണ്ണനകളിൽനിന്നു ഈ മതക്കാർ തങ്ങളുടെ പുരാതനതത്വങ്ങളെ മറന്നു മതത്തിൻപേരിൽ അനേക ദുരാചാരങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നെന്നൂഹിക്കണം. ഈ അസത്യമാൎഗ്ഗങ്ങളേയും ദുരാചാരങ്ങളേയുമാണു് സംബന്ധർ മുതലായ മൂവ്വരും പിന്നീടു് 'ആഴ്വർ'മാരും എതിൎത്തതു്. അല്ലാതെ മഹനീയങ്ങളായ പരിശുദ്ധജൈനബുദ്ധമതങ്ങളെയല്ലാ.

* ഒരു വലിയ സുബ്രഹ്മണ്യഭക്തൻ. 'തിരുപ്പുകഴ്' എന്ന വിശേഷഗാനങ്ങളുടെ കൎത്താവു്.

ജ്ഞാനപ്പാലുണ്ടതുമുതൽ അദ്ദേഹം സർവരാലും ദിവ്യശിശുവായിക്കരുതപ്പെട്ടു. അതിനുശേഷം എപ്പോഴും സർവശിവഭക്തന്മാരാലും പൂജിതനായിത്തുടങ്ങി. അദ്ദേഹത്തിൻെറ യാത്രകൾ എന്നും ഘോഷയാത്രകൾ ആയിരുന്നു. ചെല്ലുന്നദിക്കിലെല്ലാം ലോകവാസികൾ കൂട്ടംകൂട്ടമായി ആ ദിവ്യകുമാരനെ ഒരുനോക്കു കാണ്മാനായിക്കൂടി. എന്നാൽ, ഇങ്ങിനെയുള്ള ആഘോഷങ്ങളിലും ആരാധനകളിലും സ്തുതികളിലും 'സംബന്ധ'ബാലൻെറ മനസ്സിന്നു യാതൊരിളക്കവുമുണ്ടായിട്ടില്ലാ. ആ മനസ്സ് എപ്പോഴും ശിവപാദാരവിന്ദങ്ങളിൽ മാത്രം അപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ചെറുകുമാരൻെറ നിഷ്കളങ്കതയോടുകൂടി പ്രൌഢപുരുഷൻെറ ധൈൎയ്യവും തീവ്രബുദ്ധിയും ദിവ്യജ്ഞാനവും ഇദ്ദേഹത്തിൽ ചേൎന്നിരുന്നു. ജീവകാരുണ്യം, ഭക്തന്മാരിൽ തനിക്കുള്ള ഉദാരബുദ്ധി, മാതാപിതാക്കന്മാരോടുള്ള ഭക്തിബഹുമാനം മുതലായ അനേകം ദിവ്യഗുണങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിൽ കുടികൊണ്ടിരുന്നു. അചഞ്ചലമായ പരമേശ്വരഭക്തിയാണ് തിരുജ്ഞാനസംബന്ധരുടെ ജീവിതത്തിലുണ്ടായ സിദ്ധികൾക്കെല്ലാം നിദാനമായിരിക്കുന്നതു്. ശിവഭക്തവൎഗ്ഗത്തിൽ തിരുജ്ഞാനസംബന്ധരാണ് അത്യുഹിതമായ സ്ഥാനത്തെ അലങ്കരിക്കുന്നതു്

ഇനി ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ പാട്ടുകളേപ്പററി കൂടി രണ്ടുവാക്കു പറയാം. തിരുജ്ഞാനസംബന്ധർ തിരുവായ്മൊഴിയരുളിയ ദിവ്യഗാനങ്ങളുടെ എണ്ണം ആകെ 16000 ആണെന്നാണ് വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നതു്. ഇതിൽ ഇപ്പോൾ 384 *പത്രകങ്ങൾ മാത്രമെ അറിയപ്പെട്ടതായിട്ടുള്ളു. ഈ 384 സ്തോത്രങ്ങളും, ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ സമകാലീനനും ദിവ്യഭക്തനുമായിരുന്ന 'അപ്പർ' അല്ലെങ്കിൽ തിരുനാവുക്കരചരാൽ ചൊല്ലപ്പെട്ട 49000 സ്തോത്രങ്ങളിലിപ്പോളറിയപ്പെടുന്നവയായ 312 സ്തോത്രങ്ങളും ഇവൎക്കുശേഷം കുറച്ചുകാലത്തിന്നിടയിലുണ്ടായ 'സുന്ദരർ' എന്ന ഭക്തൻെറ 38000 സ്തോത്രങ്ങളിലിപ്പോൾ നടപ്പുള്ള 100 സ്തോത്രങ്ങളും കൂടി ആകെയുള്ള 796 സ്തോത്രങ്ങളെ തമിഴരുടെ ഇടയിൽ "തേവാരങ്ങൾ" എന്നു വിളിച്ചുവരുന്നു. തേവാരങ്ങൾ മററുചില ഗ്രന്ഥങ്ങളോടുകൂടെ തമിഴരുടെ വേദങ്ങളായിട്ടാണ് ഗണിക്കപ്പെടുന്നതു്. ആൎയ്യന്മാർ ചതുർവ്വേദങ്ങളെ എങ്ങിനെ വിചാരിച്ചുപോരുന്നുവോ അതിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒരു പദവിയാണ് തേവാരങ്ങൾക്ക് തമിഴ്‌രാജ്യക്കാരുടെയിടയിലുള്ളതു്. അവരുടെയിടയിൽ ചിലർ വിവാഹം മുതലായ അടിയന്തരങ്ങളിൽ വേദോച്ചാരണത്തിന്നു പകരം തേവാരോച്ചാരണം ചെയ്തുവരുന്നു. തേവാരങ്ങൾക്കിതേവരെ യാതൊരു വിദ്വാന്മാരും വ്യാഖ്യാനമോ ഭാഷ്യമോ എഴുതുവാൻ തുനിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നുള്ളതുതന്നെ തമിഴൎക്ക് അവയോടുള്ള അതിരററ ഭക്തിവിശ്വാസങ്ങളെ വെളിവാക്കു

* തമിഴിൽ പത്രകം എന്നാണ് പറയുന്നതു്.

ന്നുണ്ട്. തേവാരങ്ങൾ ഇപ്പോഴും തമിഴരാജ്യത്തിലെ മുഖ്യ ശിവക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പാടുന്നതു് നടപ്പാണ്. നമ്മുടെ ചില ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ നടപ്പുള്ള 'കൊട്ടിപ്പാടിസ്സേവ'പോലെ തേവാരസ്തോത്രങ്ങൾ പാടുവാനായി ഈവക ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ 'ഓതുവർ' എന്നുപേരായ ഒരു പ്രത്യേക ജാതിക്കാരുണ്ടു്. തേവാരപാഠത്തിന്റെ ചിലവിലേയ്ക്കായി ചില ദേവസ്വങ്ങൾ ഭൂമിയും സ്വത്തുക്കളും നീക്കിവെച്ചിട്ടുമുണ്ടു.

തിരുജ്ഞാനസംബന്ധരുടെ സ്തോത്രങ്ങൾ "പതിക" രൂപങ്ങളാകുന്നു. പതികം എന്നുവെച്ചാൽ സാധാരണ പത്തു 'ശ്ലോകം' അതായതു് ചരണങ്ങൾ അടങ്ങിയ ഒരു സ്തോത്രമാകുന്നു. സംസ്കൃതത്തിലെ ദശകങ്ങളോടു ഇതു് ഏകദേശം ഉപമിക്കാം. സംബന്ധരുടെ പതികങ്ങളിൽ മേപ്പത്തൂർ ഭട്ടതിരിയുടെ നാരായണീയത്തിലെ ദശകങ്ങളിലേപ്പോലെ പലപ്പോഴും ഒരു ചരണം അധികം കാണുന്നുണ്ടു്. ഇങ്ങിനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പതികങ്ങൾ മിക്കതും 11 ചരണങ്ങളോടുകൂടിയവയാകുന്നു. ഈ പതികങ്ങൾ ആകെയുള്ള 384 എണ്ണത്തിൽ ഒന്നൊഴികെ മറെറല്ലാം ഓരോരോ ശിവക്ഷേത്രങ്ങളിലുള്ള ദേവന്മാരെപ്പററിയുള്ള സ്തുതികളാകുന്നു. ജയദേവരുടെ അഷ്ടപദിപോലെ ഈ ഗാനങ്ങൾ അതിമധുരലളിതങ്ങളും ഓരോന്നും സംഗീതശാസ്ത്രപ്രകാരം വീണ മുതലായ സംഗീതയന്ത്രങ്ങളേക്കൊണ്ടും കണ്ഠസ്വരംകൊണ്ടും പാടാവുന്നവയുമാകുന്നു.

തിരുജ്ഞാനസംബന്ധരുടെ സ്തോത്രങ്ങൾക്കുള്ള പ്രത്യേക മാഹാത്മ്യം അവ ഭഗവൽക്കാരുണ്യം ഹേതുവായി സ്വയമേവ മനസ്സിലുദിച്ചു പുറപ്പെട്ടവയാണെന്നുള്ളതാണ്. മൂന്നു വയസ്സുള്ള ഈ ചെറുപൈതൽ ശങ്കരസ്മരണ മാത്രത്തിൽ മതിമറന്നു തുടിക്കുന്ന ഹൃദയത്തോടും ഒലിക്കുന്ന ഹർഷാശ്രുക്കളോടുംകൂടി തിരുവായ് തുറക്കയും അപ്പോൾ അതിൽനിന്നു കാവ്യരസപൂർണ്ണമായ കർണ്ണാമൃതഗാനധാരയുണ്ടാകയും ചെയ്യുന്നു! ഈ പ്രവാഹം മർത്ത്യകോടികളുടെ പാപമോചനത്തിന്നായി പരമഗുരുവിൻ ജടാഭാരത്തിൽനിന്നുദിക്കുന്ന മണിരതവാഹിനിയായ സ്വച്ഛഗംഗയുടെ പ്രവാഹം തന്നെ! ഇതാണു ഈ സ്തോത്രങ്ങൾക്കുള്ള നിസ്തുല്യമായ ദിവ്യത്വവും പാവനത്വവും. ഇവയുടെ കാവ്യരസപൂർണ്ണത അവർണ്ണനീയമാണ്. ഇവ പഠിച്ചും പാടിയും ആസ്വദിച്ചുതന്നെ അറിയേണ്ടതാണ്. ഇവയുടെ സാഹിത്യഗുണമെന്തേ പറയേണ്ടതുള്ളു.

പൂനമല്ലി

എ. കെ. വാരിയർ ബി. ഏ. എൽ. ടി.

മനുഷ്യസ്നേഹവും ഈശ്വരപ്രേമവും.

6. ഈശ്വരപ്രേമത്തിന്റെ സ്വരൂപം.

ഈശ്വരപ്രേമം, സമ്പൂൎണ്ണം നിഷ്കാമവും, സ്വാൎത്ഥശൂന്യവുമാകുന്നു. ഈ പ്രേമത്തിന്റെ വിനിമയത്തിൽ, അല്പമെങ്കിലും പ്രതിഫലേച്ഛയുണ്ടെങ്കിൽ അതു ക്രേതാവിനു് വിക്രേതാവിനെക്കുറിച്ചോ, ശമ്പളക്കാരനായ ഭൃത്യനു് യജമാനനെക്കുറിച്ചോ ഉള്ള സ്നേഹംപോലെയുള്ള ഒരു പ്രത്യേകവ്യാപാരമാകുന്നു. ഭൃത്യനു പ്രഭുവിനെ യഥാൎത്ഥമായിസ്നേഹിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. പ്രഭുവിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന ശമ്പളം മാത്രമാണു് അവന്റെ വാഞ്ഛിതവസ്തു അതു തന്നെ, അവൻ ശമ്പളക്കൂടുതലാഗ്രഹിച്ചോ തള്ളിക്കളയുമെന്നു ഭയന്നോ പ്രഭുവിനെ സ്നേഹിക്കയും അക്ഷീണപരിചൎയ്യയാൽ അദ്ദേഹത്തെ സന്തോഷിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ദാസത്വത്തിൽ—ഏതെങ്കിലും ബന്ധത്തിൽ—നിഃസ്വാൎത്ഥമായ പ്രേമത്തിന്നു സ്ഥാനമില്ല. കേവലം സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ മാത്രമേ ഇതിന്റെ യഥാൎത്ഥപ്രകാശനം സംഭവിക്കുകയുള്ളൂ. ധനം, യശസ്സ് മുതലായവ ലഭിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി യാതൊരുവൻ ഈശ്വരഭജനം ചെയ്യുന്നു; അവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ സ്വാൎത്ഥരഹിതമായ അനുരാഗം ഇരിക്കുകയില്ല. യാതൊരുവൻ വേതനത്തിനുവേണ്ടി ധൎമ്മപ്രചാരകനാകുന്നു അവൻ ജനപ്രീതിയാൽ പ്രേരിതനായിട്ടു ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ദുഃഖമോചനത്തിനായി ധൎമ്മപ്രചാരം ചെയ്യുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. കാരണം ശമ്പളം കണിശത്തിനു കിട്ടാതെ വരുമ്പോൾ ജനപ്രീതിയ്ക്കു വേണ്ടിയുള്ള അവന്റെ പ്രയത്നവും കുറഞ്ഞുപോകും. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഭാരതഭൂമിയിൽ ധൎമ്മോപദേശത്തിനു കൂലി വാങ്ങുന്നവരേയും * ദേവല ബ്രാഹ്മണ (പുരോഹിത)രേയും അല്പംപോലും ബഹുമാനിക്കാത്തതു്. എന്നാൽ, യാതൊരുവൻ ത്യാഗവ്രതം സ്വീകരിച്ചു് "ബഹുജനഹിതായ, ബഹുജനസുഖായ" ജനസാധാരണത്തിന്റെ ദുഃഖമോചനത്തിന്നുവേണ്ടി, പ്രയാസപ്പെട്ടു വളരെ തപസ്സുചെയ്തു സമ്പാദിച്ച സ്വന്തം ജ്ഞാനത്തെ നിഷ്കാമബുദ്ധ്യാ വിതരണം ചെയ്യുന്നു. അവന്റെ പ്രവൃത്തി ഈശ്വരപ്രേമപ്രേരിതമാകുന്നു. ഏവം വിധങ്ങളായ പ്രവൃത്തികൾ മുഖേന ജീവിതാവശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടവ സമ്പാദിക്കാമെന്നുള്ള ചിന്തയ്ക്കു് അവന്റെ മനസ്സിൽ അല്പംപോലും സ്ഥാനമുണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. അവന്റെ നിശ്ചയം എങ്ങിനെയെന്നാൽ, അവൻ ഭഗവാനുവേണ്ടി—ഈശ്വരന്റെ ജീവികളുടെ മംഗളത്തിനുവേണ്ടി—പ്രവൎത്തിചെയ്യുന്നു. അവന്റെ അന്നവസ്ത്രാദികൾക്കുള്ള ചുമതല ഈ ലോകത്തിനാകുന്നു. അവൻ ഒരിക്കലും ഭാവിയേക്കുറിച്ചു വിചാരപ്പെടുകയില്ല. ഭവിഷ്യൽക്കാലംതന്നെ അവനുവേണ്ടി ആ കാൎയ്യം നിൎവ്വഹിച്ചുകൊള്ളും.

---

* നഷ്ടംദേവലകേദത്തം അപ്രതിഷ്ഠന്തു വാൎദ്ധുഷേ. മനുസംഹിതാ
ദേവലബ്രാഹ്മണനുദാനം ചെയ്താൽ അതു നിഷ്ഫലമായിത്തീരും.

ബുദ്ധൻ, ചൈതന്യൻ, രാമകൃഷ്ണൻ, യേശുക്രിസ്തു മുതലായ മഹാപുരുഷന്മാർ ഈശ്വരപ്രേമത്തിൻെറ ഉൽകൃഷ്ടാദർശമൂർത്തികളായിരുന്നു. ഇക്കാലത്തെ ധർമ്മപ്രചാരകന്മാരിൽ പലരുടേയും ബുദ്ധിവ്യവസായങ്ങളിൽ ആസക്തമായതുകൊണ്ടു് അവരുടെ ദൃഷ്ടി സ്വാർത്ഥപരമായ സുഖാഭിവാഞ്ഛയാൽ വികൃതമായിരിക്കുന്നു. തന്മൂലം അവർ ക്രിസ്തുതുടങ്ങിയ സർവസ്വത്യാഗികളായ പ്രേമികന്മാരുടെ ത്യാഗത്തിൻേറയും, വൈരാഗ്യം നിറഞ്ഞ അമൂല്യങ്ങളായ ഉപദേശങ്ങളുടേയും, യഥാർത്ഥമർമ്മം അറിവാൻ ശക്തരാകുന്നില്ല. ഇക്കാലത്തു് എത്രയോ പാതിരികളും മതപ്രചാരകന്മാരുമുണ്ടു്, അവർ നിസ്വാർത്ഥമായ ഈശ്വരപ്രേമത്തിൻെറ യഥാർത്ഥതത്വത്തെ ഉപദേശിക്കുന്നതിനു് തുലോം പ്രാപ്തരല്ലാതിരിക്കെ അവരിൽ പ്രതിഫലേച്ഛകൂടാതെ മതപ്രചാരം ചെയ്യുന്നവരെത്ര? കൂലിവാങ്ങുന്ന ധർമ്മോപദേഷ്ടാവിനും അഹേതുകമായ ഈശ്വരപ്രേമമുള്ളവനും തമ്മിൽ വളരെ അന്തരമുണ്ടു്. ഒരുവൻ, ഭിക്ഷുകനേയോ കച്ചവടക്കാരനേയോ പോലെ തനിക്കു് എന്തെങ്കിലും അല്പമൊന്നു ലഭിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി എല്ലായ്പോഴും വ്യാകുലനായും, മററയാൾ ധനം, മാനം, യശസ്സു തുടങ്ങിയ യാതൊന്നിനേയുമാഗ്രഹിക്കാതെ ജീവഹിതത്തിനായി സർവസ്വവും മുക്തഹസ്തം ദാനം ചെയ്കയും ചെയ്യുന്നു.

ഈശ്വരപ്രേമത്തിൽ ഭയത്തിനു് സ്ഥാനമില്ല. എവിടെ ശിക്ഷയെപ്പററി ഭയമുണ്ടാകുന്നു അവിടെ സുഖം എങ്ങിനെ നിലനില്ക്കും? യാതൊരുഭൃത്യൻ, താൻ ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടുമെന്നു ഭയന്നു് പ്രഭുവിൻെറ സേവ ചെയ്യുന്നു, അവൻെറയുള്ളിൽ യഥാർത്ഥമായ സ്നേഹം എങ്ങിനെ ഉണ്ടാകും? അതുപോലെ യാതൊരു ഭക്തൻ പരത്തിൽ നരകപീഡയെ ഭയന്നു് ഈശ്വരനെ ഭജിക്കുന്നു, അവൻെറ മനസ്സിൽ അഹേതുകമായ ഭക്തിയോ യഥാർത്ഥമായ ഈശ്വരാനുരാഗമോ ഉണ്ടെന്നുപറഞ്ഞുകൂടാ. ഭയവും പ്രേമവും ഒരേസമയം ഒരേസ്ഥാനത്തിൽ ഇരിക്കുകയില്ല. തുച്ഛമായ അഹന്തയോ സ്വാർത്ഥപ്രസക്തിയോ ഉള്ളിടത്തു് ഭയം ഉദിക്കുന്നു. എന്നാൽ, പ്രേമത്തിൻെറ പ്രഭാവത്താൽ മനുഷ്യൻ സ്വപ്രയോജനത്തിൽ അനാസക്തനാകുന്നു. ഭയവും പ്രേമവും പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളും കുമേരുസുമേരുക്കൾപോലെ പരസ്പരവിപരീതമായ മാർഗ്ഗത്തിൽ വളരെ അകൽമയിൽ നിൽക്കുന്നവയുമാകുന്നു. ഭഗവൽപ്രേമം സകലഭയത്തേയും ദൂരീകരിച്ചിട്ടു് അഭയപ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. എപ്പോൾ ഒരു യുവതി സത്യമായും ഒരു പുരുഷൻെറ പ്രേമത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു, അപ്പോൾ അവളുടെ ഉള്ളിൽനിന്നുംഎല്ലാവിധത്തിലുമുള്ള ഭയവും ഇല്ലാതെയാകുന്നു.

അവൾ സ്വന്തം പ്രിയതമനുവേണ്ടി അച്ഛനമ്മമാർ മുതലായ ആത്മീയജനങ്ങളേയും, ബന്ധുക്കളേയും ധിക്കരിച്ചു്, സമാനനിയമങ്ങളേയും, ദേശാചാരത്തേയും, രാജശിക്ഷയേയും എന്നല്ല, മരണത്തേപ്പോ

ലും തുച്ഛമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. അപ്രകാരം, യഥാർത്ഥഭഗവൽഭക്തന്റെ ഉള്ളിൽ ലോകത്തിലേ യാതൊരുപ്രകാരത്തിലുള്ള ഭയവും അണുമാത്രം പോലും ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. അളവില്ലാത്ത നിർഭീകതയാൽ ഉജ്ജീവിതരായി, പ്രേമികരായ മഹാത്മാക്കൾ ധർമ്മത്തിനുവേണ്ടി അക്ഷുബ്ധഹൃദയരായിട്ട് എത്ര തീവ്രസങ്കടങ്ങളേ സഹിക്കുന്നു, എത്ര കഠിനപീഡകളേയും സഹിച്ച് മന്ദസ്മിതവദനരായി, എരിയുന്ന ചിതയിൽ മൃത്യുവിനേ വരിക്കുന്നു?

യഥാർത്ഥ ഈശ്വരഭക്തൻ ലോകത്തിലുള്ള സകലവസ്തുക്കളേയും സ്നേഹിക്കുന്നു. അവൻ ലോകത്തിലേ ശോകമോഹാദികളേ കാണുന്നില്ല. പ്രേമോന്മീലിതങ്ങളായ ദിവ്യലോചനങ്ങൾ വഴി അവൻ അറിയുന്നതെന്തെന്നാൽ, ലോകത്തിലുള്ള സമസ്തവസ്തുക്കളും പരമേശ്വരനിൽനിന്നുതന്നെ അതതിൻെറ അസ്തിത്വത്തേ സ്വീകരിക്കുന്നു. സമസ്തവും ഈശ്വരൻെറതു്. പ്രാണിസഞ്ചയം ആ പരമപിതാവിൻെറ സന്താനങ്ങൾ, അവൻ സൃഷ്ടമായിക്കാണുന്നതു്. ഭഗവാൻതന്നെ സമസ്ത ചരാചരങ്ങളിലും വിരാജമാനനായിരുന്നുകൊണ്ടു് അവയുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ നിന്നു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ ശക്തിയേ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് അവൻ സകലവസ്തുക്കളേയും സകലജീവികളേയും സമഭാവത്തിലല്ലാതെ സ്നേഹിക്കാൻ ശക്തനാകുന്നില്ല.

സർവ്വഭൂതസ്ഥമാത്മാനം സർവ്വഭൂതാനിമാത്മനി
ഈക്ഷതേ യോഗയുക്താത്മാ സർവ്വത്രസമദർശനഃ (ഭഗവദ്ഗീതാ)

അവൻെറ അനുഭവം എങ്ങിനെയെന്നാൽ, ഈശ്വരേച്ഛകൂടാതെ യാതൊന്നും ലോകത്തിൽ ഉണ്ടാകുകയില്ല എന്നാകുന്നു. അവൻ അവൻെറ സ്വന്തം (വ്യക്തിഗതമായ) ഇച്ഛയേ വിശ്വവ്യാപിയായ ഈശ്വരൻെറ ഇച്ഛയിൽ സമർപ്പിക്കുന്നു. സർവ്വജ്ഞനും സർവ്വശക്തിമാനുമായ ഈശ്വരൻെറ ഇച്ഛയിൽ സമ്പൂർണ്ണം ആത്മസമർപ്പണം ചെയ്തു് ശുഭാശുഭങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും അവനു നേരിടുമ്പോൾ അവയേ അവൻ ആദരപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കുന്നു. ഏതെങ്കിലും രോഗം ഉണ്ടായാൽ അവൻ പറയും "എൻെറ പ്രിയതമൻ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ദൂതനെ അതിഥിരൂപത്തിൽ എൻെറ സമീപത്ത് അയച്ചിരിക്കുന്നു, ഞാൻ ആ അതിഥിക്ക് കഴിയുന്നത്ര സൽക്കാരവും സേവയും ചെയ്തു് ധന്യനാകട്ടെ. അദ്ദേഹം സദാ സച്ചിദാനന്ദമഗ്നനായിരിക്കും. എല്ലാപ്പോഴും താൻ ഈശ്വരാനുഗ്രഹം നിറഞ്ഞവനെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നുകൊണ്ടു് മരണം സമീപിച്ചാൽപോലുംഅതിനേ സോദരനിർവ്വിശേഷംആലിംഗനംചെയ്തു് ഇപ്രകാരം പറയും, "സഹോദരാ! മരണമേ! വരിക! എൻെറ ഈ ദേഹത്തെ കാഴ്ചയായി സ്വീകരിക്കുക!" ഇങ്ങനെയുള്ള മഹാത്മാവിനു മരണഭയം എങ്ങിനെ ഉണ്ടാകും? ഇപ്രകാരമുള്ള ഈശ്വരഭക്തന്മാരെ ഇ

നും ഭാരതഭൂമിയിൽ കാണ്മാൻ കഴിയും. ഈശ്വരങ്കൽ പൂർണ്ണമായ ആത്മസമർപ്പണവും ഏകാന്തഭക്തിയും സമസ്തഭയങ്ങളേയും ദൂരീകരിക്കുന്നു. ഈ അവസ്ഥയിൽ മനുഷ്യൻ സർവ്വാന്തഃകരണങ്ങളിലും യഥാർത്ഥവിശ്വാസത്തോടുകൂടി പറയും, പ്രഭോ! അവിടുത്തെ ഇച്ഛതന്നെ പൂർണ്ണമാകട്ടെ, ഞാൻ ഒന്നും അല്പംപോലും അറിയുന്നില്ല.

ജയ ജയ സച്ചിദാനന്ദ! ഹരേ! സുഖാസുഖങ്ങളിൽ അവിടുത്തെ ഇച്ഛ പൂർണ്ണമാകണമേ!

സാധാരണ മനുഷ്യൻ ആന്തരമായ ആത്മസമർപ്പണബുദ്ധികൂടാതെ കിളിയേപ്പോലെ പറയും. "എല്ലാം ഈശ്വരന്റെ ഇച്ഛ" എന്നാൽ ഇത് വെറുവാക്കു മാത്രം.

ഈശ്വരപ്രേമം ഇന്ദ്രിയസുഖങ്ങളിൽ വൈമുഖ്യമുണ്ടാക്കുകയും എല്ലാവിധമുള്ള ഭോഗവാസനകളേയും മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽനിന്നു ദൂരീകരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. * സ്നേഹമയിയായ ജനനി എപ്പോൾ അവളുടെ ഇളംപൈതലിനെ വക്ഷസ്സിലെടുത്തുകൊണ്ടു അത്യന്തം വാത്സല്യത്തോടുകൂടി ചുംബനം ചെയ്യുന്നു, അപ്പോൾ ലോകത്തിന്റെ മററു സകല ആമോദപ്രമോദങ്ങളേയും സുഖസന്തോഷങ്ങളേയും അവൾ സമ്പൂർണ്ണം വിസ്മരിക്കുന്നു. സർവ്വഗ്രാസിയായ മാതൃസ്നേഹം അപ്പോൾ സകല ലൌകികാഭിലാഷങ്ങളേയും ഗ്രസിച്ചിട്ട് അവിചാരിതമായി ജനനിയെ ഇതരചിന്തകളിൽനിന്നുവ്യാവർത്തിപ്പിച്ചിട്ട് ശിശുവിനെക്കുറിച്ച് നിരതിശയമായഅനുരക്തിയേ ഉദിപ്പിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം യഥാർത്ഥഭക്തൻ ഈശ്വരപ്രേമത്തിൽ മത്തനായിട്ട് അറിയാതെ തന്നെ ലൌകികഭോഗവാസനകളേ—ഇന്ദ്രിയസുഖാഭിലാഷങ്ങളേ—പരിത്യജിക്കുന്നു. ഈശ്വരപ്രേമം ഭക്തനെ ലൌകികവസ്തുക്കളിൽ അനാസക്തനാക്കിയിട്ട് സ്വാർത്ഥപരത, അജ്ഞാനം, തുടങ്ങിയ അവന്റെബന്ധനങ്ങളെ ഛേദിച്ച് ജീവാത്മാവിന് ചിരവിശ്രാന്തിയെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. ഈശ്വരപ്രേമം അഥവാ പരാഭക്തി, യാഗയജ്ഞാദി സൽക്കർമ്മങ്ങളേ അപേക്ഷിച്ച് മഹത്തരവും, ജ്ഞാനത്തേക്കാൾ ഗൌരവപൂർണ്ണവും, ധ്യാനധാരണാദിയോഗാംഗങ്ങളേക്കാൾ ഉച്ചതരവും ആകുന്നു. = കാരണം, ജ്ഞാനം, ധ്യാനം, യാഗയജ്ഞങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം ഒടുവിൽ ഈശ്വരഭക്തിയിൽ പര്യവസാനിക്കുന്നു. എന്നാൽ, ഭഗവൽപ്രേമത്തിന്റെ ഫലം ഭഗവൽപ്രേമമല്ലാതെ മററൊന്നുമല്ല. + എന്നുതന്നെയുമല്ല, ഭക്തിയോഗത്തിന്റെ മാർഗ്ഗം മററുള്ളവയേക്കാൾ സ്വാഭാവികവും സരളവുമാകുന്നു.

---

* ഓം തൽപ്രാപ്യതദേവാവലോകയതി, തദേവശൃണോതി, തദേവ ഭാഷയതി, തദേവ ചിന്തയതി (നാരദഭക്തിസൂത്രം: ൫൫)

= സാതു കർമ്മജ്ഞാനയോഗേഭ്യോപ്യധികതരാ (നാ. ഭ. സൂ. ൨൫)

+ ഓം അന്യസ്മാൽ സൌലഭ്യം ഭക്തൌ (നാ. ഭ. സൂ. ൫൮)

ഈശ്വരപ്രേമത്താൽ ഹൃദയത്തിലുള്ള എല്ലാവിധ കുടിലതകളും മലിനതകളും അകലുകയും, സരളതയും പവിത്രതയും ഉണ്ടായിട്ട് മനുഷ്യന്റെ അകമേയുള്ള അഹങ്കാരത്തിന്റേയും ആത്മാഭിമാനത്തിന്റേയും ബീജം നഷ്ടമാകയും ചെയ്യുന്നു. ഇത് ഒരു മതഗ്രന്ഥത്തിലും സീമാബദ്ധമല്ല. നേരെ മറിച്ച് ഭഗവത്ഭക്തന്മാരുടെ വാക്കുകളും പ്രവൃത്തിയും യഥാകാലം ലോകത്തിന്റെ മതഗ്രന്ഥമായിത്തീരുന്നു.

ഭഗവൽപ്രേമാവേശത്താൽ, അത്യുച്ചമായ ഭാവസമാധി അഥവാ തുരീയാവസ്ഥ ലഭിക്കുന്നു. ഈ അവസ്ഥയിൽ ജീവന് ബ്രഹ്മത്തോടു ശാശ്വതമായ ഐക്യമുണ്ടാകുന്നു. ഭാവസമാധി ഈശ്വരപ്രേമലഹരിയുടെ ഒരുവക പ്രകടനമാകുന്നു. 'f' ഭാവസമാധിയിൽ ഭക്തന് സ്ഥിരഭാവത്തിൽ നിൽക്കാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. ഉന്മത്തനെപ്പോലെ ഇളകി വീഴുന്നു. സാധാരണജനങ്ങൾക്കു ദുർബ്ബോദ്ധ്യമായ അലൌകികഭാഷയിൽ അവൻ സംസാരിക്കുന്നു. ലോകം അവരുടെ യഥാർത്ഥതത്വത്തെ മനസ്സിലാക്കാതെ ഭ്രാന്തനെന്നു പറയും. (2)

ഭാരതഭൂമിയിൽ അടുത്തകാലത്തുതന്നെ ഇപ്രകാരം സർവ്വലക്ഷണസമ്പന്നനായ ഈശ്വരപ്രേമികനെ—ശ്രീരാമകൃഷ്ണപരമഹംസനെ—ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം പ്രേമത്തിന്റെ മൂർത്തിമത്തായ വിഗ്രഹം തന്നെയായിരുന്നു. പലരും അദ്ദേഹത്തെ യുഗാവതാരമെന്നറിഞ്ഞു ഭജിക്കയും പൂജിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. അത്യധികം മദ്യപാനം ചെയ്താൽ മദ്യപൻ എപ്രകാരം ബാഹ്യബോധശൂന്യനാകും. അപ്രകാരം ഭഗവാൻ ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ ഈശ്വരപ്രേമാമൃതപാനത്താൽ മത്തനായിട്ടു ഭാവാവസ്ഥയിൽ ബാഹ്യബോധരഹിതനായി ഇരുന്നിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏതാദൃശമായ അവസ്ഥ കണ്ടിട്ട് ഇദ്ദേഹം ഒരു വലിയ മദ്യപാനിയെന്ന് അജ്ഞന്മാർ അനുമാനിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം അലൌകികഭാവത്തിലോരോന്നു പറയുമ്പോഴെല്ലാം, ലോകം, അദ്ദേഹം ഒരു യഥാർത്ഥഭ്രാന്തനെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നു. പരമഹംസദേവൻ ഈ അഭിപ്രായങ്ങളെല്ലാം കേട്ടിട്ട് പറയും, അതെ, ജനങ്ങൾ പറയുന്നതെല്ലാം സത്യം തന്നെ; ലോകമാകുന്ന ഈ ഭ്രാന്തശാലയിൽ ഭ്രാന്തനല്ലാത്തതാര്? ഓരോരുത്തരും ഓരോന്നിനെക്കുറിച്ച് ഉന്മത്തരായിരിക്കുന്നു. ചിലർ സുന്ദരികളായ സ്ത്രീകളെ ഉദ്ദേശിച്ച് ഉന്മത്തരായിരിക്കും. ചിലർ യജമാനനുവേണ്ടി, ചിലർ പണത്തിനുവേണ്ടി, ചിലർ സ്വ

'f' യജ്ജ്ഞാത്വാ മത്തോഭവതി സ്തബ്ധോഭവത്യാത്മാരാമോ ഭവതി (നാ. ഭ. സൂ)

(2) ക്വചിദ്രുദന്ത്യച്യുതചിന്തയാക്വചി
ദ്ധസന്തിനന്ദന്തിവദന്ത്യലൌകികാഃ
നൃത്യന്തിഗായന്ത്യനുശീലയന്ത്യജം
ഭവന്തിതൂഷ്ണീംപരമേത്യനിർവൃതാഃ. ഭാഗവതം

ത്തം പേരിനേയൊ ശക്തിയേയൊ യശസ്സിനേയൊ അഥവാ മററെന്തെങ്കിലും വലിയ ആഗ്രഹസാദ്ധ്യത്തേയൊ ഉദ്ദേശിച്ച് ഉന്മത്തനായിരിക്കും. ഇതിനേ ഒരുവൻ നോക്കുന്നതായാൽ ക്ഷണസ്ഥായിയും തുച്ഛവുമായ ഭൌതികപദാൎത്ഥത്തിനായിട്ട് ആരും ഉന്മത്തരാകയില്ല. നിത്യനം സത്യനം സനാതനനം ആത്മാവിൻെറ ആത്മാവും പ്രാണൻെറ പ്രാണനുമായ ഈശ്വരനുവേണ്ടിയാണ് ഞാൻ ഭ്രാന്തനായിരിക്കുന്നതു്. ഇവയിൽ ഏതാണ് നല്ലതു്?

ഇപ്രകാരം ഈശ്വരപ്രേമോത്തനായ മഹാപുരുഷൻ ലോകനിന്ദയേ വകവെയ്ക്കുകയില്ല. അദ്ദേഹവും അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രിയതമനായ പ്രഭുവും അല്ലാതെ ലോകത്തിൽ മററൊന്നുംതന്നെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ദൃഷ്ടിക്ക് കാണുകയില്ല. ലോകം മുഴുവൻ ഒരുവശത്തു് അദ്ദേഹം മററൊരുവശത്തു്. അസീമമായ അദ്ധ്യാത്മശക്തി അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഉള്ളിൽ വികസിക്കുന്നു. പ്രാണോന്മാദകമായ ഈ ഭഗവൽപ്രേമത്തിൻെറ ഒരു കണിക ആസ്വദിച്ചിട്ടുള്ളവൻ അനന്തവീൎയ്യവും അസീമശക്തിയും ലഭിച്ച നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ ലോകം മുഴുവൻ ജയിക്കുന്നു.

ദുഷ്ടന്മാർ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ദേഹത്തെ കരിശി തറച്ചാലും കഷണം കഷണമായി ഛേദിച്ചാലും അദ്ദേഹം യഥാൎത്ഥത്തിൽ മരിക്കുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ആത്മാവ് അവിനാശിയും സാക്ഷാൽ ഈശ്വരസ്വരൂപവുമാകുന്നു.

ധ്രുവൻ, പ്രഹ്ലാദൻ, ചൈതന്യൻ, മുതലായ പൂൎവ്വയുഗങ്ങളിലെ ഭഗവൽപ്രേമികരായ മഹാത്മാക്കളുടെ ആത്മാവു് ഇപ്പോൾ നശിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ഒരിക്കലുമില്ല. അവരോരോരുത്തരും പൂൎണ്ണാനന്ദം പ്രാപിച്ച് ചിന്മയദേഹത്തിൽ ഭഗവത്സമീപത്തിൽ നിത്യവും പ്രകാശിക്കുന്നു. പ്രകാശിക്കയും ചെയ്യും.

പി. ശേഷാദ്രി ബി. എ. ബി, എൽ.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ ആദൎശം. *

ഒരു സമുദായത്തിൻെറ വിദ്യാഭ്യാസരീതി ആ സമുദായത്തിൻെറ പരിഷ്കാരാദൎശം അനുസരിച്ചുള്ളതായിരിക്കണം. പുരാതനകാലം മുതൽക്കേ, ഭാരതീയരുടെ പരിഷ്കാരഗതി ആചാരപദ്ധതിയേയും ആദ്ധ്യാത്മികജ്ഞാനത്തേയും അനുബന്ധിച്ചാകുന്നു. ഇന്ത്യയുടെ പരിഷ്കാരാദൎശം ഇതരരാജ്യങ്ങളേക്കാൾ അധികം സമ്പത്തും അധികാരശക്തിയും ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള ഭൌതികാഭിവൃദ്ധിയല്ല. അതു് ആത്മജ്ഞാന

* സ്വാമി അഭേദാനന്ദൻെറ Ideal of Education എന്ന പ്രസംഗത്തിൽനിന്ന്

സന്ദായകമായ സനാതനധമ്മത്തെ അവലംബിച്ചു നിൽക്കുന്ന ഒന്നാണ്. അതുകൊണ്ട് പ്രാചീനകാലത്ത് ഇന്ത്യയിലെ വിദ്യാഭ്യാസരീതി ആത്മജ്ഞാനത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ളതായിരുന്നു. ഹേർബർട്ട് സ്പെൻസർ,വിദ്യാഭ്യാസത്തെ 'ജീവിതപരിപൂർണ്ണതയ്ക്കുള്ള മാനസികപരിശ്രമം' എന്നാണ് നിർവ്വചിച്ചിട്ടുള്ളത്? മനുഷ്യനിൽ അന്തർലീനമായിക്കിടക്കുന്ന ശക്തികളേയും മനുഷ്യനിൽ കുടികൊള്ളുന്ന ഈശ്വരാംശമായ പരിപൂർണ്ണതയേയും പുറത്തേയ്ക്കു പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനായിട്ടാണ് വിദ്യാഭ്യാസം ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. വിശകലിതങ്ങളായ പലതരം വിജ്ഞാനശകലങ്ങളെ തലച്ചോറിൽ അടിച്ചു കയറ്റുന്നതിനല്ല വിദ്യാഭ്യാസം എന്നുപേർ. ആത്മാവിൻെറ ക്രമികമായവികാസത്തിനും ഉല്കൃഷ്ടത്തിനും ഇടയാക്കിത്തീക്കുന്ന ആദ്ധ്യാത്മജ്ഞാനോന്മുഖമായ അഭ്യാസമാണ് ശരിയായ വിദ്യാഭ്യാസം. ആത്മാവു് അചിന്ത്യമായ ദിവ്യതവും അപ്രമേയമായ വികാസശക്തിയുള്ളതാകുന്നു. ജ്ഞാനം ആത്മാവിൻെറ ആ വികാസാവസ്ഥയിൽ സ്വയംപ്രകാശിക്കുന്ന ഒന്നാണ്. അതു പുറമെനിന്നു വരുന്നതല്ല. അതു ഉള്ളിൽനിന്നു പരിണാമക്രമത്തിൽ പൂർണ്ണതയെ പ്രാപിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നതു്. നിങ്ങളെ ആക്കും പഠിപ്പിക്കുവാൻ കഴികയില്ല; നിങ്ങൾ തന്നെയാണ് നിങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കേണ്ടതു്. നിങ്ങളുടെ ഗുരുനാഥന്മാർ കേവലം അഭിപ്രായങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിച്ചു് നിങ്ങൾക്കു തനിയേ പഠിക്കുവാനുള്ളവഴി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു തരുന്നതേയുള്ളു. അധ്യയനപദ്ധതി ഏപ്പെടുത്തുന്നതു് ഈ വക സംഗതികൾ നല്ലപോലെ ആലോചിച്ചായിരിക്കണം. ഇപ്പോഴത്തെ ഇന്ത്യൻ സവ്കലാശാലകളിൽ നാം കാണുന്നത് നേരെ വിപരീതമായ സമ്പ്രദായമാണ്, സവ്കലാശാലാ വിദ്യാഭ്യാസംചെയ്യുന്ന ഒരു വിദ്യാത്ഥി തൻെറ പ്രൊഫസരുടെ പ്രസംഗങ്ങളെ ഉരുവിട്ടു് കാണാപ്പാഠം പഠിച്ചു് ഹൃദിസ്ഥമാക്കി പരീക്ഷയ്ക്കു് എഴുതുന്ന ഉത്തരക്കടലാസ്സുകളിൽ അവയെപ്പകത്തിയെഴുതി വിജയംനേടുകയാണ് ചെയ്യുന്നതു്. വിജയിയായ വിദ്യാത്ഥിയ്ക്കു് സവ്കലാശാലയിൽ നിന്നു് അയാളുടെ അജ്ഞാനത്തിന് ഒരു ബിരുദമുദ്രയും ലഭിക്കുന്നു. ഇതു് ശരിയായ വിദ്യാഭ്യാസമല്ല.

ഇപ്പോൾ അമേരിക്കയിൽ പണ്ടത്തെ വിദ്യാഭ്യാസാദശങ്ങളെല്ലാം മാറിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അമേരിക്കയിൽ ഉപാദ്ധ്യായന്മാർ നാലഞ്ചുവയസ്സായ ആൺകുട്ടികളേയും പെൺകുട്ടികളേയും കിൻറർഗാട്ടൻ മുറിയിൽ ചെന്നു് അവക്കു ഇഷ്ടമുള്ള കളിക്കോപ്പുകളോ, സംഗീതപ്പെട്ടികളോ, ചിത്രങ്ങളോ എടുത്തുകൊള്ളുവാൻ പറയുന്നു. ഇങ്ങിനേ ചെയ്യുന്നതു് ഓരോരോ കുട്ടികൾക്കും ഏതേതുവിഷയത്തിലാണു് വാസനയുള്ളതെന്നു മനസ്സിലാകുന്നതിനുവേണ്ടിയാകുന്നു. ഒരു കുട്ടി സംഗീതപ്പെട്ടിക്കരികെ പോകുന്നുവെങ്കിൽ ആ കുട്ടിക്ക് സംഗീതത്തിലാണ്

ശ്രീമതി കെ. പാറുക്കുട്ടി നേത്ര്യാരമ്മ.

(THE CONSORT TO HIS HIGHNESS THE RAJA OF COCHIN.)

വാസന എന്നു നിണ്ണയപ്പെടുത്തുകയും, ആ കുട്ടിയേ സംഗീതവിഷയത്തിൽ പരിശീലിക്കുവാൻ വിടുകയും ചെയ്യുന്നു. ആ കുട്ടിയെ സാഹിത്യവിദ്യാഭ്യാസത്തിനോ, ഗണിതശാസ്ത്രാഭ്യാസത്തിനോ അയച്ചാൽ അവൻ ഒരിക്കലും നേരെയാകുന്നതല്ല. രുചിഭേദം, വാസനാഭേദം എന്നിവയൊന്നും നോക്കാതെ എല്ലാവരേയും ഒരുപോലെ ബി. എ, എം. എ മുതലായ പരീക്ഷകളിൽക്കൂടെ പുറത്തേയ്ക്കു ന്തണുകടക്കുവാൻ പഠിപ്പിക്കുന്ന രീതി ഇന്ത്യയിൽ മാത്രമേയുള്ളൂ.

വിദ്യാഭ്യാസം സ്വതസ്സിദ്ധമായ വാസന അനുസരിച്ചായിരിക്കണം. ജ്ഞാനം അകത്തേയ്ക്കു അടിച്ചുകയററുവാൻ കഴിയുന്ന ഒന്നല്ലെന്നും, പുസ്തകങ്ങളിൽനിന്നു കിട്ടുന്നതു കേവലം അഭിപ്രായങ്ങളാണെന്നും, പുസ്തകങ്ങളിലേ ജ്ഞാനം നമുക്ക് കിട്ടുന്നതു് ക്രിയാഫലസ്വരൂപത്തിലാണെന്നും പ്രത്യേകം കരുതേണ്ടതാണ്. ഒരു ഗ്രന്ഥം വായിച്ചാൽ നമുക്കു മനസ്സിലാകേണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ നാം നമ്മുടെ മനസ്സിനെ ഗ്രന്ഥകാരൻെറ മനസ്സിനോടൊപ്പമാക്കിത്തീക്കണം; എന്നാലെ ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന അറിവ് നമ്മുടെ ഉള്ളിലേയ്ക്കു് സംക്രമിക്കുകയുള്ളൂ. നമ്മുടെ മനസ്സിൻെറ വികാരഗതിയെ ഗ്രന്ഥകത്താവിൻെറ മനോവികാരഗതിയോടൊപ്പം ഉയത്തുക; അപ്പോൾ കമ്പിയില്ലാക്കമ്പിയുടെ പ്രയോഗത്താലെന്നവണ്ണം ഗ്രന്ഥകാരൻെറ മനസ്സിലുള്ള അറിവ് നമ്മുടെ മനസ്സിലേയ്ക്കു സംക്രമിക്കുന്നതാണു. അതാണു് പ്രകൃത്യനുകൂലമായ ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസം. ഇന്ത്യയിലെ ഇന്നത്തെ സവ്വകലാശാലകൾ വിതരണം ചെയ്യുന്ന വിദ്യാഭ്യാസം ഈ രീതിയിലുള്ളതാണൊ? ഒരിക്കലുമല്ല. എന്നാൽ കാലക്രമേണ കുറച്ചുകൂടി കഴിഞ്ഞാൽ ഇന്ത്യൻ സവ്വകലാശാലകളുടെ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തിൻെറ തലയൊന്നു തിരിയുമെന്നു നമുക്കു സമാധാനിക്കാം; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ; അവയുടെ മാതൃസ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന ഇംഗ്ലണ്ടിലെ സവ്വകലാശാലകൾ അവയുടെ വിദ്യാഭ്യാസരീതിക്കുള്ള ദോഷങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കുകയും, പണ്ടേത്തെ ഭാരതീയവിദ്യാപീഠങ്ങളുടെ ശിക്ഷണാദശങ്ങൾക്കുള്ള മാഹാത്മ്യം മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്.

ഒരു സമുദായത്തിൻെറ ജീവിതരീതി അതിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസാദശത്തെ അനുസരിച്ചു് വ്യവസ്ഥാപിതമായിരിക്കുന്നതാണ്. ഭാരതീയരുടെ ചിത്തവൃത്തി ആത്മീയവിഷയങ്ങളെ ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ടു പായുന്നു: എന്തുകൊണ്ടാണതു? ഭാരതീയരുടെ ശാസ്ത്രജ്ഞാനം മതത്തിൽനിന്നാണുണ്ടാകുന്നതു്. യൂറോപ്പിലാകട്ടെ മതം വളരെക്കാലം ശാസ്ത്രീയജ്ഞാനത്തിന്നു് വിരോധിയായിട്ടാണിരുന്നതു്. ക്രിസ്തുമതം ബൈബിളിൽ പറയുന്ന സംഗതികളെ കണ്ണടച്ചു് വിശ്വസിക്കുവാൻ ആജ്ഞാപിക്കുകയും, സ്വതന്ത്രചിന്തയ്ക്കും ബുദ്ധിവികാസത്തിന്നും ശാസ്ത്രതത്വാ

നേഷണത്തിന്നും, ശാസ്ത്രീയാഭിവൃദ്ധിക്കും, വഴിയില്ലാതാക്കുകയും ആണ് ചെയ്തിരുന്നത്. ബൈബിളിൽപ്പറഞ്ഞതിന്നെതിരായി, ഭൂമി ചുററിത്തിരിയുന്നു എന്ന അഭിപ്രായപ്പെട്ട ഗലീലിയോ എന്ന തത്വജ്ഞാനിക്കുണ്ടായ ദയനീയമായ അനുഭവമെന്തായിരുന്നു? റോമൻപള്ളിയധികാരികൾ ഗലീലിയോവിനെ പിടിച്ച് ബന്ധനത്തിൽ വച്ച് പലവിധത്തിലുള്ള ദേഹോപദ്രവങ്ങൾ ഏൽപ്പിച്ച് ദണ്ഡിപ്പിച്ചു. ഭൂമിയാണ് തിരിയുന്നത് എന്നുപറഞ്ഞത് മടക്കി എടുപ്പാനായി അവർ ഭീഷണിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു് ആജ്ഞാപിച്ചപ്പോൾ ഗലീലിയോ പറഞ്ഞത് ഇങ്ങിനെയാണ്! ഇല്ല, ഞാനെൻെറ വാക്ക് മടക്കിയെടുക്കില്ല. നിങ്ങൾ എന്തോ എന്തുതന്നോ ചെയ്താലും ഭൂമിയല്ലാതിരിയുന്നത് എന്നു വരുന്നതല്ല. കാരണം, ഭൂമിയാണ് തിരിയുന്നതെന്നുള്ളത് ഒരു സത്യമത്രേ"

ഗലീലിയോ അന്നു ഭൂമിയാണ് തിരിയുന്നത് എന്നുപറഞ്ഞത് ഇന്നു ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരാൽ സയുക്തികം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട ഒരു തത്വമായിത്തീൎന്നു. ഇങ്ങിനെ യൂറോപ്പിൽ വളരേക്കാലം മതവും സയൻസും തമ്മിൽ വലിയ ഒരു പോരാട്ടം നടന്നു. യുക്തിക്കും വിശ്വാസത്തിന്നും യോജിക്കാത്ത മതനിയമങ്ങളേ ആദരിച്ചില്ലെന്ന കാരണം കൊണ്ടു് യൂറോപ്പിൽ എത്രപേരാണ് ജീവനോടെ ദഹിപ്പിക്കപ്പെട്ടത് എന്നുള്ളതിന് ഒരു കയ്യും കണക്കുമില്ല. അനിരോദ്ധ്യമായ ജീവിതാവശ്യം യൂറോപ്പിൽ മതത്തിൻെറ സ്വാധീനശക്തിയേയും മതപുരോഹിതന്മാരുടെ അധികാരശക്തിയേയും ക്ഷയിപ്പിച്ചുതുടങ്ങിയതിന്നുശേഷമാണ് അവിടെ സ്വതന്ത്രചിന്തയും ശാസ്ത്രാഭിവൃദ്ധിയും നിർബ്ബാധമായിത്തീൎന്നത് ക്രിസ്തുമതപ്രകാരം ഭൂമി ആറുനാൾകൊണ്ടു സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതാണ്. എന്നാൽ നവീനശാസ്ത്ര(Science) പ്രകാരം ഭൂമി പരിണാമന്യായേന സ്വരൂപപ്പെട്ടുവന്നിട്ടുള്ള ഒരു ഗോളമാകുന്നു. മതം, ഭൂമി സൂൎയ്യനും മുമ്പുള്ളതും, 6000 സംവത്സരങ്ങൾക്കുമുമ്പ് സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതുമാണെന്നു പഠിപ്പിക്കുമ്പോൾ, ജ്യോതിൎഗ്ഗണിതം സൂൎയ്യൻ ഭൂമിക്കുമുമ്പുണ്ടെന്നും ഭൂതതത്വശാസ്ത്രം ഏകദേശം ഒരുനൂറായിരം കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പാണ് മനുഷ്യനുണ്ടായത് എന്നും സ്ഥാപിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനേ മതവും ശാസ്ത്രവും തമ്മിൽ ഇടയുന്നിടത്തെല്ലാം പണ്ടു് യൂറോപ്പിൽ മതം വാളെടുത്ത് ശാസ്ത്രത്തേ അമൎത്തുകയത്രെ ചെയ്തിരുന്നത്.

എന്നാൽ നമ്മുടെ ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിലാവട്ടെ സനാതനധൎമ്മം (ഹിന്ദുമതം) ഒരു കാലത്തും യുക്തിയുടേയും സ്വതന്ത്രചിന്തയുടേയും നേരെ വാളോങ്ങുക ഉണ്ടായിട്ടില്ല. നിങ്ങൾ ആസ്തികന്മാരായിരുപ്പിൻ! അല്ലെങ്കിൽ നാസ്തികന്മാരായിക്കൊൾവിൻ! നിങ്ങൾ സമുദായരക്ഷക്കാവശ്യമായ ധൎമ്മാചാരങ്ങളെ ലംഘിക്കാതിരിക്കുന്നിടത്തോളംകാലം, ആ

ളുകൾ നിങ്ങളെ ഒരു മാതൃകാപുരുഷനായ്ക്കരുതി മാനിക്കുകയും പൂജിക്കുകയും ചെയ്യും. ബുദ്ധൻ സത്രപബ്രഹ്മത്തിൽ വിശ്വസിച്ചില്ല; എങ്കിലും ബുദ്ധനെ ദശാവതാരങ്ങളിൽ ഒരാളായി ആരാധിക്കുന്നതിന്ന് ഹിന്തുക്കൾ മടിക്കുന്നില്ല—സാംഖ്യദർശനകർത്താവായ കപിലൻ സത്രപനായ ഈശ്വരനാണ് വിശ്വത്തെ സൃഷ്ടിച്ചതെന്നുള്ളതിന്ന് യാതൊരു തെളിവുമില്ലെന്നു പറയുന്നു. എങ്കിലും കപിലൻ ദർശനകർത്താവായ ഒരു വന്ദ്യമഹർഷിയായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്, പണ്ടത്തെ ഹിന്തുക്കൾ, സ്വതന്ത്രചിന്തയ്ക്കും വിശ്വാസ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നും ജീവിതത്തിൽ പ്രാധാന്യം കൊടുത്തിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ഹിന്തുക്കൾക്ക് മതഭ്രാന്തും മതപക്ഷപാതവുമൊന്നുമില്ലാത്തതു്. ഇന്ത്യയിലെ പണ്ടത്തെ വിദ്യാഭ്യാസരീതി സ്വതന്ത്രചിന്ത വളൎത്തുന്നതായിരുന്നു. അതിൻെറ ഫലമായി ഇന്ത്യയിൽ മതവും ശാസ്ത്രവും കൈകോൎത്തുപിടിച്ചും കൊണ്ടു് പോയി. * * * * * * *

യഥാൎത്ഥ വിദ്യാഭ്യാസം ധൎമ്മപ്രധാനമായിരിക്കും. ധൎമ്മം സ്നേഹത്തിൽ നിലനില്ക്കുന്നു. സ്നേഹം സ്വാൎത്ഥപ്രതിപത്തിയിൽ നിന്നല്ലാ അഭേദബുദ്ധിയിൽനിന്നാണുണ്ടാകുന്നതു്. സ്നേഹംആത്മാക്കളുടെ പരസ്പരാകൎഷണമാകുന്നു. സ്നേഹംവരുമ്പോൾ സ്വാൎത്ഥപ്രതിപത്തി തനിയെ നശിക്കുന്നു. മനുഷ്യരെല്ലാം സഹോദരന്മാരാണെന്നുള്ള ബോധം അങ്കുരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ മനുഷ്യസേവനവും ലോകോപകാരവും ആണ് കൎത്തവ്യങ്ങളിൽ മുന്നിട്ടുനില്ക്കുന്നതെന്നു ബോധപ്പെടും. ധൎമ്മപ്രധാനമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ സ്വഭാവം ഇങ്ങിനെയാണ്. നമുക്കു വേണ്ടതു് ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു വിദ്യാഭ്യാസമാണ്. വാണിജ്യപ്രധാനമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുപകരം ധൎമ്മപ്രധാനമായ വിദ്യാഭ്യാസമാണ് നമുക്കുവേണ്ടതു്.

തത്തമംഗലം

എൻ, സുന്ദരേശമേനോൻ ബി,എ,

കുയിൽ.

(കാകളി)

ആനന്ദഗാനമുറന്നുവരുംവിധ
മാകാശമേകാന്ത ശാന്തമായീടവെ,
വാടിയിൽ, മാമരക്കൊമ്പത്തിരുന്നങ്ങു
പാടിയൊരുയുവകോകിലമിങ്ങിനെ:—
അല്ലലിൽ വാടിയ മാവിൻമുഖത്തി,ന്നു
മെല്ലെയുണ്ടായൊരുപൊൽപ്പൂമുദുസ്മിതം!

വാരുററുമണം തൂവിയെൻജീവനം
വാസന്തലക്ഷ്മിതളിച്ചപൂന്തേനിനാൽ!
എൻപാട്ടിനുള്ളോരുകാലമിതാണ്; ഞാ
നെന്തെങ്കിലും ചിലതിങ്ങുപാടേണ്ടയോ?
എത്രയുമുന്നതവർണ്ണ്യവിഷയമാ
യെന്മീതെയില്ലേ വിശാലമാം വിണ്ടലം?
ഈശ്വരൻതന്ന സ്വരത്തിലവിടുത്തെ
ശാശ്വതരൂപം പകർത്തുകയെൻതൊഴിൽ,
കുപ്പക്കുഴിയൊന്നുകൂടിക്കറുപ്പിച്ചു
കൊക്കാകുമായുധം നീട്ടിയിടയ്ക്കിടെ
എൻചുററിലും പറന്നെത്തിയിങ്ങെപ്പൊഴു
മെന്തോ ചിലച്ചുകൊള്ളട്ടെയിക്കാക്കകൾ;

അർത്ഥമധുരിമ ലേശമില്ലാതെഞാ
നവ്യക്തമായിങ്ങു പാടുന്നപാട്ടുകൾ,
എന്തുനിനച്ചോ! കുറിച്ചെടുക്കുന്നതു-
ണ്ടന്തിക്കുളിർക്കാററിളക്കുന്നപിച്ചകം!

വണ്ടിൻസ്വനത്താൽ, തളിരിനുറങ്ങുവാൻ
വള്ളിയുറക്കുപാട്ടോരോന്നുപാടവെ,
താഴത്തുമണ്ണിൽകിടന്നുരുണ്ടിങ്ങുനീ
താനേ പുലമ്പുന്നതെന്തുകരിയില?

ചാരത്തുനിൽക്കും മുരിക്കു, വിറയൊടും
നേരെയുണങ്ങിച്ചുരുണ്ടുള്ളിലകളാം
വെൺകടലാസ്സിടയ്ക്കാമുളകിൻവള്ളി
തൻകൈകളിലേയ്ക്കെറിഞ്ഞുകൊടുക്കവെ.
പെട്ടെന്നിടയിലായ് ചാടിവീണങ്ങതു
തട്ടിപ്പറിയ്ക്കുന്നതെന്തിനീമാരുതൻ!

ചേണുററകമ്മൽകിടന്നുമിന്നുംവിധം
നാണംകുണുങ്ങിയത്തേവിടിശ്ശിച്ചെടി,
വന്നകാററിൻമുമ്പിലാടുന്നതുകണ്ടു
കൊന്നമരവിച്ചുനിന്നുനോക്കുന്നിതാ!

പൊൽക്കുളിർപ്പൊയ്കയിൽ നോക്കിച്ചമഞ്ഞിങ്ങു
നിൽക്കുന്നൊരുദ്യാനലക്ഷ്മിയെക്കാൺകയാൽ,
വിണ്മണിമുററത്തുലാത്തുന്നവെണ്മുകിൽ
തന്മുഖത്തുണ്ടായിനേർത്തോരിളംചിരി!

പച്ചമരം, തൻദയയ്ക്കുചുവട്ടിലാ
യുച്ചവെയിലത്തൊന്നിരുന്നുപൊറുക്കുവാൻ,

കൊച്ചുതൃണങ്ങൾക്കിടംനൽകിയെന്നതിൽ
മെച്ചമവയ്ക്കില്ല നേരെ മറച്ചതോ,
ന്യൂനമവററിൽപ്പതിയാതെയാക്കുന്നു
പൂനിലാവിൻെറയപ്രേമാർദ്രചുംബനം!
സൂര്യൻെറകണ്ണിനിരുളുനീങ്ങാൻ, തൻെറ
കയ്യുവേണമെന്നനാത്ഥ്യത്തൊടിങ്ങഹോ
നട്ടുച്ചനേരത്തുപൊൻതിരികത്തിച്ചു
കാട്ടിനിൽക്കുന്നിതിക്കുററൻമുരിക്കുകൾ!

വിണ്മേടയിലെത്തി വീഴണം; മാഗ്രഹ
മിമ്മട്ടു കാററാടി തൽകൊമ്പിനെപ്പൊഴും,
കാററുണ്ടതിൻകൂടെ മേന്മേ പുകഴ്ത്തുവാൻ
കാറുണ്ടു നീലിച്ച പട്ടു കുടയുമായ്;
എന്നാലതിനെയുയത്താൻ, കരിമ്പാറ
തന്നുടെ ഞെക്കൽ സഹിച്ചു സഹിച്ചുമേ,
പണ്ടുകാണാത്ത വഴികളിലായ് നൂണു
കൊണ്ടു കഴിയുന്ന വേരിൻെറ സങ്കടം,
കാണുവാൻ കണ്ണില്ലയല്ലോ, ജഗത്തിനു
ത്രാണി പുലത്തി വരുന്നൊരു സൂര്യനും!
തന്നുടെ പൊന്നിതൾച്ചാർത്തിൻെറ ഭംഗിതാൻ
തന്നെനോക്കിപ്പുകച്ചങ്ങു നിൽക്കുന്നൊരു
പൊൽപ്പനിനീരിനു തെല്ലൊരു മെയ് വിറ
യിപ്പൊഴുതുണ്ടായി വന്നതിൻ കാരണം,
അന്തിക്കതിരോൻ പുണന്നു മുകന്നതോ?
അല്ലിൻെറ കാലൊച്ച പിൻവശം കേട്ടതോ!
ദൂരെയ്ക്കുപോകും പകലോനെ, നിശ്ചല
താരയായ് ച്ചോപ്പൊന്നു മാഞ്ഞ കവിളൊടും,
നന്മുകിൽപ്പട്ടുഞെറി തെല്ലു നീക്കിയാ,
വിണ്മേട മേൽനിന്നു നോക്കുന്നു സന്ധ്യയും!
ഏതാണ്ടടഞ്ഞുള്ള കണ്ണുകളോടുമി
ങ്ങേതോ വിഷമൂർച്ഛയാലെന്ന പോലവെ
താനേ കുഴഞ്ഞിതാ ചായുന്നു, പൊൽക്കുളിർ
ത്താമരത്താരുകൾ തൻഗള നാളിക!
വ്യോമഹസ്തത്തിൽ നിന്നങ്ങവററിൻ മീതെ
തൂമഞ്ഞുവെള്ളപ്പൂവത്തുണി വീഴ്കയായ്!
പോവട്ടെ, ഞാനുമെൻ മാമ്പൂക്കളേ സ്നേഹ
ഭാവമധുരമായൊന്നു ചുംബിയ്ക്കുവിൻ!

അല്ലിൻെറ വാഴ്ച്ചയ്ക്കു മൂളുന്നവക്കുള്ള
കാലമാണിക്കാല, മിനിയെൻ ഗാനമോ,
നാളെ ശ്രുവിയ്ക്കുമുദയശൃംഗത്തിന്ന
മേലേയെഴുന്നള്ളി നിൽക്കുന്ന ഭാസ്കരൻ!

പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ.

വിമർശവിധി.

ഭാഷാവിലാസം എട്ടാംപുസ്തകം.
പ്രസാധകൻ—പി. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ.
കവനകൌമുദി ആപ്പീസ്സ്, കോട്ടക്കൽ. വില ഒരു ഉറുപ്പിക.

കവനകൌമുദിവകയായി പതിവുള്ളപോലെ പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ് ഈ ഭാഷാവിലാസം എട്ടാംപുസ്തകം. ഇതിൽ ഭാഷാവിലാസം മുതലായി 14 പദ്യകൃതികളും, സ്മൃതികളുടെ പ്രാമാണ്യം മുതലായി ഏഴു ഗദ്യകൃതികളും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പദ്യകൃതികളിൽ ആറെണ്ണം ദ്രാവിഡവൃത്തത്തിലും ബാക്കി സംസ്കൃതവൃത്തത്തിലുമാകുന്നു. കൃതികൾ പ്രായേണ മാസികകളിൽ കണ്ടുവരാറുള്ളപോലെ, വിശേഷിച്ചു പ്രശംസിക്കത്തക്ക വലിയ യോഗ്യതകളൊ, പറയത്തക്ക ദോഷങ്ങളൊ ഇല്ലാത്തവയാണ്. കണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻെറ "ദൂതഘടോൽക്കചം" തൎജ്ജമ നന്നായിട്ടുണ്ട്. പെട്ടരിയഴത്ത് രാമനിളയതിൻെറ 'കുടക്കാലിന്നുള്ളിൽ വിരൽപോയി' എന്ന കഥ ഒരു വെടിക്കു ഫലിതമുള്ളതുതന്നെ. നല്ല ശയ്യാഗുണവുമുണ്ട്. നന്ത്യേലത്തു പത്മനാഭമേനോൻെറ 'തത്വചിന്ത' ഒട്ടൊരു ഉണൎച്ചയുണ്ടാക്കുന്നതുതന്നെ.

ഗദ്യകൃതികളിൽ–'സ്മൃതികളുടെ പ്രാമാണ്യം' എന്ന വി. കെ. നാരായണഭട്ടതിരിയുടെ ഉപന്യാസം വൈദികമതത്തിൻെറ സ്വരൂപജ്ഞാനമുണ്ടാവാൻ ഉപകരിക്കുന്നതാണ്. വിദ്വാൻ, കുറുവാൻതൊടിയിൽ ശങ്കരനെഴുത്തച്ഛൻെറ 'സാഹിത്യവിമൎശനം' പരിമിതമാണെങ്കിലും, തരക്കേടില്ല. കെ. വി. ശങ്കരൻ നായർ എം. ഏയുടെ 'വിദ്യാഭ്യാസം—അന്നും ഇന്നും' എന്ന ഉപന്യാസം ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയിലുള്ള ന്യൂനതകളെ സാമാന്യേന നിൎദ്ദേശിക്കുന്നതിനാൽ വിദ്യാൎത്ഥികൾക്കും അധ്യാപകന്മാൎക്കും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമായ ഒന്നാണ്. "മലയാളഭാഷാപുസ്തകങ്ങളും അവയുടെ പ്രചാരവും" എന്ന എം. ശ്രീധരമേനോൻെറ ഉപന്യാസം ഇക്കാലത്തെ എല്ലാ ഗ്രന്ഥകൎത്താക്കന്മാരും പ്രസാധകന്മാരും പഠിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു, ആയാംകുടി പി.

ആർ. ശങ്കരപിള്ള എഴുതിയ—'മന്ത്രിയുടെ തന്ത്രം' എന്ന കഥയിൽ—"വിടകൊള്ളാനുള്ളതൊക്കെ മുമ്പുതന്നെ വിടകൊണ്ടുകഴിഞ്ഞു" എന്നിങ്ങനെ രാമയ്യനെക്കൊണ്ടു മാർത്താണ്ഡവർമ്മയോടു പറയിച്ചിച്ചതും, ഒരു നമ്പൂരിയെക്കൊണ്ട് ഒരു നമ്പൂരിരാജാവായ ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവിനോട്—"അങ്ങനെ വിശേഷിച്ചു തിരുമനസ്സറിയിക്കത്തക്കവണ്ണം അവിടെ ആരും വന്നിരുന്നില്ല" എന്നു പറയിച്ചതും ലൌകികാചാരപരിജ്ഞാനം കുറവാണെന്നു കാണിക്കുന്നു.

ഇനി ഈ പുസ്തകത്തിൽ— വടക്കുംകൂർ രാജരാജവർമ്മ രാജാവെഴുതിയ നൂറുകൊല്ലത്തെ ഭാഷാപദ്യസാഹിത്യചരിത്രമാണുള്ളത്. കൊല്ലവർഷം 1000-ാമത് മുതൽ 1100വരെയുള്ള പദ്യസാഹിത്യത്തിന്റെ ചരിത്രമറിയാമല്ലോ എന്നുള്ള വലിയ പ്രതീക്ഷയോടുകൂടിയായിരുന്നു ഞങ്ങൾ പുസ്തകം കയ്യിലെടുത്തത്. എന്നാൽ പുസ്തകത്തിന്റെ മൂന്നിലൊന്നു ഭാഗത്തോളം വ്യാപിച്ചിട്ടുള്ളതും 86 പുറങ്ങളുള്ളതുമായ ഈ ഉപന്യാസം മുഴുവൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓർമ്മക്കുറിപ്പുകളായിട്ടാണ് ഞങ്ങൾക്കു തോന്നിയത്. കുറെ പഴമ പരിചയമുള്ള ഒരാളിരുന്നു പഴങ്കഥകൾ പറയുമ്പോൾ ഇടക്കുചിലതു വിട്ടുപോവുകയും, അങ്ങനെയിരിക്കെ ഓർമ്മവരുമ്പോൾ കൂട്ടിച്ചേർക്കുകയും, പറയത്തക്ക പ്രത്യേകസംഗതികൾ പുതുതായി ഓർമ്മവരാതിരിക്കുമ്പോഴൊ ഉദാസീനനായിരിക്കുമ്പോഴൊ ചിലചിലസംഗതികൾ—ചിലപ്പോൾ പറഞ്ഞതുതന്നെ—അനാവശ്യമായി വിസ്തരിക്കയും ആവർത്തിക്കയും ചെയ്യാറുള്ളതുപോലെയാണ് ഈ ഉപന്യാസം ഞങ്ങൾക്കു തോന്നിയത്. ഒരു ശതകത്തെ ദശകംദശകമായോ മറ്റൊ വിഭജിച്ച് ആ കാലങ്ങളിൽ സാഹിത്യത്തിനുണ്ടായിട്ടുള്ള വൃദ്ധിക്ഷയങ്ങൾ പൂർവ്വാപരക്രമത്തിൽ എഴുതിയിരുന്നുവെങ്കിൽ ഒരു ശരിയായ രീതിയാവുമായിരുന്നു. അതല്ലെങ്കിൽ ഓരോ പ്രധാനദേശങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി വിഭാഗംചെയ്തു വിവരിക്കുന്നതും കൊള്ളാം. അതല്ലെങ്കിൽ പരേതന്മാർ—ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവർ എന്നിങ്ങനെ കവികളെ തരംതിരിച്ചാലും കഷ്ടിച്ചു പററിക്കാം. സ്വമതപ്രകാരമെങ്കിലും കവികളുടെയോ കവിതകളുടെയൊ ഗുണവിഭാഗം ചെയ്തു് അനുക്രമമായി എഴുതിയാലും ഒരു മട്ടിലൊപ്പിക്കാം. ആ വക യാതൊരു വിഭാഗവും കൂടാതെ ഒരു നൂറുകൊല്ലത്തിലിടക്കുണ്ടായ കവികളുടേയും കവിതകളുടേയും പേരുകൾ, ഓർമ്മവരുമ്പോൾ, അവിടവിടെ ഇടകലർത്തി, എഴുതിയിരിക്കുന്നതു, വിഷയത്തിന്റെ ഗൌരവത്തിനും ഉദ്ദേശത്തിനും യോജിച്ചതായി തോന്നുന്നില്ല.

ഉപന്യാസകർത്താവു് "വടക്കുംകൂറാ"ണെന്നു കാണുന്നുവെങ്കിലും ഉപന്യാസം വായിച്ചാൽ, "തെക്കുംകൂറാണൊ" എന്നു തോന്നിപ്പോവുന്നു. ചില പ്രകൃതങ്ങളിൽ ഒരു ആവേശംകൊണ്ടുപോലെ സ്വച്ഛന്ദം

കണക്കറവുസ്തുതിക്കുവാനും, അതുതന്നെ ആവത്തിക്കുവാനും സന്നദ്ധനായ ലേഖകൻ, മററുചില സന്ദഭ്ങ്ങളിൽ, മററുചിലക്കു അവർ ന്യായമായി അഹ്ിക്കുന്ന സ്ഥാനമൊ പ്രശംസയൊ കൊടുക്കാൻ അസ്ധാളിച്ചു പരിമിത ഭാഷയായിത്തീന്നിരിക്കുന്നത്, ഒരു വിമശ്കന്റെയൊ ചരിത്രകാരന്റെയൊ നിലക്ക് അശേഷം യോജിക്കുന്നില്ല. ഒരു സമയം ഉമാകേരളത്തിന്റെ ഗുണപൌഷ്കല്യസമത്ഥനസാരംഭത്തിൽ താൻ തന്നെ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ള—

"മദുക്തിശ്ചേദന്തമ്മദയതി സുധീഭൂയ സുധിയഃ
കിമസ്യാ നാമസ്യാദരസപുരുഷാനാദരഭരൈഃ
യഥായൂനസ്തദ്വൽ പരമരമണീയാപി രമണീ
കുമാരാണാമന്തഃകരണഹരണം നൈവ കുരുതേ"

എന്ന മഹാകവി വാക്യം പൊതുസ്വത്താണല്ലൊ എന്നതന്നെയായിരിക്കാം സമാധാനം. ലോകം ഭിന്നരുചിയാണല്ലൊ.

തോരണയുദ്ധം പാനയിൽ സരസമനോധമ്മത്തിനുദാഹരണമായിച്ചേത്ത ഭാഗം, മുമ്പുതന്നെ മററു കവികൾ വണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതാകയാൽ മനോധമ്മത്തിന്നു പുതുമയുണ്ടെന്നു പറയാൻ തരമില്ല. പിന്നെ അത്ര വലിയ സാരസ്യമെന്തെന്നു ഞങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാവുന്നതുമില്ല. ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കുമെന്നു ഒരിക്കലും അശേഷം ശങ്കിക്കാത്ത രാവണൻ തന്റെ മനോഗതിക്കനുസരിച്ച് ഓരോന്നൂഹിച്ച് ചോദിക്കുന്നതും, വാസ്തവം പറവാൻ മടിയുള്ള ഭടന്മാർ ഒഴിഞ്ഞൊഴിഞ്ഞ് ഉത്തരം പറയുന്നതും ലോകസ്വഭാവത്തിന്നു യോജിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ഞങ്ങളും സമ്മതിക്കാം. എങ്കിലും അതിൽ ചാക്കിയാരുടെ ഒരു പരിഹാസച്ഛായ കലന്നിരിക്കുന്നതു പ്രകൃതത്തിന്ന് അത്ര അനുഗുണമൊ എന്നും സ്വാമിഭൃത്യഭാവത്തിന്നു യോജിച്ചതൊ എന്നും സംശയിക്കുന്നു.

സംസ്കൃതഭാഷയുടെ അന്യാദൃശമഹിമകൾ ഉജ്വലമായി പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ ആക്കും ഭിന്നാഭിപ്രായത്തിന്നിടയില്ല. സംസ്കൃതത്തിന്റെ സഹായംകൊണ്ടു മലാളത്തിന്നുണ്ടായിട്ടുള്ളതും ഉണ്ടാവാനുള്ളതുമായ അഭിവൃദ്ധിയും ഒരിക്കലും അപലപനീയമല്ല. എങ്കിലും ദ്രാവിഡശാഖയിൽപെട്ട മലയാളം സംസ്കൃതത്തെ ആശ്രയിച്ചു മാത്രമെ നന്നാവാൻ തരമുള്ളു എന്ന ദീഘദശനമൊ ശാപമൊ സവസമ്മതമാവുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സഫലമാവാതിരിക്കാൻ കവികളും ദൈവവും സഹായിക്കുകയും ചെയ്യട്ടെ. ഈ ഉപന്യാസം ഒരു ഓമ്മക്കുറിപ്പുപോലെയിരിക്കുന്നുവെന്നു ഞങ്ങൾ ആദ്യംതന്നെ പറഞ്ഞതനുസരിച്ച്, ഈ ഗണനയിൽ പെടാതെയൊ, അഹ്ിക്കുന്ന സ്ഥാനവും പ്രശസ്തിയും കിട്ടാതെയൊ ഉള്ള കവിതകളും കാവ്യകാരന്മാരുമുണ്ടെങ്കിൽ പരിഭവിക്കാനവകാശമില്ലെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം.

ഇനി രണ്ടുവാക്കു പറയാനുള്ളതു് ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രസാധനത്തെപ്പററിയാണ്. മലയാളത്തിൽ വാർഷികമായി ഇങ്ങനെ ഒരു പുസ്തകം പ്രസാധനം ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം തുടങ്ങിവെച്ചതു് ഒന്ന കൌമുദീപ്രവർത്തകന്മാരാണെന്നാകുന്നു ഞങ്ങളുടെ ഓർമ്മ. അതു ശരിതന്നെയാണെങ്കിൽ ഉത്തമമായ ഈ ഏർപ്പാടിന്റെ മാർഗ്ഗദർശി എന്ന നിലയിൽക്കൂടി പ്രത്യേകപ്രശംസക്കർഹനാണു് കൌമുദീപത്രാധിപർ ശ്രീമാൻ, പി. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ. ഈ എട്ടാംപുസ്തകത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണംകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം കേരളീയരുടെ ആ പ്രശംസയെ ഒന്നു പുതുക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ—"മലയാളപുസ്തകങ്ങളച്ചടിക്കാൻ കടലാസ്സു പ്രത്യേകം പറഞ്ഞുണ്ടാക്കിക്കുകയാണ്" എന്നു് ഇക്കാലത്തു പ്രായേണ പരന്നിട്ടുള്ള പരിഹാസത്തെ ദൃഢീകരിക്കത്തവണ്ണം പരുങ്ങലായിട്ടുണ്ടു് ഈ പ്രസിദ്ധീകരണം എന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. പ്രസാധകൻ തന്റെ അവതാരികയിൽ, അതിന്നൊരു സമാധാനം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്; എന്നുതന്നെയല്ല, അതുതന്നെ അല്പം അഭിമാനമായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നുകൂടി സംശയിക്കുന്നു. പക്ഷെ—ഇതിൽതന്നെയുള്ള—"മലയാളപുസ്തകങ്ങളും അവയുടെ പ്രചാരവും" എന്ന ഉപന്യാസത്തിൽ പുസ്തകങ്ങളുടെ പ്രചാരവൈരള്യത്തിന്നു കാരണങ്ങളായി ശ്രീമാൻ ശ്രീധരമേനോൻ പറയുന്ന സംഗതികൾകൂടി അല്പമൊന്നാലോചിച്ചാൽ നന്നായിരുന്നു. "ആകർഷകമായ ആകൃതി അത്യാവശ്യം തന്നെയാണ്. ലോകത്തിൽ സൌന്ദര്യം ഒട്ടും നിസ്സാരമായ ഒന്നാണെന്നു വിചാരിക്കാൻ തരമില്ല. ഒരിക്കൽ വായിച്ചാൽ സൂക്ഷിച്ചുവെക്കത്തക്കവണ്ണം നന്നായി അച്ചടിച്ചുവിടുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ ചുരുങ്ങുമെന്നു വരുന്നതു പരിതാപകരം തന്നെ. പ്രചാരം ചുരുങ്ങുന്നതിന്നു എല്ലാററിലും പ്രധാനകാരണമായി വിചാരിക്കാവുന്ന വിലക്കൂടുതൽ ഈ പുസ്തകത്തിനേയും കലശലായി ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. "പുസ്തകങ്ങൾക്കു വലിയ വില ഇടുന്നതാണ് പുസ്തകങ്ങളുടെ പ്രചാരത്തിന്നു മറെറാരു പ്രതിബന്ധം. സാധുക്കളായ നാട്ടുകാരുടെ ശ്രേയസ്സിനെ കാംക്ഷിക്കുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥകർത്താവു് അധികമായ ലാഭത്തെ ഇച്ഛിക്കരുതു്. ഇപ്പോൾ പ്രസിദ്ധംചെയ്യുന്ന മിക്ക പുസ്തകങ്ങൾക്കും അക്രമമായ വില ചുമത്തുന്നുണ്ടെന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല." എന്നുള്ള ശ്രീധരമേനോന്റെ അഭിപ്രായം എല്ലാ പുസ്തകപ്രവർത്തകന്മാരോടും ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞാൽക്കൂടി ഏറില്ല. ഇത്രയും വില വരാതെ നല്ല കടലാസ്സിൽ ചിത്രങ്ങളോടുകൂടിത്തന്നെ പുസ്തകങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കാണുന്ന സ്ഥിതിക്കു് ഈ പുസ്തകത്തിന്നു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഉറുപ്പിക വില കുറെ അധികംതന്നെയാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

വിചാരവീചി

—— :o: ——

ചൈനയിലെ യുദ്ധം.

ചൈനയിൽ കുറച്ചുകാലമായി ഒരഭ്യന്തരകലഹം നടന്നുവരുന്നുണ്ടെന്ന് പത്രങ്ങളിൽനിന്നു നാം അറിഞ്ഞുവരുന്നുണ്ടല്ലൊ. അവിടത്തെ രാഷ്ട്രീയ കക്ഷികൾക്ക് പ്രാബല്യം വർദ്ധിച്ചതോടുകൂടി യുദ്ധവും മുറയ്ക്ക് ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ കലഹത്തിന്റെ പരിണാമം മററു രാജ്യക്കാർ ഉൽക്കണ്ഠയോടുകൂടി പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഇതാ ജാപ്പാൻകാർ ചൈനയിൽ പ്രവേശിച്ച് കുറെക്കൂടി കുഴപ്പങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു. ഒരു രാജ്യത്ത് എന്തെങ്കിലും സംഗതിവശാൽ തദ്ദേശവാസികൾ തമ്മിൽ മത്സരം നടക്കുമ്പോൾ മറുരാജ്യക്കാർ അവിടെ പ്രവേശിച്ച് കലഹത്തിന്ന് ശക്തികൂട്ടാനൊരുങ്ങുന്ന വിഷയത്തിൽ ചില നയങ്ങളും മര്യാദയും അംഗീകരിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. ഏതെങ്കിലും ഒരു കക്ഷിയുടെ ഭാഗം പിടിക്കേണമെങ്കിൽ അതിന്ന് അവരുടെ അപേക്ഷയൊ അനുമതിയൊ വേണ്ടതാണ്. ഒരു മദ്ധ്യസ്ഥന്റെ നിലയിൽ പ്രവേശിക്കയാണെങ്കിൽ അതിന്നു ഇരുകക്ഷിക്കാരുടേയും സമ്മതവും വേണം.

ഈ രണ്ടു നിലയിലുമല്ലാതെ "ഇവർ തമ്മിൽതല്ലുമ്പോൾ നമുക്കു നല്ല തരമാണെന്നു" കരുതി ഇടയിൽചാടി വീഴുന്നതിനെപ്പററി ആക്ഷേപങ്ങളും മറു രാജ്യക്കാരുടെ ഇടയിൽ തുടങ്ങീട്ടുണ്ട്. ജാപ്പാൻകാർ ഈ കാര്യത്തിൽ അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള നയം ഒരിക്കലും സാധൂകരിക്കാൻ പാടുള്ളതല്ലെന്നും, അവരുടെ "അഹന്ത"യുടെ ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമാണെന്നുമാണ് അധികപക്ഷം അഭിപ്രായം.

ചൈനക്കാർ സർവ്വരാജ്യസഭ (League Nations) ക്കാരെ വിവരം അറിയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും. ഉടനടി പ്രവേശിച്ച് കാര്യങ്ങൾ തീർച്ചപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കാൻ അവരോടു അപേക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും അറിയുന്നു. ഈ അപേക്ഷ മേപ്പടി സഭയിൽ ചേർന്നിട്ടില്ലാത്ത രാഷ്ട്രീയകക്ഷിയിൽനിന്നായതുകൊണ്ട് സ്വീകരിക്കത്തക്കതോ എന്നുള്ള സംശയം സഭാംഗങ്ങൾക്കുള്ളതായി കാണുന്നു. ചൈനയിലെ മറേറക്കക്ഷിയും ഈ അപേക്ഷയോടുകൂടി യോജിച്ച് അതിന്നു നിയമദൃഷ്ട്യാ ഉള്ള ന്യൂനത പരിഹരിക്കാൻ ഒരുങ്ങുന്നുണ്ടെന്നാണ് അടുത്തു കിട്ടിയ വർത്തമാനം. സഭയുടെ ഈ വിഷയത്തിലുള്ള തീരുമാനം. ലോകചരിത്രത്തിൽ പ്രധാനമായ ഒരു സ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുമെന്നതിന്ന് സംശയമില്ല.

മലയാളികളും തമിഴരും.

കേരളീയർ തമിഴരോടു കാണിക്കുന്ന അഴിമതികളെക്കുറിച്ച് ജസ്റ്റിസ് എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് ദിനപത്രത്തിൽ ചില ലേഖനങ്ങൾ ഇയ്യി

ടെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. കേരളത്തിലെ ശൂദ്രരെന്നുപറഞ്ഞുവരുന്ന തൎയ നായന്മാരെപ്പോലെതന്നെ തമിഴദേശങ്ങളിൽ ഒരു നിലയും വിലയും ഉള്ള മുതലിയാന്മാൎക്ക് കേരളത്തിൽ നായന്മാർ അനുവദിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുള്ള സാമുദായികാവകാശങ്ങൾ അനുവദിച്ചുകൊടുക്കുന്നില്ലെന്നാണ് ആക്ഷേപം. ക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രവേശിക്കാനും, കുളങ്ങളിൽ കുളിക്കുവാനും സമ്മതിക്കുന്നില്ലെന്നാണ് കാൎയ്യമായിട്ടുള്ള സങ്കടം—ലേഖകന്മാർ തങ്ങളുടെ അനുഭവത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രസ്താവങ്ങൾ സമുദായപരിഷ്കാരികളായ എല്ലാ കേരളീയരേയും ലജ്ജിപ്പിക്കുമെന്നുള്ളതിലേക്ക് സംശയമില്ല. അന്ധവിശ്വാസവും അനാചാരങ്ങളും കുടികൊള്ളുന്ന ഈ കേരളത്തിൽ ഇവിടുത്തുകാൎക്കുതന്നെ സാമുദായികകാൎയ്യങ്ങളിൽ തൃപ്തികരമായിട്ടുള്ള ഒരു നില വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാറായിട്ടില്ല. നമ്പൂതിരി നായരേയും, നായർ തീയ്യനേയും, തീയ്യൻ ചെറുമനേയും തങ്ങൾക്കു താണവരായി കരുതി അവരോടുപെരുമാറുന്ന സമ്പ്രദായങ്ങൾ കണ്ടാൽ "കേരളം ഒരു ഭ്രാന്തശാലയാണെന്നു" വിവേകാനന്ദസ്വാമികളും, "കേരളേ വാനരാചാരം" എന്ന അന്യദേശക്കാരും പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളെപ്പററി ആക്ഷേപിക്കാൻ വഴികാണുന്നില്ല. അനാചാരങ്ങൾ ഓരോന്നായി വിവരിച്ചു, അവൎക്കു കാരണം കണ്ടുപിടിച്ച് കേരളത്തിലുള്ള നാനാജാതിക്കാരെയും കണക്കിലധികം ശകാരിക്കേണമെന്ന് ഞങ്ങൾക്ക് ഉദ്ദേശമില്ല. മററുള്ളവരുടെ ഇടയിൽ നമ്മെപ്പററിയുള്ള പരിഹാസം ഇല്ലാതെയാകുവാൻ പരിഷ്കാരം സിദ്ധിച്ചുവെന്നു അഭിമാനിക്കുന്നവരായ കേരളീയരെല്ലാവരും ശ്രമിക്കേണ്ടതാണെന്നു മാത്രമേ ഞങ്ങൾക്കു പറയാനുള്ളു.

വിജ്ഞാനസൌധം.

കൃഷ്ണദേവരായ ചക്രവൎത്തി.

വി. ആർ. പരമേശ്വരൻപിള്ള.

ആംഗ്ലേയഭരണം ഇന്ത്യയിൽ സുസ്ഥിരമാകുന്നതിനുമുമ്പ് അത്യസാനമായി പ്രശസ്തി നേടി പരിലസിച്ചിരുന്ന സാമ്രാജ്യമായിരുന്നു വിജയനഗരം. തുംഗഭദ്രാനദിയുടെ തീരത്തു സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന ഈ ദേശത്തിനെയാണ് രാമായണകാലത്ത് കിഷ്കിന്ധയെന്നു പറഞ്ഞു വന്നിരുന്നത്. പ്രസ്തുതനദിയെ പമ്പയെന്നും വിളിച്ചുവന്നു. പമ്പാസരസ്തീരത്ത് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതായി രാമായണത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള മതംഗമല, ഋശ്യമൂകം, പ്രസ്രവണമല മുതലായവയെ അവിടെച്ചെന്നാൽ ഇപ്പോഴും കാണാവുന്നതാണ്. ഈ ദേശങ്ങളുടെ ഇപ്പോഴത്തെ

ടെർ ഹമ്പി എന്നാകുന്നു. ഹാസ്പേട്ടയിൽനിന്നും ഹമ്പിയിലേയ്ക്കു നല്ല റോഡ് വെട്ടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഹാസ്പ്പേട്ട എന്ന സ്ഥലം സ്വപത്നിയായ നാഗലാദേവിയുടെ സ്മാരകമായി കൃഷ്ണദേവരായരാൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതാണു്. വിജയനഗരസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ യശസ്തംഭങ്ങളെന്നു പറയാവുന്ന കോട്ടകൊത്തളങ്ങൾക്കു് ഏകദേശം പത്തു ചതുരശ്രമൈൽ വിസ്തീർണ്ണമുണ്ടു്. കോട്ടമതിലുകൾ മിക്കവാറും പൊളിഞ്ഞുപോയി, വടക്കെ വിട്ഠലസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിനടുത്തും കിഴക്കെ പട്ടാഭിരാമക്ഷേത്രത്തിനടുത്തും ഇടിഞ്ഞ കോട്ടയുടെ നഷ്ടശിഷ്ടങ്ങൾ കാണ്മാനുണ്ടു്. രാജാക്കന്മാർ തുലാപുരുഷദാനം നടത്തിവന്ന സ്ഥലവും, കൊട്ടാരത്തിലെ അന്തഃപുരവും, അന്തഃപുരമദ്ധ്യേ നിർമ്മിതമായിട്ടുള്ള കൃത്രിമമായ താമരക്കുളവും, 'ദശരാതിപ്പം' 'മഹാനവമീതിപ്പം' എന്നീ പേരുകളാലറിയപ്പെടുന്ന രാജസിംഹാസനവും, പൌരസ്ത്യശില്പവിദ്യയുടെവൈശിഷ്ട്യലക്ഷ്യങ്ങളായി ശേഷിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇവിടത്തെ ക്ഷേത്രങ്ങൾ പാശ്ചാത്യന്മാരായ സഞ്ചാരികളെ അത്ഭുതപരതന്ത്രരാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഈ വിജയനഗരരാജധാനി ഇപ്പോൾ ബെല്ലാറിജില്ലയിലെ ഹാസ്പേട്ടയിലാണ് സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നതു്. ഈ നഗരം വടക്കുകിഴക്കായി ഏഴുമൈൽ ദൂരത്തോളം വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. തുംഗഭദ്രാനദി ഇതിന്റെ വടക്കായിട്ടൊഴുകുന്നു. ഇവിടത്തെ വിശിഷ്ടസൌധങ്ങളേയും കൊട്ടാരങ്ങളേയും മഹമ്മദീയർ നശിപ്പിച്ചു കളഞ്ഞെങ്കിലും ശേഷിച്ചവയെ ഇടിഞ്ഞമാതിരിയിൽത്തന്നെ വളരെ ജാഗ്രതയോടുകൂടി ഇംഗ്ലീഷുകാർ സൂക്ഷിച്ചുവരുന്നു.

പണ്ടു കിഷ്കിന്ധ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നദേശത്താണ് വിജയനഗരം അനന്തരകാലത്തു സ്ഥാപിതമായതു്. ചന്ദ്രവംശജരായ യാദവന്മാരുടെ അധിപതിയായിരുന്ന സംഗമമഹാരാജാവിനു് ബുക്കൻ, ഹരിഹരൻ എന്നിങ്ങിനെ രണ്ടുപുത്രന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. അവർ രണ്ടുപേരും വാറങ്ങ്ഗലിനെ ഭരിച്ചിരുന്ന പ്രതാപരുദ്രമഹാരാജാവിന്റെ പ്രധാനമന്ത്രിമാരായിത്തീർന്നു. ആ രാജ്യം മഹമ്മദീയർക്കധീനമായതോടുകൂടി ഈ സഹോദരന്മാർ ആനഗുണ്ടിയെ ഭരിച്ചിരുന്ന ഭൂപതിരായലുവിന്റെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരായിച്ചേർന്നു. ഇവരുടെ സഹായം നിമിത്തം ആനഗുണ്ടിരാജാവു് പൂർവ്വാധികം പ്രബലനായിത്തീർന്നു. അക്കാലത്തു് ഡൽഹിയിൽ വാണു ഭരണം നടത്തിയിരുന്ന മഹമ്മദ് ടഗ്ളാക്ക് സാമന്തന്മാരുടെ ദേശങ്ങളെയെല്ലാം പിടിച്ചടക്കിയശേഷം അല്ലാവുദ്ദീൻ ഖിൽജിയെയും, മാലിക്കാഫർ എന്ന സേനാധിപനേയും ദക്ഷിണദേശം പിടിച്ചടക്കാനായിട്ടയച്ചു. അവർ ഒരു വലിയ സൈന്യത്തോടുകൂടി എ. ഡി. 1325-ൽ രാമേശ്വരംവരെ സഞ്ചരിച്ചു് എല്ലാ രാജാക്കന്മാരേയും കീഴടക്കി.

മാലിക്കാഫർ ആനഗുണ്ടിയിലെത്തിയപ്പോൾ ഭൂപതിരായർ ബുക്കൻെറയും ഹരിഹരൻെറയും പ്രേരണയനുസരിച്ച് യുദ്ധത്തിനു സന്നദ്ധനായി. യുദ്ധം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കവെ ചില മുഹമ്മദീയർ ഭൂപതിരായലുവിനോട് ഹരിഹരനും സോദരനും യുദ്ധത്തിൽ മൃതന്മാരായി എന്നു വ്യാജം പറഞ്ഞു. ഇതു വാസ്തവമെന്നു വിശ്വസിച്ച ആ ശുദ്ധഹൃദയൻ സ്വബന്ധുക്കളോടുകൂടി അഗ്നിപ്രവേശം ചെയ്തു. എന്നാൽ ഭൂപതിരായലുവിൻെറ ഒരു കുഞ്ഞിനെ കൊട്ടാരത്തിലെ ദാസിമാരിലൊരുവൾ രഹസ്യമായി തുളുവദേശത്തുകൊണ്ടുപോയി വളർത്തി. രാജാവ് ദേഹത്യാഗം ചെയ്ത വിവരമറിഞ്ഞ ശരിഹരനും, ബുക്കനും രണാങ്കണത്തിൽനിന്നും പിൻവാങ്ങി സമീപത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കാട്ടിലേയ്ക്കോടി അവിടെ വസിച്ചിരുന്ന വിദ്യാരണ്യസ്വാമിയുടെ സന്നിധിയിൽ അഭയം പ്രാപിച്ചു.

തുംഗഭദ്രാതീരത്തു പമ്പാനഗരിയിൽ പാർത്തിരുന്ന തെലുങ്കബ്രാഹ്മണനായ മായണ്ണർസായണാചാരിയുടെ പുത്രനായിരുന്നു വിദ്യാരണ്യസ്വാമികൾ. അദ്ദേഹം സകലകലകളും ശാസ്ത്രങ്ങളും അഭ്യസിച്ചിരുന്നു. തൻെറ പത്നി മരിച്ചുപോയതിനാലാണിദ്ദേഹം സന്യാസമംഗീകരിച്ചതു്. ഇദ്ദേഹം പിന്നീട് ശങ്കരാചാര്യന്മാരുടെപീഠത്തെ അലങ്കരിച്ചു. ബുക്കനും ഹരിഹരനും അനുഭവിക്കുന്ന സങ്കടം കാണാൻ അദ്ദേഹത്തിനു തീരെ താല്പര്യമില്ലായിരുന്നു. അതിനാൽ ആ യുവകേസരികൾക്ക് ഒരു നല്ല സ്ഥാനം നേടിക്കൊടുക്കേണമെന്ന് അദ്ദേഹം കരുതി. മഹമ്മദീയരുടെ ഉപദ്രവം കലശലായിരുന്നതിനാൽ ഇഷ്ടംപോലെ ഒരിടത്തും പോകാൻ നിർവാഹമില്ലാതെ പ്രച്ഛന്നവേഷനായി ശിഷ്യന്മാരോടുകൂടി പോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു മുയൽ, സിംഹത്തിനെ എതിർക്കുന്നതു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ ദൃഷ്ടികളെ ആകർഷിച്ചു. ആ സ്ഥലം ഒരു രാജ്യസ്ഥാപനത്തിന് യോജിച്ചതാണെന്ന് ആ മഹാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കുന്നിലെ ക്ഷേത്രത്തിൽ ദർശനാർത്ഥം പോയപ്പോൾ ആ ക്ഷേത്രം ശ്രീരാമനാൽ സുഗ്രീവനുവേണ്ടി പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടതെന്നും, സമീപത്തിൽ മില്യം, ഹേമകൂടം, മതംഗം, കിഷ്കിന്ധ, ഋശ്യശൃംഗം എന്നീ പഞ്ചഗിരികൾ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുവെന്നും വിദ്യാരണ്യസ്വാമിക്കറിവാനിടയായി. പ്രസ്തുത മലകളടങ്ങിയ ദേശത്ത് ഒരു നഗരമുണ്ടാക്കി മുൻപറഞ്ഞ സോദരന്മാരിൽ അഗ്രജനായ ഹരിഹരനെ എ. ഡി. 1336-ൽ രാജാവായിട്ടഭിഷേകം ചെയ്തു, അനുജനായ ബുക്കനെ സേനാനായകനാക്കി. ഇങ്ങനെ വിദ്യാരണ്യരാൽ പ്രതിഷ്ഠിതമായ രാജ്യമാണ് പിന്നീട് വിജയനഗരമായിത്തീർന്നതു്. ഹരിഹരൻ മഹമ്മദീയരെ ബാദാമിവരെ ഓടിച്ച് അവിടെ ഒരു കോട്ടയും കെട്ടിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ നിര്യാണശേഷം ബുക്കദേവരായലു രാജാവായി. അദ്ദേഹം റായിച്ചൂരിൽവെച്ച് മഹമ്മദീയരെ

തോല്പിച്ചു. അനന്തപുരത്തിൽ ബുക്കാസാഗരമെന്ന കുളം നിർമ്മിപ്പിച്ചു. ഈ സോദരന്മാർ സംഗമവംശജന്മാരായിരുന്നുവല്ലോ. ഏ. ഡി. 1478 വരെ 9-സംഗമരാജാക്കന്മാർ വിജയനഗരത്തെ ഭരിച്ചു. പിന്നീട് ഏ. ഡി. 1496-വരെ രണ്ടു സാലുവവംശരാജാക്കന്മാർ ഭരണം നടത്തി. അതിനുശേഷം ഏ. ഡി. 1567-വരെ തുളുവംശരാജാക്കന്മാരായ ആറുപേർ വിജയനഗരത്തെ ഭരിച്ചു. ഈ വംശത്തിൽ വിഖ്യാതനായ രാജാവാണ് കൃഷ്ണദേവരായർ. തുളുവംശജന്മാരുടെ അനന്തരഗാമികൾ കർണ്ണാടകവംശക്കാരായിരുന്നു. അവർ ഏ. ഡി. 1644വരെ രാജ്യഭാരം ചെയ്തു. അവരിൽ ഒരു രാജാവിൻെറ പക്കൽനിന്നാണ് ഇംഗ്ലീഷുകാർ ഏ. ഡി. 1639-ൽ കോട്ടകെട്ടാനായി മദ്രാസ് വാങ്ങിയതു്. വിജയനഗരരാജാക്കന്മാരുടെ കുലദേവത വിരൂപാക്ഷസ്വാമിയും മുദ്ര വരാഹരൂപവും ആയിരുന്നു.

ജന്മിത്വവും മുതലാളിത്വവും.

ഒരു രാജ്യത്തിലെ ധനം ഭൂമിയിൽനിന്നും, തൊഴിലാളികളിൽനിന്നും, കൃഷകന്മാരിൽനിന്നുമാണ് ഉൽപ്പന്നമാകുന്നതെന്നുള്ളതു് അർത്ഥശാസ്ത്രത്തിലെ ഒരു സാമാന്യതത്വമാകുന്നു. ജന്മിത്വവും, മുതലാളിത്വവും ആണ് സാമാന്യജനങ്ങളുടെ ബദ്ധശത്രുക്കളെന്നും, ലോകത്തിലെ കഷ്ടതകളെല്ലാം അവയിൽനിന്നുമാണ് ജാതമാകുന്നതെന്നും ഞാൻ എത്രയും ദൃഢതരമായി വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇവയുടെ ഉൽപ്പത്തി എവിടെനിന്നായിരുന്നാലും ബുദ്ധിമാന്മാരും, നീതിനിഷ്ഠന്മാരുമായ മുതലാളിമാർക്കും ജന്മിമാർക്കും ജനമിത്രങ്ങളായിരിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്. മുതലാളിത്വത്തിൻെറയും ജന്മിത്വത്തിൻെറയും ഉൽപ്പത്തിയെപ്പററി നിരൂപിക്കുവാനുള്ള അവസരം ഇതല്ല ഇവയ്ക്കെതിരായുള്ള സോഷ്യലിസത്തെപ്പററിയും ഇപ്പോഴല്ലെ ചിന്തിക്കേണ്ടതു്. അതേസമയംതന്നെ ജന്മിത്വവും മുതലാളിത്വവും പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെന്നപോലെ ഇവിടെ അത്ര അതൃപ്തികരമായിരുന്നില്ലെന്നു ഞാൻ സധൈര്യം പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ ധനവാന്മാരും ദരിദ്രന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അവർ തമ്മിലുള്ള ബന്ധം അത്ര അതൃപ്തികരമായിരുന്നില്ല. റിസ്‌ഡേവിസ്സിൻെറ ബുദ്ധമതകാലത്തെ ഭാരതവർഷചരിത്രത്തിൽ നിന്നാണ് പ്രാചീനഭാരതത്തിലെ ഭൂനിയമങ്ങളെപ്പററി ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതു്. അക്കാലത്തു കൈവശാവകാശത്തെ ഒഴിക്കാവുന്ന വിധത്തിലുള്ള ഭൂമിഉടമസ്ഥാവകാശക്രമം ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടില്ലെന്നു കാണുന്നു. കൂലിയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള വേലതന്നെ ഭാരതീയർക്കു നിഷിദ്ധമായിരുന്നു. ഭൂമി മുഴുവനും സ്റ്റേററിൻെറ വകയാണെന്ന് അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഭൂമിയുടെ ഉടമസ്ഥാവകാശക്രമംതന്നെ പ്രാചീനഭാരതത്തിലെ ഒരു പ്രത്യേകലക്ഷണമാണ്. കരം പിരിക്കു

വാനുള്ള അവകാശങ്ങളെ ലേലം ചെയ്തിരുന്ന ഉര. പോലും ജന്മിത്വവും അതുമൂലമുള്ള ദോഷങ്ങളും ബ്രിട്ടീഷ് ഇൻഡ്യയിൽ ധിപത്യത്തിനുശേഷം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണ്. കഴിയുന്നത്ര പാരുടെ ആ ന്നതിനും, അതേസമയത്തുതന്നെ കരം പിരിക്കുവാനുള്ള ഉപദ്രവ നേട്ട ക്കുന്നതിനുമായി ആദിമ ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണാധികാരികളാണ് ജന്മിത്വം ഴി സൃഷ്ടിച്ചത്. ഉത്തരഇന്ത്യയിലെന്നപോലെ ദക്ഷിണഇന്ത്യയിലും ഇ ന്നത്തെ രൂപത്തിലുള്ള ജന്മിത്വം സൃഷ്ടിച്ചത് വിദേശഭരണവും വിദേ ശനിയമകോടതികളും ആകുന്നു.

സമദർശി.

പുണർകോട്ട് സ്വരൂപം, പുളകാങ്കുരം, ശ്രീരാമകൃഷ്ണദേവന്റെ ജീവചരിത്രം; ചതുരദ്ധ്യായി എന്നീ പുസ്തകങ്ങൾ അഭിപ്രായത്തിനയ ച്ചിട്ടുള്ളവ കൈപററി. അഭിപ്രായം വഴിയെ.